„Fierbinte, spiritual,
pasional... perfect!"
ELOISA JAMES
În patul unui conte
CHRISTI CALDWELL

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „LORZII PIERDUȚI AI LONDREI"

Angajată ca reporter la un ziar din Londra într-o vreme în care puține femei reușesc să primească acest post, Verity Lovelace face orice i se cere pentru a-și îndeplini sarcinile. Iar când trebuie să dezlege un mister ce pune aristocrația pe jar, nimic nu o poate opri, nici măcar teama de a căuta o persoană necunoscută prin canalele fetide ale orașului.

Răpit în copilărie și cu amintiri vagi despre trecutul trăit în sânul familiei, Malcom North preferă mai degrabă viața în canalele Londrei decât bogăția și luxul oferite de înalta societate. Și, deși stă departe de evenimentele sociale și nu este văzut în public, îndrăzneața și vulcanica Verity Lovelace îl forțează să intre într-o lume pe care o detestă. Hotărât să scape de nobilii vânători de zestre care îl vor drept soț pentru fiicele lor, Malcom îi cere lui Verity să pretindă că este soția lui timp de un an.

Forțată de împrejurări, Verity acceptă propunerea, crezând că această înțelegere îi va aduce liniștea de care are atâta nevoie și îi va asigura viitorul după ce se va încheia așa-zisa căsnicie cu Malcom. Dar destinul are alte planuri cu ea, iar când șarada se încheie, lucrurile devin tot mai complicate. Oare iubirea va fi suficient de puternică pentru a-i proteja de planul trădător menit să-i distrugă?

„Christi Caldwell a scris o carte magnifică!"
SARAH MACLEAN

Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, publicând până în prezent 55 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile *USA Today*, *New York Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-7035-9

Alma

CHRISTI CALDWELL

În patul unui conte

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

LITERA
București

Pe vremea când eram pe punctul de a începe să scriu prima carte din seria „Lorzii pierduți ai Londrei", am devenit victima furtului literar. În clipa în care am descoperit că mi s-au furat cuvintele, m-am simțit de parcă aș fi fost eviscerată. Am fost furioasă. M-au copleșit o mulțime de sentimente, toate mistuitoare și intense. În perioada aceea, am apelat la incomparabila Nora Roberts, care m-a încurajat să transpun în scris toată emoția care mă încerca. Scrierile respective au devenit povestea lui Verity și a lui Malcom. Doamnă Roberts, vă sunt foarte recunoscătoare că m-ați îndrumat să mă întorc la cărțile mele!
În patul contelui *vă este dedicată.*

Prolog

Cu circa douăzeci de ani în urmă
Londra, Anglia

– Ţine pasul, rahat mic ce eşti, sau te vâr înapoi în sac!

„Nu, nu în sac!"

Percival nu putea să fie vârât înapoi în sac. Nu putea respira acolo. Şi era atât de întuneric! Foarte întuneric. Iar el ura întunericul.

Toate acestea fură de ajuns ca să-l facă pe Percival Northrop să iuţească pasul.

Sau cel puţin încercă să o facă. Chiar încercă.

Dar era prea obosit şi îl durea fiecare părticică a corpului.

– Am zis să mergi mai repede!

Simţi o lovitură de pumn între omoplaţi şi se împletici, înclinându-se în faţă. Sigur ar fi ajuns pe burtă.

Nu căzu doar pentru că bărbatul înalt şi fără dinţi care îl mâna îl prinse de păr.

– Nu pica, mârâi el, trăgându-l atât de tare de păr, încât îi smuci capul pe spate.

Îl durea capul.

Şi nu ca atunci când se îmbolnăvise, la fel ca părinţii lui şi toţi din gospodăria lor, şi se simţise rău.

Străinul îi dădu drumul, iar Percy se muşcă de buză ca să nu-i tremure.

– Eşti un rahat leneş, aşa-i?

Ochii i se umplură de lacrimi. Dar nu voia să plângă. Nu voia să fie văzut plângând. Chiar dacă tatăl şi mama lui îi spuseseră mereu că nu era nici o ruşine să fii slab, bărbaţii care îl înhăţaseră nu păreau a fi de aceeaşi părere. Bărbatului care îl rănea şi celuilalt individ urât şi păros ca ursul pe care i-l arătase tatăl lui într-o carte cu ilustraţii nu le plăceau deloc lacrimile. Îi înfuriau şi îi făceau nerăbdători.

Nu erau ca mama și tatăl lui Percival.

„Mamă... Tată..."

De data aceasta, lacrimile se scurseră nestingherite. I se prelinseră pe obraji până când aceștia i se încălziră și începură să-l mănânce.

Îi era dor de mama și de tatăl lui. Îi era foarte dor de ei. Nu-i păsa ce credeau oamenii răi care îl luaseră din locul acela îngrozitor despre faptul că plângea.

Tremurând, se împletici, încercând să țină pasul. Nu pentru că ar fi vrut să meargă cu ei. Nu voia. Încerca să se miște cât putea de repede pentru că, atunci când încetinea, îl îmbrânceau, forțându-l să înainteze.

Doar că îi era așa de greu să meargă!

Focul din piept, cum îi spusese mama lui, încă îl durea. Încă îl simțea arzând. Percy nu se dăduse jos din pat – din nici un pat – de când se îmbolnăvise.

Până când bărbații aceștia veniseră lângă patul lui, se aplecaseră deasupra lui și apoi unul dintre ei îi dăduse nemiloasei doici câteva monede, iar celălalt străin îl azvârlise pe Percy într-un sac pe care și-l pusese peste umăr. De atunci, Percy doar se chinuise să respire.

Acum își auzea inima bătându-i cu putere în urechi. Ca atunci când alergase cu tatăl lui atât de repede și atât de tare, încât inima parcă i se urcase în urechi, bătând cu putere și atât de tare, încât abia auzise propriile râsete și ale tatălui său.

Era prea mult. Nu putea să o facă.

Percy căzu.

Scânci și își întinse mâinile în față, răcâind pietrele aspre, care îi sfâșiară pielea.

– Am zis să nu scoți nici o vorbă, rahatule!

Bărbatul îl lovi atât de tare peste ceafă, încât îl îmbrânci într-o piatră. Percy nici măcar nu reuși să strige. Gura i se umplu de sânge și simți o pietricică în gură. Doar că nu era o pietricică...

Scuipă un dinte.

„Mi-au rupt dintele."

– Mi-ai rupt dintele, șopti el și apoi izbucni în plâns.

Nu mai pierduse nici unul până atunci. Preceptorul lui îi spusese că într-o zi aveau să îi cadă toți, iar Percy nu mai dormise nopți la rând temându-se de clipa în care avea să vină ziua în care să-i pice toți dinții din gură. Și iată că acum oamenii ăștia reușiseră să o facă.

Străinii aceștia răi, urâți și furioși. Percy plânse și mai tare și își strânse dintele în palmă.

– Hai să-l spintecăm! șopti bărbatul care semăna cu un urs. Ți-am zis că e prea slab. Vom găsi altul.

– Am plătit deja pentru acesta! se răsti celălalt străin. Apoi se întoarse spre Percy. Uită naibii de dintele ăla sau o să-ți sparg capul! mârâi el și îl ridică pe Percy în picioare. Mișcă-te!

Și Percy *știu* că ar fi trebuit să se teamă. *Știu* că aveau să-l rănească și apoi să-l ucidă. Dar *nu voia* să moară. Deși, dacă l-ar fi ucis, i-ar fi putut revedea pe mama și pe tata. Doar că era fiu de conte, iar acum îi reveneau anumite responsabilități.

Tatăl lui era acum în cer, iar Percy era ultimul din neamul Northrop.

– Dă-mi drumul, șopti Percy, iar când străinul hidos îl apucă mai strâns, își folosi toată energia ca să se împotrivească. Am zis *să-mi dai drumul!*

Doar că bărbații nu fură impresionați, ci râseră.

Percy fu cuprins de furie.

– Nu mai râdeți de mine! strigă el, dar bărbații doar hohotiră și mai tare. Știți cine sunt?

După ultima lui replică se opriră din râs, iar Percy își dori să nu o fi făcut, pentru că acum tăceau, iar tăcerea era mai înfricoșătoare decât urletele.

– Oh, da, știm!

Știau? Lui Percy îi tresări inima în piept. Știau cine era. Asta însemna că aveau să-i dea drumul. Pentru că nu-l puteau răni pe fiul unui conte. Nimeni nu putea.

– Ei drăcie, doar ești regele Angliei!

Se priviră și apoi izbucniră în hohote de râs.

Bărbatul ca un urs se încovoie și se cuprinse strâns cu brațele.

Râdeau de el. Nimeni nu îndrăznise vreodată să râdă de tatăl lui. Dar bărbații aceștia, străinii aceștia hidoși, proști și murdari îndrăzneau să râdă de el...

Toată furia, durerea și supărarea care îl încercau îl făcură să răbufnească.

– Am zis să nu mai râdeți de mine! strigă el și se năpusti asupra brutelor cu toată energia pe care o mai avea.

Unul din bărbați îl prinse cu ușurință de cămașa subțire pe care o primise, înșfăcându-l de partea din față și ridicându-l până

ce se priviră în ochi. Se holbă la Percy clipe îndelungate. Fiind atât de aproape, mirosul bărbatului îi arse nasul și îi înțepă ochii – era un miros fetid, ca amăreala pe care o vărsase.

– Pune-mă jos! Îți cer să mă pui jos! Percy nu își văzuse niciodată tatăl purtându-se așa cu cineva, dar îl auzise folosind cuvinte aspre și poruncitoare, iar oamenii îl ascultaseră.

– Ai auzit, Sparky? Afurisitul rege îmi poruncește.

Sparky... Ce nume prostesc pentru un bărbat care semăna cu un urs!

Sparky căscă ochii ca de insectă.

– L-am auzit, Penge.

Apoi cei doi străini izbucniră în râs.

Percy țipă când Penge îl trânti atât de tare, încât genunchii îi cedară și se lovi din nou de pământ.

Scăpă dintele din mână și, cu obrazul lipit de pietrele ude, întinse degetele, încercând să-l ajungă.

– Băiatul s-a smintit, zise ursul Sparky. Nu-i de folos nimănui. Și sigur nu-i va fi de nici un folos nici lui.

„Lui? Despre cine vorbeau?"

Percy hotărî că nu voia să fie de folos unei persoane care îi cunoștea pe bărbații aceștia.

– Am dat deja bani pe rahatul ăsta mic. Încă un rege nebun în Anglia. Să mergem, Maiestate! Trebuie să-ți cunoști supușii.

În timp ce bărbații îl târâră mai departe, Percy își pierdu orice urmă de curaj. Lacrimi i se prelinseră din nou, umplându-i obrajii.

– Vreau să merg acasă, îi imploră el. Vă rog!

Chiar dacă mama și tata nu mai erau acolo, voia să meargă într-un loc sigur și cald, în care oamenii erau buni.

Penge îl pocni atât de tare peste ceafă, încât Percy văzu stele verzi.

– Nu știi?

– Ce să știu? șopti el, cu vocea tremurându-i de durere și de frică.

Sparky îi rânji știrb și rece.

– Asta-i casa ta acum, Maiestate. Regele canalelor. Obișnuiește-te cu asta!

Un nou val de energie îl cuprinse pe Percy. Nu-i mai păsă că fusese bolnav sau că stomacul i se întoarse pe dos, fiind pe punctul de a vărsa.

– Asta nu-i casa mea. M-ați auzit? Nu va fi niciodată! Se zbătu, se zvârcoli și se luptă cu bărbații aceia răi. Cineva mă va salva.

„Doar că..." Percy suspină. Cine avea să-l salveze? Mama și tata nu mai erau.

Penge îl plesni atât de tare peste față, încât îi clănțăniră dinții.

– Adu sacul! îi porunci el lui Sparky.

Iar de data aceasta, în timp ce îi traseră materialul aspru peste cap, îl îmbrânciră înăuntru, iar unul din străini îl azvârli peste umăr. Percy închise ochii, recunoscător când întunericul se lăsă asupra lui.

– Nu vine nimeni după tine. M-ai auzit? Nu caută nimeni un orfan.

Amenințarea plină de cruzime răsună ca un ecou, auzindu-se parcă din depărtare, de undeva de departe.

Cineva avea să vină. Trebuia să o facă...

Încercă să rostească vorbele acelea, dar nu reuși să-și miște gura sau să scoată vreun sunet.

Cineva avea să o facă...

Percy închise ochii și nu își mai aminti nimic.

Capitolul 1

The Londoner

Mister!

Întreaga Londră îl caută pe gentlemanul al cărui titlu a fost furat de rudele trădătoare. Noul conte de Maxwell rămâne un mister pentru toți... Un singur lucru este cert: lordul pierdut nu dorește să fie găsit!

V. Lovelace

Seven Dials, Londra, Anglia

„Rahat!"

Întrucât petrecuse mai mult timp prin canale decât printre oameni pe străzile la fel de fetide din St. Giles, cea mai vie amintire a lui Malcom North din toată existența lui era cum să își târască picioarele prin nămol.

Era, de asemenea, cea mai veche amintire a lui.

Malcom își croi drum prin mâzga umedă și rece care părăsea în cele din urmă tunelul și se vărsa în Tamisa.

Își sincroniză fiecare mișcare de ridicare și coborâre a picioarelor cu curgerea apei. Se folosi de sunetele adevăratei lumi interlope a Londrei ca să-și ascundă pașii. Cu ajutorul prăjinii de peste doi metri pe care o căra de aproape cincisprezece ani, străbătu rețeaua subterană.

Se opri, apa scurgându-i-se pe lângă glezne, în timp ce în tunel răsună țipătul îndepărtat al unei turme care se apropia de el. Își vârî prăjina în nodul de la cămașă și apucă un lanț de metal cu ambele mâini. Își ridică picioarele pe zid și apoi se trase mai sus. După care, apucând cârligele de metal rămase de la schelele pe care fusese construită lumea aceea subterană, își ținu corpul sus în timp ce armata de șobolani dădu năvală, gonind prin nămol și gunoaie. Creaturile

chițăiră în goana lor, cățărându-se unele peste altele și căutând vreun biet ticălos din care să se înfrupte.

Malcom își simți brațele încordându-i-se din pricina efortului, dar alungă senzația de usturime și de disconfort. De-a lungul anilor, învățase că un disconfort se preschimba în altul, că un om nu era în stare să simtă două dureri în același timp și că, atâta vreme cât o stăpânea pe una din ele, putea înfrânge orice. Își simți bicepșii și umerii încordându-i-se, iar de pe frunte îi picură sudoarea.

Se schimonosi, îndurând durerea, și rămase atârnat până ce trecu și ultima rozătoare din turma de șobolani, o creatură albă singuratică.

Malcom coborî. Și așteptă. Lipăitul rapid al apei care se spărgea deveni tot mai îndepărtat, așa că dădu drumul cârligelor. Își simți mușchii, până atunci încordați, bucurându-se să fie eliberați și membrele străbătute de furnicături, un amestec neobișnuit de plăcere și durere.

Când atinse cu picioarele dalele de piatră, apa plescăi zgomotos, stropindu-i pantalonii cu resturi de gunoaie. Nu mai simțea de mult duhoarea locului, aerul călduț mai puturos decât cărbunele pe care cei care locuiau în estul Londrei erau obligați să îl miroasă zilnic.

În copilărie, fusese o alegere... Un lux de care Malcom și toți cei de-o teapă cu el nu se puteau bucura. Prin ce canal să caute? Cum avea să găsească mijloacele necesare ca să supraviețuiască? Nu se bizuise pe sprijinul nici unui șef de bandă. Luase fiecare decizie pe cont propriu, fără să fie influențat de vreunul dintre sărmanii care locuiau deasupra. Nu cunoștea altceva în afară de viața de căutător prin canale.

Și nici nu voia să cunoască.

Malcom își luă prăjina și porni din nou prin canal, privind zidurile de cărămidă în timp ce înaintă prin apă. Ziduri care îi fuseseră casă, un loc în care se ascunsese de ticăloșii care voiau să necăjească un băiețandru de pe stradă îngrozit și singur pe lume. Un refugiu în care se ascundea de polițiștii dispuși să scape înalta societate de haimanalele care mânjeau aerul prin simpla lor prezență. Și un loc în care să se ferească de șefii de bande care își construiseră imperiile pe spinarea băieților și a fetelor.

Se opri cu privirea pe o cărămidă ieșită în afară – diferența dintre ea și celelalte fiind atât de mică, încât se putea să fi fost o iluzie

optică. Și totuși, prin părțile acelea nu prea existau iluzii. Doar realități dure.

Scoțând din teacă pumnalul rudimentar pe care îl găsise într-un alt tunel la începutul activității lui de căutător prin canale, exploră spațiul întunecat, apoi porni înainte, ridicând picioarele și mărind pasul pentru a reduce cât mai mult ecoul plescăitului apei.

Malcom prinse arma rudimentară între dinți și își lipi spatele de un zid ca să se poată uita după dușmanii care pândeau pretutindeni.

În toată incertitudinea cu care se confrunta cineva din estul Londrei, un singur fapt rămânea adevărat: mereu pândea cineva, sperând să fure puterea altcuiva.

El era întotdeauna cu un pas înaintea celor care încercau să îi fure teritoriul. Chiar și acum se afla aici din același motiv.

Întinse mâinile în spate și găsi imediat cărămida ieșită în afară cu cel mult un centimetru. În copilărie, i se păruse o sarcină simplă și ușoară să caute prin aceste locuri, iar la maturitate rămăsese la fel de iscusit.

Cărămida ieși numaidecât. Malcom o puse deoparte și pipăi pietrele din jurul ei. Scoase numaidecât patru cărămizi, până când se ivi o deschizătură lată de vreo șaizeci de centimetri în zidul canalului.

Întorcându-se într-o parte ca să poată sta cu un ochi pe tunel și să cerceteze în același timp deschizătura, Malcom băgă mâna înăuntru... Și îl găsi numaidecât.

Degetele lui pipăiră un sac de pânză familiar, peticit. Îl trase afară și scotoci prin el.

„Gol."

Ticălosul naibii!

Malcom își înăbuși o înjurătură și împinse cărămizile la loc, apoi își puse pălăria pe cap și se sprijini cu un umăr de zid.

Și așteptă. Așteptă în timp ce sângele îi bolborosi prin vene plin de anticipație, până când auzi pași neglijenți apropiindu-se.

Silueta, cu câțiva centimetri mai scundă și vreo 13 kilograme mai grea, se năpusti prin deschizătura tunelului, apoi se opri. Îl zări pe Malcom North și scăpă din mână un sac de pânză ce căzu în apa soioasă cu un plescăit zgomotos și apoi dispăru sub ea.

– North? cârâi bărbatul.

– Alders, răspunse Malcom pe un ton aproape plăcut, ba chiar vioi, atât de vesel încât un necunoscut l-ar fi luat drept o întâmpinare cordială.

– Nu te aşteptam, se bâlbâi Alders.

Nu, nu îl aşteptase. Malcom se înfurie, dar învăţase de mult să îşi stăpânească emoţiile.

– Nu-i ceea ce pare, North, se bâlbâi bărbatul.

Malcom simţi o încântare perversă când observă cum ticălosul tremură şi făcu ochii mari când văzu arma pe care o ţinea în mână.

– Oh, făcu el pe un ton ascuţit, ameninţător. Cum aşa? întrebă, trecându-şi întruna vârful lamei peste palma bătătorită.

În pofida întunericului din tuneluri, Malcom îl văzu pe bărbat pălind şi savură priveliştea.

– N-am... N-am... se bâlbâi Alders, cu glas sugrumat şi un accent cockney gutural, incapabil să rostească minciuna până la capăt. Tunelurile astea sunt goale. Am vânat cinstit, erau...

Malcom încetă să frece pumnalul de palmă. Făcu încet un pas în faţă.

Scâncind, bărbatul se cocoşă şi îşi acoperi protector capul.

– Oh, haide, Alders, murmură el, continuând să înainteze spre bărbatul care tremura. Nu te voi răni.

Alders privi printre braţe. În ochii injectaţi i se putea citi frica.

– N-nu? se bâlbâi el.

– Nu e ca şi cum ai fura de la cineva de la care nu ar trebui să furi, nu? Ştii regulile de aici.

Orice căutător prin canale creştea cu ele întipărite în suflet.

– Nu te atinge de tunelurile altuia, se bâlbâi Alders.

Toţi ştiau regulile. Doar că toate erau uitate când deveneau disperaţi şi începeau să fure din zonele mai puţin folosite: teritoriile care aparţineau unor căutători mai bătrâni, mai puţin abili.

– Numele Fowler îţi spune ceva? murmură Malcom.

Deşi era convins că era imposibil, ticălosul păli şi mai mult când auzi numele unuia dintre căutătorii bătrâni din acele canale.

– Ah, văd că da. Nu se întâmplă să ştii ceva despre cei care au venit după el, nu? întrebă Malcom, ameninţându-l şi momindu-l în acelaşi timp.

Bărbatul tremură atât de tare, încât apa începu să plescăie în jurul picioarelor lui masive.

Prelungind suspansul şi crescând groaza bărbatului, Malcom îi spuse batjocoritor:

– N-ai face niciodată aşa ceva... Poate doar dacă ai vrea să mă înfrunţi?

Bărbatul murdar, smiorcăit și jalnic îl privi pe Malcom și clătină cu frenezie din cap, mișcându-și șapca de lână și expunându-și creștetul chel.

– N-aș...

– Pentru că, îl întrerupse Malcom, singurul lucru mai prostesc și mai periculos pe care l-ar putea face un om în afară de a mă minți ar fi să încerce să ia ceea ce nu îi aparține.

Alders închise numaidecât gura cărnoasă. O pată umedă îi apăru în partea din față a pantalonilor de lână.

Malcom privi cu atenție spre pată.

– Ah, *asta* zice totul!

– Eram... Eram convins că tunelurile astea sunt libere. Fowler e bătrân...

Malcom țâțâi și își ridică pumnalul.

– Răspuns greșit.

Alders scânci, iar lacrimile i se revărsară pe obraji.

În locul în care trăiau ei era periculos să dai dovadă de slăbiciune. Oricine se expunea în vreun fel se alegea cu gâtul tăiat și o lamă în burtă.

– Alt răspuns greșit.

Malcom străbătu restul distanței dintre ei, iar Alders încercă să scape. Malcom își înclină prăjina, prinzându-l pe bărbat de piciorul stâng și făcându-l să pice cu fața în jos în apă.

– Te rog! strigă Alders, protejându-și din nou capul. Te rog! se bâlbâi el.

Cu pumnalul în mână, Malcom se aplecă, savurând felul în care uzurpatorul se dădu în spate în fața lui.

– Restul lucrurilor, Alders.

Bărbatul își coborî lent brațele și îl privi plin de confuzie.

– Doar nu crezi – zise Malcom, punându-și palmele în talie și poziționându-se astfel încât să troneze intenționat deasupra lui Alders și forțându-l să-și lase capul pe spate ca să-l privească în ochi – că voi întoarce și celălalt obraz în timp ce furi lucruri care nu-ți aparțin!

– Eu... Eu... Ochii i se umplură de lacrimi. Alders își cuprinse genunchii cu brațele, începând să se legene. Te rog! Te rog, n-o face!

Cu vârful pumnalului, Malcom îi desfăcu partea din față a hainei. Priviră amândoi, în același timp, cele două ceasuri care atârnau de căptușeala hainei. Malcom își trecu pumnalul peste fir, tăindu-l

numaidecât. Cu mâna liberă, prinse ceasul de aur lucios și-l vârî în haină. Ridică pumnalul și făcu semn spre cel de argint.

– Acum celălalt.

Nici nu rosti bine ordinul, că Alders dădu jos obiectul osânditor.

Lucrurile găsite însă nu-i aparțineau lui, ci altcuiva.

– Acum sacul! rosti Malcom poruncitor. Alders rămase pe loc, tremurând, așa că Malcom se aplecă și îi șopti: Acum.

Chițăind, bărbatul masiv se împletici pe lângă Malcom, târându-se în genunchi prin apă.

– E pe aici pe undeva, strigă el, vorbind singur în timp ce caută. O clipă mai târziu, se ridică, fluturând sacul scos din apă și împroșcând peste tot cu stropi. Uite-l!

Malcom aruncă rapid o privire în sac. Chiar și în întunericul din tuneluri, zări licărirea prăzilor obișnuite prin locurile acelea: lanțuri de ceas, diverse pietre prețioase care se desprinseseră din cine știe ce montură, monede de o jumătate de liră soioase. În subteran exista o adevărată comoară, un vânat legal pe care îl puteai lua și vinde fără să te temi că vei fi condamnat pentru hoție.

– Și acum... Care sunt regulile? întrebă Malcom răspicat, azvârlind sacul peste umăr.

– *Să nu iau ce nu-i al meu,* răspunse bărbatul iute, cuvintele rostogolindu-se neclar.

– De unde? Malcom îndreptă cuțitul spre urechea lui și clătină din cap. Nu te-am auzit.

– Din tunelurile astea...

– Canale, îl corectă Malcom. Să nu le facem mai mult decât sunt de fapt, îl tachină el. După ce îl contemplă vreme îndelungată, îi făcu semn cu pumnalul să o ia din loc. Haide, haide!

Alders ezită; ochii i se umplură din nou de lacrimi și i se alătură lui Malcom la fel de bucuros ca un om chemat spre eșafod.

– Altceva, Alders? întrebă el pe un ton rece.

– Îmi pare foarte rău, zise bărbatul printre lacrimi.

– Și nu o vei mai face, așa-i?

– Nu! strigă Alders. Niciodată, bâigui el. Fata mea. Ea s-a gândit că... A zis că...

Malcom ridică un singur deget, reducându-l imediat la tăcere.

– În canalele astea, cuvântul meu e lege. Ai înțeles? Când văzu că Alders șovăie, își apropie fața de el și îi șopti: Ai înțeles?

Bătrânul căutător încuviință din nou din cap, tremurând.

Malcom rânji.

–Atunci, șterge-o de-aici, îi zise el cu aceeași veselie falsă de mai devreme.

Alders șovăi, de parcă și-ar fi dat seama că era o capcană și că trebuia să găsească o cale de scăpare. Apoi o luă la sănătoasa, stropind zgomotos cu apă, ecoul pașilor lui auzindu-se tot mai îndepărtat și apoi dispărând.

Uitând de căutătorul bătrân, Malcom își azvârli lucrurile peste umăr, își apucă prăjina și plecă prin alt tunel mai îngust.

Mai întunecat.

„Întunericul."

Iată... În pofida infailibilității lui de-a lungul anilor, slăbiciunea din copilărie îl tachina, încercând să alunge logica și să o înlocuiască doar cu teamă.

Malcom privi doar în față și se forță să nu se uite într-o parte ca să nu vadă zidurile înghesuite, ziduri care se închideau în jurul lui.

Refuză să cedeze în fața acelei frici iraționale și fredonă aproape tăcut un cântec.

–O odaie pentru un flăcău viguros și voios,/ tralala,/ Ce nu-i nicicând trist, ci mereu bucuros,/ tralala...

Pasajul se lăți, iar Malcom se relaxă puțin. Înaintă cu pași repezi și se opri doar când ajunse lângă grilajul cunoscut. Lăsă obiectele jos, se trase în sus și cercetă locul printre stinghiile grilajului. Și așteptă. Deslușì fiecare sunet, cât de mic: benchetuitul îndepărtat, hurducăitul unei trăsuri singuratice.

Împinse capacul în sus și apoi într-o parte. Se lăsă din nou jos și mai întâi își aruncă prăjina afară. Prinse apoi din nou cuțitul între dinți, apucă sacul maroniu, îl împinse prin deschizătură, după care se cățără și el.

În clipa în care puse piciorul pe dalele de piatră din estul Londrei, auzi un clic în spatele lui.

–Ai devenit cam neatent odată cu trecerea anilor, îl tachină o voce joasă, dură, cu urme de accent cockney.

Cu palmele ridicate, Malcom se răsuci lent și apoi întinse piciorul cu o mișcare rapidă, împingând picioarele bărbatului cu umeri lați.

Bărbatul înjură și căzu cu putere la pământ. Pistolul zdrăngăni o singură dată înainte ca Malcom să îl apuce și să îl întoarcă spre bărbatul căzut în fund.

–Și tu cam neglijent, Giles!

Ochii închiși la culoare îl priviră cu dușmănie, după care buzele cu cicatrici se ridicară într-un rânjet reticent.

– Fir-ar să fie, Malcom! blestemă bărbatul, dar cu o urmă de admirație când el îi întinse mâna.

Cu singura mână pe care o avea, bărbatul, asociatul lui Malcom, acceptă și dădu să îl tragă în jos.

Anticipându-i mișcarea, Malcom se lăsă pe spate și îl trânti din nou pe Giles la pământ.

– Oh, du-te naibii! bombăni Giles, iar de data asta zâmbetul de mai devreme fu înlocuit de o încruntătură. În timp ce ignoră mâna pe care i-o întinse Malcom, sări în picioare cu o agilitate impresionantă pentru un bărbat de mărimea și forța lui. Al naibii înfumurat, mereu ai... Se opri când zări sacul pe care Malcom îl azvârli peste umăr. Giles fluieră. L-ai prins, zise el.

– Da.

– A pus ochii pe tunelurile astea încă de când Fowler a început să se miște mai încet, zise Giles, referindu-se la căutătorul care il instruise pe Malcom cu mulți ani în urmă.

De atunci își apărase Malcom teritoriile – și traiul – de potențiali uzurpatori precum Alders, de oameni care ar fi încercat să îl fure. Dacă un căutător nu i-ar fi ținut la distanță, dacă nu ar fi recuperat ce i se furase, ar fi pierdut operațiunea și ar fi pierit de foame.

– Te-ai ocupat de el? întrebă Giles în timp ce o luară din loc, pe un ton nonșalant, de parcă l-ar fi întrebat pe Malcom dacă și-a invitat cumva inamicul la o halbă de bere într-o tavernă.

– M-am ocupat de el.

– Te caută cineva.

Deci de aceea îl găsise Giles.

Nu era un lucru neobișnuit ca un bărbat să fie vânat în St. Giles. De data aceasta însă lucrurile decurseseră mai straniu: era vorba de cineva mai insistent decât polițiștii care ar fi vrut să închidă o haimana în Newgate, ca să ușureze grijile vreunui filfizon spilcuit. Cineva începuse să-i întrebe pe ceilalți căutători și pe hoinarii de pe stradă de prin părțile acelea despre Malcom. Drept urmare, el dispăruse, ascunzându-se în umbre chiar și când își vedea de treaba lui.

– Fowler m-a trimis ca să te aduc degrabă, îi zise bărbatul, punându-l pe Malcom pe gânduri. A zis că a venit un individ care vorbește fandosit.

Locuința lui era o vizuină construită în mijlocul putreziciunii, un tărâm nebănuit ascuns de o fațadă năruită și ferestre murdare. Secretul – nu doar pentru a supraviețui, ci și pentru a prospera în aceste locuri – era să stai ascuns. Iar acum cineva îl găsise. Cuprins de furie și de frustrare, reuși să îngâne un singur cuvânt:

– *Cine?*

– Un detectiv, îi zise Giles, privindu-l curios. Connor Steele.

– Connor Steele. Malcom rânji disprețuitor. Celebrul detectiv cunoscut de toată lumea. Unul dintre puținii care scăpaseră. Steele fusese la rândul lui un copil al străzii sărac, care reușise să iasă din mocirlă și să își clădească un nume *respectabil*, trădându-i pe cei printre care trăise înainte. Însă diferența dintre respectul pe străzi și respectul din partea legii și a înaltei societăți era ca diferența dintre negru și alb. Malcom avea și mai puțin timp de pierdut cu șobolani ca Steele decât cu căutători șleampeți ca Alders.

– Unde e?

– Fowler îi ține companie. Bram stă de pază afară.

Bram. Mai mult brută decât om, acel munte de bărbat de peste doi metri îi nimicise, la propriu și la figurat, pe adversarii care i se puseseră în cale până ce se trezise dus spre spânzurătoare. Malcom îl salvase de mai multe ori de la spânzurătoare sigură și, din pricina asta, bătrânul se numise singur mâna lui dreaptă, indiferent că Malcom voia sau nu.

Mai degrabă a doua variantă era mereu valabilă. Prin astfel de locuri, nu era loc de prieteni sau de familie. În cele din urmă, străzile îi revendicau pe toți. Prin urmare, nu avea sens să existe persoane care să depindă de tine dacă nu aveai de gând să fii prin preajmă ca să le porți de grijă.

Malcom traversă spre un copil al străzii care ținea în mână o prăjină de căutător și care îi păzea calul și îi dădu o monedă.

Copilul îl privi cu ochi mari, plini de adorare, privire pe care Malcom nu o merita și nici nu avea să o merite vreodată.

– Domnule North.

– Billy, o salută el pe fată și îi mulțumi.

La vârsta de cel mult opt ani, nu avea prea multe opțiuni de viitor. Era un miracol că supraviețuise atât de mult cu deghizarea ei.

– Billy trebuie să fie instruită, zise Malcom.

– Fetele n-au ce căuta prin canale.

Rareori se întâmpla ca Malcom să cunoască pe cineva mai diabolic decât el însuși.

– Nu era o rugăminte. Găsește-i un canal, explică-i regulile și apoi instruiește-o!

– Să o *instruiesc?* protestă bărbatul.

– Va avea nevoie de o prăjină. Fă-i rost de una! Și apoi învață-o cum s-o folosească pentru a coborî sub pământ și cum să se orienteze prin tuneluri. Se opri. Și învață-o cum să se apere cu ea! porunci el pe un ton decisiv.

Puțin mai târziu, Malcom opri în fața structurii modeste situate între Tottenham Court Road și New Oxford Street. Înghesuită între două firme, era o clădire vădit izolată, protejată de ambele părți.

În timp ce coborî, Malcom își bătu ușor calul pe gât și cercetă zona, concentrându-se asupra unui copil al străzii care ținea frâiele unei iepe negre enorme: un cal prea scump ca să aparțină vreunuia dintre locuitorii din acele părți. Se părea că lui Steele îi mergea bine.

Unul dintre oamenii lui veni spre el, călcând ușor șchiopătat, aproape insesizabil.

– North.

Malcom îi dădu frâiele lui Dore, unul dintre numeroșii căutători care lucrau pentru el, și își croi drum pe aleea îngustă, până ce ajunse în partea din spate a locuinței lui. Urcă treptele în grabă, introduse cheia în ușă și intră prin spate. Udă podeaua putrezită cu apa și murdăria care i se scurgeau din cizme. Fără să se mai obosească să își dea jos haina, străbătu coridorul îngust și își croi rapid drum spre una dintre cele trei camere mici de la parter.

Ușa era deschisă, iar Fowler stătea pe un scaun de lemn prea mic pentru statura lui.

În clipa în care îl văzu, căutătorul bătrân și rănit se ridică cu greu în picioare, dar Malcom îi făcu semn să se așeze la loc. Obrazul drept încă îi era umflat după bătaia pe care o încasase cu două săptămâni în urmă. Fowler se chiorî la sacul din mâna lui Malcom.

– Ține! zise Malcom și aruncă sacul cu obiecte proprietarului de drept.

Fowler îl prinse și-l duse la pieptul concav.

– L-ai găsit, șopti bătrânul, ridicându-și privirea.

– Da.

Din clipa în care Fowler se întorsese acasă plin de sânge, cu piciorul rupt în urma unui atac nemilos în canale, Malcom se hotărâse să îi scoată din ascunzătoare pe cei responsabili.

– N-am mai greșit niciodată așa, zise Fowler, înghițind în sec. Bărbatul aruncă o privire scurtă spre obiectele din sac, apoi il strânse din nou în brațe. Ochii deschiși la culoare îi deveniră sticloși. Nu se va repeta...

Stânjenit, Malcom îi făcu semn că nu era nevoie de astfel de asigurări.

Fowler tuși în mână.

– E din pricina ochilor, atâta tot, se apără el, ștergându-și lacrimile.

Până și vizita unuia dintre cei mai capabili detectivi din Londra era de preferat în locul lacrimilor lui. Sau ale oricui, de fapt. De parcă i-ar fi luat foc călcâiele, Malcom intră în biroul improvizat și-l zări numaidecât.

Ar fi trebuit să fii orb să nu observi un bărbat înalt și aspru ca Steele. Chipul și silueta detectivului purtau semnele anilor petrecuți pe stradă. Bărbatul rămase nemișcat, cu brațele împreunate la spate, cu o mască de impasibilitate pe chip, privindu-l pe Malcom apropiindu-se.

– Tu ești North, zise el fără nici o introducere.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o afirmație rostită de un individ care își căutase și, în sfârșit, își găsise prada. Semnalul de alarmă din mintea lui Malcom, care se declanșase încă de când îl găsise Giles, se intensifică.

– Nu-mi place să am companie, zise el în loc de salut, închizând ușa în urma lui. Îmi place și mai puțin când oamenii pun întrebări despre mine, continuă pe un ton amenințător. Înaintă și își dădu jos jacheta, pe care o aruncă voit îndeajuns de aproape de Steele încât să-l ude cu apa de canal rămasă pe ea.

Dar trebuia să recunoască un lucru: bărbatul nu reacționă în nici un fel când văzu starea hainelor lui Malcom, când simți duhoarea ce emana din ele sau când observă starea deplorabilă a biroului lui din estul Londrei. Desigur, Steele, deși reușise să scape din estul Londrei și să își clădească o viață nouă, nu putea să se dezbare întru totul de acest loc.

– Steele, zise Malcom cu o jovialitate prefăcută. Ți-aș oferi un brandy, dar, din păcate, mă tem că prin părțile astea să nu permitem

un astfel de lux pe care să-l împărțim cu alții. Pentru a sublinia acest lucru, scoase o ploscă din buzunar, un alt suvenir de pe vremea când căuta prin canale. Luă o duşcă din whisky-ul tare, se şterse la gură şi îi întinse plosca într-un gest zeflemitor şi provocator.

Steele ridică palma, refuzând politicos.

Malcom rânji răutăcios şi mai luă voit o gură, după care vârî plosca într-unul dintre multele buzunare cu care era căptuşită haina lui de lână.

Detectivul cu privire metalică îi urmări fiecare mişcare, zăbovind scurt asupra hainei cu buzunare pe care o purta orice căutător prin canale din Londra. Toate veşmintele erau diferite ca textură, dar asemănătoare în ceea ce privea scopul lor.

– Aş vrea să discutăm câteva lucruri importante. Steele îşi coborî în sfârşit braţele pe lângă corp, scoţând la iveală un dosar gros pe care îl ţinea în mână.

Malcom se forţă să nu zăbovească cu privirea pe dosar, căci ar fi fost o slăbiciune. Zâmbi în schimb imperturbabil.

– Ah, ţi-aş oferi un scaun, dar mă tem că nu am unul care să i se potrivească unui bărbat aşa de şic ca tine.

Fără să schiţeze vreo expresie, Steele cântări din priviri stiva de lăzi de lemn de pe podea şi apoi alese o ladă pentru transportat ouă.

– Merge şi asta, zise el, în pofida dispreţului afişat de Malcom. Bărbatul nu se crispă în faţa lipsei de confort din biroul lui Malcom, aşa cum ar fi făcut şi aşa cum făcea de fapt orice alt om al legii.

În orice caz, detectivul stătuse deja mai mult decât era cazul. Prezenţa lui acolo nu avea cum să aducă vreun lucru bun.

– Ah, dar vezi tu, nu te invitam să iei loc, zise Malcom tărăgănat, încrucişându-şi braţele la piept. Asta ar sugera că ai de gând să rămâi aici o vreme, deşi nu sunt interesat de vizita ta sau a oricui altcuiva.

– Înţeleg că prezenţa mea aici e fără îndoială inconfortabilă.

Malcom pufni.

– Să fii rumegat de şobolani prin canale e inconfortabil. Compania ta nedorită? E doar o neplăcere neînsemnată de care mă pot descotorosi, îi răspunse Malcom şi o porni spre uşă.

– Hope Foundling Hospital îţi spune ceva? întrebă bărbatul, refuzând să se mişte din locul lui de pe podeaua pătată cu sânge.

– Nimic, îi răspunse Malcom automat. Şi chiar aşa era. Existau o mulţime de astfel de instituţii, locuri în care erau ţinuţi copii care

aveau în cele din urmă să fie daţi afară ca să ajungă hoţi de buzunare şi târfe. Iar acum, dacă îmi permiţi? zise el şi apucă mânerul uşii.

–Dar numele Sparky şi Penge?

Malcom se opri. Numele acelea ieşiră la suprafaţă ca o şoaptă. Îi erau vag familiare. Şi totuşi nu erau. Simţindu-l pe celălalt bărbat fixându-l cu privirea, Malcom se duse spre un birou improvizat dintr-o roată de faeton întoarsă cu susul în jos.

–Nu-i cunosc. N-am auzit niciodată de ei sau de spitalul tău.

–Cum ai ajuns aici, domnule North?

–La fel ca toţi ceilalţi orfani din Londra. „Ghinion şi chiar mai multă neşansă", îşi zise în sinea lui. Eh, spuse Malcom cu răceală, dacă ai venit pentru discuţii filosofice, ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la oamenii importanţi cu care îţi petreci vremea acum.

Steele însă era neînduplecat.

–Ah, dar nu eşti chiar ca restul orfanilor din Londra, nu-i aşa?

Malcom nu se mişcă.

–Nu ai accentul cockney dur din părţile astea.

Bărbatul nu avea de gând să plece. Nu era însă prima dată când Malcom era insultat sau luat la întrebări pentru că vorbea într-o manieră cultă. Îl înfruntă iarăşi pe Steele.

–Nici tu, sublinie el.

–Eu am fost salvat şi crescut ca fiul adoptiv al unui conte.

Malcom deduse întrebarea nerostită a lui Steele de parcă ar fi spus-o cu voce tare: cum se justifica engleza corectă pe care o vorbea?

–De aceea ai venit? îl tachină Malcom. Ca să faci schimb de poveşti cu un şobolan de pe străzi care seamănă cu tine? Malcom nu aşteptă ca Steele să îi răspundă. Îngăduie-mi să te scap de astfel de idei. Dacă vrei să găseşti pe cineva ca tine, va trebui să încerci în Mayfair.

Steele profită de ocazie:

–Şi cunoşti zona Mayfair?

Malcom se înjură în sinea lui că se lăsase momit. Deci detectivul căuta un hoţ de pe străzi.

–Singurele locuri pe care le jefuiesc, Steele, sunt canalele, unde toate lucrurile pot fi luate pe gratis.

Câtă vreme erai îndeajuns de îndrăzneţ – sau de prost – ca să le revendici.

–Nu sugeram că ai fi comis un furt.

– Mă întrebi dacă îmi este familiară zona Mayfair? Nu. Dacă beau ceai cu lapte? Nu beau ceai deloc. Să trecem așadar la alt subiect politicos. Poate vremea? Poate ploaia? Avem parte de ea mai mult ca de obicei în țara asta rece și însorită.

Fără să dea vreun semn vizibil că s-ar fi lăsat momit, Steele deschise dosarul pe care îl ținea în mâini și pe care îl ignorase până atunci. Răsfoi mai multe pagini, după care împinse o foaie de pergament spre Malcom pe roata de faeton.

– Îți pare cunoscută?

Fără să încerce să ia foaia, Malcom își plecă ușor privirea, cât să poată citi iute informațiile scrise pe ea și fără să își ia ochii de la detectiv: „126 Mayfair. Proprietatea din Londra a contelui de Maxwell".

– Nimic. Și acum...

– Și totuși poți citi ce scrie pe ea, îl întrerupse Steele.

Asta îl puse pe gânduri pe Malcom.

Detectivul puse foaia înapoi în dosar.

– Nu doar că vorbești limba engleza corect, dar știi să citești. Cine te-a învățat?

– Eu...

Pentru prima dată de când Steele își făcuse apariția acolo, iar el încercase să se descotorosească de detectiv, Malcom șovăi. Pentru că nu știa răspunsul. Așa cum nu găsise niciodată o explicație pentru faptul că vorbea într-o manieră cultă, în timp ce toți ceilalți băieți și fete cu care scotocise după hrană vorbeau cu un accent cockney gutural.

– Nu ai un răspuns, așa-i? întrebă Steele încet și calm. Sau o explicație?

Nu avea. Nu avusese niciodată. În timp ce toți ceilalți cu care avusese de-a face fuseseră analfabeți și aproape imposibil de înțeles din pricina felului încâlcit de a vorbi, Malcom vorbise mereu diferit. Atât de diferit încât, când fusese mai tânăr, fusese bătut și batjocorit din pricina asta: rahatul de om care se credea rege. Porecla aceea, Regele, fusese folosită cândva pentru a-l tachina, dar, odată cu trecerea timpului și preschimbarea lui într-un adversar de temut pe străzi, se transformase într-un nume de recunoaștere a puterii lui în acele părți.

– Dar asta? murmură Steele și scoase altă foaie, de data aceasta o schiță a unei case elegante din oraș. Artistul captase tencuiala de stuc albă, ferestrele lucioase și ciocănelele aurii de pe ușile duble.

Malcom dădu să nege că ar ști ceva despre reședința cu pricina, dar încremeni. Apoi, aproape din reflex, apucă foaia.

Privirea i se opri asupra celui mai mic detaliu: ciocănelul de pe ușă care nu se știa dacă era om sau leu și care reușise să le înfățișeze cu desăvârșire pe cele două într-o jumătate de fiară cu mustăți.

„Ușile mă sperie, *papa!* Arată ca un om-leu..."

Malcom scăpă foaia din mână.

Sângele îi năvăli în urechi, iar când momentul se risipi își ridică brusc capul.

– Nu recunosc ușa.

– Nu te-am întrebat dacă recunoști ușa, domnule North, zise Steele zâmbindu-i ușor trist. Ci mai degrabă reședința.

O casă elegantă din Mayfair? El și cei de teapa lui nu se aventurau în astfel de zone din Londra. Nu dacă voiau să își păstreze cât mai mult timp gâtul întreg. Malcom pufni batjocoritor.

– Și de ce aș ști ceva despre o casă din vestul Londrei?

– Am fost angajat să investighez locația posibilă a mai multor copii care au fost răpiți.

– Dacă te gândești că te pot ajuta cu ceva, îți pierzi vremea, zise Malcom încordat, împreunându-și mâinile la ceafă. Nu fac afaceri cu nimeni.

În general, îi ținea pe oameni – pe toți oamenii – la distanță.

– Da, ei bine... Steele își drese vocea. Copilul care a locuit în această reședință, continuă el de parcă insistența lui Malcom nu ar fi însemnat nimic, s-a îmbolnăvit odată cu părinții lui. Părinții au pierit. Copilul a fost dus la un spital pentru orfani.

– Nu am fost niciodată într-un spital pentru orfani.

Nu de când... Își înăbuși gândurile legate de noaptea cu pricina. Amintirile acelea erau, în cel mai bun caz, neclare.

– De ce nu-mi spui ce vrei să-mi zici de fapt?

La urma urmei, avea un canal de jefuit.

În cameră se așternu o tăcere deplină, atât de apăsătoare încât se auzea doar picuratul apei care se scurgea din pantalonii lui Malcom.

Detectivul îl privi în ochi cu o franchețe inconfortabilă.

– Pentru că, domnule North, am motive și dovezi să cred că ai locuit acolo... Doar că – Steele aruncă o privire în jur – în circumstanțe

diferite, murmură el când îl privi din nou pe Malcom. Pe vremea când erai doar un băiat și fiul răposatului conte de Maxwell.

Capitolul 2

The Londoner

Scandal!

Moștenitorul de drept, contele de Maxwell, a fost răpit în copilărie de rudele lui avare și dus la un spital pentru orfani. Putem doar să ne întrebăm ce a îndurat atunci tânărul membru al nobilimii...

M. Fairpoint

De-a lungul anilor, multe lucruri îi fuseseră luate lui Verity Lovelace: casa confortabilă în care crescuse. Colecția de panglici. Toate rochiile și pantofii de satin.

Dar pierderea aceasta era cea mai sfâșietoare, diferită de toate celelalte suferite până atunci. Era prima dată când i se furaseră cuvintele scrise.

Încremenită, cu răsuflarea tăiată și incapabilă să se miște, rămase în mijlocul camerei, uitându-se la ziarul pe care îl ținea sora ei.

„Cum de nu tremur?"

Sau oare tremura? În clipa aceea, era un haos în mintea ei. Era confuză din pricina cuvintelor din fața ei. Timpul păru să se dilate. Verity încercă să respire. Încercă să își spună să tragă adânc aer în piept. Să inspire. Să expire. Era cea mai simplă acțiune a corpului, iar ea nu putea nicicum să o săvârșească. Aerul i se blocă dureros în piept.

– Nu sunt chiar... toate cuvintele tale, murmură Livvie cu un optimism surprinzător, pe care viața nu reușise încă să-l alunge din sufletul fetei de 17 ani. L-am citit.

Unele cuvinte sau toate... Nu conta cantitatea. Îi fuseseră luate și, odată cu ele, banii câștigați din articolele pe care le scria. Bani pe care Verity se bizuia pentru a avea ce mânca ea, sora ei mai

mică și Bertha, doica lor, care devenise între timp slujnică bună la toate. Prin urmare, însăși siguranța lui Verity – siguranța lor – era în primejdie.

Dar nu era vorba doar despre bani...

– Titlul diferă, murmură Livvie.

Verity închise scurt ochii.

– Ai fost mereu prea credulă.

– Taci, Bertha! o mustră Livvie, în clipa aceea părând a fi cu zece ani mai în vârstă. Ignor-o! zise ea încet. Nu ești. Nu e, îi zise Berthei.

Și totuși, părerea fostei doici nu însemna aproape nimic în comparație cu semnificația acelui moment.

Bertha pufni.

– N-aș zice, ripostă ea, la fel de directă pe cât de posomorâtă era acea zi în Londra. Ești la fel de visătoare și de plină de speranță ca mama ta.

Mama lor fusese fiica unui cârciumar scoțian care avusese ghinionul să cunoască și să se îndrăgostească de un conte libertin care nu făcuse ceea ce ar fi fost corect pentru ea.

Și totuși, ironia vorbelor rostite de doică era că Verity se mândrise cu faptul că nu era *deloc* ca femeia care îi dăduse viață. Nu pentru că nu și-ar fi iubit mama. O iubise. Dar nu voia să repete greșelile ei, să fie o romantică incurabilă.

De data aceasta însă, Verity avusese speranțe în privința viitorului.

Nu, nu doar în privința viitorului, ci și a faptului că l-ar fi putut controla pe deplin. Pentru ea, pentru Bertha și, cel mai important, pentru Livvie.

Sora ei își drese vocea.

– Ai vrea să îți citesc articolul? murmură ea.

„Îl voi citi eu", vru să o asigure Verity, dar nu reuși să rostească acele vorbe. Smulse paginile din mâna surorii ei. Se forță să citească toate cuvintele tipărite, paragrafe asamblate într-un articol care îi aparținea, dar pe care și-l asumase altcineva.

Moștenitorul de drept – repus în drepturi

În sfârșit, lumea a aflat un nume. Întrebările au început să roiască, învăluind înalta societate în aceeași ceață care se așterne peste străzile întunecate locuite de bărbatul a cărui identitate toată lumea râvnește să o afle.

Nu reuși să citească mai departe. Măruntaiele îi chiorăiră și i se puse un nod în stomac. Livvie nu greșise întru totul – pe paginile din *The Londoner* nu apăreau doar cuvintele lui Verity. Doar cele importante îi aparțineau. Articolul mai conținea câteva descrieri fără conținut, neesențiale, care nu aduceau nimic în plus, ci, dimpotrivă, depreciau ciorna ei inițială și care aparțineau altcuiva.

Nu ei.

„Mi se face rău..."

– Licheaua naibii!

Exclamația izbucni dintr-un loc adânc plin de furie. Verity aruncă paginile, care fluturară prin aer până ce le prinse sora ei iute de mână.

– I-ai dat voie? insistă Bertha.

– Nu, răspunse Verity, încleștând și descleștând pumnii. L-a furat!

Nimeni altul decât Mitchell Fairpoint.

Verity începu să se plimbe. Ar fi trebuit să intre la bănuieli în clipa în care Fairpoint îi cedase acea sarcină. Acum, când ziarul se zbătea să supraviețuiască, așa cum o făceau multe altele, de altfel, doar cei mai de succes reporteri reușeau să își păstreze sarcinile. Prin urmare, lupta pentru păstrarea posturilor se dăduse prin articolele scrise și numărul de cititori atrași.

Începu să se plimbe și mai înnebunită. Fustele ei închise la culoare fâlfâiră în jurul gleznelor, iar șuieratul materialului o deranjă.

Ani întregi se luptase să își păstreze postul din redacția *The Londoner*, asumându-și cele mai josnice roluri și ridicându-se apoi în sfârșit la rangul de reporter, scriind articole despre chestiuni anoste de care doar înaltei societăți putea sau avea să-i pese vreodată... Până acum. Până la acest articol, tot despre un nobil, dar care era prima poveste cu substanță. Povestea pe care lumea râvnea să o afle. Povestea care ar fi trebuit să le salveze pe ea și pe familia ei, să le scoată din apartamentul lor minuscul situat în cea mai periculoasă zonă a Londrei.

Ea scrisese articolul, care apoi îi fusese furat.

Rămase fără energie și se opri brusc, apoi se așeză pe marginea scaunului de bucătărie.

Pierdut. Îl pierduse. Doar că...

– Nu se poate să-l fi pierdut, șopti ea.

– Doar că așa e, bombăni Bertha, făcând-o pe Livvie să se încrunte. Au tot căutat un motiv să te dea afară, iar tu știi prea bine asta.

Așa era, Bertha spunea adevărul. Verity își simți gâtlejul mișcându-i-se spasmodic. Fusese angajată pe când avusese doar 12 ani, obținând o slujbă pe care tatăl ei o ajutase să o obțină înainte să moară. Iar de-a lungul timpului lucrase în orice funcție posibilă în redacția *The Londoner:* măturase podelele și fusese responsabilă de curățenia din toată clădirea. După care fusese promovată să ia notițe și, în cele din urmă, primise postul de reporter.

Toate acestea în timp ce fiul proprietarului, ticălosul afurisit pe care îl disprețuise de când se cunoscuseră, dăduse dovadă doar de plictiseală și dispreț față de munca familiei lui.

Apoi același ticălos care habar nu avea cum funcționa o redacție de ziar, preluase conducerea de la tatăl lui în vârstă, iar de atunci Verity lupta ca să își câștige traiul.

Doar din pricina faptului că era femeie.

Șefului ei nu îi păsa că Verity își petrecuse aproape o jumătate din viață lucrând în biroul acela blestemat. Sau de calitatea muncii ei.

De pasiunea ei.

Avea să o dea pur și simplu afară ca să îngăduie unui hoț de cuvinte să-i ia locul.

– Peste cadavrul meu! scrâșni ea. Sări brusc în picioare, fugi spre cuier și își smulse pelerina.

– Nu e momentul potrivit să vorbești cu el, zise Livvie, anticipând intenția lui Verity și dând dovadă de mai multă cumpătare decât sora ei mai mare.

– Ba pe naiba! rosti Verity, își înșfăcă boneta și și-o trânti pe cap.

Ca o ironie la adresa ideii în sine, un fulger străbătu cerul de după-amiază.

– Sunt de acord cu fata, o avertiză Bertha în timp ce Verity își legă șleampăt șnururile de la bonetă.

– Mă întorc de îndată, zise ea, apucând ediția de dimineață a ziarului *The Londoner* și săculețul.

Ieși în goană din apartament. Aromele de la brutăria de dedesubt și mirosul de pâine proaspătă care treceau mereu prin pereții subțiri și care fuseseră mereu alinătoare de data aceasta se dovediră a fi grețos de dulcege.

Verity se năpusti în jos pe scara îngustă atât de iute, încât se împletici pe treapta de jos. Se prinse de balustradă ca să nu cadă. Când atinse podeaua, o luă la fugă spre ușa care dădea spre străzile aglomerate din estul Londrei.

Străzile forfoteau zgomotos, negustorii încercând să își vândă degrabă bunurile rămase pe ziua aceea înainte să înceapă ploaia.

Trecu pe lângă o bătrână romă care încercă să îi vândă bijuterii și își văzu grăbită de drum. Privi doar înainte și își croi drum printre trecători, fustele foșnindu-i cu aceeași furie cu care se deplasa. În timp ce înaintă pe traseul cunoscut pe care îl străbătuse în ultimii optsprezece ani, pieptul i se umflă și dezumflă din pricina efortului. A furiei care o încerca.

Văzu birourile redacției *The Londoner*. Se opri împleticindu-se, privind clădirea mică și îngrijită, singura pată albă într-un șir de clădiri de stuc gri și maronii.

„Ți-am găsit de lucru, scumpo! Urăsc că acesta e viitorul care te așteaptă. Aș vrea să fi fost mai mult de atât. Îmi doresc să fie mai mult de atât..."

Ca fiică bastardă, nu ar fi putut spera vreodată la mai mult decât îi asigurase tatăl ei.

Îi asigurase o slujbă. Și ținuse la ea cât de mult ar fi putut să țină orice nobil falimentar la fiica lui nelegitimă.

Iar acum era pe punctul de a pierde totul.

Verity închise scurt ochii și se concentră să inspire lent, ca să se calmeze. Și apoi încă o dată.

Când deschise ochii, își îndreptă spatele și mărșălui spre luptă. Urcă cele câteva trepte și mânui cu degete tremurătoare mânerul.

Verity blestemă tremurul acela, un semn de slăbiciune, apoi deschise ușa cu putere și intră valvârtej.

Zgomotul din încăpere continuă – redactori și editori care trebuiau să respecte termenul-limită din ziua aceea nici măcar nu își ridicară capetele de la sarcinile pe care le aveau de îndeplinit.

Verity închise ușa în urma ei și se uită prin încăpere, cercetând cu privirea șirurile ordonate de birouri. Toți bărbații lucrau, iar domnișoara Wright, singura angajată în afară de Verity, umplea călimări de cerneală de parcă ar fi fost o altă zi obișnuită la muncă. Doar că nu era așa.

– Mă scuzați, murmură domnișoara Wright, trecând grăbită prin fața lui Verity ca să ducă următoarea călimară de cerneală la biroul *lui*.

Verity mîji ochii furioasă.

Ținând tocul deasupra paginii, Mitchell Fairpoint își ridică privirea. Cu părul negru precum cerul nopții dat pe spate, cu nasul puțin prea ascuțit și ochii prea șireți, arăta ca diavolul însuși.

– Ticălosule! șuieră ea, străbătând degrabă încăperea.

Cuvântul acela reuși să tulbure activitatea din încăpere. Auzi exclamații drept răspuns la insulta ei.

Verity le ignoră reacțiile celor ofensați, își adună toată furia și o îndreptă spre o singură persoană. Își trânti apăsat săculețul pe biroul lui Fairpoint.

– Ai furat de la mine!

Bărbatul își strânse buzele într-o linie subțire și își trecu palmele peste haină.

– Cum îndrăznești?!

Verity observă că nu se ridică de pe scaun, într-un gest voit insolent, batjocoritor. Deveni dintr-odată și mai furioasă, se sprijini cu mâinile pe biroul lui imaculat și se aplecă în față.

– Îndrăznesc pentru că e adevărat, zâmbi ea batjocoritor. Ai furat de la mine!

– Nu voi îngădui ca onoarea mea să fie pusă la îndoială de cineva de teapa ta, domnișoară Lovelace.

Verity șovăi. Preț de o clipă, se gândi că se referea la obârșia ei. Lucru imposibil, de altfel, întrucât doar domnul Lowery Sr. știa despre asta și îi făgăduise tatălui ei că avea să păstreze secretul.

– Ai grijă! țipă Fairpoint, apoi își smulse o batistă din buzunar și șterse cerneala pe care domnișoara Wright i-o vărsase pe degete.

– Îmi cer iertare, domnule, murmură tânăra.

Se răsuci și o privi pe Verity în ochi preț de o clipă. Apoi încuviință aproape imperceptibil din cap, în semn de aprobare, după care porni degrabă să ducă cerneală la alt birou.

– Acum, dacă ai binevoi să pleci, domnișoară Lovelace. Nu am timp de asta. Pocni din degete, de parcă ar fi alungat un copil sâcâitor. Trebuie să mă ocup de următorul meu articol.

„De următorul meu articol."

„Al lui."

De parcă articolul despre contele pierdut ar fi fost *vreodată* al lui.

De partea cealaltă a biroului, domnișoara Wright o privi din nou pe Verity. Dovada aceea tăcută de sprijin o încurajă, deoarece această nedreptate, această luptă a lui Verity pentru a dobândi respect și un loc în acest birou nu aveau legătură doar cu ea și cu siguranța ei. Aveau legătură și cu cealaltă femeie care lucra acolo de cinci ani și căreia i se refuza, de asemenea, un post semnificativ. Și, deși până acum nu apreciase acest lucru, Verity își dădu seama că era un model pentru domnișoara Wright și pentru celelalte fete angajate doar pentru a face curățenie în birouri și pentru a umple călimări. Câtă vreme își păstra slujba, Verity le amintea tuturor că femeile ar fi putut face mai mult de atât pentru aceste profesii de care bărbații erau atât de hotărâți să le țină departe.

Privirea i se întunecă de furie și, mârâind, îi trânti dintr-o mișcare a brațului hârtiile de pe birou.

– Ticălosule!

Se auziră țipete, strigăte revoltate înăbușite de bâzâitul sângelui care îi vuia în urechi.

– Domnișoară Lovelace, *ajunge!*

Vocea aceea reuși să treacă prin furia care o încerca, iar dintr-odată Verity înțelese mai multe lucruri: tăcerea bărbaților care se holbau îngroziți și silueta enervată din mijlocul birourilor. O siluetă care trecea rareori pe acolo. Un bărbat care lăsa afacerile zilnice pe mâna angajaților și care îi onora cu prezența doar când voia să joace rolul proprietarului.

Și, desigur, în acea zi era acolo.

I se întoarse stomacul pe dos.

– Domnule Lowery, îl salută ea cu întârziere cu o voce răgușită.

Cu coada ochiului zări expresia îngâmfată a lui Fairpoint și își strânse mâinile în pumni pe lângă corp, ca să nu îl zgârie pe ticălos pe față.

– Vino în biroul meu!

Bărbatul traversă încăperea fără să se uite dacă ea avea să îl urmeze sau nu.

Verity își apucă exemplarul din *The Londoner* și săculețul. Ocoli cu pași apăsați biroul și se aplecă spre Fairpoint.

– Nu am terminat, îi șopti ea.

– Nu, încuviință el cu un rânjet prefăcut. M-aș încumeta să zic că doar unul din noi a terminat.

Ochii îi scăpărară, iar Verity dădu să se năpustească asupra celui care îi furase cuvintele și viitorul.

– Domnișoară Lovelace! se răsti Lowery din biroul lui. Nu îmi place să fiu lăsat să aștept.

– Îți sugerez să te duci, domnișoară Lovelace, o sfătui domnul Fairpoint, aranjând obiectele de pe birou. Cred că l-ai supărat suficient pe Lowery pe ziua de azi.

Verity își strânse mâinile în pumni atât de tare, încât unghiile i se înfipseră tăioase în palmele bătătorite, pielea aspră înăbușind orice durere. Ajunse lângă birou și zăbovi în fața lui. „Fii mereu stăpână pe tine! Fii mereu în control! Nu fi niciodată emotivă!" La asta se aștepta lumea de la orice femeie care voia să fie luată în serios în această profesie – sau în oricare alta. Femeilor nu li se îngăduia să se înfurie, nici măcar când se comiteau cele mai mari nedreptăți. Chiar și când bărbaților li se îngăduia să se plesnească peste față cu mănușile și palmele și apoi să se înfrunte într-un duel ca să își protejeze onoarea. De la femei lumea se aștepta să toarne ceai și să fie supuse.

Verity avea de gând să lupte pentru slujba ei. Adoptă o mină calmă, deși nu se simțea deloc așa, și își împreună mâinile în față, astfel încât săculețul se mișcă odată cu ea.

– Domnule Lowery, murmură ea, intrând în birou.

Bărbatul dădu să spună ceva.

– Vă rog, aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră, continuă ea înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva. Înainte să o concedieze ori să o mustre pentru comportamentul inadecvat de care dăduse dovadă. În legătură cu cercetarea și articolul meu recent despre contele pierdut...

– Moștenitorul pierdut. Așa l-a numit Fairpoint.

Verity își încleștă maxilarul atât de tare, încât scrâșni din dinți, iar tâmplele îi zvâcniră. Se forță să zâmbească, deși părea mai degrabă o grimasă.

– Ah, da, zise ea și înaintă. Totuși, când am scris și am relatat pentru prima dată articolul, l-am intitulat *Contele pierdut* pentru că gentlemanul care a fost pierdut – „și care încă se ferea de lume", își spuse ea – era, de fapt, conte.

– Moștenitorul pierdut sună mai bine, zise Lowery nerăbdător. Titlurile articolelor fac vânzare.

Chiar așa să fi fost oare? Ea ar fi zis că mai degrabă conținutul lor... Totuși, ținând cont de nesiguranța slujbei și a viitorului

ei în cadrul redacției, nu avea de gând să stăruiască asupra acestui punct de vedere.

– Îmi permiteți? întrebă ea, arătând spre scaunul din fața lui și așezându-se înainte s-o dea afară din birou. După cum bine știți, spuse ea calm, mie mi-ați dat sarcina cu pricina.

Domnul Lowery scoase o țigară de foi din haină și îi apropie vârful de lumânarea din colțul biroului. Verity ignoră felul în care îi zvâcni nasul când simți mirosul înțepător și se holbă la redactorul-șef al ziarului *The Londoner* în timp ce pufăia din țigara nocivă.

– Și?

„Chiar o întreba asta?"

Verity își așează săculețul pe podea.

– Și domnul Fairpoint mi-a furat articolul. Și-a scris numele pe el și vi l-a înmânat.

Verity așează paginile osânditoare pe biroul lui.

Lowery nici măcar nu își plecă privirea spre ele. Mai trase un fum din țigara de foi și scutură scrumul în scrumiera de argint de pe birou.

– Nu-mi pasă de rivalitatea dintre tine și Fairpoint.

Rivalitate. Așa o vedea el. Și, desigur, Verity avea să fie considerată o femeie emoțională, nu partea vătămată, așa cum era de fapt.

– Mi-a păsat, în schimb, domnișoară Lovelace, continuă el, sprijinindu-se cu coatele pe birou, de articol.

Verity își câștiga traiul din cuvinte. Drept pentru care, în timp ce Lowery își duse țigara de foi la gură și trase lent și apăsat din ea, mintea ei de scriitoare se agață de două cuvinte: *mi-a păsat*. La timpul trecut. O cuprinse o senzație de panică și inima începu să îi bată cu putere în piept. Nu avea să îndrepte nedreptatea care i se făcuse. Lui Lowery, așa cum afirmase chiar el, nu îi păsa. Pentru el conta doar profitul.

Așadar, în timp ce Lowery expiră fumul într-un cerc neuniform, Verity își schimbă tactica și se concentră la lupta nu pentru articolul furat, ci mai degrabă pentru viitorul ei în cadrul redacției.

– Am o idee pentru un articol despre contele... adică moștenitorul pierdut, se forță ea să rostească titlul acela îngrozitor.

Lowery se opri când o auzi.

– Da?

Acum, când se știa numele nobilului dispărut, toată lumea voia să afle detalii despre viața și locul în care se afla cu aceeași ferocitate cu care englezii tânjeau după ceaiul lor.

Îi captase atenția; acum trebuia să o păstreze.

– Toată lumea vrea să știe despre el...

– Nu îmi mai irosi vremea cu prefăcătorii, domnișoară Lovelace, se răsti el, suflând fumul din colțul gurii. Ai informații despre gentleman sau nu?

Nu. Cel puțin nu încă. Îi evită întrebarea.

– În fiecare număr am putea tipări posibile variante ale locurilor în care se poate să fi fost gentlemanul...

– Posibile variante?

Se încruntă, cele cinci pliuri de pe frunte dându-i de înțeles lui Verity că nu era de acord cu această idee.

Verity încuviință cu entuziasm din cap.

– Oh, da! Puține erau lucrurile pe care nu le făcuse Verity Lovelace ca să supraviețuiască. Posibilele variante. Nu vi le puteți închipui?

– Nu, spuse el sec. E treaba ta să mi le expui amănunțit.

– Ei bine...

Se gândi ce variantă să îi propună. Născută bastardă, cu o mamă decedată prea curând și lăsată să deslușească singură lumea încă din copilărie, aflase foarte repede ce îi ofereau oamenii unei tinere aflate pe cont propriu. Deși, dacă era să fie sinceră, de-a lungul timpului ajunsese să vadă din proprie experiență că, în ceea ce le privea pe femei, lumea nu discrimina în funcție de vârstă. Era dură, mai des decât nedreaptă, și nemiloasă cu toate femeile. Drept pentru care nu erau prea multe lucruri pe care Verity nu le-ar fi făcut ca să își păstreze postul de reporter pentru ziarul *The Londoner*. Așa se explica de ce în clipa aceea încerca să propună cu disperare un articol inexistent.

– Domnișoară Lovelace! se răsti el nerăbdător.

– Ațâțăm apetitul oamenilor, îi facem să aștepte mai mult. Le hrănim pofta până ce va fi, în sfârșit, găsit.

Lowery se opri. Și apoi...

– Ăsta nu-i un articol.

„Fir-ar să fie!"

– E o jignire crasă să vii aici și să încerci să mă faci să public ceva care nu e un articol. De fapt, nu știu ce este mai cras: asta sau faptul că te-ai dat în spectacol. Este rușinos pentru angajații mei!

Verity își mușcă limba ca să nu sublinieze faptul că fuseseră mai multe jigniri crase în ziua aceea, cum ar fi fost plagiatul lui Fairpoint sau faptul că Lowery folosise forma „nu-i".

– Ah, dar nu sunt de acord cu dumneavoastră!

Fruntea înaltă a lui Lowery se încreți, iar buzele subțiri i se încordară.

„Of, fir-ar să fie!" Verity vorbi degrabă, încercând să îi domolească furia.

– Cu tot respectul, dar nu sunt de acord, domnule.

– Câtă vreme o faci cu tot respectul...

Verity se înveseli. Poate că, la urma urmei, îl judecase greșit și nedrept pe gentleman.

– Într-adevăr?

Domnul Lowery pufni batjocoritor.

– Bineînțeles că nu, se răsti el. Își înfipse țigara de foi într-o scrumieră de argint și apucă paginile pe care Verity le azvârlise pe birou cu câteva minute în urmă. *Acesta* e un articol!

– Era articolul *meu*, sublinie ea fără să vrea.

Furia provocată de faptul că i se furase munca se intensifică.

Domnul Lowery azvârli foile pe biroul plin de obiecte.

Verity le apucă degrabă și le strânse la piept, mototolind paginile scrise recent, cerneala, încă umedă, pătându-i vârfurile degetelor.

– Ziarele sunt costisitoare, domnișoară Lovelace. Întrucât impozitele...

– Știu cum sunt impozitate ziarele, rosti ea tăios. Pe lângă faptul că munca ei fusese sfâșiată de un măscărici agramat, nu avea să îngăduie să i se țină prelegeri despre evenimente politice pe care le cunoștea bine. Chiar foarte bine, sublinie ea, cunoscând lipsa de scrupule a reporterilor disperați să își păstreze postul.

Domnul Lowery o privi de-a lungul nasului cu atâta îngâmfare, încât Verity scrâșni din nou din dinți.

– Dacă știi toate astea, atunci știi că nu te pot ține aici dacă îmi vii cu astfel de articole inexistente, zise el și se ridică de pe scaun. Ți-am zis că îndatoririle tale depind de livrarea articolului despre moștenitorul pierdut.

– Și l-am livrat, rosti ea cu o ușoară disperare în voce.

O senzație de panică îi umplu pieptul în timp ce își urmă angajatorul când acesta se urni din loc. Dar domnul Lowery începu să scormonească prin stivele de hârtii din încăpere, bombănind în timp ce căuta cine știe ce pierduse de data aceasta. Verity se opri de cealaltă parte a mesei pe care căuta acum Lowery.

– Doar pentru a le stârni curiozitatea, domnule Lowery, încercă ea disperată. Ceva care să îi *momească*.

Domnul Lowery pufni batjocoritor.

– Te aștepți să cred așa ceva?

De fapt, întrucât preluase de curând controlul de la tatăl lui asupra deciziilor zilnice ce trebuiau luate, chiar se aștepta la asta. Totuși, ea știa cât de mândri erau bărbații și cât de ușor era să le rănești orgoliul. Așa că nu spuse nimic.

– Știai că e în joc slujba ta.

– Da. Și...

– Și au trecut patru luni! se răsti el. Patru luni în care ai scris prostii, dar nimic din povestea pe care o vreau de fapt.

Dacă era să fie sinceră, domnul Lowery nu era singurul care voia povestea asta.

Întreaga *lume* tânjea după ea: povestea contelui de Maxwell, care fusese răpit în copilărie și azvârlit pe străzile din St. Giles, în timp ce uzurpatorii duseseră un stil de viață exagerat pe cheltuiala copilului.

Oamenii urmăriseră prăbușirea celor care furaseră de la răposatul conte, de la soția și fiul lui. Singurul lucru care lipsea erau un conte repus în drepturi și o poveste a felului în care supraviețuise în ultimii ani. Lucrurile pe care le făcuse. Și unde se afla acum...

Verity încercă să discute rațional cu Lowery.

– Gentlemanul s-a dovedit a fi evaziv. Nu vrea să fie găsit.

Fără îndoială, tocmai de aceea îi dăduse Lowery acea însărcinare nenorocită. Încerca să o dea afară de luni întregi.

– Nu îmi pasă ce vrea, domnișoară Lovelace. M-am așteptat să îl găsești. M-am așteptat să îi iei un interviu. Să descoperi pe unde a fost, ce a făcut și să publici povestea în ziarul nostru blestemat.

„M-am așteptat..." Adică timpul trecut și, în același timp, un indicator în ceea ce privea viitorul ei acolo. Iar după ce avea să își piardă slujba ce o aștepta?

„Dar pe Livvie?"

„Dar pe Bertha?"

„Pe noi toate."

De parcă ar fi privit viața altcuiva desfășurându-se în fața ei, îl urmă pe domnul Lowery în timp ce acesta adună un vraf de hârtii și se îndreptă spre ușă.

Iar când avea să pășească dincolo de ușă, Verity avea să își piardă orice nădejde. Nu avea să mai fie Verity Lovelace, o femeie cu o poziție respectabilă și o slujbă sigură. Avea să devină șomeră, necăsătorită, o femeie pe cont propriu, pradă moftur ilor și cruzimilor unor bărbați nemiloși și cu o soră mai mică de care să aibă grijă. Și cu o chirie pe care nu o putea plăti.

Verity reveni în prezent.

– Domnule Lowery! strigă ea, ducându-se degrabă după el. Ignoră zâmbetul triumfător al lui Fairpoint și își apucă angajatorul de braț. Ignoră licărul de indignare din ochii acestuia în timp ce îi privi strânsoarea îndrăzneață. Verity începu să intre în panică. Vă rog! Mulți erau prea mândri ca să implore. Verity însă nu făcea asta doar pentru ea, ci mai degrabă pentru altcineva, și tocmai asta îi dădu puterea să își înăbușe mândria și să implore pentru viitorul ei. Am *nevoie* de această slujbă.

Domnul Lowery se smuci din strânsoarea ei, își luă haina și se îmbrăcă.

– Iar eu aveam nevoie de acest articol, zise domnul Lowery în timp ce apucă mai multe dosare, le vârî într-o geantă de piele, apoi ieși pe ușă.

Da, un ziar aflat în dificultate avea nevoie de orice avantaj, iar Lowery sperase că prin acel articol ziarul avea să revină la măreția de altădată.

Verity alergă după el și i se puse din nou în cale.

– Încă o săptămână! îl imploră ea, aproape țipând în larma din încăpere.

Domnul Lowery trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre intrare.

– Și ce crezi că îți va oferi o săptămână, ținând cont că au trecut luni întregi?

Speranță. Speranța îi dăduse putere și o ajutase să supraviețuiască toată viața.

Domnul Lowery deschise ușa și o rafală de vânt tăios pătrunse în interior.

– Relația noastră s-a încheiat, domnișoară Lovelace, zise el, punându-și mănușile.

Verity ieși după el. Străzile care înainte fremătaseră de agitație acum erau straniu de liniștite din pricina furtunii ce stătea să se dezlănțuie, reflectată în norii negri și groși care se învolburau deasupra lor. Un simbol al întunericului și al mâhnirii...

„E de rău augur..."

Ignoră furnicăturile de neliniște de pe șira spinării.

– Am făcut progrese, strigă ea după el. „Minciuni."

Și, întrucât se părea că o știa și el, domnul Lowery își văzu de drum spre trăsura care îl aștepta.

Verity își mușcă obrazul pe interior și apoi strigă:

– I-am descoperit locația!

O altă rafală de vânt îi purtă cuvintele, tărăgănându-le ecoul.

Vorbele acelea reușiră să facă imposibilul: domnul Lowery se opri cu un picior în trăsură.

Preț de o clipă chinuitoare, Verity crezu că avea să se urce în trăsura neagră, să plece și să o lase din nou deznădăjduită.

Domnul Lowery coborî și se întoarse spre ea.

– Ai trei minute la dispoziție, domnișoară Lovelace.

Verity își adună fustele, coborî în goană cele câteva trepte și i se alătură.

– Am descoperit câteva dintre detaliile pe care le căutați.

– *Tu?*

Verity încuviință din cap.

– Știi unde locuiește? întrebă el pe un ton atât de bănuitor, încât era limpede că se îndoia de acest lucru.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde locuia. Dar, din păcate, minciunile erau ușor de rostit când erai disperat.

– Da.

Domnul Lowery își frecă palmele înmănușate și o privi.

Verity se forță să rămână nemișcată în timp ce el o cercetă cu atenție.

Dintr-odată, angajatorul ei se opri.

– Unde e?

Verity își ridică sfidător bărbia, a răzvrătire.

– De ce v-aș spune de bunăvoie? pufni ea. Ultimul articol mi-a fost deja furat. Ați vrut să mă concediați încă de când ați preluat conducerea *The Londoner*. Drept pentru care, dacă vă ofer informația, i-o veți da unuia dintre bărbații care lucrează pentru dumneavoastră și îi veți îngădui să termine articolul.

Preț de o clipă îndelungată, Verity crezu că domnul Lowery avea să îi spună că mințea, lucru de altfel evident.

Dar, pe de altă parte, disperarea îi făcea pe oameni să facă lucruri ciudate, cum ar fi fost să aibă încredere când nu ar fi trebuit. Verity însăși era o dovadă în acest sens.

– Ai timp până la sfârșitul săptămânii. Vreau nu doar să cercetezi datele, ci și să scrii articolul și să mi-l lași pe birou până vineri.

Verity se simți străbătută de o senzație scurtă și palpabilă de jubilare.

– Da, domnule, spuse ea degrabă, cu adevărat ușurată, spre deosebire de asigurările pe care i le oferise.

Domnul Lowery urcă în trăsură. O clipă mai târziu, vizitiul închise ușa după el, iar vehiculul se urni.

Verity rămase locului cu o mină inexpresivă, nemișcată, în timp ce trăsura se îndepărtă. Se temu că proprietarul ziarului *The Londoner* încă o privea, încercând să descopere adevărul înșelăciunii ei.

Când trăsura dispăru dincolo de linia orizontului pe străzile straniu de goale ale Londrei, își plecă umerii.

– Of, fir-ar să fie! șopti ea.

Amețită din pricina senzației de ușurare, își propti palmele tremurânde de genunchi și se aplecă în față.

O săptămână. Își mai procurase o săptămână de siguranță.

Restul făgăduinței pe care o făcuse, de care depindea acum viitorul ei, reuși să pătrundă prin senzația de ușurare.

Încă o săptămână ca să găsească un bărbat care nu voia să fie găsit și să dezvăluie o poveste pe care angajatorul ei și lumea întreagă voiau să o descopere.

Un fulger străbătu în zigzag bolta cerului de după-amiază, aproape neagră din pricina furtunii prevestitoare de rău ce amenința să se dezlănțuie. Și astfel Verity începu să revină la realitate, așa cum se întâmpla de obicei.

Blestemă, dădu fuga în redacție, își înșfăcă mantia maronie uzată, boneta și săculețul de piele și ieși din nou.

În clipa în care puse piciorul pe pavaj, zăgazurile cerului se rupseră. Un potop de ploaie neînduplecată se revărsă din ceruri și peste doar câteva clipe îi turti boneta și îi șiroi pe față.

Bolborosind, Verity alergă până la apartament, aflat la scurtă distanță de redacție. Călcă într-o băltoacă mare, mizeria și apa rece

trecând prin talpa subțire și ruptă a ghetuțelor. Așa că, în timp ce urcă scările spre apartamentul ei, fiecare părticică din ea și din straiele ei era udă leoarcă.

Sora ei îi deschise numaidecât ușa.

– M-a prins ploaia, bombăni Verity, deși era deja evident.

Sora ei o luă de braț și o trase înăuntru.

– Văd asta. Arăți îngrozitor, îi spuse ea.

– Pot... Pot să mă bizui mereu pe tine că vei spune adevărul, rosti Verity cu blândețe, clănțănind din dinți. Scăpă din mână săculețul, care pică pe podea, formând numaidecât o băltoacă mică de apă pe lemnul dur.

Sora ei îi zâmbi.

– Bineînțeles că poți.

Livvie zâmbi. Mereu zâmbea. Oare avea să zâmbească și dacă aveau să fie alungate din apartament și silite să trăiască pe stradă?

Verity simți o senzație de groază. Dacă pățea ceva, oare ce avea să se întâmple cu sora ei? Nu se gândise la asta... Până acum. Până acum, când era pe punctul de a rămâne fără slujbă. În încercarea de a-i purta de grijă lui Livvie, o lăsase vulnerabilă: o fată de 17 ani, incapabilă să își poarte singură de grijă.

Livvie se încruntă.

– Ce este?

Surorii ei nu-i scăpa nimic. Verity își stoarse ostentativ fustele.

– Mi-e rece, minți ea, pentru că era mai ușor să îi vorbească unei fete despre fuste ude leoarcă decât despre posibilitatea de a rămâne fără casă.

– Haide, murmură sora ei, lăsându-se pe un genunchi lângă ea. Apoi o ajută pe Verity să își dea jos ghetuțele prea strâmte aproape destrămate. Nu te vor mai ține mult, zise Livvie în timp ce se chinui să îi scoată încălțămintea veche din picioare.

– Știu, rosti Verity.

Dar nu aveau fonduri. Categoric nu acum, când viitorul lor era incert.

– Of, fir-ar să fie! șopti sora ei.

– Livvie, o mustră Verity cu blândețe. Nu ar trebui să...

Își coborî privirea și i se frânse inima.

Livvie ridică ghetuța jerpelită – o bucată de piele care fusese cândva lipită de talpa pe care o ținea în cealaltă mână. Verity închise ochii și se sprijini de ușă.

– Fir-ar să fie!

– O s-o reparăm, îi spuse degrabă sora ei, ca să o liniștească.

Doar că nu aveau să o repare.

– E în regulă, spuse Verity obosită.

Aveau lucruri mai importante pentru care să își facă griji, cel puțin în clipa aceea, decât faptul că avea să umble în ciorapi prin Londra.

Livvie pufni și o ajută să își dea jos cealaltă ghetuță.

– Le poți împrumuta pe ale mele când te duci la lucru.

„Când te duci la lucru..."

Verity își mușcă obrazul pe interior.

– Nu îmi fac griji din pricina ghetuțelor.

Vorbele ei îi atraseră atenția surorii ei istețe. O privi și apoi se ridică încet.

– Ce este?

Verity șovăi.

– Nu e important.

Privirea lui Livvie se aprinse numaidecât.

– Să nu îndrăznești!

– Ce anume?

– Să te gândești să îmi ascunzi adevărul. Noi nu facem așa ceva. Nu în familia noastră.

Așa e, nu o făceau. Doar Verity o făcea ca să o protejeze cât putea de bine.

– Te-a dat afară, nu-i așa? întrebă Bertha venind din bucătărie. Ai fost o nesăbuită când ai crezut că ai putea munci serios în breasla asta. Să faci o treabă de bărbat, adăugă ea cu compătimire în ochi și în glas.

Verity se uită urât la femeia mai în vârstă și știrbă.

– Taci, Bertha! Nu e adevărat.

Femeia îndesată veni spre ea.

– Și i-ai umplut și ei capul cu speranțe pe care femeile nu-și permit să le aibă.

Așa era, pentru că lumea le oferea tuturor femeilor doar două opțiuni: o cale respectabilă a căsătoriei sau calea rușinii când te trezeai în patul unui bărbat, cum se întâmplase cu mama lui Verity.

În timp ce Bertha începu să îi spună lui Livvie cum era lumea de fapt, Verity se duse spre ușă în ciorapii uzi și o închise. Apoi, trăgând încet aer în piept, se uită la ele.

– Când am plecat din Epsom, am știut că nu va fi ușor și totuși am supraviețuit.

– Pentru că tatăl tău ți-a găsit de lucru, spuse Bertha în stilul ei direct.

Livvie dădu să spună ceva, dar Verity își puse mâna pe brațul ei, oprind-o.

– Nu m-a dat afară, afirmă ea, alungând îngrijorarea din privirea surorii ei. Mi s-a oferit o altă oportunitate...

Bertha pufni.

– Ca să-l găsești pe nenorocitul ăla de duce.

– E conte, bombăni Verity, chinuindu-se să-și desfacă pelerina de gât. Dar, da, el e motivul.

Livvie îi dădu la o parte mâinile și desfăcu iute încuietoarea. Luă pelerina și o atârnă pe unul din cele două scaune din apartament.

– L-ai căutat deja. Nu îl poți găsi. De ce nu poți să inventezi pur și simplu?

– Nu pot să inventez, Livvie, spuse ea cu blândețe.

Mai avusese de-a face cu adevăruri inventate. Întreaga ei existență la periferia Londrei fusese un adevăr inventat.

Bertha lovi de două ori în masă.

– Fata are dreptate. Născocește ceva!

Verity își împreună brațele în jurul taliei. Bineînțeles că aveau să aibă aceeași părere. Dar disperarea îi obliga pe oameni să ia hotărâri pe care altminteri nu le-ar fi luat. Pentru ele, pentru ea însăși, ar fi vrut să o facă.

– Nu pot, spuse ea obosită.

Nu dacă voia să aibă conștiința împăcată.

– Sigur că nu poți! țipă Bertha.

Livvie o trase pe Verity de mână și o conduse spre masa mică din bucătărie, forțând-o să se așeze.

– Nu văd de ce nu, zise ea cu blândețe. Individul nu vrea să fie găsit. Nu va ieși la iveală.

– Și e mai bine să nu fie găsit. Orice bărbat care preferă să trăiască prin canale în loc să fie un duce fandosit e mai nebun decât răposatul rege George, mormăi Bertha, apoi plecă din bucătărie și se îndreptă spre camera ei.

După plecarea ei, Livvie mai așteptă câteva clipe, apoi se lăsă pe un genunchi lângă Verity.

– Oamenii vor o poveste, zise ea. Nu le pasă ce a fost adevărat sau fals... Povestea se vinde.

– Fata are dreptate, se auzi înăbușit vocea Berthei de partea cealaltă a panoului.

Verity și Livvie se uitară spre camera ei și apoi se priviră zâmbind. Se părea că Verity reușise să găsească singurul subiect bun să le unească pe Livvie și Bertha, care cel mai adesea nu se înțelegeau deloc.

Zâmbetul lui Verity pieri rapid.

– Nu voi inventa o poveste.

– Dar...

– Te rog să nu-mi ceri să o fac! Pentru că, atunci când minciuna va ieși la iveală – așa cum se întâmpla mereu –, vom fi în aceeași situație. Dar fără nici o șansă să-și păstreze slujba și cu reputația distrusă. Nu voi minți ca să vând un articol. Și cu siguranță nu voi minți în legătură cu trecutul cuiva.

– Să minți e mult mai sigur decât să mori de foame, îi zise sora ei.

Verity tresări.

– Îl voi găsi.

– Și cum ai de gând să faci asta?

Stând la masă și holbându-se la dansul flăcării din șemineu, Verity își dădu seama că nu prea știa cum avea să o facă, dar intenționa să îl găsească. Nu avea de ales. Cineva din estul Londrei trebuia să știe despre...

Își întredeschise ușor buzele.

– Ce e? întrebă Livvie îngrijorată.

Verity îi ignoră întrebarea și se concentră nu la ceea ce îi spunea sora ei, ci la ceva ce spusese mai devreme Bertha. Verity încremeni. La urma urmei, Bertha cea gureșă, cum o știau toți cei care locuiau în același colț din estul Londrei, avea tendința să arunce cu vorbe, așa cum făcea de obicei. Totuși... Verity se ridică dintr-odată și, în timp ce Livvie o strigă, se duse spre camera Berthei. Nu se obosi să bată la ușă.

Când ușa se deschise cu putere, femeia nici măcar nu își ridică privirea de la andrelele ei.

– De unde ai știut? o întrebă Verity.

Bertha continuă să își miște degetele noduroase.

– Cum?

Verity străbătu degrabă camera și îi smulse andrelele.

– Ai zis ceva despre un bărbat care preferă să trăiască în canale.

Se referise la canale, nu la mahala.

Bertha ridică leneș din umerii rotunzi.

– Așa se zvonește pe stradă.

Se întinse după andrele, dar Verity le ținu la distanță.

– Cine zice asta? întrebă ea încet, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Femeia zâmbi larg, ușor știrb.

– Iubitul meu.

Iubitul...

Livvie chicoti în spatele lui Verity.

Bertha se încruntă.

– Șșșt! Ți se pare șocant că mi-am găsit un pețitor?

Fata râse și mai tare.

Verity îi aruncă o privire surorii ei și, după ce reuși să o facă să tacă, se concentră din nou asupra Berthei. Se lăsă pe un genunchi lângă scaunul tapițat zdrențuit, unul dintre obiectele rămase din viața confortabilă pe care o duseseră pe când contele fusese în viață.

– Și... cine e bărbatul?

– E căutător prin canale.

„Poftim?" Verity îi aruncă o privire nedumerită lui Livvie, dar aceasta se holbă pur și simplu la ea cu ochii cât cepele.

– Ce e un căutător prin canale? insistă Verity.

– Pfiu! Ai zice că sunteți două fetișcane fandosite.

Nu două bastarde, cum erau de fapt. Vorbele ei nerostite atârnară în aer, fără vreo inflexiune și totuși usturătoare, ca întotdeauna. Așa cum duruse mereu faptul că se născuseră bastarde, chiar dacă tatăl lor era conte.

– Căutător prin canale, repetă ea, de parcă, dacă ar fi adăugat câteva silabe, le-ar fi conferit vreun sens în mintea lui Verity. Caută fleacuri prin canale. Scotocește. Caută și găsește fleacuri. De fapt, nu doar *fleacuri*, care sunt din cupru, le explică ea, ci o mulțime de alte avuții în apa plină de gunoaie.

Livvie făcu o grimasă.

– E dezgustător!

– Poate, dar cei care o fac o duc mai bine ca sora ta, care încearcă să scrie un articol pentru o rubrică de scandal.

Amețită, Verity se lăsă pe călcâie. Era logic. În toate aceste luni în care cercetase Londra după oricine aducea cât de cât a gentleman, căutase de fapt în locurile greșite. Întrebase persoanele greșite.

Pe scurt, contele de Maxwell nu se perinda printre ei, ci mai degrabă se aflase sub ea în tot acest timp.

Se simți trasă de mânecă și își îndreptă privirea în direcția cu pricina.

– La ce te gândești? întrebă sora ei.

Pentru prima dată de când primise această însărcinare imposibilă, Verity zâmbi.

– Mă voi duce să caut fleacuri.

– Nu se zice așa, o corectă Bertha, la fel ca atunci când o educase pe Verity în copilărie.

Verity zâmbi și mai tare.

– Acum așa se zice.

Capitolul 3

The Londoner

Vânătoarea!

Întreaga Londră îl caută pe gentlemanul a cărui soartă a fost schimbată. El rămâne un mister pentru toți... Un singur lucru este sigur: moștenitorul pierdut nu vrea să fie găsit!

M. Fairpoint

Verity făcuse aproape orice ca să supraviețuiască.

Sau cel puțin așa crezuse până atunci.

În seara următoare, îmbrăcată într-una dintre cele trei rochii pe care le avea și încălțată cu o pereche de pantofi prea strâmți care îi aparțineau surorii ei, Verity își dădu seama cât de amarnic se înșelase.

– Te-ai răzgândit, fetițo? o întrebă Bertha îndeajuns de tare încât vocea ei răsună osânditor în grajdurile lui Brook.

Nu. Era mai degrabă a treia, a patra sau a cincea oară când se răzgândise.

– Liniște! îi răspunse Verity cu blândețe.

– Acum îți faci griji că vei fi prinsă? Stăm aici de mai bine de cinci minute.

– Mă duc, mă duc, bombăni ea, după care se forță să îngenuncheze, ignorând răceala pavajului care îi trecea prin fuste și dorindu-și în tot acest timp să o fi însoțit Livvie.

Dar știa că nu era un loc potrivit pentru sora ei. În plus, Bertha era cea care avea o legătură cu căutătorii prin canale, iar dacă ar fi zăbovit amândouă alături de o tânără în jurul gurii de canal, ar fi reușit doar să le atragă atenția altora. De fapt, Bertha, care nu reușea să aprecieze importanța tăcerii, era deja un pericol suficient de mare. Verity se războiu cu grilajul, mușchii încordându-i-se sub greutatea neașteptată a acoperitorii de protecție. În sfârșit, capacul neînduplecat cedă, iar ea își folosi toată puterea ca să îl ridice.

Duhoarea de putreziciune îi umplu nările și îi veni să verse. Își acoperi nasul, încercând zadarnic să blocheze mirosul.

Bertha se aplecă în față și apoi se trase iute înapoi.

– Dumnezeule! zise ea și își lipi antebrațul de față. Nu, nu era nici un Dumnezeu acolo jos. Bănuiesc că va fi și mai greu după ce vei coborî, zise Bertha cu francheța ei obișnuită.

La naiba, avea dreptate! Verity se forță să își coboare brațul pe lângă corp și privi deschizătura.

Putea să o facă.

Cât de greu putea să fie? Trebuia doar să coboare...

Și să caute un om care nu voia să fie găsit? Atât de tare, încât renunțase la un titlu pentru... asta?

Verity își mușcă ușor buza. Poate că Bertha avea totuși dreptate. Vâna un nebun. Căci nici un om întreg la minte nu ar fi preferat viața asta în locul celei care îl aștepta dacă pur și simplu își revendica averea. Și pentru prima oară de când primise această însărcinare de la Lowery, se neliniști din cu totul alte motive. Nu din pricina disperării de a-l găsi și de a-i spune povestea, ci din pricina a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă – sau când – avea să-l găsească pe bărbatul respectiv.

O imagine i se creionă în minte: o siluetă ca de bestie, duhnind a mizerie. Ochi sălbatici. O gură animalică.

„Nu pot face asta..."

– Poate că ar fi mai bine să nu te duci, murmură Bertha, exprimându-și pentru prima oară îndoiala. Poate că există altă cale de a-l găsi.

Nu exista.

– Mă duc, mă duc, bombăni ea din nou. Doar că rămase locului și nu își dădu seama dacă încerca să o convingă pe Bertha că avea să coboare sau pe ea însăși.

În orice caz, înainte să o părăsească curajul, Verity se lăsă pe burtă până ce ajunse să atârne cu jumătate de corp în deschizătură și cu cealaltă jumătate în afara ei. Apoi coborî încet în canale.

O înecă mirosul înțepător care o izbi dintr-odată.

Brațele o dureau. Mușchii o ardeau. Dar nu reuși nici în ruptul capului să coboare.

– Trebuie să existe altă cale.

– Nu există, îi șopti Bertha, confirmându-i că gândise cu voce tare. Poți coborî în canale doar printr-un grilaj, murmură ea, neînțelegând la ce se gândea Verity. Ar trebui să te grăbești. Înainte să vină cineva și să rămânem și fără viață, și fără articol.

Și, în cele din urmă, avertismentul de rău augur privind soarta ei o convinse. Verity închise ochii și își dădu drumul. I se strânse stomacul în timpul căderii care i se păru eternă.

Ateriză cu viteză într-o băltoacă mică, apa rece ca gheața trecând imediat prin tălpile subțiri ale pantofilor pe care îi primise chiar în dimineața aceea.

– Fir-ar să fie! șopti ea, vocea ei șuierând între zidurile de piatră.

Verity își ridică privirea spre cei aproape doi metri care o despărțeau de singura ieșire și simți din nou furnicături în stomac. Cum naiba avea să iasă de acolo?

– Bertha, șopti ea. Bertha, repetă ea! de data aceasta mai insistent și, preț de o clipă îngrozitoare, crezu că fusese păcălită, ademenită și lăsată să moară în acea groapă întunecată unde nimeni nu avea să afle vreodată despre ea.

Dar apoi...

Bertha își vârî capul cu păr grizonant prin deschizătură.

– Ce-i? țipă, vocea ei parcă izbindu-se de zidurile de cărămidă.

– Liniște! imploră Verity. E în regulă. Doar că... Voi... Voi avea nevoie de ajutor ca să urc înapoi.

Chiar și în întuneric văzu fruntea înaltă a Berthei încrețindu-se.

– Ajutor? Abia ai coborât.

Fără să vrea, Verity se trezi râzând.

– Nu acum. Mai târziu.

– Voi aștepta aici...

– Ți-am zis deja – nu se poate. Prea mulți oameni ar fi urmărit-o și ar fi început să pună întrebări, iar Verity nu avea de gând să permită ca articolul să-i fie furat din nou. Du-te la iubitul tău, continuă ea. Întoarce-te în treizeci de minute!

Bertha șovăi, apoi apucă marginile grilajului. Verity intră în panică în timp ce Bertha așeză capacul la loc.

„Cerule!"

Se auzi un zăngănit tăios care răsună straniu, întrucât odată cu închiderea lui dispăru și strălucirea fragilă a lunii, iar Verity plonjă într-un întuneric desăvârșit.

Începu să respire greoi și neregulat, sunetul tăios răsunând în întregul tunel.

Închise scurt ochii.

„Ai făcut lucruri mai rele de atât. Ai..."

Doar oare chiar așa era? Chiar făcuse lucruri mai rele de atât?

Copiii din sat, care nu voiseră să se joace cu fiica unei târfe, aruncaseră cu pietre în ea. Existaseră momente în care flămânzise. Ierni aspre în care îndurase frigul. Dar oare chiar cunoscuse cu adevărat cât de urâtă și de depravată era viața? O urâțenie și o depravare a căror nemărginire continua să o descopere, plonjând sub pământ, izolată de lume, prinsă în capcană.

Propria răsuflare i se păru zgomotoasă și aspră.

– Ajunge, șopti ea, simțind nevoia să-și audă vocea. Verity își forță picioarele să se miște și, concentrându-se la simpla comandă de a pune un picior în fața celuilalt, înaintă prin tunel.

Tunel.

Iată, era un mod mai bun de a se gândi la acest loc: tunel, nu canal. Canalele erau întunecoase. Umede. Periculoase. Tunelurile erau... Ei bine, erau asemănătoare, dar...

Verity se înfioră și își strânse mai bine pelerina de lână pe lângă corp.

Pic-pic. Pic-pic.

În timp ce înaintă, cercetă parcursul îngust cu apă tot mai adâncă.

– Fir-ar să fie!

Oftă când se gândi la pantofii ei, cea mai prostească încălțăminte în care să te plimbi prin Londra, darămite prin canalele din Londra. Și care acum erau distruși întru totul. Avea să dureze zile întregi până să se usuce și, chiar și atunci, pielea avea să fie jerpelită.

Ajunse la capătul tunelului și se opri brusc, iar piciorul îi alunecă în față pe drumul soios din pietre netede. Verity icni și se agăță de cărămizile denivelate, găsindu-și echilibrul.

Se uită apoi în față, la o rețea de tuneluri care se bifurcau. Mijì ochii, încercând să vadă mai bine cât de departe ducea drumul.

Era un labirint infernal în care o persoană se putea învârti și bălăci în gunoaie până ce avea să își tragă ultima suflare nocivă.

Apoi o cotropiră toate întrebările legate de sănătatea mintală a contelui de Maxwell, căci nici un om întreg la minte nu ar fi trebuit să aleagă... asta în locul unei vieți de confort nemăsurat. Verity își duse mâneca la nas în încercarea de a înăbuși mirosul înțepător din aer.

– Ai face bine să fii aici, bombăni ea, întrebându-se în același timp dacă într-adevăr voia să se întâlnească față în față cu un bărbat care prefera să numească acest loc casă, în locul locuinței lui din Grosvenor Square.

Își ridică fustele și înaintă.

Merse prin apa tot mai adâncă. Pielea îi amorți rapid de la răceala ca de gheață.

– Unde ești? șopti ea. „Iar când îl vei găsi, ce vei face?" Atunci îl vei convinge, se asigură ea în tăcerea stranie, ecoul propriei voci părându-i-se straniu de înspăimântător.

Doar reușise să convingă o mulțime de bărbați – mai mulți decât ar fi putut număra sau decât își putea aminti, bărbați de toate rangurile – să își împărtășească secretele!

Fusese binecuvântarea și blestemul celor 30 de ani de când venise pe lume.

Contele nu avea să fie diferit. Contele care fusese un om de rând mai mulți ani decât existența lui confortabilă ca nobil.

Printre gânduri auzi o huruială vagă, prevestitoare de rău.

Verity încremeni.

Chiț! Chiț!

Țipă când o mulțime de șobolani țâșniră spre ea și se dădu degrabă din calea lor, lipindu-se de zidul de cărămidă.

Chiar atunci mai multe pietre slobode de deasupra cedară, prăbușindu-se peste șobolanii care se aflau în locul în care tocmai fusese ea.

Cu răsuflarea întretăiată de ușurare și de groază, ambele emoții întrepătrunzându-se în pieptul ei, Verity se strădui să tragă aer în piept. Se sprijini de zid, de cărămizile umede.

– Totul în tunelul ăsta nenorocit e umed, șopti ea, simțind nevoia să se audă vorbind în acea criptă, temându-se că acel pic-pic al apei avea să o facă să își piardă mințile. Aerul, zidurile, solul... Încremeni. Solul, repetă ea. Nu! Îngrozită, își ridică piciorul stâng din apă. Gemu. Nu!

Își simți inima plonjându-i până în talpa piciorului care acum îi era gol.

Pierduse un pantof, ceea ce oricum era ca și cum i-ar fi pierdut pe amândoi. Și mai rău era că nu erau ai ei, ci ai lui Livvie.

Închise din nou ochii și se lovi încet cu capul de cărămizi.

La naiba cu toți bărbații!

La naiba cu cel care o iubise pe mama ei, dar nu îndeajuns, drept pentru care la moartea lui o lăsase pe Verity bastardă și cu prea puține lucruri pe care să se poată baza!

La naiba cu Lowery și la naiba cu nenorocitul lui fiu și părerea lui proastă despre femei și abilitățile lor!

Și la naiba cu Fairpoint! Simți cum i se scurge ura prin vene, aproape vie.

Se forță să deschidă ochii.

Și la naiba cu gentlemanul care făcea pe șobolanul de pe stradă doar pentru că era un diavol pervers! Furia o făcu să se dezlipească de zid și găsi consolare, ba nu, putere în asta. Se simți însuflețită de acea sarcină asupra căreia să se concentreze ca să nu cedeze în fața panicii create de circumstanțele în care se afla.

Își adună fustele ude și înaintă cu greu prin apă, trecând cu degetele de la picioare peste cărămizile alunecoase din pricina mizeriei.

Tresări.

– Ce Dumnezeu e aia? șopti ea. Imediat ce rosti întrebarea, clătină tare din cap. „Nu. Nu te gândi la asta!" Gândește-te la faptul că gonești prin canale ca o rozătoare.

Și toate astea din pricina unui bărbat care, deși îl așteptau o avere și un viitor, se mulțumea să locuiască aici?

– Ce nebunie! adăugă ea furioasă. Poate fi doar un semn de nebunie curată.

Verity pipăi solul cu degetele de la picioare.

Cât de departe ar fi putut ajunge nenorocitul pantof?

Apoi nimeri un petic de mizerie și țipă când piciorul îi alunecă în față și pică în fund, aterizând cu un plescăit ascuțit.

Apa rece ca gheața îi îmbibă numaidecât fustele, iar frigul înțepător fu la fel de acut ca durerea care îi zvâcnea în sus pe șira spinării din pricina căzăturii. Rămase sprijinită pe coate, îngropată în mizerie. Nu voia să știe cum arăta până ce nu avea să iasă din iadul ăsta, să se îmbăieze și să spele cum trebuia hainele pe care le purta, să scape de apa murdară care o udase până la piele. Era udă leoarcă, de la rădăcina firelor de păr până la vârful degetelor de la picioare.

„Degetele de la picioare!"

Încremeni și o străbătu din nou o senzație de groază dezgustătoare. Ridică mai întâi un picior gol din apă și apoi pe celălalt.

Doi pantofi, amândoi pierduți.

Simți cum i se formează ceva în piept. Un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate plânset i se învolbură în piept și apoi îi izbucni de pe buze. Verity își împreună brațele peste talie și râse.

Nu avea cum să fie mai rău de atât.

Cu acea asigurare deșartă în minte, se strădui să se ridice și începu să caute *doi* pantofi pierduți.

Capitolul 4

The Londoner

În sfârșit, lumea a aflat numele pe care îl căuta. O mare de întrebări învesmântează societatea în aceeași ceață care se așterne peste străzile întunecate locuite de bărbatul a cărui identitate întreaga lume tânjește să o descopere.

V. Lovelace

Pe Malcom îl durea fiecare mușchi. Bicepșii și tricepșii i se umflară și protestară acut.

În timp ce i se scurse sudoarea de pe frunte, se mai împinse puțin în sus, folosindu-se de barele de lemn ca să se ridice. Și apoi rămase acolo, suspendat.

Până și acest efort chinuitor era de preferat bărbatului care vorbea întruna în spatele lui. Sau care încerca să o facă. De treizeci de minute de când îl primise înăuntru pe bătrânul servitor îmbrăcat elegant, acesta mai mult se bâlbâise decât vorbise.

– Milord. Sanders, administratorul în vârstă pe care Malcom îl moștenise cu câteva luni în urmă, mai răsfoi un teanc de hârtii. Eu...

– Ți-am zis să nu mi te adresezi așa, zise el calm, în timp ce o broboană de sudoare îi coborî pe frunte, înspre ochi.

– Dar *sunteți* contele...

Malcom îi aruncă o privire care îl făcu să nu-și termine propoziția.

Dacă Steele ar fi lăsat o tonă de hârtii care ar fi putut acoperi toată Londra și care l-ar fi sprijinit pe Malcom în revendicarea titlului de Maxwell, tot nu voia să aibă de-a face cu titlul de conte. Cu nici o parte din el. Poate că ținea de trecutul lui, dar tocmai asta era: trecut. Mai mult chiar, un trecut pe care nu și-l amintea.

– E suficient că am acceptat *revendicarea* de drept a blestematului titlu! Clipi cu putere, alungând o altă broboană de sudoare din ochi, disconfortul înțepător accentuând efortul la care își supunea trupul. Cerule, cât de mult îl disprețuia pe acest individ! Motivul, singurul motiv, pentru care Malcom se forță să îndure compania bătrânului era dorința de a nu fi nevoit să supravegheze haosul pe care îl moștenise. De asemenea, la ultima noastră întâlnire, și avuseseră deja parte de prea multe, ți-am zis că am încheiat-o, scrâșni el încordat din pricina efortului depus, privind peste capul bătrânului.

Tot ce înțelesese despre noua situație nu schimba absolut nimic. Sau cel puțin așa voia să fie.

– Și acest lucru este adevărat, spuse Sanders cu mai mult aplomb decât dăduse dovadă de când intrase în încăpere. Totuși, mil... domnule North, se corectă el și apoi făcu o grimasă, de parcă l-ar fi durut să îi diminueze titlul chiar și printr-o simplă adresare, și eu v-am informat că vor apărea diverse chestiuni.

– Au apărut diverse chestiuni când a venit Steele să mă vadă, bombăni el, ridicându-se pe barele paralele.

– Da.

– Și în săptămâna următoare.

– Da, dar ținând cont de natura extremă a circumstanțelor, era de așteptat ca...

– Și apoi de fiecare dată când ai venit la mine, în fiecare săptămână de atunci.

Poate că Malcom locuia în afara înaltei societăți, dar știa foarte bine ce făcuse servitorul: își propusese întâlniri săptămânale cu intenția de a-l păcăli pe Malcom să accepte acest rol în *afacerea* lui de curând moștenită.

Se auziră pași pe coridor. O clipă mai târziu, ușa se deschise și intră Giles. Singura persoană din Londra care ar fi îndrăznit o asemenea insolență. Și totuși, era acolo.

Sanders se opri în mijlocul frazei, zăbovind cu privirea pe locul gol în care ar fi trebuit să se afle mâna stângă a bărbatului mai corpolent.

Văzându-i privirea îngrozită, Giles își duse mâneca goală la frunte într-un salut batjocoritor.

Sanders păli de tot și înghiți cu frenezie în sec, după care se concentră din nou asupra lui Malcom.

– Ce ziceai? îl întrebă Malcom calm.

Administratorul lui înghiți zgomotos în sec.

– Vă... Vă înțeleg îngrijorarea...

– Dacă ai fi înțeles-o, nu mi-ai fi irosit timpul.

– Cu toate acestea, zise bărbatul mai în vârstă cu o tenacitate pe care până și lui Malcom îi era greu să nu o admire, există anumite responsabilități care vin odată cu noul dumneavoastră statut ce nu pot rămâne pur și simplu nerezolvate, milord.

Ridicându-se într-un braț, Malcom se răsuci cu fața în direcția opusă, întorcându-se cu spatele la cei doi bărbați.

– Și de ce nu?

Întrebarea fu întâmpinată de tăcere și aproape că văzu rotițele din mintea servitorului bătrân oprindu-se zgomotos.

– Pentru că... Ei bine, pentru că sunteți...

Malcom se răsuci și îi aruncă lui Sanders o privire întunecată care îl reduse din nou la tăcere.

Sanders lăsă dosarul din mână și se ridică.

– Pentru că sunteți contele, Lord Maxwell. Că vreți sau nu...

Nu. *Nu* voia pentru că, pe scurt, nu era. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce avea de spus un detectiv cu aceeași obârșie prăpădită ca el. Nu dădea doi bani pe ce credeau oamenii – o poveste după care tânjeau ca să le distragă atenția de la propriile vieți nefericite. Membrii înaltei societăți erau plictisiți de afurisitele lor vieți

plictisitoare. Iar cei de acolo visau la o cale de scăpare. Și lui nu-i păsa de nici una dintre variante, pentru că viața îi aparținea doar lui și era mulțumit de ea.

Malcom își dădu drumul. Atinse podeaua cu picioarele și toți mușchii brațelor se bucurară să scape de efortul de mai devreme.

– Mi-ai zis că te vei ocupa de toate. Când Sanders nu spuse nimic, ci doar se îmbujoră vinovat, Malcom ridică din sprâncene. Nu așa mi-ai zis?

– Ba da și sunt în măsură să mă ocup de afacerile dumneavoastră, zise Sanders bățos. De toate de care mă pot ocupa. Și totuși, nu pot lua decizii în locul dumneavoastră. Și acum... Servitorul încăpățânat ridică maldărul de documente cu care venise și le ținu sus. Mâna îi tremură și o coborî pe lângă corp. Doar dacă... nu puteți. În cazul acesta, voi...

Malcom înjură și se duse cu pași apăsați spre el. Îi smulse dosarul din piele din mână.

Sanders se dădu grăbit în spate.

Malcom deschise dosarul și citi în treacăt cuvintele. Un nume familiar ieși în evidență.

– Cine naiba e Bolingbroke? se răsti el.

Cerule, ce se alesese de el? Acum își petrecea orele și zilele citind detalii și informații despre lorzi fandosiți.

– Bolingbroke a deținut titlul dumneavoastră înainte să fiți... găsit.

– Găsit, bombăni el.

– La îndemnul dumneavoastră, am elaborat hârtiile pentru a începe să revendicăm banii pe datoriile cumulate cât timp s-a aflat în posesia titlului, împreună cu dobânda pentru bunurile achiziționate în absența dumneavoastră.

Malcom citi notițele îngrijite.

– Și? întrebă el tot mai nerăbdător.

– Și s-a căsătorit recent. Drept pentru care mă aștept să încasăm mai curând decât am anticipat inițial. Caz în care va trebui să mă îndrumați ce să fac cu fondurile colectate.

Văzu licărirea din ochii servitorului și aproape că i se făcu milă de Maxwell, sau Bolingbroke, sau cum naiba îl chema pe individ pentru că nu observase lipsa de scrupule a servitorului care depășea categoric loialitatea. Malcom nu putea avea niciodată încredere în acest om sau în oricine altcineva, de altfel. Dar era logic ca Sanders

să întocmească un plan pentru a încasa și dobânda pe lângă toate celelalte lucruri pe care Bolingbroke fusese nevoit să le predea. Dacă un alt căutător ar fi intrat pe teritoriul lui și ar fi furat de la el, ar fi procedat la fel: ar fi luat bunurile furate și ceva în plus. Înțelegea ce însemna să strângi o avere și să capeți siguranță – și respecta acest lucru. Pe scurt, acesta era motivul pentru care Malcom îndura compania slujitorului. Reluă lectura și privirea îi căzu pe rândurile din mijlocul paginii.

„Moșia de la țară... Domeniu din Kent..."

Tâmplele îi zvâcniră.

Un alt ecou.

Râsete. Ca o șoaptă în mintea lui care îl bântuia.

– Milord? îndrăzni Sanders, readucându-l în prezent.

Malcom închise brusc dosarul și i-l azvârli servitorului, care îl prinse cu o promptitudine surprinzătoare.

– Ai banii?

– Am...

Malcom își trecu mâinile peste față. Cerule, bărbatul era ca un papagal blestemat! Se întoarse la barele de lemn paralele și se împinse în ele, ridicându-și picioarele în față.

– Ai banii? întrebă el sacadat. De la Bolingbroke, adăugă el.

Sanders înțelese, în sfârșit, întrebarea.

– Nu. Nu încă.

– Atunci vino când îi vei avea și voi hotărî ce să fac cu ei. Între timp, șterge-o naibii de-aici!

Grăbindu-se, Sanders își adună lucrurile și ieși din încăpere.

Imediat ce Sanders ieși, Giles chicoti. Râsete. Erau un lucru neobișnuit în Dials. Și totuși Giles reușise să își păstreze capacitatea de a râde. Spre deosebire de Malcom. Sunetul veseliei era un semn de slăbiciune.

– Ți-ai pierdut naibii mințile! îi zise Giles în timp ce Malcom își alinie trupul cu barele paralele.

Toți mușchii îi tremurară și se revoltară împotriva efortului.

– Știai?

Întrucât partenerul lui Malcom cunoștea foarte bine regulile prin care interzicea să fie întrerupt în timpul sesiunilor de antrenament, putea fi acuzat cu ușurință de același lucru. În realitate, după zece ani în care lucraseră cot la cot, Giles își asumase o familiaritate

și libertăți mai mari decât orice altă persoană care fusese îndeajuns de ghinionistă încât să aibă de-a face cu Malcom.

Malcom își menținu postura și se holbă la fereastra circulară care dădea spre străzile din Dials. Nu își dorea averea cu care îl momise Steele când intrase în locuința lui. Era suficient de mulțumit cu ce deținea și nu avea nevoie de absolut nimic din lucrurile despre care îi spusese Connor Steele că îl așteptau: nu avea nevoie nici de pământ, nici de casa elegantă din Mayfair.

Era stăpân pe viața lui.

Afurisitul Giles se sprijini cu umărul de zid și îl privi mult prea amuzat.

– Ei drăcie, ești singurul din toată Anglia care are la îndemână o avere și se mulțumește s-o lase să se piardă.

– Știi regulile despre întreruperi.

– Da, rânji Giles, iar tu știi că nu-mi pasă.

Așa era, nu-i păsa.

Era o insolență pe care Malcom nu o tolera din partea nimănui altcuiva. Probabil pentru că Giles avea o îndărătnicie cu care se putea identifica și el și cu care se identificase de fapt încă de când îl găsise aproape mort în canalele din Londra.

– Răspunde-mi la o întrebare, zise Giles, așezându-se pe un scaun și întinzându-și picioarele în față.

– Nu.

Nu răspundea la întrebări despre el însuși. Și nu doar pentru că nimeni nu avea de ce să afle lucruri despre el, ceea ce era adevărat, de altfel, ci mai degrabă pentru că o mare parte din viața lui era un mister chiar și pentru el și prefera ca lucrurile să rămână așa.

– Dacă nu te interesează titlul sau viața cu pricina, de ce l-ai angajat pe lingăul ăla să se ocupe de toate avuțiile alea? Ca să ia mai mult de la individul care a rămas acum fără titlu?

Avuții.

Era termenul corect pentru a descrie cele câteva sute de mii de lire pe care le moștenise. Și nenumăratele lire în proprietăți răspândite prin toată Anglia. Locuri în care nu fusese niciodată... Ba, mai mult, locuri în care nici nu își dorea să meargă.

„Te rog, nu! Cerule, nu!" Țipetele lui de demult îi ricoșară prin minte până ce îi veni să verse.

– Ce vrei? întrebă el nerăbdător. Nu ai un canal de supravegheat?

– Am aflat informații pe care ar trebui să le știi. Cineva a venit după tine...

Cuvintele lui Giles zăboviră în aer, în timp ce o amintire își croi drum spre mintea lui.

Cu multă vreme în urmă. Un ecou slab care vâjâia și îi bâzâia în minte. Vocea unui copil...

„Va veni cineva după mine... Va veni cineva..."

Apoi, dintr-odată, prezentul îl învălui. Malcom clipi des, alungând amintirea necunoscută, sau fantezia, sau ce o fi fost. Nu erau amintirile lui.

– Cine? întrebă el și își dădu în sfârșit drumul.

Atinse podeaua cu picioarele și își dădu părul pe spate, scuturând excesul de sudoare din șuvițe.

Giles apucă un prosop din cuier și i-l aruncă, iar Malcom se șterse pe față.

– Cineva a întrebat despre canale. În seara asta am văzut două persoane intrând într-unul.

Malcom coborî încet cârpa umedă.

– Când? șopti el.

Celălalt bărbat ridică nonșalant din umeri.

– Douăzeci de minute...

Înjurătura lui Malcom răsună mai tare decât restul cuvintelor.

– Și ai așteptat până acum ca să îmi spui?

Își vârî poalele cămășii în pantaloni, se duse cu pași apăsați spre un cuier și smuci o haină de lână închisă la culoare.

– Mi s-a părut că aveai treburi importante de rezolvat, replică Giles sec.

Malcom se așeză pe un taburet de lemn și începu să se încalțe cu cizmele, înăbușind altă înjurătură.

– Totul ți se pare amuzant? se răsti el.

– Iar ție *nu* ți se pare nimic amuzant? întrebă Giles tărăgănat.

– Nu, zise el monoton, încălțându-se cu cealaltă cizmă.

Nu era vreme de râsete sau amuzament în mahala. Nu dacă voiai să trăiești.

– Intersecția cu Charing Cross. Poftim! Giles apucă prăjina de peste doi metri și i-o aruncă lui Malcom.

Malcom o prinse cu ușurință și ieși din încăpere. După vizita lui Sanders, abia aștepta să se ia la harță cu cineva. Și avea de gând s-o facă.

Puțin mai târziu, dădu la o parte grilajul canalului. Ținându-se cu brațul drept, coborî prin deschizătură, după care întinse mâna liberă și trase grilajul la loc.

Apoi își dădu drumul.

Zgomotul pe care îl făcu când atinse apa fu înăbușit de mormăielile îndepărtate care răsunau prin tunel.

Malcom miji ochii, se uită cu atenție în jur, apoi porni în față. În timp ce înainta, privi tunelurile și crăpăturile care îi erau mai cunoscute decât locul în care dormea acum. Zarva ce îl întâmpinase se estompase între timp, înlocuită de o tăcere întreruptă doar de picuratul apei din canal și chițăitul disperat al vreunui șobolan flămând.

În fața lui, traseul drept pe care îl străbătuse de atâtea ori înainte era blocat. Malcom încetini pasul, privind grămăjoara de pietre căzute.

Astfel de cărămizi slobode uciseseră nenumărați bărbați și copii în aceste locuri, descoperiți la multă vreme după ce fuseseră țintuiți sau loviți, cu trupurile mâncate de șobolani, astfel încât doar oasele îi mai întâmpinau pe căutătorii care aveau să-i înlocuiască.

Și apoi auzi un mormăit ușor.

După care văzu ceva. Ba nu, nu *ceva*, ci persoana care făcuse zgomotul de mai devreme și care cutreiera teritoriul lui Malcom.

– Unde ești? rosti ea sacadat.

Încremeni, țeapăn, și își scoase pumnalul din teacă.

Ținând cont de avertismentul lui Giles, anticipase tot soiul de oameni peste care avea să dea: un huligan dur de pe stradă. Un membru disperat al vreunei bande, care încerca să-și îmbuneze șeful.

În nici unul dintre scenariile pe care și le închipuise pe drum nu se așteptase să găsească o fată mică de statură îmbrăcată în fuste, târându-se prin canal, vârându-și mâna prin apa murdară și vorbind de una singură.

– Unde ești? Unde ești? Unde ești?

Era nebună.

Așa se explica. Rostea cuvintele fără oprire, unele după altele.

Chiar și așa, cei loviți de nebunie se dovedeau a fi cei mai periculoși, cei care trebuiau urmăriți îndeaproape din pricina imprevizibilității lor.

Malcom îndreptă vârful pumnalului spre fată.

– Ridică-te! porunci el încet, făcând-o să încremenească în patru labe. Acum! ceru el când fata nu dădu semne că avea de gând să se supună.

Preț de o clipă, se gândi că fata era și surdă, nu doar nebună. Dar apoi o văzu scoțându-și mâinile din apă și îndreptându-se încet.

– Mâinile sus! porunci el cu glas de oțel. Întoarce-te!

Fata șovăi, însă își îndreptă ușor spatele, lucru care îi dădu de înțeles două lucruri despre această intrusă nedorită în lumea lui: auzea foarte bine, iar mândria ei era un semn că era încăpățânată.

– Acum! repetă el.

Iar când fata se întoarse spre el, Malcom făcu a treia descoperire. Fata nu era de fapt o fată, ci mai degrabă o femeie. Un metru și jumătate, cu forme voluptuoase, cu șolduri late și un piept generos, care se împingea în materialul ud al pelerinei. Și astfel făcu a patra descoperire.

– Deci ești o târfă, spuse el monoton. Desigur. Nu era prima dată, nici măcar a cincea oară când dădea peste femei care își făceau meseria departe de privirile înaltei societăți – politicoase sau nepolitcoase. Aici, în tunelurile subterane, orice era îngăduit și era suficient ca să-i ademenească și pe cei mai eleganți doritori să coboare.

– Ce? se bâlbâi femeia cu voce răgușită.

Doar că singurele târfe care coborau în gropile astea erau cele care se ascundeau sau cele care căutau ceva sau pe cineva.

– Cu cine trebuie să te întâlnești? întrebă el, ținându-și pumnalul ațintit spre ea.

– Cu cine mă *întâlnesc?* Ce fel de întrebare mai e și asta?

Malcom ameți când obrăznicătura începu să turuie, punându-i întrebări cu care nu putea ține pasul.

– O întâlnire? Ce fel de întâlnire formală crezi că ar avea loc aici jos?

Doar că, odată cu acea ultimă întrebare și tonalitatea ei elegantă care semăna mai degrabă cu felul lui de a vorbi decât cu accentul cockney de obicei granulos și înăsprit din pricina cărbunilor arși de cei care locuiau acolo, se dovedi a fi diferită de aproape toate

persoanele de pe străzile din estul Londrei. Dacă era o târfă, probabil era una foarte elegantă.

– Nu...

Femeia se opri chițăind când el se duse cu pași apăsați spre ea, prinse pumnalul între dinți și o pipăi peste tot, ca să vadă dacă era înarmată.

– Ce naiba crezi că faci? se bâlbâi ea, lovindu-l peste degete.

Iar Malcom observă o mulțime de detalii noi, unele mult mai interesante și periculos de năucitoare, cum ar fi fost curba ademenitoare a șoldurilor ei. Talia ei mlădioasă. Fără să vrea, deși ea era o străină și, fără îndoială, periculoasă din pricina asta, el își încetini din reflex mișcările, zăbovind și explorând. În continuare metodic, în pofida valului de dorință care îl străbătu, își apăsă mâinile pe partea din față a veșmintelor ei aspre de lână.

– Mojicule! icni doamna zgomotos, după care se auzi o lovitură de piele pe piele când obrăznicătura îl lovi impresionant de tare cu dosul palmei, aproape aruncându-i cuțitul și dându-i capul pe spate.

Se așternu o tăcere apăsătoare, întreruptă de picuratul apei.

Malcom își vârî arma în teacă și își frecă locul lovit.

„Fir-ar să fie!"

– M-ai lovit, spuse el, nevenindu-i să creadă.

Nimeni nu îndrăznise să îl atingă în cincisprezece ani. Era o dată care i se întipărise în minte: bătaia soră cu moartea pe care i-o aplicase în ziua aceea individului mai în vârstă, mai mare și mai prost decât el.

În afară de cercurile de un stacojiu aprins din obrajii ei, un semn obișnuit lăsat de frigul din canale, tânăra păli, părând bolnăvicioasă.

– Chiar te-am... Chiar te-am lovit.

Malcom crezu că femeia avea să izbucnească în lacrimi și să-i ceară iertare.

– Dar, sinceră să fiu, ai meritat-o, se bâlbâi ea ușor.

Cerule, dar îndrăzneață mai era! Malcom zâmbi rece. Nimeni nu avea dreptul să-l lovească. Cu siguranță, nu o femeie măruntă care invada tunelurile ce îi aparțineau doar lui.

– Nu ar fi trebuit să o faci.

Capitolul 5

Cine a fost?

La ce a recurs moștenitorul pierdut în timpul absenței lui? La hoție? La cerșit? Mai rău? Societatea poate doar să se întrebe. Momentan...

M. Fairpoint

„Nu ar fi trebuit să o faci..."

Nici că existau cuvinte mai adevărate, mai *corecte* despre Verity și deciziile pe care le luase în seara aceea.

Toate deciziile.

Încă de când descoperise că articolul îi fusese furat, existaseră mai multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fi făcut, cum ar fi fost să coboare în măruntaiele din pântecul Londrei. Ba încă neînarmată. Sau să se bălăcească prin mocirlă căutând pantofii surorii ei.

– Nu... Nu sunt de acord, zise ea degrabă din cauza groazei, vocea îi urcă o octavă, dar nu avea să tacă în fața amenințării ce se reflecta în privirea lui aurie.

Aurie ca a unei pisici sălbatice.

Nici bine nu o gândi, că bărbatul înaintă lent, ca un prădător, spre ea.

Inima începu să îi bată cu putere în piept și se dădu în spate. Fu o greșeală.

– Ce zici? murmură el cu o voce ușor mai joasă ca a unui bariton.

Verity călcă pe o piatră ascuțită. Se împiedică și apoi reuși să își recapete echilibrul.

– Nu sunt de acord. Meritai o palmă zdravănă, spuse ea bâlbâit.

Din fericire, cuvintele acelea reușiră să aibă un efect care i se părea imposibil: străinul își opri înaintarea amenințătoare.

– Într-adevăr?

Își șterse vârful pumnalului, a cărui lamă strălucea până și în acele tuneluri, de-a lungul palmei lui enorme.

Verity privi cu atenție pumnalul amenințător. Cerule, nu avea de gând să îl lase să o tulbure mai tare decât o făcuse deja! Ea clătină din cap, tremurând.

– Într-adevăr.

Fără să vrea, privi cu jind în spatele străinului. Cu umeri lați și coapse enorme, stătea în fața ei un munte de om, blocându-i calea spre libertate. Nu avea cum să treacă de el.

– Într-adevăr, repetă el pe un ton ușor tachinator.

Colțul drept al gurii îi era ridicat într-un rânjet rece, lipsit de emoție, formând o jumătate de zâmbet periculos pe buzele dure, de parcă i-ar fi citit gândurile și se bucura de teama ei.

– O doamnă elegantă, așa-i?

Verity pufni.

– Nicidecum. Poate că îi curgea sânge de conte prin vene, dar sângele acela era mânjit de nașterea ei. În orice caz, matahalei i-ar fi păsat. Doar își bătea joc de ea și, drept urmare, îi răspunse la disprețul afișat cu expresia aceea împietrită pe care o perfecționase printre copiii sătenilor. Rangul meu n-ar trebui să conteze. Nu ai dreptul să atingi nici o femeie! spuse ea tăios.

Și totuși, de câte ori nu își văzuse mama sfârșind în același fel în sat pentru că lumea știuse că era doar amanta unui nobil? Și de câte ori nu se confruntase ea însăși cu atingeri câtuși de puțin subtile? Singura diferență era că atingerea acestui bărbat nu fusese deloc scandaloasă, ci indiferentă, profesională. Chiar și așa, tot o străbătuseră un fior de pericol o avertizare șoptită care o îndemnase *să fugă*.

Bărbatul își atinse degetul mijlociu și arătătorul de borul unei pălării imaginare.

– Voi ține minte lecția ta despre bună-cuviință când nu voi pândi prin canale.

Ar fi trebuit să fie surdomută ca să nu-i audă tonul batjocoritor. Doar că, prin groaza care o încerca, Verity observă detalii care îi scăpaseră înainte: calitatea pantalonilor de lână închiși la culoare și a fracului asortat. Felul cult de a vorbi, potrivit mai degrabă unui gentleman englez. Privi șuvițele blonde date pe spate și fața bărbierită. Și fu convinsă de un lucru: bărbatul care o tachina chiar și în clipa aceea nu locuia în canale.

– Cine ești? întrebă ea încet, dintr-o curiozitate născută din munca pe care o presta și o iubea.

– Diavolul.

Șoapta aceea îi stârni fiori pe șira spinării.

Se năpusti asupra ei înainte ca ea să apuce să țipe, oricât de inutil ar fi fost. Îi acoperi gura și îi înăbuși țipătul și rugămintea zadarnică de ajutor. Fusese o proastă să-l provoace. Verity se arcui, se zvârcoli și se zbătu.

„Cerule! Voi muri aici!"

Mare și puternic ca un urs, bărbatul o prinse cu o mână de încheieturi și i le ridică deasupra capului. Dintr-o mișcare fluidă, o răsuci și-i țintui palmele de zidul de cărămidă.

– Stai locului! îi porunci el ca un rege.

Senzația de groază îi înăbuși simțurile, alungându-i din minte orice gând logic în afară de răul pe care intenționa să i-l facă bărbatul acela. Verity se zbătu și mai tare. Încercă să-l muște de palma bătătorită, dar nu reuși să își desfacă buzele suficient cât să prindă pielea aspră. Privirea începu să i se întunece. Și, chiar dacă ar fi fost de preferat să fie inconștientă, nu putea ceda. Pentru că nu avea să se mai trezească. Avea să moară acolo.

Bărbatul își lipi buzele de urechea ei, iar Verity ridică privirea spre pietrele umede de deasupra lor.

– Am zis să stai locului, șopti el.

Simți o aromă de mentă în aer, ceea ce-i aduse aminte de dulciurile pe care i le dăruise tatăl ei în copilărie, când venise în vizită, dulciurile acelea pentru copii fiind la polul opus brutei din spatele ei.

Bărbatul reduse foarte puțin din apăsarea mâinii, îngăduindu-i să tragă aer în piept.

– Ai de gând să taci? reuși el să întrebe, iar ea încuviință din cap, tremurând.

Bărbatul își luă palma enormă de pe gura ei, iar Verity simți cum se prăbușește, dar bărbatul o ținu în picioare de parcă ar fi fost o păpușă. Icni, străduindu-se să își umple plămânii cu aer.

– Acum, zise el cu răceală în voce. Nu tu pui întrebările aici. Ai înțeles?

Căznindu-se în continuare să tragă aer în piept, Verity reuși doar să încuviințeze încet din cap.

– Și acum...

Îi coborî brațele, dar i le ținu în continuare într-o strânsoare ca o cătușă, șocant de puternică, dar în același timp cu o blândețe care dezicea orice intenție criminală. Să fi fost oare doar speranța și dorința ei deșarte? O întoarse cu fața spre el.

– Cine ești?

– Verity Lovelace, se bâlbâi ea, cu vocea răgușită de teamă și din pricina luptei zadarnice pe care o purtase cu el.

Închise scurt ochii, încercând să își pună ordine în gânduri. Să plănuiască evadarea. Să îi răspundă la întrebări.

Străinul îi dădu drumul.

– Domnișoara Verity Lovelace, murmură el, făcând-o să deschidă ochii.

Ea icni din nou; bărbatul ținea pumnalul în mână, îndreptându-l cu nonșalanță spre pieptul ei. „Fugi!", auzi în mintea ei. Se arcui în față, pregătită să o ia la fugă.

– Nu, nu! Bărbatul își perfecționase amenințarea rostită pe un ton vesel. Te-aș sfătui să nu o faci.

Avea să o ucidă. În ochii aceia aurii văzu făgăduința morții.

– Ce anume căutai, *domnișoară* Verity Lovelace?

Verity fusese batjocorită și ridiculizată în cea mai mare parte a vieții doar din pricina originii ei. Străinul din fața ei însă fu singurul care reuși să o ia cu desăvârșire peste picior cu un singur cuvânt.

– Sau, continuă el, privind în jur prin tuneluri, te-a trimis soțul tău?

– Nu, se bâlbâi ea. Nu am soț.

– Un client atunci?

Un client? Apoi pricepu întrebarea.

– Nu, negă ea cu aplomb, o indignare care i se păru ridicolă ținând cont de faptul că era un ticălos care evident voia să o ucidă – sau cel puțin să o rănească. Chiar și așa... Am venit de bunăvoie, adăugă ea.

Bărbatul se apropie ușor de ea, abia mișcând apa din jurul lor.

– Și ce anume căutai?

Nu *ce*, ci mai degrabă *pe cine*. Și totuși, ar fi fost mai bine să spună cât mai puțin. Știa foarte bine că nu trebuia să îi dezvăluie prea multe despre scopul ei. Tremurând, se înveli mai bine în pelerina udă leoarcă.

– Pantofi, șopti ea.

Bărbatul își înclină capul, iar coada lungă prinsă la ceafă îi căzu peste umăr.

Verity înțelese întrebarea nerostită, pătrunzătoare și ridică mai întâi un picior, apoi pe celălalt.

– I-am pierdut. Sunt ai surorii mele, se bâlbâi ea.

Vocea i se frânse, căci era mai ușor în clipa aceea să se concentreze asupra ideii de a se întoarce acasă fără pantofii lui Livvie decât asupra faptului că era interogată de un străin care emana letalitate prin toți porii.

Bărbatul rămase rece și implacabil.

–Și totuși, ceva te-a făcut să cobori în canale și să riști pantofii surorii tale.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o observație rostită de un bărbat la fel de isteț pe cât era de bine făcut. Drept urmare, Verity își încleștă maxilarul. La naiba cu el! La naiba cu interogatoriul acesta! În plus, nu mai avea răbdare în fața lui și a tuturor bărbaților care își propuneau să-i fure controlul.

–Ai de gând să mă ucizi? Bărbatul își mușcă buzele, însă fără a rosti ceva, iar Verity se simți îmbărbătată, știind că îl luase pe nepregătite. Mă vei spinteca? Își ridică tivul greoi al rochiei deasupra apei și mărșălui înainte. Mă vei viola și îmi vei lăsa cadavrul să putrezească?

Străinul o privi disprețuitor din cap până în picioare, comunicându-i limpede din priviri ce părere avea despre trupul ei.

–Nu violez femei, spuse el pe un ton glacial, însă fără a contrazice celelalte acuzații pe care i le adusese.

Fiecare părticică de pielea ei care nu se înfiorase încă de la apa rece se înfioră acum.

Curajul îi slăbi și, când vorbi din nou, se forță să o facă mai degrabă cu o putere pe care nu o simțea de fapt.

–Ce importanță are dacă mă aflu în aceste tuneluri?

–Canale, zise el sec.

Da, știa și ea foarte bine unde se aflau.

Străinul puse vârful cuțitului pe încuietoarea din dreptul gâtului ei. Verity inhală, pregătindu-se să simtă pumnalul înfigându-se, dar nu se întâmplă.

–Și are importanță. Motivul pentru care te afli aici are mare importanță, domnișoară Loveless.

–Lovelace.

Era o prostie să îl corecteze ținând cont de faptul că, dacă spunea un singur cuvânt greșit, avea să o înjunghie în inimă.

Bărbatul o privi tăios. Oare încerca să descopere o dovadă de insolență? Sau încerca să-i afle secretele? Sau poate ambele. Și, dintr-o intuiție născută din nevoia de a supraviețui, Verity își dădu seama

că nu avea să iasă din acele canale dacă nu îi oferea informațiile pe care le căuta.

– Aveai dreptate. Căutam... Caut, de fapt. Sunt disperată!

– Sora ta, o ridiculiză el, de parcă ar fi fost nesăbuit și absurd din partea ei să-i pese de altcineva.

Însă, dacă Verity avea să își dea ultima suflare singură acolo, în locul acela grotesc, atunci urma să își asume măcar faptul că fiecare acțiune, fiecare decizie luată în viață, inclusiv cea de acum, fuseseră făcute cu gândul la Livvie.

– Sora mea, spuse ea încet și, pentru prima dată de când se lăsase să cadă aproape doi metri în aceste tuneluri, se simți cuprinsă de o senzație de calm. Mi-am pierdut slujba. Îmi voi pierde locuința. Iar supraviețuirea noastră depinde de prezența mea în rândul celor care caută prin canale.

Bărbatul ridică foarte ușor din sprâncene, aproape imperceptibil. Poate că fusese doar un joc de umbre dinspre zidurile întunecoase.

– Și ce știi tu despre căutătorii din canale, domnișoară Lovelace?

– Mai nimic, mărturisi ea, și inima începu să îi bată cu putere în timp ce-l văzu pe cel care o luase prizonieră într-o lumină cu totul diferită – necesară.

Verity se apropie de el. Întrucât era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt decât ea, trebui să își lase capul pe spate ca să se uite la el. Și văzu un chip șocant de simetric în frumusețea lui: trăsături sculptate, nas acvilin, ușor îndoit unde fusese rupt. Avea cicatrici peste tot, de la fruntea înaltă la obrajii ascuțiți, dar semnele nu îi reduceau mai deloc din frumusețea uimitoare. Îi distrase pentru o clipă atenția, făcându-l să pară... uman. Și, prin urmare, mai sigur. Era de preferat diavolului drept care se prezentase.

– Îi cunoști pe căutătorii care lucrează prin aceste tuneluri?

– Căutătorii nu lucrează prin tuneluri, spuse el monoton. Ci locuiesc aici.

Înainte ca Verity să apuce să rostească întrebarea care îi stătea pe vârful limbii, un huruit de rău augur răsună în depărtare.

Verity încremeni. Îl privi pe bărbat și, deși până acum trăsăturile lui păruseră a fi sculptate în piatră, de data aceasta îi citi în ochi o neliniște ce o îngrozi mai tare ca pumnalul lui.

– Ce... vru ea să întrebe.

Bărbatul înjură și își vârî pumnalul în teacă.

– Haide! îi porunci el și o luă la goană, fără să se sinchisească să vadă dacă avea să-l asculte.

Trezindu-se pe neașteptate eliberată, Verity se dădu cu spatele în direcția opusă.

Bărbatul se opri brusc și se întoarse.

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă el cu glas răsunător.

Singura nebunie ar fi fost să rămână acolo și să-i înfrunte mânia. Doar că iadul din spatele ei atinse un crescendo ascuțit cu țârâituri și țipete stridente. I se strânse stomacul.

– Ce-i asta?

Bombănind o înjurătură aprigă ce răsună prin tuneluri, bărbatul fugi înapoi spre ea și o apucă de încheietură.

– Ce... Nu... chițăi ea când el o trase prin tuneluri. Verity se împiedică și se împletici, fustele grele încetinind-o. Îmbrăcată în lână, înainta cu greu prin apă. Ce-i asta? strigă ea din nou, de data aceasta aproape acoperită de un tumult asurzitor aflat chiar în spatele lor.

Iar cel care o luase prizonieră deveni cel mai neverosimil salvator, împingând-o în față. Cu picioarele amorțite și tremurând din tot corpul de teamă și de frig, Verity se lăsă îmbrâncită în față.

Răsuflă apăsat, zgomotos.

Sau oare să fi fost el?

Se opri și aruncă o privire în spate, dar îl văzu uitându-se doar în față.

– Mișcă! îi spuse el cu glas răsunător.

Verity se împletici, apoi se îndreptă și înaintă.

Ajunseră la capătul pasajului, iar el o smuci de partea din spate a rochiei. Doar că...

– Pantofii mei! strigă ea.

Numai că nu erau ai ei, ci ai lui Livvie. Perechea ei favorită. Singura ei pereche.

– Ți-ai pierdut mințile! îi strigă el. Dacă te întorci acolo, vei fi devorată de o mie de șobolani și nu vei mai avea nevoie de pantofii ăia nenorociți!

Înainte ca ea să apuce să formuleze un gând coerent, străinul o ridică și o aruncă pe o lespede de vreo șaizeci de centimetri lățime. Traseul ducea înainte, printr-un tunel mai îngust și mai întunecat.

Salvatorul ei neașteptat se ridică la fel de ușor de parcă s-ar fi săltat într-un leagăn.

– Mișcă! îi spuse el tăios, înghiontind-o ușor între omoplați.

Verity simți o amăreală usturătoare în gât din pricina poruncii lui. Pentru că era singură cu bărbatul acesta letal. Pentru că făcuse atât de multe greșeli în seara aceasta. Însă cel mai nesăbuit lucru ar fi fost să plece cu această brută.

Verity se uită la distanța de circa un metru și jumătate până jos.

– Ar fi o greșeală, zise bărbatul, ghicindu-i intențiile, părând aproape plictisit.

O clipă mai târziu, o mare neagră se năpusti în față.

Verity își înăbuși un țipăt și le porunci picioarelor să se miște. În zadar. Încremeni cu picioarele lipite de pardoseala din cărămidă și închise ochii, pregătită să fie învăluită de torentul de apă și de șobolani.

Și apoi cineva o ridică. Încercă să țipe. Încercă să respire în mijlocul valului.

Doar că...

Deschise brusc ochii, zgâlțâită de pașii rapizi ai străinului. Îl cuprinse din reflex cu brațele de după gât și se agăță cu putere de el în timp ce străinul continuă să gonească. Deși o căra pe ea, toată udă, alerga cu aceeași ușurință cu care Verity o purtase în brațe pe Livvie când aceasta fusese doar un bebeluș.

Continuară, de fapt el continuă să înainteze și, după un traseu nesfârșit de cotituri, ieși năvalnic printr-o deschizătură. Iar aerul cu miros de cărbune nu i se păruse niciodată mai sigur ca acum. O strălucire palidă pe cărămizi îi dădu de știre că se întorseseră la suprafață.

– Nu mă mai strânge atât de tare! bombăni bărbatul care o luase prizonieră.

Dar oare era corect să spună asta despre el? Ținând cont de faptul că îi salvase viața de trei ori în această perioadă scurtă? Eforturile lui îi deziceau amenințarea cu moartea. Și...

– Vei leșina? se răsti el.

Verity se zbârli.

– Eu nu leșin.

– Vreau doar să-ți scoți ghearele din pielea mea. În rest, nu-mi pasă ce faci. Își coborî privirea spre degetele ei încolăcite ca niște gheare în jacheta lui de lână. Nu mă interesează serviciile tale, zise el încordat.

– Poftim?

Verity îi urmări privirea tăioasă spre pieptul lui, spre locul de care îl ținea bine cu mâinile. Icni și îi dădu drumul.

– Te asigur că *nu* vând servicii.

Ba chiar dimpotrivă. Căuta informații pentru articolul ei, sursa siguranței ei și, curând, motivul pentru care avea să rămână fără slujbă. Verity își strânse mai tare pelerina pe lângă corp, încercând în zadar să se încălzească. Totuși, își frecă cu frenezie palmele fără mănuși, încercând să își încălzească degetele. Privi în jur și i se puse un nod în stomac,de groază, un sentiment care îi devenea tot mai familiar.

– Unde suntem? se bâlbâi ea.

– Monmouth Street.

– Cum? șopti ea, ușor bâlbâit.

Tremură și mai tare, până când dinții începură să îi clănțăne dureros în gură. Bertha o aștepta. Cu siguranță, după tot ce se întâmplase de când coborâse în canale, cele treizeci de minute trecuseră deja. Și fără nici un rezultat.

În afară de faptul că rămăsese în picioarele goale, care la un moment dat îi amorțiseră de frig.

– Îți sugerez să-ți vezi de drum, fetițo!

Apoi salvatorul ei se răsuci pe călcâie și dispăru într-o clipită printre umbre.

Lui Verity îi veni să plângă, dar se forță să nu o facă, simțindu-se sugrumată de acele lacrimi inutile. Oare seara aceasta ar fi putut decurge mai rău de atât? Parcă drept răspuns la întrebarea ei zăgazurile cerului londonez se rupseră, eliberând un potop.

Mijì ochii prin perdeaua greoaie de ploaie și porni pe drumul lung spre casă.

Verity ajunse până la capătul trotuarului.

Un străin îi ieși în cale. Avea o umbrelă care îi apăra pe el și veșmintele lui elegante de ploaie. Era limpede că nu se număra printre locuitorii mai grosolani care rătăceau prin St. Giles, iar asta și faptul că se afla acolo îl făceau și mai periculos.

– Măi, măi, arăți îngrozitor, strigă el prin zgomotul furtunii și, chiar și prin zarva din jurul ei, Verity îi auzi felul elegant de a vorbi, confirmându-i părerea pe care și-o formase deja despre rangul bărbatului.

Verity se cuprinse cu brațele, își ridică bărbia și dădu să-l ocolească pe gentleman.

– La o parte din calea mea, domnule!

Fără să se lase descurajat, bărbatul își înclină umbrela și îi împiedică din nou trecerea.

– Plouă. Arătă spre o trăsură de la capătul străzii. Ce-ar fi să îmi îngădui să te ajut, domnișoară?

– Nu am nimic de discutat cu dumneata, spuse ea, dar clănțănitul dinților și faptul că era în picioarele goale erau semne clare că era o minciună.

– De fapt, chiar ai, zise bărbatul și îi rânji.

Furtuna se mai potoli, dar ploaia continuă. Deși stătea într-o băltoacă, cu apa până la glezne și desculță, atacată de vânt și ploaie, Verity refuză să fie șoarecele, iar el, pisica.

– Ce vrei?

Rânjetul acela nonșalant nejustificat fu înlocuit de o purtare glacială.

– Vreau să știu ce cauți pe aici, rosti și o prinse de antebraț cu o strânsoare surprinzător de puternică.

Verity icni.

– Ce cauți?

– Dă-mi drumul!

Își smuci brațul. În zadar. Țipă când bărbatul o apucă mai tare de braț, într-o strânsoare orbitor de dureroasă.

– Ai face bine să ai grijă! Nu poate ieși nimic bun când o femeie vine prin aceste...

Verity îl lovi cu putere cu genunchiul între picioare.

Bărbatul șuieră și se prăbuși la pământ. Umbrela îi căzu pe trotuar și apoi vântul o luă pe sus. Umbrela se agăță de stâlpul unui felinar și se opri.

– Cățea! se răsti bărbatul și dădu să o apuce.

Verity își ridicase deja genunchiul și îl lovi drept în piept.

Bărbatul se înclină și apoi își pierdu echilibrul complet și căzu într-o parte. Se lovi cu tâmpla de o dală ieșită în afară.

Surprins, formă o grimasă de durere, după care închise ochii și căzu cu fața în jos.

Verity nu se mișcă, ci zăbovi acolo, deasupra gentlemanului, neputând să respire de groază. Căci se înșelase mai devreme: lucrurile luaseră într-adevăr o turnură și mai rea.

Cerule, ucisese un om!

Capitolul 6

The Londoner

Întrebări!

Dintre toate întrebările despre contele de Maxwell, stăruim acum asupra uneia dintre ele: unde locuieşte? Ba, mai mult de atât, unde a locuit în ultimii douăzeci de ani?

V. Lovelace

Malcom înţelese rapid două lucruri: Verity Lovelace, femeia suspectă din canale, dăduse din nou de necaz. Şi cu siguranţă nu avusese nevoie să o salveze el.

Stătea aplecată deasupra unui bărbat îmbrăcat elegant, întins inconştient la picioarele ei.

– Nu ştii decât să dai de bucluc.

Verity icni zgomotos, apucă umbrela şi o mânui ca pe o spadă scurtă cu care era pregătită să îl străpungă. Preţ de câteva clipe, se holbă la el în gol fără să clipească, după care o coborî şi ridică lent din gene.

– Tu, bombăni ea, coborându-şi arma improvizată.

Apoi îşi întoarse şi ea privirea spre bărbatul întins pe jos în spatele ei.

– Ai de gând să-l ucizi? întrebă el curios.

Tânăra clipi din ochii ei enormi.

– Să-l ucid... Îşi duse mâna la gură. Nu! Sigur că nu. *Niciodată* nu aş...

Aşa era, iar faptul că presupunerea lui o şocase era doar alt indiciu al faptului că locul ei nu era în mahala.

Şi totuşi, femeiuşca aceasta minionă reuşise să doboare un bărbat cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt şi mult mai greu decât ea. Fără să vrea, simţi admiraţie pentru creatura aceea stranie. Nu, nu avusese nevoie să fie salvată. Nu de data asta.

Deci ar trebui să plece...

Tânăra se cuprinse cu braţele pe după mijloc.

– Cred că l-am ucis.

Deci era hotărâtă să îl ţină lângă ea.

– Ar fi chiar atât de îngrozitor dacă ai făcut-o?

– Da, zise ea cu voce sugrumată.

Înfruntase o armată de șobolani și canale inundate, dar întâmplarea asta o afectase. Și, văzând-o cum tremură în rochia udă leoarcă, cu părul atârnându-i ud și încâlcit și cu picioarele goale, deși știa că nu ar fi trebuit să o facă, Malcom își dădu seama că nu o putea lăsa acolo. Așa cum nu reușise să îl alunge pe Giles, care rămăsese fără o mână. Sau pe Fowler, cu piciorul lui nenorocit. Sau...

„Fir-ar să fie!"

Malcom i se alătură lui Verity lângă nobil. Îngenunche și îl pipăi pe gât.

Verity icni și se ghemui lângă el.

– Îl *jefuiești?* chițăi ea, privind cu frenezie în jur, dovedind încă o dată că nu era de prin părțile acelea.

Toată lumea știa că, asemenea rozătoarelor care străbăteau acele dale de piatră, șobolanii de pe stradă se întorceau în colțișorul lor când începea să plouă.

– Ia spune-mi, domnișoară Lovelace, e mai rău să furi decât să ucizi? întrebă el tărăgănat.

Replica lui reuși să facă un lucru aparent imposibil: o reduse la tăcere.

Malcom își reluă căutarea și apoi îl găsi: pulsul. Puternic, bătând năvalnic.

– E viu.

Verity răsuflă ușurată.

Nu putea rămâne acolo.

Nici *el* nu putea rămâne acolo. Obrăznicătura asta nesăbuită n-avea decât să facă ce voia. Doar că... Domnișoara Verity Lovelace nu îi oferise lui Malcom răspunsurile pe care le căutase referitor la motivul pentru care coborâse în canale. Acesta era singurul motiv pentru care lua în calcul posibilitatea să o ia cu el.

Absolut singurul motiv.

Și nu pentru că era desculță, curajoasă și nebună ca o pisică arțăgoasă. Doar că... Malcom mijii ochii. Când îi văzuse obrajii stacojii, crezuse că era din pricina frigului. Nu îi observase ochii umflați și injectați.

– Ai plâns? întrebă el îngrozit.

Lacrimi... Semnul suprem de slăbiciune pe străzile dure din estul Londrei. Nu era loc pentru ele, iar el nu își amintea să fi vărsat

vreodată lacrimi. Nici măcar ploaia care cădea peste ea nu îi putea domoli lacrimile limpezi de suferință.

Verity se încruntă.

– Categoric nu. Nu plâng niciodată, zise cu voce tremurândă din cauza frigului.

– Nu știi să minți, spuse el monoton.

Dintr-odată, ploaia torențială se potoli, iar vorbele lui fură purtate de rămășițele vântului care suflase înainte. „Oh, fir-ar să fie!" Cercetă străzile încă liniștite. Acum , când ploaia se potolise, ticăloșii aveau să își facă apariția, iar odată cu ei, polițiștii.

– Nu plâng, dar, dacă aș fi plâns, cu siguranță aș fi îndreptățită să simt orice emoție fără să îți cer scuze.

– Liniște! o avertiză el.

– Nici vorbă!

Bineînțeles. Femeiușca obraznică nu voia să facă nimic din ce ar fi trebuit să facă. Așa că trebuia să o lase în voia sorții. Și totuși, împotriva propriei judecăți, se ridică și o apucă de mână.

– Vino! bombăni el, ridicând-o în picioare.

Femeia ciripi ca o pasăre.

– Ce faci? țipă ea, înfigându-și călcâiele în pământ și forțându-l să se oprească.

– Vrei să taci? îi spuse el scrâșnind din dinți. Cerule, era mai încăpățânată ca soarele englezesc! Dacă nu ai de gând să aștepți să vină un polițist care să te întrebe de ce sângerează un gentleman inconștient la picioarele tale, îți sugerez să o iei din loc, domnișoară...

Femeia o luase deja din loc la pas iute.

„Ce neghioabă!"

– Ești o neghioabă, rosti el în barbă în timp ce ploaia se înteți, acoperind aproape întru totul sunetele.

Și totuși, nu suficient de mult. Obrăznicătura, cu auzul ei de felină, rosti furioasă:

– Poftim? M-ai făcut cumva neghioabă?

– Nu ar fi deloc greșit. Cobori în canale în care n-ai ce căuta, rătăcești prin St. Giles de una singură, bombăni el în timp ce continuară să fugă. Ai putea foarte bine să îți atârni o pancartă la gât și să inviți necazurile la ceai și prăjiturele.

Femeiușca obraznică nu mai spuse nimic.

Preț de o clipă.

– Păi, nu am pornit de aici, îi aminti ea, deşi nu ar fi fost nevoie când cotiră, distanţându-se în sfârşit de bărbatul pe care îl doborâse la pământ. Tu m-ai adus aici. Şi m-ai lăsat aici.

La naiba era sătul de vorbăria ei! Malcom se opri brusc şi, icnind, Verity Lovelace se izbi de el. El îşi dădu jos pălăria uda leoarcă şi îşi coborî capul.

– Îmi cer iertare, te aşteptai cumva să fii însoţită acasă?

– Păi, nu să fiu însoţită, zise ea, scuturându-şi fustele. Dar...

Şi pentru prima oară în mai mulţi ani decât îşi putea aminti – ba nu, poate că pentru prima oară în viaţa lui – râse răguşit şi aspru, mai degrabă ca un mârâit decât ca un sunet plin de amuzament.

Verity îşi ţuguie buzele ispititor de pline.

– Râzi de mine?

– Da, îi confirmă el, fără să ezite. Haide acum! îi spuse, înaintând grăbit.

Trecură câteva momente până să îşi dea seama că alerga singur. Înjură şi se întoarse.

Verity rămase în acelaşi loc, storcându-şi poalele rochiei. Trăsăturile ei uşor rotunjite erau palide. Cerule! Chiar ar fi trebuit să o lase acolo. Atunci de ce nu reuşea să o facă? De ce era hotărât să îşi asume problemele cu care se confrunta această femeie? Era contrar firii şi credinţelor lui. Malcom înjură aspru şi se duse cu paşi apăsaţi spre ea.

– Ce mai e acum? se răsti el.

Tânăra îşi muşcă buza de jos plină cu dinţi albi şi drepţi.

– L-am lăsat să moară.

– *Noi* l-am lăsat să moară. Să mergem!

Fără să îi pese câtuşi de puţin, Verity nu se mişcă.

– Ce mai e?

– Oare ar trebui să trimitem după cineva...

– Voia să te violeze, îi spuse el direct. Verity se îmbujoră, iar Malcom fu cuprins de o furie primitivă când îşi aminti ce soartă ar fi aşteptat-o. Chiar îţi pasă de el?

– Nu ar trebui să-mi pese, încuviinţă ea.

– Întocmai...

– Şi totuşi, aş prefera să nu fiu răspunzătoare de moartea cuiva, zise ea şi îşi coborî privirea spre dalele de piatră.

Malcom vru să o mustre pentru logica ei, dar ceva îl făcu să se abţină.

– Nu ai mai făcut niciodată așa ceva?

Verity își mușcă buza și clătină din cap.

– Nu, șopti ea.

Malcom își șterse apa care i se scurgea pe față și în ochi și privi creatura udă leoarcă din fața lui: fustele ude îi erau lipite de corp. Părul îi atârna des și încâlcit în jurul umerilor.

Și picioarele ei goale se iteau de sub tivul zdrențuit al fustelor: degete pătate cu sânge de care încă nu se plânsese.

„Fir-ar să fie!"

Malcom o luă pe sus – chiar și udă până la oase, tot i se păru ușoară.

– Ce faci? întrebă Verity Lovelace cu voce ascuțită.

Malcom o ignoră și săltă peste dalele de piatră pustii. La acea oră, capătul acela al Londrei era de obicei plin de ticăloși și pericole. Dar până și în canale apa îi alunga pe șobolani spre ascunzătorile lor.

Femeia se zbătu în brațele lui.

– Unde mă duci? întrebă ea bâlbâit, dar cu o forță și o furie impresionante.

Malcom o strânse mai tare în brațe, potolindu-i încercările de a se elibera. Avea să afle ce căutase prin tunelurile lui o femeie care vorbea și se indigna ca o doamnă.

– Altundeva, bombăni el.

O simți cum se făcu moale în brațele lui și tăcu. Oare tăcerea o opri din a mai pune întrebări? Sau teama?

Teama era mai sigură. După ce avea să o ducă în locuința lui, teama ei avea să-i ofere răspunsurile la întrebările pe care...

Verity Lovelace îl pocni cu pumnii în piept cu o forță surprinzătoare pentru statura ei. Fu un gest atât de neașteptat încât, cu ajutorul câtorva dale denivelate, Malcom se prăbuși pe genunchi și își slăbi strânsoarea asupra zgripțuroaicei.

El înjură și ignoră durerea pe care o simți în picioare.

Femeia îl lovi în tâmplă, înclinându-i capul într-o parte. Malcom îi dădu drumul, iar Verity Lovelace o luă la sănătoasa.

Fustele și faptul că era desculță o încetiniră.

În timp ce Malcom porni iute după ea, Verity privi peste umăr. Un fulger străbătu cerul nocturn, iluminându-i chipul și intensificând groaza care i se revărsa din privire.

Probabil altul mai slab de înger ar fi fost afectat de groaza care îi contorsiona trăsăturile. Verity își ridică fustele mai sus și...

Toți mușchii i se încordară.

– Ferește-te! urlă el.

Tânăra se izbi cu fața de un stâlp de felinar. Se zdruncină cu totul și, de la forța impactului, căzu pe spate într-o băltoacă.

Malcom înjură în timp ce inima îi bătu cu putere în piept și iuți pasul. Neghioaba! Oare ce-i trecea prin cap? Se opri prin alunecare și se aplecă deasupra ei.

Verity Lovelace rămase pe spate, nemișcată, cu genele ei dese și închise la culoare plecate și umede. O dâră de sânge stacojiu îi curgea din nas, amestecându-se cu ploaia și preschimbându-se din stacojiu în roz.

– Ești o neghioabă, știai asta? se răsti el, lăsându-se pe un genunchi lângă ea.

Și încăpățânat de recalcitrantă. Și la naiba dacă nu o admira și mai tare acum! Bărbați în toată regula, chiar mai înalți ca el, deși el avea 1,93, bătuseră în retragere în loc să îl provoace.

Malcom se aplecă peste ea și o lovi ușor peste obraz.

– Trezirea, murmură el, fără să își poată explica senzația de panică din piept.

Verity gemu.

– Sunt trează.

Iar pe Malcom îl cuprinse un val de ușurare.

Reacția lui se datora doar faptului că femeia era o adversară înfocată. O adversară care, în pofida fricii care îi învăluise silueta suplă, îl provocase la fiecare pas și, prin urmare, era aproape imposibil să nu fie contrariat de o asemenea femeie.

– Verity Lovelace, repetă el mai insistent, bătând-o ușor și peste celălalt obraz.

Pielea îi era acoperită de noroi, fără însă a-i ascunde textura fină ca de satin, precum cele mai elegante materiale pe care le descoperise în cele mai neverosimile locuri.

În sfârșit, îi văzu genele mișcându-i-se. Verity se chinui să deschidă ochii și, în cele din urmă, reuși să o facă... În afara canalelor, la lumina felinarului, Malcom o văzu privindu-l cu franchețe. Ochii ei nu erau nici albaștri, nici violet, ci erau o combinație din cele două culori care îl fermecă.

– Cine? se bâlbâi ea.

Închise din nou ochii și, din fericire, vraja periculoasă se frânse. Când îi deschise din nou, zări în ei un licăr de durere, precum și o revenire a fricii de dinainte.

– Tu.

Se forță să zâmbească sinistru, așa cum făcuse de-a lungul anilor pentru a supraviețui.

– Da, eu.

O rafală de vânt străbătu Great Russell Street, ducând cu ea un oftat ușor care se desprinse de pe buzele lui Verity – un oftat de resemnare. Doar că, dând dovadă de o forță pe care Malcom nu avea cum să nu o aprecieze, obrăznicătura se chinui să se ridice.

– Ai de gând să mă ucizi?

– Nu ucid femei.

Verity îl privi cu atenție.

– Le rănești?

– Doar dacă trebuie.

Verity păli și mai tare. Tremură, probabil de teamă și de frig. Și apoi, cu aceeași îndrăzneală impresionantă, deși nasul încă îi sângera, se ridică pe vârfuri și îi cercetă cu atenție chipul.

Băigui ceva de nedeslușit și se lăsă înapoi pe călcâie.

– Nu te cred.

Și avea dreptate. Avusese de-a face cu tot soiul de bărbați, femei și copii în estul Londrei, cu unele femei la fel de nemiloase și crude precum el însuși. Malcom blestemă felinarul care îi lumina chipul și obrajii pestriți. Nu știa dacă să fie furios pe obrăznicătură pentru că îl făcuse mincinos sau pe el însuși pentru că nu reușise să o înșele.

– Nu-mi pasă ce crezi.

Oare voia să se convingă singură? Sau să îl convingă pe el? În orice caz, o aprecie și mai mult.

– Bineînțeles că nu. Nu vin cu tine, zise cu voce încordată când Malcom se întinse din nou după ea, apoi încremeni ca o mierlă gata să-și ia zborul.

– Tu de colo!

Când auziră strigătul, priviră spre străinul voinic care fusese hotărât să o ia pe Verity cu el și care se îndrepta acum cu pași repezi spre ei. Și care era cât se poate de viu. O strălucire argintie se aprinse pe cerul negru precum cerneala. Întrucât trăise toată viața pe aceste străzi, Malcom fusese încolțit și acostat de o mulțime

de adversari. Așa că, în timp ce bărbatul se apropie rapid de ei, simți iureșul sângelui și se pregăti de luptă.

Femeia care mai devreme fusese recalcitrantă se apropie de el.

– Să înțeleg că nu e unul dintre prietenii tăi? întrebă el tărăgănat și scoase un pistol.

– Nu e amuzant, șopti ea palidă. Ajută-mă!

Malcom o apucă și o împinse în fața lui.

– Fugi! se răsti el.

Verity o luă la fugă cu o viteză impresionantă ținând cont de înălțimea ei și de faptul că era desculță.

Auziră pașii statornici din urma lor tot mai rapizi, tot mai aproape.

Malcom aruncă o privire peste umăr și blestemă când văzu pistolul îndreptat spre spatele lui.

– La naiba! zise el. Încetini, se opri, se răsuci, trase piedica și ținti.

Se auzi un țipăt când glonțul îl nimeri pe atacator în mână, făcându-l să scape arma și oprindu-l.

Verity se opri și se întoarse.

– L-ai *împușcat?* țipă ea.

– L-am zgâriat doar.

Fusese mereu un trăgător de excepție.

– E totuna, scrâșni ea. O împușcătură e...

Străinul rănit deja se îndrepta spre ei, chiar dacă mai încet, dar cu aceeași hotărâre înverșunată.

– Preferi să rămânem aici să dezbatem subiectul și să-l așteptăm pe prietenul tău să se întoarcă ori să ne vedem de drum?

De data aceasta, nu îi mai dădu de ales. O ridică în brațe și o luă la sănătoasa. Și, miracolul miracolelor, obrăznicătura tăcu. Se agăță de el și își lipi fața de umărul lui, îmbibându-i cămașa cu sângele care încă îi curgea din nas.

– Rămâne în urmă, șopti ea.

Bineînțeles. Malcom cunoștea străzile acelea chiar mai bine decât bandele care le bântuiau.

Verity își înălță capul.

– Cred că e în regulă dacă mă lași jos. Nu văd...

– Șșșt! o avertiză el. E acolo.

– Cum...

Din fericire, instinctul de apărare al femeii învinse curiozitatea infernală.

Malcom o prinse mai bine în brațe, lungi pasul și o apucă pe o scurtătură abruptă de-a lungul unei alei înguste dintre două structuri abandonate. Tot restul drumului, domnișoara Verity Lovelace, un adevărat magnet de necazuri, rămase tăcută în brațele lui.

Chiar dacă hainele îi erau îmbibate cu noroi din canalele din Londra, Malcom simți o urmă fadă de lavandă care îi umplu simțurile. Flori înmiresmate, proaspete, dulcege și... curate, nu ca femeile care locuiau prin acele părți. Sau ca târfele cu care se culcase de-a lungul anilor.

Și, fără să vrea, ca o molie atrasă de flacără, se aplecă și inspiră adânc mirosul acela pur.

Oare de ce îi bătea inima atât de straniu când o simțea aproape? În afară de faptul că nu înțelegea ce căuta în estul Londrei, Verity nu era problema lui.

Străbătură restul drumului spre locuința lui în tăcere. Malcom o apucă pe aleile șerpuitoare care duceau spre partea din spate a locuinței și ajunse la ușa de la bucătărie. O lovi cu călcâiul.

– Poți să mă lași jos, zise ea, zbătându-se la pieptul lui.

Malcom pufni.

– Și să o iei la fugă? Nu prea cred, obrăznicătură!

Nu avea să facă greșeala de a o subestima din nou. Și cu siguranță nu avea să riște să o piardă înainte să afle răspunsurile la întrebările pe care le avea. Diferența între a te alege cu un gât spintecat sau cu încă o noapte de somn consta în eșecul de a-ți măsura corect adversarii și lucrurile de care erau în stare. Și, la naiba, știa că era o dovadă de slăbiciune, dar o admira pe femeia asta!

Când nu primi nici un răspuns, în afară de o rafală de vânt, lovi din nou ușa, de data asta mai tare.

Urmă alt moment de tăcere.

Și apoi Bram întredeschise ușa și își vârî capul cu păr alb nepieptănat. Bărbatul privi în jur cu ochii injectați, apoi îi miji.

– De ce n-ai mers la ușa din față? întrebă el cu voce somnoroasă.

Malcom o săltă pe Verity Lovelace în brațe, mai aproape de pieptul lui.

– Data viitoare voi aduce orice musafir cu care mă întorc acasă pe ușa din față, să vadă toată lumea, zise el tărăgănat.

Ușa din celălalt capăt al bucătăriei se deschise, iar Fowler intră pe ea șchiopătând.

– De ce n-ai zis că a venit băiatul?

„Băiatul. Cerule!"

O simți pe Verity Lovelace privind totul cu atenție cu ochii ei mari.

Bram o zări pe străina pe care o ținea Malcom în brațe și se trezi de tot. Deschise numaidecât ușa. Malcom trecu fără să încetinească pe lângă căutătorul bătrân care îl instruise.

– Pregătește apă pentru cadă și adu-o sus! strigă el.

– *Unde?*

– În camerele mele.

– Dar... bolborosi Fowler încurcat. Dar...

Ce-i drept, bătrânul avea dreptate să fie șocat. În general, Malcom nu îngăduia nimănui să intre în camerele lui.

– Și prosoape.

– Bine, zise Bram.

Malcom se opri, se gândi mai bine și aruncă o privire în spate.

– Pune-l pe Giles să se uite după persoane suspecte pe stradă.

În timp ce înainta, lui Malcom i se scurse apa din cizme pe podeaua de lemn scrijelită, lăsând în urmă o dâră întunecată de noroi și mizerie pe care de obicei nu o ducea la etaj. Și totuși, acum, când scăpaseră de pericolul iminent și nu mai erau urmăriți, observă că femeia pe care o ținea în brațe tremura violent, cu spasme care îi zguduiau tot trupul, așa că, în timp ce urcă scările întunecate, o ținu mai aproape.

– Trebuie să plec, spuse ea cu voce tremurândă, clănțănind din dinți.

– Asta vrei? Să te dau afară și să riști să te întâlnești iarăși cu atacatorul tău? Care fără îndoială e furios că l-ai doborât la pământ?

– Nu ne-a urmărit până aici, se bâlbâi ea.

– Ești convinsă?

O săltă pe Verity Lovelace pe brațe, astfel încât să poată ajunge la cheia pe care o purta la gât, pe care o vârî în broască și intră în apartamentul lui privat.

Apartamentul privat în care doar trei persoane îndrăzniseră să pătrundă și în care acum mai lăsase pe cineva înăuntru. O femeie care dăduse târcoale prin canale, căutând pe cineva. Și totuși, pe străzile acestea nu conta genul. Bărbat, femeie sau copil, toți erau

capabili de intenții nemiloase. Malcom împinse ușa cu șoldul, închizând-o în urma lor.

O duse spre patul lui.

– Poți sta în picioare?

Cu capul lipit de umărul lui, Verity făcu o mișcare ce ar fi putut fi interpretată fie ca o încuviințare nesigură, fie ca o negare. Malcom o îndepărtă de el.

– Ți-am... Ți-am zis, șopti ea, cu vocea sugrumată și clănțănind din dinți. Sunt... sunt bine.

Își vârî mâna între ei și se chinui să desfacă pelerina de la gât.

Malcom pufni. Cum să nu, era bine!

– Mă ocup eu, zise el încet și, dându-i mâna la o parte, îi desfăcu pelerina.

Malcom o puse jos pe Verity, dar ea se legănă numaidecât. Pelerina distrusă pentru totdeauna, pătată în canale, căzu la picioarele lor cu o bufnitură apăsătoare.

O cuprinse de talie ca să o țină în picioare, după care își scoase pumnalul din jachetă.

Verity icni zgomotos.

– Nu o face... rosti ea cu voce răgușită.

El își trecu vârful pumnalului peste nasturele de sus al rochiei ei rezistente. Sau, mai bine zis, care fusese cândva rezistentă.

– Am zis să te oprești, se răsti ea șuierat ca o pisică furioasă și, desfăcându-și ghearele, îl lovi cu putere.

Malcom o prinse ușor de brațe.

– Știu că, ținând cont de faptul că te-am găsit într-un canal, nu ai minte. Te afli în camerele mele, împroșcând cu mizerie pe podeaua mea. Hainele ude leoarcă nu te ajută cu nimic, rosti el, apoi lipi lama pumnalului de nasturele de sus, care sări din cusătură.

– Este printre puținele haine pe care le am, șopti ea și își ridică bărbia cu răzvrătire, mândria ei dovedindu-se încă o dată mai puternică decât frica sau vulnerabilitatea, lucru care îi smulse acea mărturisire.

Și, deși știa că nu trebuia să aibă încredere în străini, Malcom fu din nou înduioșat de creatura deplorabilă care îl tot provoca.

– În regulă.

Îi văzu umerii înguști relaxându-i-se.

El își ridică mâinile ca să se ocupe de următorul nasture.

Verity icni și se zbătu.

– Ce faci? Am crezut... se bâlbâi ea.

– Nu rămâi în rochia asta, zise el, ridicând cotul ca să își apere fața de alt atac al femeii care îl nimeri în braț.

Cerule, nu se dădea niciodată bătută! Întrucât Verity se zbătu ca o pisică încolțită, Malcom îi desfăcu cu greu nasturii. Când în sfârșit reuși să îi desfacă pe toți, ea apucă strâns rochia jalnică și se încruntă la el. Fața îi era mânjită de sângele care îi cursese din nas. Părul îi era încâlcit și îi atârna peste umeri. Arăta impresionant când era furioasă.

Se auzi o bătaie la ușă.

– Intră, spuse el cu voce răsunătoare, fără să își ia privirea de la ea.

Fowler intră și, cu două găleți în mână, se îndreptă spre cada de porțelan din colțul încăperii. Vărsă o găleată în ea, apoi pe cealaltă, după care plecă. Cu coada ochiului, Malcom o surprinse pe Verity privind cu atenție cada. De parcă l-ar fi simțit holbându-se la ea și contrariată de nerușinarea lui, își întoarse privirea în față.

După ce plecă Fowler, Malcom își desfăcu nasturii de la jachetă.

– Cerule! șopti Verity Lovelace, privind prin încăpere ca o creatură încolțită, căutând o scăpare și dându-și seama că nu exista nici una.

– Nu-i nevoie de dramă, spuse el sec. Așa cum te-am asigurat deja, violul nu se numără printre fărădelegile mele.

„Furt. Atac. Crimă." O mulțime de păcate îi întunecau sufletul mort de multă vreme. Până acum însă nu rănise niciodată o femeie. Își dădu jos jacheta și o azvârli în partea cealaltă a încăperii. Haina se agăță de unul dintre cârligele montate pe ușă. Verity făcu ochii mari, după care își ridică privirea spre tavan când Malcom își scoase cămașa din pantaloni.

Și, pentru prima dată de când începuse să o dezbrace și să se dezbrace, Malcom încremeni, tot mai convins de inocența ei.

Cu siguranță se prefăcea. Mereu se întâmpla asta.

Chiar dacă știa asta, chiar dacă se mustră în gând că era un mare neghiob, își lăsă cămașa udă pe el. Se concentră în schimb pe cizme și, în timp ce și le scotea, Fowler apăru din nou cu alte două găleți cu apă. În timp ce le goli în cadă, Malcom se îndreptă spre dulapul din colțul încăperii. Deschise cu putere ușile, scotoci prin el, după care scoase o rochie neagră.

– Poftim, spuse el, întorcându-se spre Verity.

Îi aruncă rochia de muselină, iar ea dădu din reflex drumul rochiei ude și o prinse pe cea curată la piept.

O privi de parcă ar fi fost prima dată când vedea o rochie, dar nu spuse nimic. Continuă să privească totul cu precauție, uitându-se când la Malcom, când la Fowler, până când acesta plecă, iar ea se concentră din nou doar asupra lui Malcom.

– Ce e asta? întrebă ea.

Nasul începu din nou să îi sângereze.

– Cred că e evident. Se duse cu pași apăsați spre cada cu apă aburindă și apucă una dintre cârpele albe pe care le lăsase Fowler acolo. O înmuie în apă și apoi o stoarse. Picăturile căzură pe suprafața netedă a apei, stârnind unduiri. Răsuci cârpa de mai multe ori până ce o stoarse de tot. Fără să spună nimic, se întoarse spre *musafira* lui și i-o întinse.

Verity șovăi și, fără să își ia privirea de la Malcom, îi smulse cârpa din mână și se dădu în spate până ce văzu că patul lui se afla între ei. Se opri brusc și privi în jos spre saltea.

Ridică din sprâncene când se împiedică în propriile picioare în graba de a se îndepărta de el.

Malcom ocoli patul, iar Verity continuă să se dea în spate până ce atinse peretele. Când bufnitura făcu ca tabloul de deasupra ei să se zgâlțâie, Verity își ridică privirea spre peisajul pastoral cu cer senin și pământul de culoarea smaraldului, după care se concentră iarăși asupra lui Malcom.

Scăpă din mână rochia pe care o ținea la piept, dezvăluind un petic mărinimos de piele goală. Malcom zăbovi fără să vrea cu privirea pe pielea aceea ispititoare, albă ca smântâna.

Verity Lovelace icni.

– *Nu* te apropia mai mult, zise ea, apoi ridică pumnii și adoptă o poziție ciudată de pugilism.

Malcom încetini. Și, pentru prima dată de când o găsise în canalele lui, se trezi zâmbind. Mușchii gurii protestară împotriva mișcării atât de străine. Era o expresie pe care nu reușise niciodată să o afișeze și pe care doar o adoptase pentru a intimida. Pentru a ironiza. Pentru a amenința. De data aceasta însă, era diferit și tocmai de aceea tulburător.

– Ți se pare amuzant? se răsti ea, dar bravura ei impresionantă se sfârși cu un chițăit când el se apropie.

Renunțând la rochie pentru un croșeu de dreapta, domnișoara Lovelace își duse brațul în spate.

Dar îi dezvăluise deja de prea multe ori că avea o înclinație spre lovituri oportune ca să-i mai permită vreuna.

O prinse cu fermitate de încheietură și îi coborî mâna înapoi pe lângă corp.

– Te rog, șopti ea și închise ochii.

Te rog fuseseră vreme îndelungată cuvintele pe care le auzise și pe care preferase să le audă de pe buzele femeilor cu care se culcase de-a lungul anilor. Niciodată însă nu fuseseră rostite cu teamă.

Totuși, nu se pricepea să alunge temerile, cu atât mai puțin ale cuiva născut în alte condiții decât cele vitrege în care veniseră pe lume cei cu care se întovărășise de-a lungul anilor.

– Stai! zise el morocănos, apoi îi luă cârpa umedă și o șterse pe față.

Verity tresări, așa că o atinse mai ușor. Ea deschise ochii și păru să își recapete îndrăzneala de mai devreme. Cu toate acestea, în ochii albaștri-violet fermecători îi putea citi oboseala.

Malcom puse pe umăr cârpa umedă, acum cu pete stacojii, și întinse mâna spre ea.

Verity ridică din nou mâinile protector.

– Liniștește-te! E mai rău dacă te agiți.

– Și tu știi pentru că ai avut multe în viața ta?

– Pui cam multe întrebări. Chiar și în canal, când o amenințase cu cuțitul și îi ceruse răspunsuri, Verity îi răspunsese cu întrebări. O altă experiență străină pentru el. În mahala nimeni nu punea întrebări... Doar pedepsea ori se răzbuna. Nu îți sprijini capul de perete, apleacă-l în față! Întinse mâna și îi înclină ușor capul. Altminteri te înec cu propriul sânge.

Verity păli. Malcom o prinse cu degetul mare și cel arătător de nasul mic și obraznic și strânse.

Ea începu din nou să se zbată.

– Nu încerc să te sufoc, îi spuse el tăios. Era o prostie să se simtă ofensat de faptul că femeia încă se temea de el. La naiba, ar fi trebuit să îi savureze neliniștea, pentru că atunci ar fi fost mai ușor să afle răspunsurile la întrebările pe care le căuta. Dacă aș vrea asta, te-aș strânge de gât.

– Asta ar trebui să mă liniștească? contracară ea cu vocea o idee mai puternică.

– Respiră pe gură!

Verity se îmbufnă, iar buzele acelea ca doi boboci de trandafir formară un arc precum al unui heruvim dintr-un tablou pe care îl smulsese din canale și pe care ar fi trebuit să îl vândă, dar pe care, din cine știe ce motiv, îl păstrase. Malcom îi dădu drumul la nas, iar ea, bănuitoare, își atinse nările.

– S-a oprit.

– Am aplicat presiune pe partea care sângera și am oprit circulația.

– Mulțumesc, răspunse ea aproape în silă, de parcă ar fi costat-o o bucată din propria carne să rostească acel cuvânt.

Malcom zâmbi din nou.

– Ce vrei de la mine? întrebă ea încet.

Fără să se sinchisească să-i aducă aminte de promisiunea pe care i-o făcuse, care oricum nu însemna nimic pentru ea, își încrucișă brațele la piept.

– Ai fost cât pe ce să ne bagi pe amândoi în belea.

Îi urmări sprâncenele subțiri arcuite revenind la locul lor și apoi coborând o idee.

– Și ar trebui să cred că ești un bărbat galant care salvează femei pierdute prin canal? întrebă ea privindu-l cu suspiciune. Că m-ai adus aici ca să mă cureți și să îmi îngrijești nasul?

De fapt, chiar așa era. Când o văzuse, deplorabilă, năucă și îngrozită, imaginea ei îi pătrunse până în adâncul sufletului, într-un loc plin de blândețe, o slăbiciune de care nu se crezuse în stare.

– Nu am zis niciodată că aș fi galant. Doar practic. Și nemilos în hotărârea de a proteja ceea ce îi aparținea și de a-i distruge pe cei care îi încălcau teritoriul. Dar apoi cuvintele ei îi pătrunseră prin gândurile neliniștite. „Pierdută în canale..." Malcom se gândi la mărturisirea ei nevinovată. Își încrucișă brațele la piept și adăugă: Fă o baie, schimbă-te și apoi vom vorbi!

Verity își scoase limba rozalie, lingându-și neliniștită buza ca un boboc de trandafir pe care el nu o observase sau nu o apreciase cum trebuia până în clipa aceea. Până la gestul acela.

– Despre ce vom vorbi?

El avea să pună întrebările, nu obrăznicătura. Fără să îi acorde oportunitatea de a-l bombarda cu întrebări, Malcom porni spre ușă.

Bineînțeles, nerușinata mai întrebă ceva înainte să apuce să iasă din încăpere.

– Cum te numești?

– North.

Apoi plecă și se îndreptă spre bucătărie.

Așezat la masă, cu piciorul rupt sprijinit pe unul dintre scăunelele din bucătărie, Fowler se încruntă.

– Giles cercetează zona. Ți-am pregătit apa. Făcu semn din cap spre cada de lemn. De ce naiba ți-ai adus amanta aici?

– Nu e amanta mea, bombăni Malcom.

Ținând cont de felul elegant de a vorbi și de mândria ei intimidantă, nu semăna câtuși de puțin cu femeile înrăite cu care avusese relații de-a lungul anilor.

Căutătorul bătrân se duse spre masă, trăgându-și piciorul schilod.

– M-am gândit că voiai cada de porțelan pentru femeia ta.

– Nu e...

Văzu licărirea din ochii lui bătrâni.

– Oh, du-te dracului! bombăni el. Amândoi, adăugă el. Ar trebui să vă arunc afară.

– Așa e, încuviință Fowler și i se formă o gropiță în obrajii trași și zbârciți. Dar nu o vei face.

Nu, nu avea s-o facă. Și o știau foarte bine. Malcom își dădu jos cămașa și o azvârli într-o parte. Se dezbrăcă de hainele ude și se scufundă în apa aburindă, apoi își trecu degrabă mâinile prin păr.

Se trezi cu o ploscă sub nas. Trase o dușcă lungă și apoi o înapoie.

– Trebuie să recunoști că a fost o surpriză, zise Bram la fel de tenace ca un cățel din St. Giles care găsise un os aruncat pe jos.

– Ce anume? întrebă Malcom strângând din buze.

Fowler ridică din umeri.

– Păi, nu vii zilnic acasă cu una așa de rafinată și care vorbește așa de elegant... Și o primești în camerele tale.

„Una așa de rafinată și care vorbește așa de elegant..."

Malcom își șterse apa de pe ochi.

– Am câteva întrebări pentru ea, zise el pe un ton ușor defensiv.

Celălalt bărbat pufni.

– Ai avut întrebări pentru multe femei... Pentru mulți oameni. Nu le-ai pus niciodată în camerele tale private.

Malcom își spălă trupul murdar.

– Asta e...

Strânse din buze. „Diferită", își zise în sinea lui. Era...

– Diferită? întrebă Fowler tărăgănat și mai luă o gură din ploscă.

Malcom se clătă de săpun.

– Du-te dracului! bombăni el, primind în schimb hohote din partea celor doi.

Fostul căutător guraliv îi aruncă un prosop, iar Malcom îl prinse și se șterse la ochi.

– Și te face să îi repeți anumite lucruri? Nu-ți stă în fire. Îndrăgostit lulea de o fată frumușică!

Nu era o fată frumușică.

– N-are nimic de-a face cu...

Faptul că avea ochi enormi de sirenă, plini de o inocență pe care până atunci o crezuse o simplă ficțiune în paginile de literatură. Sau cu felul în care rochia ei udă i se agățase de fiecare curbă a trupului.

Fowler ridică din sprâncenele stufoase.

– Am fost atacați. Și vreau să aflu cine o urmărea și ce căuta în canalele mele.

Bram ridică și mai tare din sprâncene, iar fruntea deja zbârcită i se încreți mai mult.

– Era în canale? *Aia?*

Malcom începu să se neliniștească. Oare căutătorii să fi fost sceptici fără motiv? În general, el nu avea încredere în nimeni.

– Da. Fowler, ieși naibii de-aici să mă bucur și eu de-un moment de liniște!

Și pentru ca bătrânul să se odihnească. Sigur nu îi făcea bine să își forțeze piciorul încă instabil.

Căutătorul obosit se ridică.

Malcom se încruntă. Nu era neglijent. Nu fusese niciodată acuzat de neglijență... Pentru că nu avea prieteni sau familie, dar mai degrabă pentru că era mereu prudent. Sau cel puțin fusese.

– Bram...

– Mă duc sus, îl liniști bărbatul fără să se uite în spate. Voi sta de pază până când ești gata să te ocupi de ea.

Malcom își termină rapid baia ca apoi să meargă la enigmatica domnișoară Verity Lovelace și să afle ce naiba căuta o femeie ca ea în mahala.

Capitolul 7

The Londoner

De la cerşetor la conte!

Unii spun că, de când a fost răpit, contele de Maxwell a supravieţuit pe străzi cerşind... Este greu de crezut că o astfel de persoană se poate acomoda în lumea înaltei societăţi.

M. Fairpoint

Verity rămase locului multă vreme după ce bărbatul – *North* – închise uşa după el.

Cu inima bătându-i năvalnic în piept, îşi puse mâinile reci şi pătate cu sânge pe uşă, sprijinindu-se de ea. Şi se concentră să respire încet, liniştitor.

De la moartea părinţilor ei, se mândrise cu viaţa pe care şi-o clădise ca reporter. Făcuse cercetări şi încropise poveşti pe care societatea tânjise să le citească. Dar ei? Bărbaţii şi femeile despre care scrisese în articolele ei făcuseră parte din nobilime. Duseseră o viaţă confortabilă, cu excepţia scandalurilor care, deşi erau bârfe interesante, nu fuseseră niciodată periculoase. Pe scurt, munca ei şi tot ce presupusese ea fuseseră ceva sigur.

Verity se întoarse, se sprijini cu spatele de uşă şi se cuprinse cu braţele de după mijloc, şifonând rochia de muselină de o calitate de care se bucurase doar cu foarte mult timp în urmă, când tatăl ei fusese în viaţă şi avusese fonduri ca să-şi îmbrace fiica bastardă în haine elegante. Privi camerele care îi aparţineau domnului North – închisoarea ei?

Aproape că se înecase, aproape că fusese mâncată de şobolani în canale şi apoi fusese atacată de un străin. Şi, judecând după armele pe care le îndreptase acesta spre ea şi domnul North, nu încăpea îndoială cum s-ar fi sfârşit acea interacţiune, dacă *nu ar fi intervenit* domnul North. O salvase dintr-o primejdie sigură. Râse panicată. O salvase din primejdie... Acelaşi bărbat care îi pusese cuţitul la gât, cerând răspunsuri.

Cine era oare? Erou sau bestie?

Sau se putea oare ca un om să fie şi salvator, şi monstru?

Privi tabloul atârnat lângă patul domnului North – rama aurie se potrivea mai degrabă articolelor pe care răposatul ei tată, contele, i le adusese mamei ei și pe care le agățase singur în casa țărănească modestă. Ilustrația de pe pânză, în ulei, captase o scenă rurală pastorală, fericită și liniștită. Era o imagine vibrantă, dar atât de reală!

Și totuși, acest domn North nemilos îl agățase aici. Acum, când groaza se mai potolise și simțea doar o neliniște pe care o putea controla, Verity cercetă celelalte detalii din jurul ei. Ale camerelor domnului North. Tăblia patului din mahon. Cada din porțelan. Rochia de muselină pe care o scosese dintr-un dulap extravagant din lemn de nuc cu o oglindă înclinată și o scenă florală pictată pe ușile de lemn sculptate.

O mulțime de întrebări îi trecură prin minte. Cu siguranță, nu era un căutător prin canale. Atunci ce era? Cine era? Nu era treaba ei. Orice interes față de el era irelevant pentru informațiile pe care le căuta cu adevărat. Ba nu, informațiile de care avea nevoie. Atunci de ce nu reușea să alunge nenumăratele întrebări care îi năvăleau în minte?

Verity se duse spre o tablă de șah exotică în nuanțe de verde și roz. Fascinată, apucă prosopul cu o mână, iar cu cealaltă luă regina. Își trecu degetul mare peste conturul celei mai puternice piese de joc, după care o puse la loc.

Mai aruncă o privire spre locul în care fusese adusă.

Cum putea poseda un bărbat ca el atâtea avuții? În plus, cine era acest bărbat care colinda străzile în haine elegante și vorbea fără cusur limba engleză cultă, dar era nonșalant și nemilos precum un cuțitar de pe stradă?

O batjocorise la fiecare pas, după care îi îngrijise rana. Ce-i drept, nu o făcuse cu căldură, ci pragmatic, metodic ca un doctor care îngrijea un pacient... Și totuși, o îngrijise. Și nu o lăsase să se descurce singură pe străzi. Așadar, cu siguranță toate acestea spuneau ceva despre străin, nu?

„Sau poate că așa vrei tu să crezi." Poate că era mai ușor așa decât să ia în calcul posibilitatea că se putea să fi schimbat, de fapt, o amenințare cu alta.

Fără să reușească să își alunge temerile, Verity își slăbi strânsoarea asupra rochiei pe care i-o dăduse North și se îndreptă spre baie.

– O baie, rosti ea ușor, ca o rugăciune plină de reverență.

Nu orice fel de baie... Nu apă călduță în cel mai bun caz sau cel mult rece, pe care le îndurase până atunci în numele curățeniei și al igienei. Ci mai degrabă o baie care o ademenea cu aburi ce se ridicau din apă ca niște norișori albi.

Verity duse o luptă rușinos de scurtă cu sine, după care își dădu jos rochia împrumutată și pantalonașii uzi. Intră în apă înainte ca logica să îi urle în minte că era o nebunie să intre în cada unui străin. A unui bărbat straniu.

Suspină extaziată și închise ochii: apa era atât de fierbinte încât aproape că o duru. Ba chiar *o duru*. Simți furnicături în degetele de la picioare, care radiară apoi pe toată suprafața picioarelor și le savură cu nesaț, căci era cea mai bună formă de durere. Căldura penetră senzația de rece pe care i-o lăsase timpul petrecut în canal.

Verity se scufundă în apă până ce îi trecu de umeri.

Apoi închise ochii și acceptă pur și simplu cu bucurie căldura care alungă răceala. Durerea pe care o simțise în brațe când coborâse în tuneluri se mai domoli.

Și, preț de o clipă, își îngădui să uite că se afla, de fapt, în casa unui străin care mânuia o armă cu o ușurință periculoasă.

Să uite...

Verity blestemă și se ridică atât de repede în șezut încât apa se revărsă peste marginea căzii.

Bertha o aștepta.

Asta în caz că rămăsese lângă gura de canal, ținând cont de faptul că Verity nu se mai întorsese acolo.

Iar Livvie avea să fie copleșită de griji.

Dar Verity nu ar fi putut să se întoarcă la ele în halul în care arătase, cu fața însângerată și duhnind a canal.

Iar bărbatul care încercase să o tragă după el și care fără îndoială ar fi reușit dacă nu ar fi intervenit domnul North...

Trase adânc aer în piept și se scufundă în apă, înmuindu-și părul murdar. Își trecu degetele peste noroiul care i se întărise pe șuvițe și ieși de sub apă, trăgând aer în piept. Își șterse apa de la ochi și căută o bucată de săpun printre lucrurile pe care le pregătise la un moment dat bărbatul masiv care adusese apa.

Doar că...

Verity se ridică în genunchi și privi obiectul straniu de pe prosop și apoi îl apucă...

– O bucată de săpun, şopti ea, aruncând încă o privire spre uşa pe care ieşise domnul North, apoi din nou la articolul de lux.

Cântări săpunul neted în palmă, răsucindu-l pe toate părţile. Căci nu era doar o bucată de săpun, ci unul transparent. Aproape prea minunat ca să fie folosit.

„Aproape."

În cele din urmă, dorinţa de a se curăţa de mizerie îi înfrânse reticenţa, aşa că înmuie săpunul în apă şi apoi se săpuni din cap până în picioare. Aroma de citrice uşor amăruie a bergamotei era clar masculină şi totuşi preferabilă mizeriei de pe pielea ei care înnegrea clăbucii albi de săpun. Verity puse săpunul înapoi pe tavă şi se clăti degrabă. Trase adânc aer în piept şi apoi se scufundă sub apă. Urechile i se umplură numaidecât, iar liniştea de dinainte se preschimbă într-un ţiuit mut, înăbuşit. Îşi curăţă săpunul din păr şi ieşi de sub apă.

Deşi regreta, se forţă să iasă din cadă. Se duse spre prosopul împăturit cu grijă, se şterse şi apoi, conştientă că domnul North avea să se întoarcă, se întinse după pantalonaşi şi se făcu numaidecât roşie ca focul când observă detaliile care îi scăpaseră când domnul North fusese acolo, iar ea se agăţase de rochia ei ca să se apere de privirea lui pătrunzătoare.

Dantelă neagră ca smoala. Întoarse rochia pe toate părţile. Dantelă *delicată*, de cea mai bună calitate. Calitate potrivită cuiva bogat şi totuşi, se gândi ea şi se îmbujoră, scandaloasă din pricina culorii... Şi a decolteului. Pusă în situaţia de a alege între rochia revoltătoare şi hainele murdare de lângă cadă, o alese pe cea dintâi. Verity îmbrăcă iute cămăşuţa. O netezi, privind panglica stacojie care se înfăşura în talie şi sfârşea într-o fundă ce ajungea până la pântec.

Muşchii stomacului i se contractară când strânse la piept hainele pe care i le dăduse North. Şi astfel toate reţinerile ieşiră la suprafaţă. Îşi aminti că era un străin, că ea pătrunsese nu doar în locuinţa lui, ci şi în dormitorul lui, iar acum era îmbrăcată cu articole ruşinoase pe care doar o amantă le-ar fi purtat.

Verity înţelese asta pentru că era fiica unei femei care îndeplinise întocmai acel rol pentru un bărbat puternic şi influent.

O cotropiră iarăşi o mulţime de întrebări despre identitatea acestui bărbat despre care nu ştia dacă îi era amic sau inamic.

Nici un bărbat care îți punea cuțitul la gât nu ar fi fost considerat vreodată amic.

Se cutremură, simțind un fior care îi străbătu șira spinării, dar nu din pricina frigului. Aceeași teamă care o cuprinsese în canale ieși din nou la suprafață. Căci, lăsând la o parte baia, săpunul și hainele, nu încăpea îndoială că bărbatul care își zicea North era periculos. Iar revelația aceea o făcu să încremenească. La fel întrebările pe care le avea despre așa-zisul ei salvator.

Cu mâini tremurânde, Verity se grăbi să îmbrace rochia și o trase peste cap. Îi atârna ușor peste piept, dar după ce o așeză, se dovedi că i se potrivea uimitor de bine, de parcă ar fi fost făcută special pentru ea.

Dacă s-ar fi făcut rochii pentru ea...

Așa se întâmplase cu mult timp în urmă, când fusese fiica prețuită a unui lord care o cocoloșise cu panglici elegante și podoabe. Și pantofi. Privirea îi fugi numaidecât spre ei: un adevărat lux. Se năpusti asupra lor, ignorând durerea pe care o simți în picioarele zgâriate, și încălță degrabă pantofii delicați. Închise ochii extaziată când simți căptușeala de satin.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, iar Verity tresări.

– O clipă, se bâlbâi ea.

Își forță picioarele să se îndrepte spre ușa de stejar și, deloc convinsă, răsuci încuietoarea și îi îngădui străinului, adică lui North, să intre în camerele lui.

North rămase în prag, fără să se miște. O privi mai degrabă printre genele dese și închise la culoare care îi ascundeau ochii, dar reușind să o sfredelească cu privirea directă.

– Se poate?

Era o cerere oarecum ironică, menită să ilustreze cât de ridicol era să ceară permisiunea să intre în propriile camere.

Și totuși, erau camerele lui, locul în care dormea. Cu un pat enorm în mijloc. Verity își încleștă și își descleștă degetele pe ușă.

Se dădu reticentă la o parte.

Domnul North intră degrabă. Nimic nu îi scăpă privirii lui intense. Cercetă fiecare parte a încăperii, de parcă ar fi căutat un indiciu că împărăția lui fusese cumva întoarsă pe dos. Și apoi se concentră asupra ei.

Verity simți cum se înroșește pe piept și gât și apoi la față.

– Mulțumesc pentru haine, spuse ea patetic. Sunt pregătită să plec.

– Închide ușa, domnișoară Lovelace, zise el hotărât.

Gura i se uscă întru totul și își simți limba grea, așa că, atunci când vorbi, rosti cuvintele cu greu.

– Sunt prizonieră?

– Crede-mă când îți spun că, dacă aș fi vrut să te rănesc, aș fi făcut-o în canale, unde te-aș fi lăsat, și nimeni n-ar fi știut că ne-am cunoscut.

Verity nu știu dacă să se simtă îngrozită sau liniștită de acea mărturisire grosolană. Închise ușa, se rezemă de ea și îl privi precaută. La urma urmei, doar își dăduse seama că nu îi răspunsese la întrebare. Așadar, putea trage o singură concluzie: era prizoniera lui.

În timp ce North se duse în celălalt capăt al încăperii, Verity mulțumi în tăcere pentru distanța dintre ea și cel care o ținea captivă. Amenințarea iminentă care o făcuse să îi ceară ajutorul dispăruse între timp.

După ce sosiseră aici și o adusese în dormitorul lui, se spălase și el. Iar în lipsa întunericului noroios în care se întâlniseră prima dată, Verity privi cu atenție spatele lat al celui care își spunea simplu North.

El ajunse la fereastră, dădu puțin la o parte draperia și privi afară.

Netezind agitată fustele împrumutate, Verity se forță să se oprească.

– Nu ți-am mulțumit pentru... ajutorul de mai devreme, zise ea în liniștea care se așternuse în încăpere.

North continuă să cerceteze străzile, oprindu-se doar cât să arunce scurt o privire în spate, la ea.

– Asta crezi? Că toată strădania mea din seara asta a fost ca să te ajut?

Verity își umezi buzele.

– Nu e așa? se bâlbâi ea.

Era un specimen minunat, și totuși trăsăturile îi erau *prea* pronunțate ca să fie lăudate vreodată ca arătoase după standardele societății. Avea pomeți ascuțiți, de culoarea bronzului. Un maxilar pătrat puternic, ușor prea pronunțat. Cicatrici proeminente care ieșeau în evidență, chiar și cu barba scurtă de o zi care îi acoperea chipul. Se putea să fi fost la fel de lipsită de discernământ

ca răposata ei mamă când venea vorba despre lucruri întru totul nepotrivite, dar, ca bărbat, o făcu să simtă fluturi în stomac.

– Nu îmi considera acțiunile mai mult decât au fost de fapt, zise el direct și privi din nou afară. Apoi dădu drumul draperiei din catifea aurie, lăsând-o să alunece la loc, după care se întoarse iarăși spre ea. Vreau doar răspunsuri.

– Nu am ce răspunsuri să îți dau.

North rânji cu jumătate de gură, detașat.

– Nici măcar nu te-am întrebat ceva.

„Încă." Cuvântul atârnă între ei de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

– Corect, încuviință ea.

Verity își dădu seama că își apucase iar fustele negre. Zâmbetul acela însă îl făcu pe North să pară mai blând. Îl făcu să pară mai degrabă om decât fiară, așa cum crezuse ea prima dată și, mai rău, așa cum *se temea* că era de fapt.

Și totuși o adusese aici, salvând-o de dușmanii de pe stradă.

– Cine era bărbatul de pe stradă? Din pricina lui te ascundeai în canale?

Se ascundea? Se încruntă și apoi își dădu seama ce concluzie trăsese North. Credea că ea se aflase în canale nu în căutarea a ceva, ci pentru că se ascundea. De-a lungul anilor, și alții presupuseseră lucruri asemănătoare despre ea. Oameni de toate felurile îi hotărau prezența și rolul în viață pentru simplul fapt că era femeie. Concluziile acelea eronate se dovediseră a fi o unealtă valoroasă, care îi îngăduise să adune informații de la cei care nu bănuiseră nimic. Prin urmare, Verity își cântări cu grijă următoarele cuvinte.

– Nu știu cine era. Știu doar că îmi voia răul.

– Și care a fost primul tău indiciu? Faptul că avea un pistol îndreptat spre pieptul tău?

– De fapt, da. Asta și... Simți cum roșește. Ah, erai sarcastic!

– Într-adevăr, rosti el amuzat.

– Ah, suspină Verity. Cum ziceam, bărbatul era... *este* un străin pentru mine.

Și acesta era adevărul. Ar fi putut să se aventureze și să speculeze o mulțime de potențiali inamici, dar lista ar fi fost lungă, iar rangurile dușmanilor înalte.

North plecă de lângă fereastră și se apropie de ea cu pași lenți, fluizi. Verity se trezi privind spre ușă și gândindu-se la drumul ei spre libertate.

– Ai vrea să pleci, Verity? întrebă el pe tonul acela lin, puțin prea gros ca să fie considerat bariton.

– Mi-ai îngădui? îi răspunse ea la întrebare cu o întrebare proprie, temându-se nu îndeajuns de mult de răspunsul lui, deoarece bănuia că știa deja foarte bine care era.

– Ți-aș îngădui, spuse el în mod surprinzător.

Verity porni spre ușă.

– Dar probabil că ar trebui să îți spun că individul care te-a încolțit mai devreme dă târcoale pe afară.

Avertismentul de rău augur o făcu să se oprească și să se întoarcă spre el. Simți cum pălește, amețită și debusolată.

– Minți.

North îndreptă brațul spre fereastră și o invită fără cuvinte să verifice chiar ea. Verity traversă încăperea din patru pași mari. Apucă draperia și o dădu puțin la o parte ca să se uite afară.

Într-adevăr, străinul cerceta străzile. Oare de ce o căuta? Fără îndoială, pentru că îl lăsase fără simțire.

– Tot vrei să pleci? o tachină North.

Verity dădu drumul draperiei cu reticență. Nu. Nu când afară o aștepta un străin fără scrupule, hotărât să se răzbune pe ea pentru că îl doborâse la pământ.

– Nici măcar nu-l cunosc, repetă ea, alegându-și cu grijă cuvintele și împărtășindu-i lucrurile pe care le știa.

North pufni.

– Serios! rosti ea și își ridică palmele. Nu am mințit când ți-am zis că nu știu.

Ținând cont de munca ei, de faptul că de-a lungul anilor atrăsese mânia înaltei societăți, o mulțime de oameni l-ar fi putut trimite pe acel străin să vorbească cu ea.

North își coborî ușor pleoapele.

Trecu cu pași apăsați pe lângă ea, descuie ușa, răsuci mânerul și lăsă ușa deschisă.

– Asta nu e suficient ca să rămâi, domnișoară Lovelace.

– Te rog, nu mă trimite afară! Nu pot pleca. Nu încă. Nu înainte... „Să plece el."

Capitolul 8

The Londoner

Seven Dials

Am primit dovezi întemeiate care confirmă unde anume în Londra a locuit contele de Maxwell: în Seven Dials.

V. Lovelace

Totul la Verity Lovelace, de la prezența ei în canale la bărbatul care îi dădea târcoale acum, era un semn clar de pericol.

De aceea ar fi fost înțelept din partea lui să-i dea afară fundul rotund și generos. De fapt, ar fi fost de-a dreptul neghiob dacă ar fi lăsat-o să rămână. Și totuși, nu putea s-o dea pur și simplu afară și s-o trimită pe stradă. Ar fi însemnat să o condamne la moarte.

La naiba! Malcom închise ușa.

– În regulă.

Ochii lui Verity străluciră, transformând-o dintr-o persoană destul de obișnuită într-una... fermecătoare.

– Pot rămâne?

Tulburat de aprecierea pe care o simțea față de domnișoara Lovelace, Malcom se duse spre căruciorul din mahon pentru băuturi și turnă două pahare de brandy.

– Să nu te gândești că te vei muta aici.

– Oh, nu aș face așa ceva! Am un loc al meu, o familie, turui ea, fiind atât de guralivă, încât începu să-l doară capul, dar și să-l fascineze în același timp. Așa că nu trebuie să... Verity îl surprinse privind-o și se opri. Ah, erai ironic, zise ea.

– Da.

Verity strâmbă din nasul obraznic.

– Ah...

Cine era această femeie într-un totul lipsită de viclenie?

Îi întinse un pahar cu brandy.

– Poftim!

Verity șovăi, apoi se duse pe vârfuri spre el. Îl privi cu aceeași prudență de care dăduse dovadă în canale, apoi acceptă paharul și luă o înghițitură. Făcu o grimasă.

– Cerule, e dezgustător!

– Da.

Și el îl detestase mereu, dar privelișteа și mirosul brandy-ului avuseseră o familiaritate care se dovedise a fi straniu de alinătoare. Nu împărtășise nimănui aceste detalii stranii și nu avea de gând să înceapă cu o obrăznicătură învăluită în mai multe secrete decât el însuși.

Cu paharul în mână, Verity se plimbă prin cameră neinvitată.

Malcom se crispă.

Sentimentul acesta, că ar fi fost expus, îi era necunoscut. Pentru că nu îngăduise niciodată cuiva să intre în camerele lui, iar acum farmecului blestemat al acestei femei, nu reușea să o intimideze ca să se oprească.

Deși ceva îi spunea că Verity Lovelace, care dobora bărbați pe stradă și nici măcar nu tresărea când se alegea cu o sângerare din nas, nu avea să se lase vreodată intimidată.

Încă ținând paharul plin în mână, Verity se opri din când în când ca să cerceteze diverse obiecte pe care Malcom le culesese din tuneluri. Unele de care nu reușise să se despartă din motive pe care nu le înțelegea și pe care nu le analizase deoarece nu îi păsase suficient de mult încât să o facă.

Verity se opri și, cu mișcări aproape mecanice, puse jos băutura.

Iar Malcom știu momentul în care uită de prezența lui și deveni întru totul absorbită de pictura nefinisată din rama aurită și bogat ornamentată care contrasta cu execuția ieftină de pe pânză.

Verity își înclină capul, se apropie de pictură și privi fetița cerșetoare ghemuită în colțul unui pridvor. În copila aceea, artistul captase întru totul precauția, epuizarea și lipsa desăvârșită a speranței pe care străzile din St. Giles o furau în cele din urmă de la toți cei care sălășluiau acolo.

Își apropie vârful degetelor de coșulețul cu panglici pe care micuța încerca să le vândă.

– Îți place? întrebă el țâfnos, fără să știe de unde izvorâse întrebarea, știind doar că nici măcar el nu reușise să își dea seama de ce păstrase tabloul.

– Eu... Pare atât de real! spuse ea încet. Am fost ca ea.

O mărturisi atât de încet, încât el abia o auzi. Sau poate că îl luă prin surprindere pentru că era prima ei mărturisire sinceră.

Se duse mai aproape, oprindu-se chiar în spatele umărului ei, și privi pictura dintr-o perspectivă nouă.

– Și eu am avut o colecție de panglici și apoi am rămas fără ea. Le-am pus pe toate într-un coșuleț și le-am vândut la un colț de stradă până ce s-au dus toate.

Indiciul acela despre rădăcinile și mediul din care provenea ar fi trebuit să fie doar un detaliu. Și totuși, felul în care se ilustrase pe sine, o fetiță care se silise să răzbească, era mai vibrant decât portretul din fața lor. Înțelegea foarte bine disperarea despre care vorbea. O simțea și acum, în pofida tuturor lucrurilor pe care le adunase, a averii pe care o dobândise. Dar asta îi diferența pe cei din estul Londrei de membrii nobilimii, strădania pe care nu o puteai uita vreodată. Nici măcar când te ridicai și te eliberai de zbaterea pentru supraviețuire.

Verity trecu la următorul tablou. Malcom stătea atât de aproape de ea, încât ea îi atinse pieptul cu umărul când se mișcă.

– Și ăsta ți-e cunoscut, Verity? murmură el.

Ea nu păru să se simtă insultată pentru că îi rostise prenumele.

– Ai fost și ca ea? „Și tu?"

Malcom fusese.

Epuizat, executând dansuri scoțiene pentru a primi bani de la trecători.

Verity clătină încet din cap.

– Nu, murmură ea. Am fost scutită de asta.

Dar oare nu așa stăteau lucrurile în estul Londrei? Erai scutit de o nedreptate doar ca să fii victima altor zece.

– Dar *tu*... ai fost? îndrăzni ea să întrebe, privindu-l peste umărul gingaș în felul acela mereu cercetător și direct. Ca acel copil?

Malcom își încleștă maxilarul și puse capăt acelei conversații care devenise mult prea intimă. O lăsă pe Verity să-i cerceteze lucrurile și se întoarse la fereastră să se uite după bărbatul care îi căuta.

– Mai e acolo?

Se uită cu atenție la străzile întunecate. O siluetă singuratică, un băiețandru, țâșni peste dalele de piatră. Fără îndoială, se îndrepta spre străzile pline de buzunare din care să fure.

– Nu îl văd. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să o facă să plece. Atunci de ce nu o făcea?

Verity clătină ușor din cap, ca să își pună ordine în gânduri.

– Crezi că a plecat?

Nu conta. Ea trebuia să plece. Era *singurul* răspuns logic. Atunci de ce nu reușea să rostească acele cuvinte?

Din cine știe ce motiv inexplicabil, alese să fie vag.

– Nu știu sigur.

Verity oftă și, agitată, își reluă plimbarea prin camerele lui private.

Cercetând ostentativ străzile, studie când priveliștea de afară, când pe femeia reflectată în geamurile ușor murdare. Când păși, părea să alunece. Semăna mai mult cu bărbații și femeile pe care îi urmărise cu ani în urmă la un târg de iarnă patinând pe Tamisa înghețată pe lame argintii decât cu o femeie care păși pe propriile picioare. Părul îi atârna desfăcut pe spate; cârlionții închiși la culoare licăreau în lumina lumânării. Avea ceva captivant.

– E un set uimitor!

Tresări. Simți cum i se încălzește gâtul la gândul că fusese prins visând cu ochii deschiși.

– Poftim? întrebă el țâfnos.

Verity făcu semn în fața ei, iar el îi urmări cu privirea gestul vag spre masa de șah din lemn netezit și la setul de șah de pe ea.

Malcom mârâi.

– Nu am jucat niciodată pe ea.

– Oh, ar trebui să înveți, zise ea aproape veselă. Aproape că uită cum ajunseseră împreună, că și acum se ascundea de cei care voiau să-i facă rău. N-am mai jucat de ani întregi, mărturisi ea nostalgică. Am putea...

– Ce? întrebă el încordat.

Verity ridică dintr-un umăr.

– Mă gândeam doar că, în timp ce așteptăm ca să fim siguri că a plecat, am putea...

Îi făcu semn din cap, de parcă ar fi trebuit să înțeleagă ce îi sugera. Lucru aproape imposibil în cazul ei. Fiecare ultim cuvânt pe care îl rostea îl lăsa amețit și întors cu susul în jos.

– Ce vrei să spui? întrebă el pe un ton mai tăios decât intenționase.

Oricum, Verity nu îi dădu de înțeles că ar fi observat tonul succint.

– Că am putea juca șah, desigur. Te-aș putea învăța.

– Tu să mă înveți pe mine?

– Șah, repetă ea, apoi își trase un scaun, se așeză și îl îndemnă și pe el să vină.

Cerule, obrăznicătura era nebună! Bineînțeles, confirmase deja acest lucru când dăduse peste ea. Scena de acum era doar un memento inutil.

– Nu te-am invitat la ceai și biscuiți, spuse el hotărât. Respingând-o în mod indiscutabil, dădu din nou la o parte draperia și mai cercetă o dată străzile.

– Nu, murmură ea. Știu asta. Doar că mi s-a părut că așa am avea o ocupație.

„Ar avea o ocupație." Pufni batjocoritor. Ce absurd! Își dedicase întreaga existență muncii lui și căutării prin canale. Nu avea de ce să aibă o ocupație. Chiar *era* ocupat.

Sau poate că el era nebunul, pentru că se trezi că plecă de lângă fereastră și i se alătură la celălalt capăt al mesei. Trase cu putere scaunul de sub masă și se așeză.

Verity zâmbi larg și în obrajii rotunjiți îi apărură gropițe, iar ochii violet îi licăriră.

Malcom nu știuse niciodată că o persoană putea zâmbi așa. Cu ochii plini de sinceritate și lumină.

Și apoi, de parcă s-ar fi temut că, dacă își dezvăluia bucuria, Malcom avea să plece de la masă, Verity nu mai zâmbi, lucru care pe el îl mâhni.

– Așadar, începu ea, pe un ton foarte pragmatic care, în mod straniu, se dovedi a fi la fel de încântător precum bucuria ei de mai devreme, tabla de șah este aranjată mereu la fel. Al doilea rând, zise ea și arătă spre zona respectivă, e mereu plină cu pioni. Turele, continuă ea și arătă spre piesele cu pricina, se așază în colțuri, iar caii lângă ele. Ridică unul dintre cai. Apoi mai sunt nebunii și în sfârșit regina, care se deplasează mereu pe culoarea ei, iar regele pe pătratul rămas. Verity se opri scurt și își ridică privirea spre el. Ai înțeles până acum?

– Cred că reușesc să te urmăresc, zise el tărăgănat.

– Fiecare dintre cele șase piese se mută diferit. Nu poți trece printr-o altă piesă. Parcă pentru a ilustra acest punct, lovi tura pe care o ținea în mână de pionul din capătul ei de tablă. Calul însă poate sări peste alte piese, spuse ea și îi demonstră, sărind cu unul dintre cai peste unul dintre pioni, dar nu poți muta niciodată într-un pătrat pe care se află o piesă proprie. Îl poți folosi pentru a lua

locul unei piese a adversarului, care atunci se consideră capturată. El e regele, continuă ea, ridicându-l pe al ei. E cel mai important, dar și cel mai slab.

În timp ce Verity continuă să turuie instrucțiuni pentru piesa cu pricina și toate celelalte, Malcom se trezi privindu-i gura în timp ce vorbea. Avea buza de jos plină și pe cea de sus ușor mai îngustă, ceea ce o făcea să pară mereu îmbufnată. Avea o gură care stârnea tot felul de fantezii imorale cu delicii și mai imorale de descoperit.

– Cealaltă regulă specială se numește rocadă, zise ea, fără să își dea câtuși de puțin seama că Malcom medita plin de dorință la gura ei.

Malcom își înăbuși un val de dezgust.

„Controlează-te!"

Se forță să se concentreze la cuvintele profesoarei lui neverosimile.

– Ai priceput tot? întrebă ea, ridicându-și privirea de la tablă.

– Da.

– Rozul e mai pal ca verdele, iar regulile spun că albul începe. Așa că tu începi, domnule North.

Abia uitându-se la masă, mută unul dintre pioni spre centrul tablei și apoi așteptă ca ea să facă prima mutare.

Verity se încruntă.

– Nici măcar nu te-ai uitat la tablă.

– Ba m-am uitat, zise și îi făcu semn cu bărbia, îndemnând-o să mute.

– Șahul presupune strategie și răbdare, intonă ea, privind cu atenție tabla.

Verity își roase o unghie, un gest de îngrijorare adorabil. Ceasul de pe perete ticăi puternic de câteva ori înainte ca ea să mute un pion.

Malcom își mută regina.

Verity îl privi curioasă.

– Mai ții minte ce ți-am zis despre regină?

Nu. Undeva între lecția despre regină și cea despre tură se pierduse în gânduri necuvenite despre gura ei.

– Știu ce face.

Verity își sprijini coatele pe marginile tablei.

– Muți pur și simplu piesele, aleatoriu.

Malcom îi imită postura.

– Contează? Ținând cont că singurul scop este să treacă timpul până când poți pleca în siguranță?

Privirile li se întâlniră într-o luptă încordată și totuși întru totul diferită de oricare altă luptă purtată până atunci. Nu avea legătură cu viața sau cu moartea ori cu strânsul și apoi cu sporitul averii. Acum avea legătură doar cu... un joc nenorocit. Și, la naiba, se simțea bine... în compania ei!

Verity ceda prima.

– Presupun că nu, încuviință ea, studiind iarăși tabla. Trecură alte cincisprezece bătăi de ceas, timp în care își plimbă mâna peste piesele ei, ca într-un final să se hotărască la un pion.

Restul jocului nu mai vorbiră. Iar această tăcere prietenoasă fu la fel de confortabilă precum discuția lor de mai devreme.

Malcom își mută piesa și îi doborî regina.

– Șah mat.

Preț de câteva momente, Verity nu se mișcă. Făcu ochii mari în timp ce cercetă cu frenezie tabla.

– Dar e... imposibil.

Se așeză mai pe marginea scaunului și își mișcă mâna deasupra tablei de șah de parcă și-ar fi recreat pașii anteriori.

Malcom își simți buzele zvâcnindu-i.

– Ai fost terminată de la primele mutări. Nu numai că ai pierdut controlul în centru, dar am blocat calea pentru nebunul tău prin pătratul central. Nu a permis pieselor să înainteze și ți-a slăbit apărarea regelui. Așadar... zise el și flutură piesa capturată. Piesele de șah sunt ca oamenii. Ar trebui să lucreze toate pentru tine. Așa își construise și el imperiul. Chiar și regina, adăugă el.

Verity bolborosi ceva și se lăsă pe spate în scaun.

– Păi... M-ai *escrocat*.

– Nu. Ar trebui să avem o miză ca să vorbim de escrocat.

– Nu știu dacă lucrurile stau chiar așa, bombăni ea.

– Chiar așa stau lucrurile, spuse el direct.

– Dar ai spus...

– Nu am spus că nu știu să joc, Verity. Am spus că nu am folosit această tablă de șah. Ai presupus greșit că nu am jucat pe alta.

Verity îl privi cu atenție.

– Ești cumva avocat?

– Avocat?... Și apoi pricepu întrebarea. Izbucni într-un hohot de râs zguduitor. Cerule! Era prima dată și sigur avea să fie și ultima dată în care Malcom avea să fie luat drept un bărbat care lucra de partea corectă a legii. Nu, răspunse el.

– Argumentezi ca unul, mormăi ea.

O bătaie scurtă la ușă le întrerupse conversația și îi readuse la realitate.

Malcom se ridică, se duse cu pași apăsați spre ușă și o deschise cu putere.

– Ce este? se răsti el.

Bram privi cu îndrăzneală peste umărul lui spre Verity, care rămase pe scaun, jucându-se cu o piesă de șah.

– Am întrebat ce este, repetă Malcom.

– A venit Giles. Vrea să vorbească cu tine.

– Nu primesc pe nimeni.

Dădu să închidă ușa, dar Bram își vârî cotul în deschizătura ușii.

– Zice că e important.

Giles nu era genul care să ceară ajutor. Nici măcar când îl găsise Malcom, îngropat sub un morman de cărămizi prăbușite și cu mâna retezată. În schimb, își ridicase degetul mijlociu de la singura mână rămasă ca să-i transmită întocmai cât de mult *ajutor* își dorea de la cel care pe atunci fusese un străin pentru el. Pe scurt, era singurul motiv pentru care îl făcuse asociatul lui.

Îl lăsă pe căutătorul bătrân să intre în cameră.

– Ține-i domnișoarei Lovelace... companie.

Trebuia să recunoască faptul că femeia avea curaj. Oricine altcineva ar fi pălit sau ar fi leșinat de-a dreptul la vederea lui Bram, impozant și voinic. Verity, în schimb, își coborî capul în semn de salut și nu dădu nici un semn că ar fi fost agitată, în afară de un tremur ușor al mâinilor.

Mai precaut chiar și decât Malcom când venea vorba de străini, și asta spunea multe, bătrânul mijì ochii.

Înainte ca Malcom să plece, Verity strigă:

– Ne-a găsit? întrebă ea încet.

„Ne-a găsit."

Era o formulare stranie pentru cineva care locuia în mahalale. Aici, oamenii știau că nu trebuie să pună binele colectiv în fața binelui propriu. Tulburat, ignoră întrebarea.

– Mă întorc numaidecât.

Zicând aceasta, ieși din încăpere și se duse în bucătărie, fără să reușească să înțeleagă atracția pe care o exercita Verity Lovelace asupra lui, făcându-l să rămână în camerele lui afurisite, să joace șah și să o momească pe tânăra îndrăzneață.

Ajunse în bucătărie.

Îmbrăcat tot cu pantalonii și jacheta lui de căutător cu multe buzunare, Giles stătea în mijlocul bucătăriei, udând podeaua cu apă. În clipa în care îl văzu pe Malcom, se îndreptă de spate.

– Te caută cineva.

Din nou.

Malcom se încordă, căci reuși în sfârșit să nu se mai gândească la Verity Lovelace. Înainte să i se vâre titlul pe gât, Malcom înfruntase amenințările altor bărbați care voiau să îl alunge din poziția de putere pe care o deținea în canalele Londrei. Acum, după descoperirea lui Steele despre titlul pe care îl poseda, îl urmăriseră mulți alții și îi era tot mai greu să își dea seama de care dintre amenințări trebuia să se ocupe.

– Cine e?

Giles privi spre Fowler, apoi din nou spre Malcom.

– Mai mulți străini l-au căutat pe contele pierdut.

„Oh, fir-ar să fie!" I se puse un nod în stomac.

– Cine? întrebă el nerăbdător.

– De data asta, reporteri de la ziare. Giles îl privi drept în ochi și adăugă: Și, din câte spun oamenii, au început să te caute prin canale.

„La naiba cu totul!"

Capitolul 9

The Londoner

Singur!

Deși nu avem o confirmare din surse sigure, am tras o concluzie logică: a trăit pe cont propriu. Altminteri, cu siguranță cineva ne-ar fi spus unde locuiește...

V. Lovelace

În seara aceasta, Verity aproape că fusese ucisă.

Mai întâi de șobolani. Apoi de apă. Și apoi de un străin nemilos de pe stradă.

Iar acum înfrunta cea mai recentă amenințare: bătrânul care părea sculptat în piatră, așa de puțin se mișcase după plecarea domnului North.

Era paznicul ei.

Nimeni nu afirmase lucrul acesta, nici explicit, nici implicit.

Dar nu încăpea îndoială care era intenția domnului North în ceea ce privea prezența bărbatului.

Paznicul ei rămase nemișcat, sprijinit de perete și cu brațele încrucișate la pieptul cât un butoi, cu ochii cu urdori ațintiți spre Verity și pe fiecare mișcare a ei. Ea își înăbuși tremurul neliniștit care îi străbătu șira spinării. „E doar un om. E doar un om. Deși e unul masiv. Dar e un om." Inofensiv, cu siguranță. Avea părul alb dat lejer pe spate și sprâncenele la fel de albe. Îi amintea de vrăjitorul Merlin din cartea pe care i-o adusese tatăl ei în copilărie și din care îi citise la fiecare vizită.

Amintirea tatălui ei o îmbărbătă.

Verity se forță să zâmbească.

– Eu sunt Verity Lovelace.

Bărbatul mârâi.

– Nu-mi pasă.

„Așa deci."

Verity încercă din nou.

– Ai un nume?

Un alt mârâit.

– *Bineînțeles* că am un nume.

Și, poate din pricina nebuniei din noaptea aceasta, ceva o făcu să zâmbească.

– Vrei să mi-l spui?

– Nu.

„Pfiu!"

Bărbații stranii care locuiau aici, oriunde ar fi fost acest *aici*, erau foarte taciturni.

Verity oftă și mai privi o dată agitată prin camerele care deveniseră un soi de închisoare pentru ea. O închisoare *confortabilă*, cu o cadă de porțelan și săpun delicios și haine calde, dar totuși o celulă. Verity mai încercă o dată.

– Întrucât ne ținem companie reciproc, poate că este important să facem schimb de...

– Nu.

Verity bătu din picior pe podeaua de lemn lucioasă. Podele din mahon lucioase. O altă curiozitate a locului.

– Nu îți place de mine, așa-i?

– Nu îmi place de nimeni, zise el scurt.

– De domnul North îți place? întrebă ea, curioasă să afle ce relație era între bătrânul acesta și salvatorul ei din noaptea aceea.

– Taci vreodată din gură?

– De fapt, nu. Foarte rar, recunoscu ea. Așa fusese încă din copilărie, lucru care, în munca pe care ajunsese să o facă, se dovedise a fi o abilitate și un beneficiu pentru ea.

Cu toate acestea, domnul fără nume deveni și mai taciturn. Cine și-ar fi închipuit că ar fi fost posibil așa ceva?

Tăcerea lui voită doar o fascină mai tare. Oare bărbatul acesta ca un urs era tatăl domnului North? Cu siguranță erau amândoi impresionant de înalți și de bine făcuți. Doar că tonalitatea lor era cu totul... diferită. Își mușcă buza de jos, în timp ce mintea ei formulă tot mai multe întrebări, așa cum făcea de obicei. Sau poate că bătrânul era un servitor?

Doar că, dacă era servitor, ce fel de om era domnul North dacă îi ținea într-un astfel de loc?

O mică picătură cristalină se scurse din colțul interior al ochiului domnului fără nume. În lumina lumânării, Verity îi surprinse traseul și încercarea discretă a paznicului ei de a o ascunde.

– Mereu îți curg ochii așa?

Cu întrebarea aceasta reuși să îl tulbure pe bătrân îndeajuns încât să îl facă să rostească și altceva în afară de *nu* sau alt răspuns condescendent.

Bătrânul își înclină capul și o șuviță de păr alb i se lăsă peste unul dintre ochii care îi curgeau.

– Poftim?

Simțindu-se încurajată, Verity făcu un pas spre el.

– Ochii tăi. Arătă spre scurgerile ușor cristaline, de culoarea și consistența lacrimilor, care îi lăsaseră ochii roșii. Îți curg.

– Și ce-i cu asta? se răsti el ca un cățeluș încolțit.

– Am experiență cu asta.

Bărbatul rămase de neclintit în tăcerea lui.

Abandonând orice încercare de conversație, Verity începu din nou să studieze camerele domnului North. În cele din urmă, străinul ursuz îi vorbi.

– *Tu* ai experiență cu asta?

– Fosta mea doică, murmură ea. Verity îi făcu semn cu degetul să meargă spre ea. Știu mai multe lucruri care ar ajuta.

Bărbatul se desprinse cu reticență de lângă perete și se duse spre ea. Și, preț de o clipă, când îl văzu cât era de înalt, Verity se întrebă dacă oare era înțelept să aibă de-a face în orice fel cu uriașul acela. Cu siguranță era cu vreo șaizeci de centimetri mai înalt decât ea. Și lat ca stejarul bătrân în care se cățărase în Surrey. Și la fel de plin de urme ca acel copac bătrân.

Când se opri în fața ei, Verity își lăsă capul mult pe spate, până ce fu nevoită să își arcuiască dureros mușchii gâtului.

– Nu va funcționa, bombăni ea. Ești mult prea înalt. Dacă binevoiești...

Bărbatul o văzu indicând spre unul dintre scaunele din camerele domnului North.

– Dacă binevoiesc ce anume?

Verity trase fotoliul verde tapițat de la biroul domnului North și bătu ușor în perna mătăsoasă.

– Nu prea am cum să te ajut de aici de jos, zise ea și îi zâmbi larg.

Și atunci avu loc cel mai mare miracol din ziua aceea: domnul fără nume se așeză.

Verity încercă să îi atingă fața, dar străinul bătrân își trase capul, întorcându-și obrazul spre ea.

Verity oftă și își coborî brațele pe lângă corp.

– Nu te pot ajuta dacă nu arunc o privire.

– Nu ți-am cerut ajutorul.

Așa era, avea dreptate, dar *se așezase.*

Chiar atunci, altă lacrimă i se scurse din ochi și i se prelinse pe obraz.

– Așa sunt ochii mei! se răsti el. Nu plâng.

– Bineînțeles că nu, rosti ea cu vocea aceea blândă pe care o folosise de-a lungul anilor de fiecare dată când Livvie căzuse sau își julise genunchii. Așa se întâmplă când ne curg ochii. E ceva obișnuit, să știi, îi explică ea, palpându-i colțul umflat al ochiului drept și pe cel stâng, la fel de umflat.

– Așa să fie?

Era o concesie reticentă din partea unui bărbat care părea mai predispus să o arunce pe fereastră decât să-i răspundă la întrebări.

– Oh, da, spuse ea pe un ton conversațional. Cu cât o persoană îmbătrânește mai mult, cu atât ochii au tendința să le curgă mai tare, iar cărbunele și cenușa din Londra cu siguranță nu sunt de ajutor.

– Așa e, ai dreptate.

– Deși ai mei sunt destul de roșii din pricina aerului.

Ca să-i demonstreze, Verity își coborî puțin capul, ajungând față în față cu bătrânul.

Bătrânul mârâi din nou, în stilul lui caracteristic.

– Ochii tăi sunt sănătoși.

Deși îl știa pe străin doar de câteva minute, ar fi pus rămășag pe orice că vorbele acelea se apropiau cel mai mult de un compliment.

Enumerând în gând câteva lucruri, Verity cercetă camerele domnului North până ce găsi o stivă de pânzeturi albe neatinse. Apucă una, apoi se gândi mai bine și mai luă una, după care se duse drept spre cadă.

– Asta nu-i bună, murmură ea, privind la pelicula murdară de la suprafața apei. Văzu apoi găleata cu apă neatinsă pe care nu o folosise. Îngenunche, înmuie cârpele în apă, le stoarse și apoi se întoarse lângă domnul fără nume.

– Ce-i aia? întrebă el, privind-o bănuitor.

Verity observă însă că nu mai vorbise pe tonul tăios și dur de mai înainte.

– Comprese. Ridică una din cârpele umede. Îmi permiți, domnule?

– Nu sunt domn. Mă cheamă Bram, adăugă el, șovăi și apoi încuviință scurt din cap.

Verity aplică pânza caldă.

– Asta îi va alina întru câtva. Apoi îi explică: Eu cred că aerul usucă ochii și au nevoie de umezeală. Și Dumnezeu știe ce ne mai intră în ei. Îi aplică cealaltă cârpă umedă pe celălalt ochi. Cum se simte?

Bărbatul gemu ușor.

Verity zâmbi.

– Doica mea zicea că simțea deseori nisip în ochi. Asta va mai atenua senzația. Dar va trebui să le aplici des ca să reduci disconfortul. Când pânzele se răciră, Verity le îndepărtă, le înmuie și le aplică din nou. Nu e singurul lucru pe care îl poți face, adăugă ea.

– Oh? făcu bătrânul, pânza din dreptul gurii lui înăbușind sunetul.

– Sunt mai multe tratamente ușoare. Sinceră să fiu, Berthei abia îi mai curg ochii acum.

– Nu taci niciodată din gură, așa-i? murmură el de sub prosoape, de data aceasta fără răutatea de mai devreme.

– Ți-am zis că nu. Dar prefer să cred că vorbesc mult, nu că nu tac niciodată.

Bătrânul râse silențios, mișcându-și umerii.

– Acum, fii atent! O să-ți notez remediile. Verity se uită la suprafața lucioasă a biroului imaculat al lui Malcom. Nu era nici măcar o călimară sau un toc în tava curată de pe el. Un toc. Un toc, bombăni ea, ridicând capacul, balamalele bine unse nescârțâind câtuși de puțin.

Verity se aplecă peste birou, aruncă o privire înăuntru și zări o bucată mică de hârtie oficială.

Domnule North,

Înțeleg foarte bine cele mai recente instrucțiuni. Cu toate acestea, ca administrator al dumneavoastră, este de datoria mea să vă informez că va fi nevoie de o întâlnire suplimentară ca să discutăm despre transferul proprietăților.

– Care sunt?

– Care, într-adevăr, murmură ea. Dură o clipă până să își dea seama că, de fapt, domnul Bram vorbise. Hm... Clipi, încă fascinată de cuvintele captivante scrise fără cusur. Și apoi tresări. Oh, da! Remediile, zise ea dintr-odată. Primul dintre ele este apa de trandafiri. Trebuie amestecată cu un strop de miere diluată, până ce se formează o pastă fină pe care o aplici pe ambii ochii.

În timp ce îi turui instrucțiunile, o năpădiră o mulțime de întrebări. Nu era treaba ei. Treburile domnului North îl priveau doar pe el. Și totuși, ca o femeie a cărei întreagă existență fusese modelată punând întrebări și explorând, nu putu să oprească întrebările care îi năvăliră în minte, așa cum nu ar fi putut să se oprească din respirat.

Domnul North avea un administrator? Nu era deloc logic. Avu impresia că domnul North o dusese într-o lume unde totul era cu susul în jos, în care nimic nu avea sens și totul era confuz. Cum altfel s-ar fi explicat faptul că un străin nemilos care își petrecea vremea prin canale avea... un administrator.

– Și apoi mușețel, murmură ea distrasă. Va trebui să adaugi câteva flori uscate într-o cană cu apă fierbinte. Îi recită din obișnuință restul instrucțiunilor domnului Bram, după care reluă lectura.

Baronul Bolingbroke a fost deposedat de toate proprietățile.

– Bolingbroke, șopti ea, numele răsunându-i cu putere în minte, fiindu-i foarte cunoscut întrucât îl văzuse și îl scrisese de nenumărate ori.

Inima începu să îi bată mai tare, într-un ritm nebunesc ce nu avea legătură cu teama de mai devreme. Citi rapid cele câteva propoziții scrise cu meticulozitate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Bram.

– Nimic, spuse ea iute, așa că bărbatul se opri, iar Verity citi restul cuvintelor de pe foaie.

Între timp, la cererea dumneavoastră, am concediat cu salarii compensatorii personalul din cadrul proprietății dumneavoastră din Grosvenor Square nr. 4. Toate vor fi libere, așa cum ați cerut.

Cu respect,

Sanders, administratorul dumneavoastră

Verity încremeni. Incapabilă să tragă aer în piept, se simți amețită, confuză. Imposibil. Doar că... Aruncă o privire la mobilierul scump. Se gândi la bărbatul care locuia în acest palat din fundul iadului – diabolic de arătos, imoral și care totuși vorbea fluent o engleză cultă care se potrivea mai degrabă într-un salon.

Se legănă pe călcâie când pricepu adevărul. Era Maxwell. Bărbatul de a cărui poveste depindea viitorul ei, al Berthei și al lui Livvie.

Îl găsise. Năucită cum nu mai fusese de multă vreme, fu pe punctul de a chicoti în timp ce mai citi o dată cuvintele adresate contelui de Maxwell, temându-se că aveau să se schimbe. Temându-se că, din pricina speranței ei pentru un viitor și siguranță, își imaginase acele cuvinte de pe foaie.

– Te pot ajuta cu ceva, domnișoară Lovelace? se auzi un ton letal, șicanator și mieros ca un tors de felină din partea din față a încăperii.

Verity icni și scăpă foaia, care flutură osânditoare la picioarele ei.

Domnul Bram își smulse pânzele de pe ochi și o văzu pe Verity lângă biroul deschis al domnului North. Și păli.

– Of, drăcie!

Și orice gând despre felul în care fusese salvată și chiar și despre importanța acestei povești pieri în fața pericolului din privirea lui nemiloasă.

„Mă va ucide..."

Verity înghiți în sec.

– Lasă-ne singuri! murmură domnul North... adică Lord Maxwell.

Verity făcu un pas spre ușă.

– Nu tu, domnișoară Lovelace!

Domnul Bram se ridică cu mișcări stângace.

– Îmi pare rău, zise el răgușit, scuze pe care domnul North le ignoră.

Lui Verity i se strânse inima. I se strânseră toți mușchii corpului. Era semn rău. Ceea ce era prea puțin spus. Își încovoie degetele în pantofii de împrumut și privi în aceeași direcție ca străinul – ba nu, căci acum nu mai era străin –, spre contele de Maxwell. O cuprinse o senzație de groază și își încovoie și mai tare degetele.

Și, întrucât era mult mai ușor să se concentreze asupra lucrurilor pe care le putea controla, se uită spre pacientul ei în vârstă care străbătu încăperea șchiopătând.

– Să încerci remediile acelea, domnule Bram! Îl simți pe domnul North privind-o și mai tăios. Și am ceva care s-ar putea să te ajute cu șchiopătatul, îi făgădui ea.

Bătrânul se opri.

– Într-adevăr? rosti și o privi de parcă îi promisese soarele, luna și stelele de pe cer.

– Oh, da! Vei avea nevoie de...

– Bram! se răsti domnul North, iar bătrânul ieși numaidecât din încăpere, dar nu înainte să îi ceară iertare din priviri.

– Chiar nu este vina domnului Bram. Nu a greșit cu nimic. Chiar nu ar trebui să...

Fără să își ia privirea de la ea, se întinse în spate cu mișcări chinuitor de lente și închise ușa. Clic. Un sunet încet, dar decisiv, care îi pecetlui soarta.

Și astfel bravura lui Verity se stinse. Își apucă fustele, dorindu-și să fie un reporter calm, care își întreprinde cercetările, neînfricată în fața primejdiei.

Dar, din păcate, nu reuși să o facă.

Zâmbetul rece rămase pe buzele lui dure, un rânjet pe care nici o persoană nu ar fi îndrăznit să îl interpreteze drept altceva decât ceea ce era: o amenințare sălbatică. Se îndepărtă de ușă și se îndreptă pasiv spre ea.

Oare chiar fusese ușurată când descoperise identitatea celui care o salvase și o ținea deopotrivă captivă?

Totul era nectar în mintea ei.

– Așadar, domnișoară Lovelace... Dacă într-adevăr acesta e numele tău.

– Numele meu? se bâlbâi ea. Nu era numele ei? Nici măcar asta nu își amintea în clipa aceea. Bineînțeles că acesta e numele meu, zise ea cu voce sugrumată, în timp ce el se apropie tot mai mult. Privirea lui glacială o făcu să vadă realitatea cu care se confrunta, amenințarea care se revărsa din silueta lui lată. Poate că se înșelase, pentru că avea experiență cu conți. De fapt, chiar era fiică de conte. Nici unul nu se compara câtuși de puțin cu diavolul prădător care o urmărea acum. *Sunt* domnișoara Verity Lovelace, zise ea. De ce aș mințî? întrebă și se grăbi să pună scaunul de la biroul lui între ei, ca o barieră.

Domnul North se opri.

– Și cu ce te pot ajuta?

Era ironic, dar străinul, gentlemanul acela nici că ar fi putut rosti cuvinte mai adevărate.

Vorbele lui o îmbărbătară și îi insuflară hotărâre, făcând-o să se îndrepte de spate. Verity îl privi drept în ochi.

– Ești contele de Maxwell?

Doar că știa deja răspunsul... Pur și simplu voia să audă confirmarea chiar din gura lui.

Privirea lui deveni impenetrabilă, dar nu înainte ca Verity să observe licărirea de groază din adâncurile ei.

Nu era obișnuit să fie provocat. Iar nesiguranța lui îi mai domoli teama. Verity ieși de după scaun și se duse încet, parcă plutind, în partea cealaltă a încăperii. Se opri la doar câțiva pași de străinul care o amenințase cu cuțitul în seara aceea.

– Ți se pare că arăt a conte? contracără el cam târziu cu un răspuns voit evaziv.

Luând-o ca pe o invitație de a-l privi cu atenție, Verity se uită la domnul North.

Nasul ușor cârn, care fusese rupt cel puțin o dată, nu îi putea ascunde profilul acvilin care amintea de obârșia lui. Cicatricile mici și albe erau doar semne pe o pânză fără cusur formată din pomeți înalți și cizelați și un maxilar pătrat și dur.

Minunat! Pulsul i se înteți. Trăsăturile lui combinate cu acele *defecte* îi confereau o frumusețe masculină aparte.

Domnul North zâmbi cu jumătate de gură, încordat, zâmbet care nu îi ajunse până la ochii nemiloși.

– Te-ai uitat bine, domnișoară Lovelace?

Deci îi observase privirea apreciativă. Verity se îmbujoră și își încovoie degetele de la picioare în pantofii de împrumut. Voia doar să o tulbure. Era o stare cunoscută pe care o resimțise de mai multe ori până atunci, cu numeroși bărbați înaintea lui. Cu o nonșalanță prefăcută, Verity clătină scurt din cap.

– Arăți și vorbești ca un conte, sublinie ea. Ba, mai mult, continuă ea și arătă spre scrisorile private pe care se uitase. Ai scrisori despre baronul Bolingbroke. Verity se ridică pe vârfuri, ca măcar să se uite în ochii lui fără să fie privită de sus. Așadar, domnule North, aș zice că ești într-adevăr contele de Maxwell.

Capitolul 10

The Londoner

Invizibil

Contele de Maxwell rămâne o fantasmă... care pândește. Care se ascunde. Care așteaptă să se dezvăluie lumii. Oare când va hotărî că a sosit momentul? Întreaga înaltă societate, și nu numai, își ține răsuflarea – pentru moment.

M. Fairpoint

Cât de neghiob era!

El, care îi ținea pe toți la distanță, căzuse pradă spiritului neîmblânzit al lui Verity Lovelace și puterii ei.

Iar acum putea vedea trăsăturile acelea afurisite care îl făcuseră să lase garda jos. În clipa în care o surprinsese pe diavoliță

vârându-și nasul în biroul lui, se așteptase să pară înfricoșată. Se așteptase la lacrimi. Sau măcar la rugăminți fierbinți să fie iertată în timp ce turuia scuze inutile.

Trebuia să recunoască: femeia nu reacționase deloc cum se așteptase el, ci îl tulburase trecând la ofensivă, cu îndrăzneală și fără regrete.

Și trăsese o concluzie osânditor de corectă.

La naiba cu Bram!

Însă Malcom nu îl învinui pe bărbat.

El era răspunzător pentru asta. El o adusese aici. El îi îngăduise să intre în camerele lui. El era singurul vinovat.

Asta nu însemna că recunoașterea aceea ar fi folosit la ceva.

Descurajat, Malcom își adună fiecare fărâmă de control pe care ajunsese să îl stăpânească de-a lungul anilor ca să își ascundă sentimentele. Ca să-și găsească o ocupație, trecu pe lângă ea, atingându-i umărul și apropiindu-se îndeajuns de mult de ea încât să simtă că își ținea spatele drept ca oțelul.

Verity se ținu dreaptă, mândră, rigidizarea aceea imperceptibilă fiind un semn al groazei la care se aștepta. Cu toate acestea, nu se trase în spate.

Malcom ridică ostentativ foaia osânditoare pe care se uitase. Verity îi urmări fiecare mișcare în timp ce își trecu degetul și arătătorul de-a lungul pliului.

În tot acest timp, Malcom se înjură în tăcere pentru că se relaxase. Cerule, stătuse la masă și jucase șah cu ea!

Fusese neglijent, o greșeală neobișnuită pentru el. O greșeală pe care nu o mai făcuse până atunci.

Până la ea.

El încercă să-și recapete avantajul. Țâțâi și spuse:

– A fost o greșeală, Verity.

Nu voia să îi observe gâtul lung și elegant când înghiți în sec. Picătura de apă care se agățase de ea în timpul băii și care încă atârna, zăbovind acolo cu încăpățânare, o picătură cristalină la fel de încăpățânată ca femeia însăși. Malcom puse biletul pe birou și apoi închise capacul cu o trosnitură înăbușită.

– Nu îmi place ca oamenii să îmi umble prin lucruri, domnișoară Lovelace, șopti el și dădu să o ocolească.

Nici de data aceasta Verity nu își căută scuze sau pretexte. Ridică doar bărbia mai mult.

– Ești contele de Maxwell.

Malcom simți cum i se încălzea gâtul. Cerule, cât de perseverentă era! Spiritul ei era un amestec derutant ce-i tăia răsuflarea și îl înfuria în același timp. La naiba, nu știa ce să facă cu ea! Ba, mai mult, cu felul în care reacționa în prezența ei.

– Ți-am spus deja: nu sunt cine crezi tu că sunt.

Ceea ce nu era o minciună, ci mai degrabă o denaturare voită a adevărului.

– De fapt, zise ea zâmbind cu blândețe, nu mi-ai spus deja asta, ci mai degrabă m-ai mustrat pentru că...

Verity tăcu, strângând numaidecât buzele ca mugurii de trandafir.

– Pentru...? toarse el, dându-i târcoale obrăznicăturii. Hm? Pentru că mi-ai umblat prin lucruri?

Precaută Verity nu spuse nimic, urmărindu-l mergând în jurul ei.

– Nu căutam nimic. Făcu o grimasă și adăugă: Sau cel puțin nu intenționat. Căutam un toc.

– Un toc, repetă el sec.

– Întocmai, zise ea și încuviință cu entuziasm din cap, împroșcând cu stropi de apă din părul ud.

Șuvițe închise la culoare, cu o mie de nuanțe castanii.

– Cum altfel să notez remediile pentru domnul Bram?

Remediile?... Domnul Bram?

În copilărie, când îi evitase pe lorzii de pe străzi hotărâți să îl atragă în bandele lor și ca să se adăpostească de frig, se ascunsese prin diverse teatre din Covent Garden. Mai multor actrițe și actori plini de bunătate li se făcuse milă de el și îl lăsaseră să se ascundă deasupra căpriorilor, a scenei și a publicului, să privească de la depărtare. Momentul acesta, cu Verity Lovelace, i se păru asemenea uneia dintre numeroasele farse care se derulaseră pe atunci în fața lui.

Malcom își masă cu putere tâmpla. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla?

– Înțeleg de ce ești furios, murmură tânăra pe un ton alinător mai potrivit pentru un copil. Ești supărat că mi-am vârât nasul în lucrurile tale. Și aș vrea să nu îl certi pe domnul Bram.

Malcom se pierdu cu firea.

– Nu îl cheamă domnul Braml urlă el, iar Verity tresări. Îl cheamă Bram. Doar Braml

Verity păli. Începu să tremure. Cu toate acestea, nu bătu în retragere.

– Nu ai de ce să fii atât de furios din cauza asta, milord, ripostă ea cu sufletul la gură, de data asta fără curajul de care dăduse dovadă.

„Milord."

Din nou.

Malcom zâmbi disprețuitor.

– Ai greșit când ai crezut că nu sunt primejdios. De ce oare? Prinse capetele câtorva șuvițe închise la culoare care îi atârnau pe spate, răsucite și încâlcite. Își înfășură buclele pe degete, prinzând-o în capcană. Pentru că mă crezi conte?

Verity păli, iar obrajii îi căpătară o nuanță cenușie.

– Dă-mi drumul, șopti ea, împotrivindu-se.

Malcom nu se lăsă înduplecat.

– Pentru că și tu, ca restul lumii, crezi că lorzii ăia fanfaroni sunt eleganți și buni și că nu ți se poate întâmpla nimic rău câtă vreme te afli în prezența lor? Malcom mai răsuci o dată șuvița pe degete. Crezi că titlul de conte atașat numelui unui om anulează cumva cine este de fapt? „Cine sunt eu." Își coborî capul până ce frunțile li se atinseră și ochii le ajunseră la același nivel. Ceea ce este, adăugă el. Își apropie gura de a ei. Respirațiile li se amestecară, dănțuind împreună. Ei bine, continuă el, dacă așa stau lucrurile, ești pe punctul de a fi dezamăgită, Verity.

Rămaseră blocați așa, războindu-se în tăcere.

Malcom își coborî privirea spre gura ei. Spre buzele acelea provocatoare mereu îmbufnate care îi tulburau logica. Dorința căpătă o energie vibrantă, pârâind și sfârâind ca zece mii de tăciuni dintr-o vatră.

Apoi Verity își trecu vârful rozaliu al limbii peste buze, ispititoare ca o sirenă.

– Ești contele de Maxwell? repetă ea.

– Și dacă sunt? ripostă el, incapabil să își ia privirea de la ea.

– Atunci te-am căutat, spuse ea cadențat.

Acea psalmodiere însuflețită, pură și nemânjită de străzile acoperite de noroi îi aminti și mai mult de toate modurile în care această femeie, această *străină* era diferită. Și tocmai din pricina acelei

atracții înnebunitoare pe care o exercita asupra lui dură o clipă până când Malcom îi pricepu mărturisirea.

– *M-ai căutat?*

Toate mijloacele de apărare i se activară, domolind rapid negura înnebunitoare de dorință care îi amorțise simțurile.

Verity încuviință șovăitor.

Oh, ce ironie blestemată! Își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs gutural și aspru. Dăduse de unul dintre ticăloșii care îi căutau pe el și povestea lui. Ar fi putut să își vadă de drum și să scape de ea de mai multe ori. Dar nu o dată, ci de două ori se întorsese la zgripțuroaică și apoi o adusese în reședința lui.

Și, în sfârșit, obrăznicătura se îndepărtă de el, părând speriată – cu întârziere, dar justificat.

– Ce vrei? întrebă el sec, îndreptându-se și tronând peste ea.

Verity se mai dădu câțiva pași în spate.

Oare se retrăgea de teamă? Sau pentru că avea nevoie să-l privească drept în ochi? O știa pe obrăznicătură de nici patru ore, dar ar fi pus rămășag pe viața pe care și-o construise căutând prin canale că a doua variantă era cea corectă.

– Numele meu este Verity Lovelace, începu ea.

– Ai mai spus asta, zise el pe un ton glacial. Ce căutai? Pomeni?

– Bineînțeles că n-am venit să cerșesc milă, bolborosi ea. Lucrez pentru *The Londoner.*

– *The Londoner,* repetă el prostește.

Dumnezeule mare în care nu credea!

„De data asta, sunt reporteri de la ziare. Și, din câte spun oamenii, au început să te caute prin canale..."

„Imposibil." Nu se putea ca ea...

– E un ziar.

– Știu ce e *The Londoner,* domnișoară Lovelace! se răsti el. Și nu prea i-aș zice ziar. E doar o rubrică de scandal.

Ținând cont de faptul că se bosumflă ușor, era limpede că o ofensase părerea lui, dar de data aceasta femeia reuși să își controleze încăpățânarea obișnuită. Își drese vocea.

– Deși nu sunt de acord...

– Ai două minute la dispoziție.

După care avea s-o arunce afară, pe fundul ăla delicios de rotunjit.

Verity își drese din nou vocea.

– Da. Așa cum spuneam, lucrez pentru *The Londoner.*

– Ce fel de muncă prestezi acolo?

Femeia se burzului.

– Ți se pare atât de greu de crezut că o femeie ar putea avea o slujbă cinstită?

– Una așa de elegantă ca tine? Atinse cu degetul mâneca umflată a rochiei pe care i-o dăduse. Cu felul tău elevat de a vorbi și pielea ta imaculată, albă precum crinul, aș fi zis că ești o doamnă.

Verity îl plesni peste mână.

– În primul rând, hainele nu ar trebui să conteze când sunt evaluată. Le port doar pentru că le-ai distrus pe ale mele și mi le-ai oferit pe acestea. În al doilea rând, zise ea și se îmbujoră, nu sunt o doamnă.

– Atunci fiica bastardă a unui lord elegant?

Verity se îmbujoră și mai tare.

– Nu vorbim despre trecutul meu, milord, zise ea cu dinții încleștați.

Ah, deci îi atinsese un punct sensibil. Mereu descoperea vulnerabilitățile adversarului. Verity Lovelace nu era cu nimic diferită. Cel puțin nu în feluri care să fi contat.

– Deci? Hm?

Iar de data aceasta Verity îi privi pieptul într-un mod atât de direct, încât îl străpunse de-a dreptul. În tăcere.

Își încordă atât de tare gura, încât i se formară dungi albe la colțurile gurii.

– Ia spune-mi, domnișoară Verity Lovelace, șopti el, ce te face să crezi că ai dreptul să-mi cercetezi viața, dar insiști ca tu să-ți păstrezi intimitatea și secretele?

– Viața mea nu prezintă interes, spuse ea atât de încet, încât Malcom fu nevoit să se aplece ca să o audă. Dar a ta? Povestea ta este plină de nedreptate, fărădelegi și...

– Nu fi atât de îngâmfată încât să crezi că strădania ta este o cruciadă socială, rosti el printre dinți, iar domnișoara Lovelace se împiedică în graba de a se îndepărta de el. De fapt cauți bârfe, nu-i așa?

– Nu. Da.

Își umezi din nou buzele.

– Care dintre ele?

– Ambele, îi explică ea. Desigur, societatea dorește să-ți afle identitatea, dar lumii i-ar prinde bine să vadă că aristocrația nu este chiar atât de...

– Politicoasă? o tachină el.

Verity încuviință din nou din cap.

– Întocmai.

– Eram sarcastic, spuse el pe un ton rece. Îmi dau seama, din cuvintele tale destul de previzibile, că nu scrii pentru ziare, Verity Lovelace.

Verity își încrucișă brațele la piept și ochii îi licăriră plini de indignare.

– Cum îndrăznești?

Jignirea din tonul și reacția ei corporală doar îi confirmară...

Malcom își dădu capul pe spate și râse în hohote câtuși de puțin amuzat.

– Asta era! Apoi își aminti de ce numele ei i se părea cunoscut. V. Lovelace de la *The Londoner*. Blestematul reporter care își vâra nasul în viața stranie a lui Malcom nu era un *el*, ci mai degrabă o *ea*.

Verity se înseninâ.

– Mi-ai citit articolele?

„Articolele."

– Rubrica de rahat în care faci speculații despre contele pierdut? Da.

Verity zâmbi larg, de parcă tocmai i-ar fi cules o stea de pe cer.

– *Contele pierdut*. Și mie mi s-a părut că sună încântător.

Malcom fluieră.

– Nebună. El se gândi că femeia era nebună. Tocmai ți-am zis că scrierile tale sunt un rahat.

Domnișoara Lovelace îl amenință cu degetul.

– Ah, da, dar *ai auzit* de mine!

Probabil lumea se întorsese cu susul în jos. Altfel nu avea cum să explice că lăsase o femeie singură în camerele lui și că, atunci când îl vedea furios și indignat, femeia din fața lui nu făcea decât să-i zâmbească încântată și să îl amenințe insolent cu degetele remarcabil de lungi.

Parcă pentru a-i confirma acel adevăr, Verity se duse cu hotărâre spre biroul lui și...

Malcom ridică din sprâncene.

– Ce naiba faci?

Verity încremeni, cu capacul în mână.

– Ăăă... Am nevoie de un toc. Și se pare că tu nu folosești tăvița în scopul pentru care a fost făcută.

Ar fi trebuit să fie surd ca să nu își dea seama de mustrarea subtilă din vorbele ei. Și, chiar dacă ar fi fost surd, tot ar fi observat dezaprobarea din zâmbetul ei care nu era chiar un zâmbet. Ca atare, Verity Lovelace scotoci prin biroul lui, bombănind în barbă.

„Nu. Nu era nebună."

„Smintită." Femeia era mai smintită decât răposatul rege George.

– Ah, iată! Părând mult prea încântată, zgripțuroaica luă un creion și apoi se apucă să caute altceva. Asta e în regulă.

Năucit, Malcom clătină din cap.

– Ce naiba faci?

– Caut hârtie, spuse ea fără să își ridice privirea de la obiectele de pe biroul lui. Mai scotoci o clipă prin ele, apoi se opri scurt și își ridică privirea spre el. Ca să îmi notez răspunsurile tale, adăugă ea, apoi își reluă căutarea.

Ca să-și noteze răspunsurile lui...

Îl căutase și apoi îi invadase lucrurile cu intenția de a spune lumii întregi povestea lui. Iată prețul pe care trebuia să-l plătească pentru greșeala lui – și un memento să nu mai ezite vreodată.

– Lumea te cunoaște ca Percival Northrop, zise ea. Și totuși tu îți spui North. Cum ți-ai dobândit numele, milord? Și ai de gând să preiei numele de drept?

Malcom simți cum îi pleacă un mârâit din stomac. Sunetul i se opri însă în piept, rămânând captiv acolo, un huruit care reuși să penetreze strădaniile obrăznicăturii smintite. Verity își ridică lent capul.

Ochii ei și așa imposibil de rotunzi formară un cerc perfect în timp ce el se duse cu pași apăsați spre ea.

Malcom îi smulse creionul din degetele lungi, îl rupse în două și apoi lăsă bucățile să cadă pe podea.

Verity se încruntă. Cerule, ar fi trebuit să anticipeze un asemenea gest de insolență din partea ei!

– Ai distrus un creion foarte bun, zise ea și tăcu brusc.

– Nu cred că ai idee în ce primejdie te afli, domnișoară Lovelace! Nici cea mai vagă idee.

Capitolul 11

The Londoner

Întrebări...

Încă avem întrebări referitoare la trecutul și la prezentul contelui de Maxwell. Dar una singură se cere rostită: unde se află acum?

V. Lovelace

Verity avea mai bine de un milion de întrebări pentru cel care era cunoscut drept contele de Maxwell, dar un singur cuvânt își făcu apariția printre ele. „Fugi!", îi răsună în minte.

Ar fi trebuit să plece.

De fapt, în clipa în care contele intrase și o prinsese citindu-i documentele ar fi trebuit să se ducă drept spre ușă.

Chiar dacă nu ar fi reușit să treacă de trupul lui puternic.

Chiar dacă ar fi oprit-o în cele din urmă și s-ar fi jucat cu ea de-a șoarecele și pisica, așa cum făcea acum.

Domnul North sau contele de Maxwell era un bărbat care avea secrete pe care nu își dorea câtuși de puțin să le împărtășească altora.

Ba, mai rău, era cât se poate de hotărât să nu le dezvăluie.

Avea experiență cu subiecții ursuzi, persoane care o surprinseseră pe proprietatea lor căutând servitori și găsind de fiecare dată pe cineva dispus a împărtăși cele mai întunecate secrete ale familiei. De data aceasta însă lucrurile stăteau diferit. De data aceasta, Verity era prinsă în capcană cu un monstru sălbatic, și nimeni nu știa unde se afla.

Tăcerea lui i se păru asurzitoare, mai înspăimântătoare decât orice urlet sau replică tăioasă de mai devreme. Tăcerea aceea o neliniști cumplit și îi făcu pieptul să i se strângă. Și, dintr-odată, disperarea de a descoperi povestea contelui pierdut și de a-și asigura postul la ziarul *The Londoner* i se păru mult mai puțin importantă decât să rămână în viață.

Se forță să zâmbească, efort care îi întinse dureros mușchii obrajilor, și făcu o reverență.

– Îmi dau seama că te-am jignit. Nu a fost cu intenție. Dacă îmi permiți...

Reuși să facă doar doi pași, ba, mai precis, un pas și trei sferturi înspre ușă. Contele i se puse în față, blocându-i calea spre libertate.

North... Ba nu, avea să îi spună Northrop în mintea ei. Era mult mai ușor să înfrunți un adversar dacă îi foloseai numele de botez. Cumva îl umaniza.

– Acum te grăbești să pleci? o întrebă el zeflemitor.

Se mișca hoțește. Așa făcuse din clipa în care dăduse peste ea neanunțat, în canale, până ce intraseră în dormitorul lui. Era un detaliu pe care îl observase în timpul pe care îl petrecuse cu el.

Cu contele.

„Ai greșit crezând că nu sunt primejdios... Pentru că mă crezi conte?"

Supraviețuirea era tot ce conta.

Domnul North își apropie mâna de fața ei, iar Verity trase scurt aer în piept. Dar el nu făcu decât să își treacă ușor încheieturile degetelor de-a lungul obrazului ei, o atingere neașteptat de blândă ținând cont de asprimea pielii lui. Ce nebunie! Era un străin. Și totuși, atingerea lui o fermecă. Flutură din gene.

– Nu mă împotrivesc ideii de a rămâne.

Văzu un licăr de interes în ochii lui.

– Da? întrebă el pe un ton mieros.

Verity se îmbujoră și își înăbuși pornirea de a-și lipi palmele de obrajii care o ardeau.

– Acum ești grosolan și țin să îți spun că nu e nevoie de asta. Nu e nevoie de nimic din toate *astea*.

– Toate astea? repetă el.

– Șoaptele, răsuflarea aspră, mârâitul. Faci ca situația să fie foarte incomodă, deși nu e nevoie de așa ceva.

Domnul North îi aruncă o privire de parcă i-ar fi crescut un cap în plus, privire care, deși enervantă, era mult mai sigură decât cea de mai devreme, când îi lăsase impresia că ar fi vrut să i-l smulgă pe cel pe care îl avea deja.

– Așadar, continuă ea, îmi dau seama că te-am supărat. Nu a fost cu intenție.

– Dar ce intenționai? Nu îi dădu ocazia să răspundă. Să îmi descoperi secretele și să ți le însușești? Să le împărtășești cu întreaga lume?

Verity se încruntă. Dacă privea lucrurile din perspectiva asta, cu siguranță putea înțelege de ce el sau oricine altcineva s-ar fi putut simți jignit de munca ei.

– Sunt dispusă să împărtășesc doar ceea ce ești tu dispus să îmi împărtășești.

Văzu în privirea lui un licăr de interes masculin pur, clar.

– Da?

Aerul din jurul lor sfârâi. Nu știu cum să reacționeze la cuvântul acela sugestiv. Pentru că trebuia să se distanțeze de bărbatul acesta pe care nu reușea nicicum să-l descifreze, Verity dădu să se îndepărteze de el și de mângâierea lui ispititoare.

Malcom o privi batjocoritor.

– Să nu-mi spui că te temi! murmură el, reluându-și mângâierea blândă, refuzând să-i îngăduie să se îndepărteze de el. Sunt dezamăgit. M-aș fi așteptat la mai mult de atât de la o femeie care e pe cont propriu, care se perindă prin canalele din Londra, Verity!

Îi rosti numele cu o asemenea ușurință, de parcă l-ar fi rostit ani la rândul. Fără îndoială, asta făcea parte din persoana lui la fel de mult ca trăsăturile dure, pline de cicatrici.

– Ar trebui să mă tem? șopti ea drept răspuns la întrebarea ironică pe care i-o adresase.

Bineînțeles, teama ar fi fost reacția potrivită. Și era ceva greșit în faptul că nu reacționa așa cum ar fi trebuit, așa cum ar fi fost justificat să o facă.

– Oh, da! murmură el. Foarte tare.

Faptul că încerca să-i stârnească acest sentiment era un motiv suficient ca să se teamă de el, dar totul se reducea la atingerea degetelor lui.

– Nu mă tem de tine, spuse ea încet, iar North se opri din atingerea distrasă.

Își roti palma și îi cuprinse obrazul. Își apropie capul de al ei. Și mai aproape. O străpunse cu privirea întunecată și intensă. Și încărcată cu mult mai mult de atât.

„Dorință."

– Ar trebui să-ți fie, zise el și respirațiile li se amestecară.

Verity simți o aromă fadă de brandy, mai periculos de îmbătătoare ca băutura în sine.

– Ar trebui să-mi fie ce anume? reuși să îngâne, și până și ei i se păru că vocea i se îngroșase.

Ce îi spusese? Despre ce vorbeau?

North râncji oarecum ironic, în stilul lui masculin prea încântat de sine și sălbatic. Iată un bărbat care știa ce efect avea asupra ei!

– Teamă.

Și spunând asta, îi acoperi gura cu a lui.

Iar ea chiar semăna cu mama ei, căci, în timp ce North o devoră cu sărutul lui, nu simți teamă sau o jignire plină de indignare față de acest străin care îndrăznea să o îmbrățișeze, ci o nevoie arzătoare, captivantă.

O atinse îndrăzneț cu buzele, aproape violent. Își împinse buzele în ale ei. De nenumărate ori. Era primul ei sărut. Și, în timp ce sângele i se învolbură în vene, își dădu în sfârșit seama de ce femeile renunțau la reputație și onoare pentru câteva momente trecătoare de pasiune.

Verity îl apucă de cămașă și se trase mai aproape de el. Simți căldura pe care o emana și gemu ca o depravată – căci asta devenise. Sau poate că asta fusese dintotdeauna.

El își strecură limba printre buzele ei întredeschise, iar ea îi întâmpină fiecare pătrundere îndrăzneață. Acest bărbat care era un străin pentru ea își împreună gura cu a ei într-o îmbrățișare neîngăduită. Și poate că tocmai din pricina fiorului stârnit de imoralitatea lucrurilor sau poate pentru că avea 30 de ani și nu simțise până atunci, nici nu înțelesese vreodată ispita trupească, își dori ca momentul acesta să nu se mai termine. Își dori ca dorința care îi asalta simțurile să o învăluie.

North îi cuprinse fesele cu mâinile imposibil de mari și o trase mai aproape. Îl simți – oțel și căldură îi penetrară fustele, se umezi între picioare și își dori să fie și mai aproape de el. Fără să vrea, își frecă șoldurile de el.

El mârâi primitiv și o pătrunse mai violent cu limba, iar ea scânci; trupul ei îngenunche în fața amestecului de teamă și de dorință pe care i-l stârnea îmbrățișarea lui.

Și apoi North îi dădu drumul.

Verity își simți trupul plecându-se și urlă în tăcere din pricina pierderii resimțite. Se forță să deschidă ochii și se căzni să alunge dorința care îi învăluia simțurile. Și să ignore durerea sfâșietoare din miezul ființei ei.

„Cerule!"

Ce făcuse el? Ce făcuse *ea*?

Verity făcu un pas legănat în față, îndreptându-se drept spre ușă, dar North o prinse într-o strânsoare lenevă, cuprinzând-o cu brațul de talie și ancorând-o de el.

– Ți-am descoperit în sfârșit teama, îi șopti el la ureche.

Simți fiori în ureche, care se scurseră apoi în jos peste pielea sensibilă a gâtului, dar se forță să nu chicotească.

– Nu m-ai lăsat să plec și nu mă lași nici acum.

Doar că, în realitate, o ținea captivă cu o strânsoare foarte lejeră.

– Așa am făcut, scumpo? Și totuși, pot vedea pe piept urmele lăsate de unghiile tale în locurile în care te-ai agățat de mine.

Verity icni. Senzația de umilire alungă orice vrajă înnebunitoare pe care o aruncase North asupra ei. Se smuci din brațele lui.

– Nu ești deloc un gentleman, milord.

North zâmbi din nou.

– Ah, ținând cont de faptul că tocmai ne-am cunoscut mai bine, e de ajuns dacă îmi spui Malcom.

Într-adevăr, se cunoscuseră mai bine.

– Ar însemna să pleci fără să aduni informațiile pe care le căutai despre mine. Doar dacă nu cumva, zise el, aruncându-i o privire sugestivă, *astea* erau informațiile pe care le...

Verity icni scandalizată, oprind restul acuzației rușinoase.

– Ești incorigibil! Insulta ei fadă îi aduse un alt zâmbet batjocoritor. Eu doar căutam informații despre tine, milord.

– Malcom, o provocă el.

– Malcom, rosti ea scrâșnit.

El o privi cu atenție.

– Voiai doar informații? întrebă el încet.

Verity nu percepu stropul de ironie și răceală în ochii lui aurii și se blocă. Poate că reușise totuși să comunice cu el. Încuviință lent din cap.

– Doar atât.

Pentru ea. Pentru sora ei. Pentru Bertha. Pentru postul ei de la *The Londoner*.

– Ai creionul pregătit?

Creion? Dură o clipă până să priceapă întrebarea, iar când înțelese ce îi oferea, Verity se puse în mișcare. Avea să o ajute. Căută o rămășiță de creion cu care încă putea scrie.

– Da, spuse ea rapid, blestemând în sinea ei că nu avea carnețelul la ea.

Se uită grăbită în jur și se așeză la biroul lui, apoi îl privi pe Malcom North, contele de Maxwell, și așteptă.

– Înalta societate și interesul ei față de mine și viața mea n-au decât să se ducă dracului, domnișoară Lovelace. Se propti în mâini pe birou și se aplecă spre ea. Apoi mârâi crunt: Scrie asta în ziarul tău. Și acum, dacă nu vrei să vezi de ce sunt cu adevărat în stare, îți sugerez să pleci, șopti el.

Urmă o clipă de tăcere în care Verity rămase locului, încremenită, amorțită de spaima inițială pe care o simțise în prezența acestui bărbat.

– Acum! urlă el.

Verity sări în picioare atât de repede, încât răsturnă scaunul, care se prăbuși cu o bufnitură zgomotoasă. Inima îi bătu cu putere în timp ce străbătu încăperea în fugă și bâjbâi după mânerul ușii.

„Încuiată."

Verity simți cum i se zbârlește părul pe gât în timp ce North se apropie de ea. Se chinui neîndemânatică să descuie ușa și, când aceasta cedă dintr-o răsucire, o deschise cu putere și ieși în goană din încăpere.

Silueta uriașă care îi întâmpinase în partea din spate a reședinței contelui aștepta pe hol. Verity își adună fustele și trecu în fugă pe lângă el. Se aștepta ca acesta să întindă mâna și să o prindă de partea din spate a fustelor, ba chiar se pregăti pentru asta.

Dar nu se întâmplă așa.

Coborî în viteză scările înguste, urmând același traseu pe care o cărase Malcom North. Să fi fost cu vreo oră în urmă? Mai degrabă cu o eternitate în urmă. Imediat ce ieși din clădire, iuți pasul. Și nu se opri din alergat. Alergă până ce respiră adânc, sacadat. Dureros. Și până când începu să o doară într-o parte.

Verity încetini și se forță să își vadă de drum. Știind că North se afla pe aproape.

Îl simțea. Îi simțea prezența.

Poate că el avusese dreptate: era totuși smintită. Căci nici o femeie întreagă la minte nu s-ar fi aventurat în bârlogul contelui de Maxwell.

Dar nu știuse ce o aștepta acolo... *Cine* o aștepta acolo.

În sfârșit, zări brutăria pe care ajunsese să o considere casa ei și se simți atât de ușurată încât aproape că ameți. Își forță mușchii care o dureau să se miște până ce ajunse la brutărie și la scara care

ducea spre apartamentul ei. În clipa în care ajunse pe palier, ușa se deschise cu putere.

– Verity! strigă sora ei mai mică, ieși valvârtej pe ușă și se aruncă în brațele ei.

Ea mârâi, se împletici sub greutatea ei și reuși să rămână în picioare, ca să nu cadă amândouă pe scări.

Își îmbrățișă sora.

– Bertha s-a întors și nu știa unde ești, rosti sora ei cu glasul înăbușit de materialul rochiei.

Ba nu, nu era rochia ei. Îi aparținea de fapt altcuiva.

Verity privi peste umăr, temându-se că până și acum Malcom avea să fie acolo, așteptând. Privind.

– Haide! spuse ea, dându-și sora la o parte. Ar trebui să intrăm.

Bertha se ridică, frângându-și mâinile.

– Oh, pe toți sfinții, fetițo! zise ea și închise ochii. Ai reușit.

În clipa în care Verity închise și încuie ușa, fu asaltată cu întrebări.

– Unde ai fost? întrebă Livvie.

– Ai spus că te vei întoarce în treizeci de minute, fetițo, o mustră Bertha, lovind cu palma de masă. Treizeci de minute. Au trecut două ore deja și...

– Cu ce ești îmbrăcată? izbucni Livvie, reducând la tăcere toate celelalte întrebări.

Verity netezi fustele de muselină elegante.

– Cu o rochie...

Sora ei se încruntă.

– Nu fi prostuță! Bineînțeles că e o rochie. Doar că nu e rochia *ta*.

Bertha înaintă și atinse mâneca umflată. Fluieră ușor.

– O rochie elegantă. Cea mai elegantă din câte ai purtat vreodată.

Cele două se dădură în spate, una lângă cealaltă, și se holbară acuzator la Verity.

– Pot explica... Și apoi o făcu, evitând detaliile care ar fi alarmat-o cel mai mult pe sora ei: pericolele din tuneluri. Străinul care o dusese în siguranță și apoi în bârlogul lui. Și care mai apoi o sărutase. Ți-am pierdut pantofii, Livvie, zise ea, cu vocea sugrumată – pantofii eleganți pe care sora ei mai mică îi prețuise.

Urmară câteva momente de tăcere.

– L-ai găsit, șopti Livvie. Își duse mâinile la gură. Ai reușit!

– Da, l-am găsit.

Ea le evită privirea și se îndreptă spre bucătărie. Apucă ibricul de cupru și puse să facă ceai.

– Atât? întrebă Bertha sec.

Verity mulțumi în gând că stătea cu spatele la ea. Cu privirea ei tăioasă și aproape șase decenii de viață, era îndeajuns de experimentată ca să își dea seama de detaliile pe care Verity încerca să le ascundă.

– Bărbatul ăsta elegant te-a dus la el acasă, te-a îmbăiat și ți-a dat o rochie dichisită și asta e tot?

Verity se forță să își înfrunte fosta doică, blestemând roșeața care îi ardea obrajii.

– Nu m-a îmbăiat, spuse uitându-se direct spre sora ei ingenuă.

Văzu confuzie în privirea lui Livvie. Bineînțeles că era îndeajuns de isteață ca să își dea seama că îi scăpau ceva subînțelesuri din conversație, dar suficient de inocentă încât să nu reușească să le identifice.

– Bărbații nu le dau pur și simplu femeilor lucruri dichisite din bunătatea inimii lor, insistă Bertha. Cu siguranță nu un căutător murdar.

– Nu e... rosti Verity, dar se forță să se oprească.

– Oh? o împunse Bertha.

– Murdar, adăugă Verity în cele din urmă, cel mai simplu și mai ușor adevăr despre Malcom North, contele de Maxwell.

Regal și cizelat, mirosind fad a santal, nu era câtuși de puțin așa cum se aștepta Bertha sau așa cum se așteptase ea să fie.

– Hm, bombăni Bertha în timp ce Verity, dând dovadă de calm, se așeză pe unul din scaunele din bucătărie și sorbi din ceai.

Livvie se urcă pe scaunul din fața ei. Se puse în genunchi, așa cum obișnuise să facă în copilărie, dornică să primească bomboanele mentolate pe care Verity le aducea uneori după muncă, și se aplecă peste masa de stejar.

– Deci îți vei păstra postul?

Verity se simți vinovată – o emoție mult prea familiară – pentru că Livvie era încercată de astfel de îngrijorări. Pentru că fugise în loc să-i ceară răspunsuri lui Malcom.

Deși ar fi pus rămășag pe sufletul ei că North nu era genul care să-i fi dat răspunsurile cu pricina – ei sau oricui altcuiva.

– Verity? o întrebă sora ei nerăbdătoare.

– Eu...

Privi cu atenție frunzele de ceai de pe fundul cești. Ce însemna asta pentru ea, pentru sora ei și pentru Bertha? I se strânse stomacul.

Livvie se lăsă pe spate.

– Nu ai făcut rost de informații.

Cerule, cât de intuitivă era!

– Am unele informații. Câteva, minți ea. O adresă.

Avea doar o adresă. „Și gustul gurii lui." Își atinse buzele fără să vrea.

– De ce îți atingi așa gura? i-o trânti Livvie. Te-ai rănit? Apoi ridică din sprâncenele aurii. Te-a rănit *el?*

– Nu! Verity își coborî iute mâna pe masă și mai sorbi o dată din ceai, ca să evite privirea cunoscătoare a Berthei. Nu m-a rănit.

– Dacă nu ți-a spus povestea, nu te-a ajutat.

Da, era adevăr în vorbele ei. Și totuși lucrurile erau mult mai complicate decât evaluase Bertha cu francheța ei obișnuită. Pentru că Malcom de fapt o ajutase. Ba chiar o salvase. În clipa în care primejdia se furișase asupra ei, o luase pe brațe și o dusese în casa lui.

Verity simți cum o trage cineva de mânecă și se trezi brusc din reverie. Își văzu sora privind-o cu ochi mari, plini de îngrijorare.

– Ce facem acum?

Verity reuși să zâmbească de dragul lui Livvie.

– Păi, îi ofer domnului Lowery articolul pe care îl am, prostuțo!

Apoi se rugă ca informațiile pe care avea să i le dea să fie de ajuns ca să își păstreze postul și ca să domolească fascinația pe care o simțea înalta societate față de bărbatul cunoscut drept moștenitorul pierdut.

Capitolul 12

The Londoner

Salvată!

Salvată de un erou în tunelurile de canalizare din Seven Dials!

Lumea s-a întrebat multă vreme care a fost soarta contelui de Maxwell. În sfârșit, a fost găsit. De mine... Sunt o femeie care

a fost salvată de el. Am descoperit din proprie experiență că, în pofida lucrurilor pe care le-a îndurat departe de nobilime, Lord Maxwell este, înainte de toate, un gentleman.

V. Lovelace

Două săptămâni mai târziu

Verity reușise ceea ce nimeni altcineva din Londra, indiferent de statut, nu reușise să facă: nu doar că îl găsise pe contele de Maxwell, dar scrisese și povestea pe care lumea tânjea să o citească.

Povestea care pusese întreaga Londră pe jar și despre care vorbea toată lumea.

Pe care oamenii o citiseră cu nesaț pe străzile orașului, devorând fiecare cuvânt.

Le dăruise povestea contelui pierdut. O făcuse, deși nimeni altcineva nu reușise să afle mai mult decât numele pe care îl primise la naștere. Îi descoperise locația, oferise o descriere generală a bărbatului și o fărâmă din felul în care își petrecuse anii în care fusese exilat din nobilime.

Și nu se simțise niciodată mai îngrozitor ca acum pentru că îl trădase pe străinul care o salvase.

Poate că de aceea era atât de crunt pedepsită.

Poate că nu îl auzise corect pe angajatorul ei. Doar totul așa ar fi avut sens. Doar așa s-ar fi explicat...

– Vă cer iertare, domnule Lowery, începu ea lent. Mă tem că nu v-am auzit corect.

– Ba m-ai auzit, spuse el monoton. Ținând un lornion la ochi, se uită peste paginile scrise în stilul dezordonat al lui Fairpoint. Ți-am explicat clar la ce mă aștept de la tine. Ai primit o însărcinare și ai eșuat, domnișoară Lovelace. Catadicsi să-i arunce o privire scurtă. Acum, dacă îmi permiți, trebuie să mă ocup de aceste editări ca să meargă la tipar.

„Dacă îmi permiți." Nu era o întrebare, ci o poruncă, așa cum făceau de obicei bărbații.

Îi confirmă, de asemenea, că nu era o neînțelegere. Chiar și așa, trebui să repete.

– Mă concediați?

Poftim, o spusese. O spusese și nu se fărâmase sub greutatea groazei care o încerca.

– Dacă preferi să zici că drumurile noastre se despart aici, e în regulă și așa, domnișoară Lovelace, spuse el nerăbdător, lăsând din mână o pagină și luând alta. În orice caz, munca ta aici s-a încheiat.

Verity se holbă în gol la creștetul lui aplecat peste acele hârtii.

– Nu puteți face asta...

Nu reuși să mai îngâne alt cuvânt. Situația devenise prea reală, în moduri care nu îi îngăduiau să gândească coerent sau să aducă argumente bine formulate.

– Ba pot, zise el, trecând la altă pagină. Și am făcut-o.

Lucrurile nu se puteau încheia așa. Verity se trase pe marginea scaunului din fața lui.

Lowery își ridică scurt privirea și, văzând că încă stătea jos, se încruntă.

– Nu am timp, domnișoară...

– Nu aveți timp? întrebă ea, iar tonul ei încărcat de frenezie redus la tăcere restul afirmației nemiloase. Nu aveți timp? Pentru Dumnezeu, se perindase prin canale și aproape că fusese sfâșiată de șobolani pentru strădaniile ei! Mi-am dedicat aproape 20 de ani din viață ziarului *The Londoner*, domnului Lowery, adăugă ea. În timp ce el călătorise pe Continent, trăind bine mersi din câștigurile obținute de afacerea de familie, fără să își asume vreun rol în acestea, Verity fusese aici, devotată. Își temperă vocea și încercă să discute rațional cu el. Am lucrat mai din greu ca orice bărbat care a ocupat vreodată un birou aici, spuse ea. Am rămas până târziu, mult după ce ei plecau acasă. Și pe bani mai puțini.

Doar din pricină că era femeie. Și, deși se dedicase slujbei, avea să fie pur și simplu concediată?

Lowery se îmbujoră.

– Te rog, domnișoară Lovelace, zise el și își trase de guler. E grosolan pentru o domnișoară să vorbească despre bani.

– Dar nu e prea grosolan să încasați suma frumușică pe care ați câștigat-o pentru articolul meu, ripostă ea și apoi se lovi cu pumnul în piept. *Articolul meu!* Eu am scris povestea lui Lord Maxwell! spuse ea, urând faptul că vocea i se subție atât de tare.

Lowery se aștepta să fie emoțională. Verity expiră lent, strângând din buze.

– V-am adus exact ce căutați, spuse ea din nou, de data aceasta pe un ton mai cumpătat.

– Mi-ai adus *un* articol, clarifică el, lăsând în sfârșit din mână afurisitele pagini. O poveste. Nu ceea ce ți-am cerut, ci mai degrabă o poveste romantică exagerată.

– Nu a fost... romantică, se răsti ea. Se simți indignată, o emoție mult mai confortabilă decât panica pe care o simțise mai devreme. Îi numea rubrica romantică pentru simplul fapt că era femeie. Verity nu menționase sărutul care îi stârnise furnicături până în degetele de la picioare și care încă îi bântuia amintirile și o ținea trează noaptea. Aproape temându-se că Lowery îi putea vedea gândurile scandaloase care i se perindau prin minte, își îndreptă umerii. A fost...

– Un articol romantic despre conte, spuse el monoton. Și și-a atins scopul. A potolit pentru scurtă vreme dorința de informații, dar asta, zise el, scotocind printre lucrurile de pe biroul lui plin și ridicând primul articol de prima pagină pe care îl scrisese Verity vreodată, nu a *fost niciodată articolul pe care l-am vrut eu sau lumea întreagă*, și o știi prea bine. Pur și simplu le-ai dat ceva ce nu știau că își doresc.

– Nu acesta este scopul scrierii? strigă ea.

– Nu, zise Lowery și trânti exemplarul din *The Londoner* pe birou. Scopul este să îți faci treaba.

Iar el era un neghiob afurisit.

Verity se ridică brusc în picioare.

– Ticălosule! rosti ea printre dinți, încovoindu-și degetele pe marginea biroului de stejar ca să rămână fermă. M-am dedicat întru totul muncii mele. Și știi ce, Lowery? Te voi distruge. Într-o zi voi avea propriul ziar și voi scrie articolele pe care lumea nu știe că și le dorește sau că are nevoie de ele și voi urmări cu veselie cum afacerea ta se va închide pentru că ești absolut incapabil să recunoști un articol bun *chiar dacă te-ar plesni peste mutra aia înfumurată!*

Șuvoiul de cuvinte fu întâmpinat de o tăcere întreruptă doar de răsuflările ei rapide.

Lowery strânse din buze.

– Ieși, domnișoară Lovelace!

– Ies, șopti ea.

Asta o aștepta pe o femeie după o viață întreagă de muncă loială.

– Du-te dracului! *rosti ea tăios.*

La naiba cu toți bărbații!

Verity își ridică fustele, se întoarse și ieși cu pași apăsați din încăpere, simțind o satisfacție imensă când trânti ușa după ea, iar toți angajații bărbați din birou tresăriră și tăcură.

Mai puțin Fairpoint.

El stătea cu mâinile la ceafă, lăsat pe spate în scaun, cu picioarele întinse pe colțul biroului și zâmbea îngâmfat, mulțumit de sine.

Verity își strânse mâinile în pumni ca să nu-l plesnească peste zâmbetul îngâmfat.

Doar că, judecând după expresiile îngrozite ale celor șapte ocupanți ai redacției *The Londoner*, era exact reacția la care se așteptau de la ea.

Cum reușea să mai stătea în picioare? Cum, când cu o mână de cuvinte rostite cu nonșalanță, Lowery îi primejduise întregul viitor și pe al surorii ei? La fel ca Lowery, la fel ca toți bărbații de altfel, toți se așteptau ca ea să răbufnească pentru că așa le vedea lumea pe femei: incapabile să își controleze sentimentele, în timp ce bărbații își trăiau viața irascibili, se înfuriau cu ușurință și se duelau cu și mai multă ușurință, iar toate acestea în numele onoarei.

Verity clătină din cap și, cu pași bine chibzuiți, se îndreptă spre Fairpoint. O străbătu un val de satisfacție când zâmbetul pompos i se șterse de pe față și își coborî degrabă picioarele pe podea.

Bun. Însemna că reușise să-l tulbure. Era o oarecare consolare în ziua aceea afurisit de nefericită.

Verity se opri lângă biroul lui.

Fairpoint o privi cu precauție.

– Ai vrut să-mi iei postul de când ai venit aici, cu trei ani în urmă. Ai încercat să mă înlocuiești când tatăl domnului Lowery era editor și ai făcut din asta misiunea ta după ce i-a cedat răspunderile fiului său.

– Da, zise el, făcându-și de lucru cu o lavalieră imaculată.

– De ce? întrebă ea.

De ce scopul vieții lui fusese ca ea să fie concediată?

Fairpoint o privi de parcă ar fi început să vorbească păsărească.

– Pentru că nu e loc pentru cele ca tine aici, domnișoară Lovelace. Nu e o muncă de femeie, zise el fără menajamente. Oricât de mult ți-ai dori tu să fie.

Muncă de femeie? Dar *ce* era cu adevărat o muncă de femeie? Să se căsătorească cu un bărbat? Să fie amanta unui gentleman?

Târfa unui marinar? Servitoare în casa elegantă a unui lord? Opțiunile erau puține și una mai josnică decât cealaltă.

Verity își înăbuși furia incandescentă care îi cuprinse privirea și făcu un pas spre el.

Fairpoint se aplecă în față.

Ipocritul! Își bătea joc de femei și totuși se temea de una. Dar poate că, la urma urmei, despre asta era vorba: bărbații de orice statut chiar se temeau de femei și de ce le-ar fi putut face lumii lor ordonate.

– Du-te dracului, Fairpoint!

Și, înainte să își piardă controlul, așa cum anticipau toți, Verity ieși valvârtej din redacția *The Londoner*... Din singurul loc de muncă pe care îl cunoscuse aproape întreaga ei viață.

În clipa în care închise ușa în urma ei, rămase acolo.

Peste tot în jur, viața din estul Londrei își urmă cursul firesc: toate trotuarele erau pline de trecători și comercianți care își lăudau mărfurile, strigând și ispitindu-i pe oameni cu voci asurzitoare, o disonanță care îi devastă mintea și așa confuză.

Duhoarea înțepătoare a Londrei o lovi peste față; o ustură nasul din cauza mirosurilor puternice de urină de cal și de praf.

Măturătorii de străzi se grăbiră să curețe bălegarul de pe dalele de piatră denivelate, iar ea păși pe acele căi proaspăt curățate, mișcându-și din obișnuință picioarele pe un drum pe care îl străbătuse de nenumărate ori până atunci.

Iar când ajunse în fața brutăriei, un singur gând deveni clar: „Nu am serviciu".

Rămase fără nimic. Fără siguranța de care avea nevoie ca să-și îngrijească familia. Fără banii cu care să achite chiria pentru apartamentul lor modest de deasupra brutăriei.

„Cerule!"

I se tăiară picioarele și întinse mâna, ținându-se de balustradă ca să nu cadă. Întrucât nu reuși să își adune puterile ca să se miște, se prăbuși pe treapta de jos. Dacă ar fi dat greș, dacă nu și-ar fi făcut datoria pe deplin, s-ar fi simțit frustrată pentru că fusese concediată. Dar, după ce că scrisese articolul care i se ceruse și adusese vânzări pentru *The Londoner*, se alesese oricum cu această soartă rușinoasă?

Vântul îi suflă fustele, o briză ușoară care aduse mirosurile putrezite din St. Giles și care nu ar fi putut vreodată să o aline cu adevărat.

Și totuși era caldă. Dar primăvara și vara treceau și erau urmate de toamnă și iarnă... Și, oricât de umedă ar fi fost Londra în lunile de vară, măcar nu era cumplit de frig.

Nici pelerină nu avea. Pelerina îi fusese tăiată și o lăsase în casa lui Malcom. Și nu avea cum să o înlocuiască pentru că nu aveau bani de haine pentru ea. Sau pentru sora ei ori pentru Bertha. Își înăbuși un hohot de plâns și își cuprinse capul cu mâinile, în încercarea de a-și ascunde slăbiciunea de cei din jur.

Doar că lor nu le păsa.

Verity își îndreptă spatele și, așa cum era de așteptat, lumea continuă să se învârtă, în timp ce străini îmbrăcați elegant se deplasau iute, grăbiți să își vadă de treburile care îi aduseseră în acea zonă din Londra, pentru ca apoi să poată evada de acolo și să se întoarcă în Mayfair sau Grosvenor Square, așa cum făceau de obicei. Toți își vedeau de treabă fără să își facă griji pentru necazul altora.

Ei erau cei norocoși, cei lipsiți de astfel de griji.

Bărbați și femei precum familia legitimă a răposatului ei tată.

Și Lord Maxwell.

Pieptul i se umflă și trase aer în piept brusc, până văzu licăriri în fața ochilor.

Lord Maxwell, care avea un viitor și o avere, dar se mulțumea să ducă o viață de prefăcătorie în cel mai letal colț al Angliei. Să își ascundă secretele în schimbul siguranței ei și a lui Livvie.

„Dar tot el te-a salvat... Deși te-ar fi putut lăsa cu ușurință să mori în tunelurile alea." Îi îngrijise rana, o spălase și o îmbrăcase și, da, o alungase îngrozită, dar nu se dovedise a fi întru totul lipsit de compasiune.

Verity se mușcă de obraz și se forță să intre în apartament ca să le înfrunte pe Livvie și Bertha.

Când intră, cele două, care tocmai își trăgeau ciorapii pe ele, își întoarseră privirea spre ea.

Verity încercă să zâmbească forțat, dar în zadar. În schimb, împinse ușor ușa în spatele ei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Livvie în șoaptă.

Verity își dădu seama din privirea ei că știa deja. Deși rămăsese inocentă în anumite privințe, Livvie nu era întru totul imună la caracterul precar al vieții celor care nu se născuseră în aceleași cercuri comode ca tatăl lor.

– M-a concediat, spuse ea încet și își agăță săculețul în cuierul în care stătuse în toți acei ani.

Se așternu tăcerea și apoi...

– Ticălos mizerabil! rosti Bertha printre dinți.

Altădată, Verity ar fi mustrat-o pentru că vorbea atât de grosolan. În clipa de față însă nu reuși să îi pese îndeajuns de vorbirea cuviincioasă.

– Nu poate face asta, strigă Livvie! Cu siguranță nu poate face asta, nu?

Se întoarse spre Bertha când Verity nu putu să o liniștească așa cum își dorea cu disperare să facă.

– Poate face orice. Bărbații pot face orice vor, rosti Bertha cu ură.

În timpul schimbului lor disonant de replici, Verity nu se mișcă deloc. Privi spre stiva de bagaje folosite ca mobilier improvizat din salonul lor la fel de improvizat. Curând aveau să fie nevoite să folosească acea colecție mică de articole neasortate: două valize brodate, ale căror flori cândva viu colorate se decoloraseră cu mult timp în urmă. Aveau să le folosească din nou. Pentru prima dată în optsprezece ani. Singurul cufăr cu încuietori ruginite.

Verity își înclină capul și privi bagajul. Ce puteau face cu cufere și valize când nu aveau un loc al lor? Își închipui o scenă: ea, Livvie și Bertha cărând bagajele, rătăcind pe străzile Londrei, fără adăpost. Se gândi la țigăncile rătăcitoare despre care îi povestise cândva mama ei romantică. Doar că estul Londrei nu avea să semene niciodată cu tărâmurile îmbelșugate pe care le străbăteau romii. Simți un chicot agitat în gâtlej.

Cu coada ochiului le văzu pe Livvie și Bertha privindu-se îngrijorate. Iar ea, care fusese sora mai mare, mama și susținătoarea lor, nu reuși să găsească vorbele potrivite ca să le liniștească.

Pentru că nu avea nici una.

Nu exista nici una.

Ba, mai rău, exista *nicăieri*. Nicăieri pentru ele.

Verity auzi un vâjâit în urechi: vuietul sângelui curgându-i năvalnic din pricina senzației de panică ce amenința să o inunde.

Nu era prima dată când viața îi era răsturnată cu susul în jos. După moartea mamei, fusese forțată să plece din casa țărănească. Se mutase în Londra și se așezase într-o *casă* nouă: apartamentul acela patetic.

Avuseseră mereu un acoperiș deasupra capului. Avuseseră mereu pereții aceștia. Pierduseră comoditățile de care se bucuraseră cândva, dar avuseseră siguranță.

Acum... Acum era...

Verity se simți trasă ușor de mânecă și tresări.

Livvie își retrase mâna.

– Ai putea vorbi din nou cu contele pierdut? sugeră sora ei mereu optimistă.

– Contele pierdut, repetă ea prostește.

„Nu sunt gentlemanul care crezi că sunt..."

Replica lui necizelată îi răsună în minte. Vocea lui răgușită de dorință, palmele bătătorite pe pielea ei, cercetându-i trupul într-o atingere deopotrivă tandră și dură. Și... nu. Nu exista strop de blândețe în el. Îi spusese clar, prin vorbe și fapte, că nu avea să-i cedeze nimic.

– Nu, spuse Verity, forțându-se să le privească pe Livvie și pe Bertha. Nu voi mai vorbi cu el.

Niciodată.

– Dar *ar putea* fi de ajutor? insistă Livvie cu o perseverență ce putea izvorî doar din inocență. La urma urmei, te-a salvat. Sau ai putea vorbi cu domnul Lowery...

– Domnul Lowery nu se va răzgândi! strigă ea din pricina frustrării. Nu e un gentleman binevoitor.

Nici Malcom nu era. Vru să o rostească, dar nu reuși. Pentru că Malcom voia să își păstreze secretele și ar fi trebuit să aibă dreptul la intimitate.

O licărire rebelă prinse viață în ochii surorii ei.

– Atunci, dacă domnul Lowery nu o va face, sunt convinsă că acest conte...

– Ești convinsă orbește că o persoană este bună pentru că s-a născut nobilă?

Își apucă sora de umeri. Pentru numele lui Dumnezeu, Livvie, și tatăl nostru a fost conte! Sora ei păli când o auzi, dar Verity nu reuși

să se oprească. Tatăl nostru a fost conte și ce a făcut? S-a căsătorit cu altă femeie pentru că era o lady, iar între timp...

– Oprește-te! șopti Livvie.

– A făcut-o pe mama noastră amanta lui. Și ți-a adus vreo mângâiere de-a lungul vieții? Verity nu îi îngădui să răspundă. Îți zic eu: nu! Pentru că unica siguranță pe care le-o oferise fusese să îi găsească de lucru lui Verity, care pe atunci avusese 12 ani. Verity îi dădu drumul lui Livvie și se plesni cu palma peste piept. Eu te-am ținut în siguranță și ți-am purtat de grijă. Eu! Nu el. Nu cine știe ce gentleman afurisit. Nu tatăl lor. Nu Malcom, contele de Maxwell. Nu un conte afurisit! Țipătul ei ascuțit răsună cu ecou în camerele lipsite de mobilier.

Nimeni nu spuse nimic.

Nimeni nu se mișcă.

În cele din urmă, nu fu Verity cea care își asumă rolul alinător, ci cea de la care s-ar fi așteptat cel mai puțin.

– Haide, gata, murmură Bertha, amintindu-i de doica ei cu suflet cald care fusese cândva.

Femeia își puse mâna pe brațul lui Livvie.

Cu buza de jos tremurând, Livvie se smulse din atingerea ei și se duse cu pași apăsați spre camera care le servise dintotdeauna drept dormitor surorilor. Și apoi închise ușa în urma ei cu un țăcănit ușor mai puternic decât dacă ar fi trântit-o.

Verity închise scurt ochii. Cerule, ce devenise?

Bertha se încruntă.

– Nu e vina fetei.

– Știu.

– Și cu siguranță n-ar trebui să țipi la ea pentru asta. Și ea e speriată.

– Știu.

Agitată, Verity își acoperi fața cu palmele, dar Bertha o prinse de ele și i le coborî.

– Este în regulă să fii speriată și tu, dar nu e în regulă să te descarci pe Livvie.

Bertha avea dreptate. Că se temea sau nu pentru viitorul lor, nu avea dreptul să răbufnească în fața surorii ei. La vârsta pe care o avea Livvie acum, Verity fusese forțată să devină și mamă, și tată pentru sora ei. Toate răspunderile care îi aparțineau cândva

mamei căzuseră atunci în seama ei. Nu voia ca sora ei să ajungă vreodată în aceeași ipostază. Nici un copil nu ar fi trebuit să se afle într-o astfel de poziție: să se maturizeze prea curând. Să se angajeze. Să își întrețină familia. Și totuși, așa funcționa lumea. Ba nu, nu lumea. În rândul nobilimii, copiii nu deveneau susținătorii altora.

– Ai dreptate, spuse ea încet, absentă.

Străbătu încăperea pustie și se duse spre fereastra ce dădea spre străzile de dedesubt.

Sora ei chiar credea că Malcom North avea să le ajute.

Era o absurditate clădită pe speranțele și naivitatea unei tinere.

Doar că...

– La ce te gândești, fetițo? întrebă Bertha țâfnoasă.

„Nici prin gând să nu-ți treacă..."

Era o încercare izvorâtă din nesăbuință, alimentată de disperare...

– Ai grijă de Livvie! spuse ea cu sufletul la gură. Dădu fuga spre cuier și își apucă din nou săculețul. Poate că, dacă i-ar fi explicat circumstanțele și importanța acestui articol, avea să se înduioșeze, iar ea avea să își recapete postul la Lowery. Ba nu, și mai bine – la un alt ziar respectabil.

Bertha gemu.

– Să nu-mi zici că te duci să-l vezi!

Verity își încleștă maxilarul.

– Ba e întocmai ce voi face.

Și înainte ca Bertha să încerce s-o facă să se răzgândească, Verity ieși în grabă din apartamentul lor și o apucă spre cea mai nemiloasă zonă din St. Giles.

Capitolul 13

The Londoner

Iertat!

Contele pierdut este din nou norocos... De data aceasta, datorită mărinimiei înaltei societăți. Nobilimea s-a dovedit binevoitoare și dispusă să îi treacă cu vederea trecutul

misterios și cu siguranță întunecat. Toți sunt nerăbdători să îl primească în sânul aristocrației. Bineînțeles, dacă el va dori acest lucru...

M. Fairpoint

Malcom era vânat.

Nu era prima dată în cei aproape treizeci de ani ai lui când era prada cuiva.

Era însă prima dată când se confrunta cu un astfel de adversar.

– După cum vedeți, în temeiul tuturor argumentelor pe care le-am enumerat, milord, aș fi, adică am fi o partidă avantajoasă unul pentru celălalt.

Se așternu tăcerea după afirmația ei. O afirmație exprimată în tonuri englezești clare și potrivite pentru o lady. Și nu încăpea îndoială că femeia cu păr blond în haine elegante din fața lui era o lady.

Bineînțeles, mai puțin partea în care doamna îi cerea unui străin să se căsătorească cu ea.

Fapt care evident nu-i scăpă servitoarei suferinde din spatele ei.

Tânăra își drese glasul.

– Ați vrea să continui cu motive pentru care ar trebui să luați în calcul un aranjament între noi?

– După lista impresionantă de mai devreme, sunt *și altele*, scumpo? întrebă Giles tărăgănat.

Doamna, Lady Denny, Lady Denton sau cum o fi chemat-o se uită urât la Giles, manifestând prima emoție reală de când sosise. Reveni însă numaidecât la masca ei. Se întoarse spre Malcom și zâmbi.

– Așa cum spuneam, pot...

– Nu va fi nevoie, o întrerupse el iute. Prefera să fie mâncat de șobolani înfometați în canalele din Londra decât să se căsătorească cu o doamnă englezoaică precum cea din fața lui sau oricare alta.

Tânăra se mută pe marginea scaunului.

– Dar nu ați luat în considerare toate...

Malcom îi aruncă o privire care îi potoli numaidecât protestele. Femeia păli și, nu pentru prima oară de când sosise, îi evită privirea. Așa cum făcuseră toate femeile care îi călcaseră pragul.

Ba nu, una dintre ele fusese neînfricată și îndrăzneață.

Malcom alungă gândurile nepoftite legate de Verity Lovelace și se ridică.

– Am încheiat discuția, spuse el cu răceală.

Doamna ezită, după care, cu mișcări regale de prințesă, se ridică.

– Cum doriți, milord.

Își ridică boneta, și-o așeză pe cap și și-o legă fără grabă sub bărbie, după care ieși cu pași apăsați.

Giles străbătu încăperea din trei pași lungi și le deschise ușa femeii și servitoarei ei.

– Excelență, spuse el sec.

Doamna își țuguie buzele de parcă ar fi supt o lămâie. Fustele îi foșniră zgomotos în timp ce ieși din încăpere, urmată îndeaproape de servitoarea ei.

O clipă mai târziu, Bram își vârî capul pe ușă.

– Îmi pare rău, zise bătrânul, răsucindu-și pălăria. Mi-a fost greu s-o refuz.

Așa cum se întâmplase cu o mulțime de lorzi disperați și fiicele lor palide și îmbujorate pe care Bram îi condusese înăuntru. Malcom fusese tolerant, dar acum își pierduse răbdarea.

– Fără alți vizitatori, îi spuse el răspicat.

– Va fi ultima, jură Bram și apoi ieși din încăpere.

Imediat ce plecă, Giles închise ușa după el și se duse lângă fereastră.

– Trebuie să recunoști că era încântătoare.

Giles încerca doar să-l enerveze. Așa decursese relația lor ani la rândul. Așa că acum, când plecase și ultima femeie vânătoare de avere, iar el se așezase înapoi la biroul lui ca să alcătuiască o listă cu planurile pentru săptămâna aceea, Malcom nici măcar nu își înălță capul.

– Dacă ești interesat de doamnă, îți sugerez să o chemi înapoi și să te însori tu cu ea.

Giles trase draperia și privi în jos.

– Ah, da, zise el tărăgănat. Dar nu sunt eu contele, nu-i așa? Prin urmare, sunt convins că nu ar fi interesată de cei ca mine.

Cei ca el. Era o afirmație care îl enerva pe Malcom, convingerea eronată pe care o aveau toți că din pricina unei întorsături de situație el ar fi trebuit să fie ridicat la un alt nivel decât cel la care trăise în ultimii ani.

– Cred că nici tatălui doamnei, oricine ar fi, nu i-ar pica bine să mă apropii de domnișoara, darămite să vorbesc cu ea, zise Giles. Știu că ești indispus, dar ar putea fi mult mai rău de atât.

Malcom se încruntă.

– Nu prea văd cum.

– Ziarista. Știi tu, cea răspunzătoare pentru parada nesfârșită de doamne care au trecut pe aici, ar putea scrie iarăși despre tine, zise Giles, uitându-se din nou pe fereastră.

Malcom întoarse furios pagina din jurnal și cercetă harta tunelurilor pe care o elaborase.

Îl păcălise, iar de atunci plătea pentru asta.

Privi ilustrația pe care o făcuse tunelurilor de pe Canal Street. Trecu vârful creionului peste locul în care o găsise. Poate că Verity avea totuși ceva nepământean. Altfel cum se explica lipsa lui de discernământ?

„Sunt dispusă să împărtășesc doar ceea ce ești tu dispus să îmi împărtășești..."

Să împărtășească doar ce era el dispus să îngăduie pe naibal

Publicase un articol iluzoriu, fantastic despre el, pe care lumea îl înghițise pe nerăsuflate. Aristocrația și cei fără titlu deopotrivă. Indivizi dezgustători cu care împărțea aceste străzi salivaseră când, după atâția ani, descoperiseră o crăpătură în armura lui. Lorzii eleganți spumegaseră din motive cu totul diferite: unui conte *eroic* nespus de avut i se putea ierta aproape orice, inclusiv duhoarea din canale pe care o emana.

Și mai era faptul că îi publicase adresa. Obrăznicătura descrisese clădirile discrete pe care le cumpărase, le închiriase și în care se ascunsese, dezvăluindu-le tuturor locația lui.

Îl expusese, ca să fie văzut de lumea întreagă. Iar lumea îl văzuse – atât dușmanii lui, cât și membrii nobilimii care îi deveniseră la rândul lor dușmani.

Strânse atât de tare creionul în mână încât îl rupse.

– Mincinoasa naibii! bombăni el în barbă.

– Ce ai zis?

– Nimic, scrâșni el. Malcom aruncă resturile de creion și se întinse după altul. Absolut nimic.

Încercă în zadar să se concentreze la ceea ce ar fi trebuit să facă de fapt: să stabilească orarul pentru tunelurile care aveau să fie cercetate în seara aceea.

Deoarece, indiferent ce spusese mai devreme, toate astea nu însemnau *nimic*.

Nu întru totul.

Malcom își permisese să fie slab. Lăsase garda jos, chiar dacă faptul că Verity Lovelace, cu felul ei elegant de a vorbi și inocența ei afurisită, nu ar fi avut ce să caute în canale fusese de la bun început un semn că era o capcană. Iar el călcase ca un neghiob în ea, iar de atunci plătea pentru asta. Zi de zi era asaltat de vizitatori: femei tinere și disperate, tați vânători de zestre care crezuseră aiurelile pe care le scrisese Verity Lovelace despre el, care îl descrisese ca pe un soi de erou.

Un gentleman care pândea prin canale și salva doamne.

Pe scurt, îi mințise pe oameni ca să își vândă articolul.

Și Malcom era singurul care acum plătea prețul.

– Deși trebuie să recunosc că, dintre toate femeile care s-au perindat prin fața ta, frumusețea cu păr blond e de departe cea mai bună concurentă pentru rolul de contesă.

– Du-te dracului! Malcom accentuă sugestia arătându-i degetul mijlociu și alegându-se doar cu hohote de râs în schimb. Renunță la ideea de a mai munci, aruncă creionul din mână și își frecă mușchii țepeni ai cefei. Dacă nu te poți concentra la afacerile noastre, să știi că te pot înlocui. Sunt o sută de alți căutători care ți-ar lua fericiți locul.

– Știu asta, zise Giles și rânji mai tare. Mai știu că nu o vei face. Oricât de enervat ai fi și chiar dacă zici că ar trebui să ne concentrăm doar la afaceri, adevărul e că mă cam placi.

– Nu plac pe nimeni, bombăni el. Te tolerez.

De-a lungul anilor, asociatul lui preferase să își păstreze secretele, așa cum făceau majoritatea celor care locuiau în mahala. Viața lui fusese un mister, un lux de care se bucurase și Malcom până când obrăznicătura îi furase acest dar atât de râvnit pe stradă. Îl străbătu un val fierbinte de furie, la fel de puternic ca în ziua în care Fowler venise la el, fără să îl privească în ochi, cu capul plecat, și îi așezase ziarul osânditor pe birou.

Cel care îi răsturnase lumea cu susul în jos.

Giles se trase de revere.

– Cu siguranță ajută faptul că sunt singurul capabil din canale.

Malcom mârâi.

– Aproape capabil.

– O voi lua ca pe o laudă.

– Nu era laudă. Doar spun cum stau lucrurile, zise el grosolan. Suntem asociați datorită contribuției tale.

De fapt, tolera mai multe lucruri decât ar fi trebuit în ceea ce-l privea pe Giles. Relația lor era totuși reciproc benefică și ar fi fost o nesăbuință din partea oricui să considere în mod eronat că munca alături de Malcom era un soi de bunătate.

– Ah, dacă tot vorbim sincer și direct, ce-ar fi să discutăm despre frumusețea blondă și înaltă...

– Nu, spuse el înainte ca Giles să termine.

Malcom începu din nou să lucreze, împărțind hârtia pe coloane și alocându-le lacheilor care erau de serviciu în săptămâna aceea. În sfârșit, Giles tăcu pentru ca Malcom să poată împărți operațiunile pentru săptămâna următoare.

Tăcerea nu dură însă mult timp.

Giles trase draperia și se uită pe fereastră.

– A mai venit una.

„Oh, fir-ar să fie!"

– Nu e pe gustul tău. Șaten-închis. Minionă.

O anumită tânără cu păr șaten-închis și minionă reușise totuși să-l vrăjească. Însă Malcom își învățase lecția.

– Ar putea fi și Atena și nu mi-ar păsa, bombăni el.

– Păi, nu e. Atena, vreau să zic, clarifică Giles, de parcă ar fi contat ce doamnă sau femeie plină de nădejde și în căutarea unei averi intra pe ușa lui. Scundă. Aproape de statura unui copil, dar nu...

Verity Lovelace îi pătrunse din nou în gânduri, iar Malcom alungă cu putere amintirile nedorite despre scorpia aceea, așa cum se lupta de fiecare dată cu ele – amintindu-și cum fusese în ziua aceea, oscilând între un curaj care îl fascinase și teamă, dar în mai multe ipostaze în care dăduse dovadă de curaj. Și apoi sărutul ei.

Își înăbuși un sunet dezgustat. „Vino-ți în fire..."

– Siluetă de *copil* zici?

– Dar e limpede că nu e copil. Giles își lipi fruntea de sticlă și privi cu atenție pe fereastră. Are toate rotunjimile care trebuie.

Să tânjească după femeia care îi distrusese existența era un lucru josnic și întru totul necunoscut lui. Acel memento fu de ajuns ca să alunge orice gânduri legate de Verity Lovelace.

– Aș zice că asta e mai severă. Mai severă decât toate celelalte inocente cu ochi mari care au trecut pe aici.

– Ei, drăcie! N-am nevoie de o catalogare, zise el cu asprime.

– Acum și tu cataloghezi totul. Chiar și lucrurile pe care le-ai luat de la cel care a fost contele de Maxwell înaintea ta, continuă Giles să turuie. După cum și-a prins părul pe spate, cred că o doare capul.

Malcom continuă să scrie. Creionul îi zbură pe pagină.

– Ciudat totuși!

Spre deosebire de celelalte încercări de a-l enerva, Malcom se opri când auzi uimirea sinceră din glasul lui Giles.

– Ce este?

La urma urmei, singurul lucru mai periculos ca nepotrivirile erau nepotrivirile pe care le ignorai.

– Nu văd nici un tată iubitor. Nici o servitoare protectoare. A venit singură.

„Singură..."

– Complet singură, clarifică Giles. Probabil că e mult mai disperată decât celelalte.

Plinuță și scundă? Coafură severă? Mult mai disperată... Nu. Era imposibil. La urma urmei, mai multe femei se potriveau acelei descrieri.

– Și pare hotărâtă.

Malcom încremeni.

Și atunci își dădu seama.

Sări în picioare și se duse cu pași apăsați la geam, împingându-l pe Giles la o parte ca să poată avea acces la fereastră. Privi prin geamul tuciuriu și blestemă mizeria de pe el.

Și, așa cum se așteptase, o văzu îmbrăcată într-o rochie de muselină neagră pe care o cunoștea foarte bine.

Nu, sigur îi juca mintea feste. Malcom se frecă la ochi cu dosul palmelor, iar când privi din nou, priveliștea nu se schimbă. Verity era tot acolo.

– Imposibil, șopti el.

– Să înțeleg că o cunoști?

Ignoră întrebarea lui Giles, captivat de obrăznicătura care lovea cu pumnul în ușa din față.

Ușă pe care Bram primise instrucțiuni să nu o mai deschidă nimănui în acea zi. Sau în orice altă zi, de altfel, până când Malcom avea să-i poruncească altminteri, lucru pe care nu avea de gând să-l facă.

Se auzi bătaia în ușă.

Verity se opri și își coborî brațul pe lângă corp. Se dădu în spate de lângă ușă.

Malcom mijii ochii. Deci pricepuse că nu avea de gând s-o primească în casă. Foarte bine, afurisita zgripțuroaică...

Chiar în clipa aceea, Verity își puse palma streașină la ochi, apărându-se de soarele văratic timpuriu. Și apoi încet, foarte încet, se uită tot mai sus, până ce privirile li se întâlniră.

Și deși îi despărțeau șaizeci de metri, tensiunea dintre ei sfârâi precum pământul înainte să-l lovească fulgerul.

Verity își bosumflă buzele pline și îi făcu semn.

Lângă el, Giles izbucni în hohote de râs.

– Cerule, îți poruncește cumva să deschizi ușa?

– Într-adevăr, bombăni el.

Verity clătină regal din cap, se întoarse lângă ușă și începu să bată iarăși cu putere în ea. De data aceasta mai tare, bufniturile apăsate răsunând până la fereastra lui: o bătaie continuă, impresionantă, care cu siguranță ar fi făcut pe oricine să-și piardă mințile...

Și se pare că îl smintise deja pe Bram, fiindcă bărbatul își făcu apariția dedesubt, iar bătăile în ușă se opriră.

Giles se uită în jos.

– Ce Dumnezeu îi spune?

– N-am nici cea mai vagă idee.

După ultima greșeală cu scorpia aceea, Bram își învățase lecția.

– Știu doar că Bram, dacă ține la slujba lui, nu-i va îngădui...

Jos, Bram zâmbi și îi făcu semn lui Verity să intre.

Verity Lovelace intră și apoi ușa se închise.

Trecură câteva momente de tăcere.

– Se pare că i-a îngăduit, zise Giles cu o notă de amuzament drăcesc în glas.

Verity se simți mult mai în siguranță când intră pe *ușa din față* a lui Malcom.

Sau cel puțin mai în siguranță decât să fie dusă pe furiș pe alei, fără să știe nimeni de ea, și apoi vârâtă repede pe ușa din spate.

Așa își zise în timp ce i se îngădui să intre în foaierul aglomerat. Nici nu își făcea griji din pricina celui care o însoțea.

– Ochii tăi arată mai bine, domnule Bram, îl lăudă ea în timp ce își scoase mănușile.

Bram zâmbi strâmb.

– Și nici nu mă mai ustură.

– Ce vești splendide, într-adevăr, zise ea și îl bătu cu voioșie pe spate. Mai trebuie să ne ocupăm de șchiopătat.

Bărbatul cu înfățișare de brută care îi întâmpinase pe Verity și pe Malcom în bucătărie cu două săptămâni în urmă înaintă cu pași apăsați, târându-și ușor piciorul stâng, de parcă mușchii nu i-ar mai fi funcționat. Se opri la capătul scării.

– North nu primește vizitatori.

– Da, zise ea și îi zâmbi cât de frumos putu, la fel ca atunci când îi ceruse să i se îngăduie să intre în casă. Dar sunt convinsă că Excelența Sa va primi măcar un vizitator.

Era singura speranță a lui Verity.

Bram îi zâmbi la rândul lui, dar o încruntătură urâtă din partea celuilalt bărbat nimici zâmbetul lui Bram și speranțele ei.

O mască se așternu peste chipul plin de cicatrici al santinelei.

– Nu vrea să i se zică Excelență.

Verity se întrebă, nu pentru prima oară, cine erau acești bărbați bătrâni, plini de cicatrici, care locuiau acolo. Iar întrebarea nu se datora articolului pe care voia să îl scrie, ci mai degrabă venea dintr-o nevoie reală de a afla lucruri despre contele de Maxwell cel enigmatic.

– Nu, murmură ea, bătându-și ușor mănușile una de cealaltă. Preferă ca lumea să nu i se adreseze folosindu-i titlul. Așa e?

– Tocmai am zis asta, spuse el deloc retoric. Și acum cred că ar fi bine să pleci.

„Cred, nu trebuie." Cuvintele lui îi confirmară că nu s-ar fi simțit deloc confortabil s-o dea afară. Verity își vârî mănușile uzate în buzunarul cusut în partea din față a rochiei.

– Mă tem că nu pot pleca.

Bătrânul se opri, mijì ochii și o privi cu atenție.

– Nu poți?

Și nici nu avea să o facă. Nu fără să vorbească cu Malcom.

– Trebuie să discut câteva lucruri cu Malcom.

Mai privi o dată spre coridoarele întunecate. Știa că era acolo și nu avea să plece până ce nu urma să o primească. Verity vru să rostească asta cu voce tare.

Chiar atunci paznicul dârz își mută greutatea de pe un picior pe altul. Fața i se strâmbă într-o grimasă.

Îl durea piciorul.

– Știu un leac care te-ar putea ajuta cu piciorul.

– Ți-am zis eu, îi șopti Bram.

Încurajată de tăcerea bărbatului furios, Verity îi explică:

– Am crescut în Epsom Common. Ai auzit de el?

Urmă o clipă de tăcere.

– Nu, spuse bătrânul ursuz.

– Cu câțiva ani în urmă, un păstor s-a oprit să își adape vitele dintr-un iaz din zonă. Dar animalele n-au putut bea din el...

– De ce? o întrerupse Bram.

– Avea un gust amar, îi explică ea, apoi îl privi din nou pe paznicul mai stoic. În aceeași zi, domnul Wicker a lăsat vitele să intre în apă, iar cele rănite... s-au vindecat.

Ambii bărbați se holbară la ea cu ochii mari.

– Poveștile despre proprietățile vindecătoare ale apei s-au răspândit, iar de atunci vizitatorii au început să vină la iaz. Toți suferinzii de gută și de dureri de stomac s-au vindecat.

Se așternu tăcerea. Și apoi bătrânul spuse:

– Imposibil!

– Ochii mei sunt curați, îi aminti Bram celuilalt individ cu părul alb.

– Se găsește sare Epsom de cumpărat. Adaugă o doză sănătoasă într-o cadă cu apă fierbinte și ține-ți membrele care te dor în apă. Sunt convinsă că te va ajuta foarte mult.

Bătrânul se mai relaxă și se îndepărtă un pas de scări, abandonându-și locul.

– Și tu ești de ceva vreme cu domnul North.

Bărbatul mârâi.

– Da, încuviință el, confirmându-i fără să vrea informația pe care o căuta.

Așa cum intenționase ea când legase afirmația de ideea că bărbatul ar fi trebuit cumva să o cunoască.

Era un truc pe care îl perfecționase în timpul muncii pe care o efectuase de-a lungul anilor. Întrebări subtile pe care oamenii nu le luau ca atare și care îi făceau să dezvăluie informații pe care nu avuseseră de gând să le împărtășească.

– Cum ziceai că l-ai cunoscut pe domnul North, domnule... zise ea, ascunzând întrebarea mai scrutătoare în spatele alteia.

– Fowler, îi scăpă acestuia, iar Verity memoră detaliul cu pricina. Un alt talent pe care îl deprinsese de-a lungul anilor – le adresai

două întrebări, una mai sigură care îi făcea pe oameni să lase garda jos și care îi făcea susceptibili să dezvăluie și răspunsul la cea dintâi.

– Și cum...

– Cerule, nu te dai nicicum bătută!

Verity simți un gol în stomac și, în timp ce o senzație de groază începu să pună încet stăpânire pe ea, se întoarse spre cel pe care venise să îl vadă. Malcom ieși din umbre, mai lat și mai puternic decât și-l amintise vreodată pe bărbatul care îi ocupa gândurile și când dormea, și când era trează.

Nu doar din pricina articolului pe care sperase să îl obțină de la el, ci, în mod rușinos, din cauza momentului scurt, dar exploziv în care o strânsese în brațe.

Și, deși înainte fusese tulburată de întunericul care învăluia coridoarele din locuința lui, acum mulțumi în gând pentru el, căci îi ascundea obrajii îmbujorați.

– Lord Maxwell, îl salută ea și făcu din reflex o reverență când el se apropie de ea.

Ambii căutători bătrâni chicotiră, alegându-se cu o privire tăioasă din partea lui Malcom.

Tăcură amândoi.

Iar disperarea care o trimisese la Malcom North fu înlocuită de o neliniște întârziată. La urma urmei, ce știa cu adevărat despre bărbatul care o salvase și care apoi o pusese pe fugă la prima și ultima lor întâlnire?

– Mă voi ocupa de tine mai târziu, Bram.

Când îi auzi amenințarea, Verity se apropie compătimitoare de bătrân.

– Hei! îl mustră ea. Nu e nevoie de așa ceva. Domnul Bram nu a făcut nimic ca să fii supărat pe el. Îl bătu ușor pe bătrân peste degetele aspre și pătate de cărbune, alegându-se în schimb cu un zâmbet strâmb și tâmp din partea lui. Pur și simplu m-a lăsat...

– Dacă-mi permiți un sfat, domnișoară Lovelace, nu le porunci oamenilor mei ce să facă.

Oamenii lui. Nu servitorii lui. Nu angajații lui. Nu familia lui.

Malcom făcu un semn din cap, iar Fowler și Bram plecară degrabă. Se îndepărtară amândoi cu pași ușor șchiopătați, dar iuți. Le înțelegea graba. Malcom North avea acest efect asupra oamenilor. Verity îi privi plecând, invidiindu-i că puteau evada.

– Nu ai de ce să fii atât de ursuz, spuse ea după ce plecară. Sau poate ești mereu așa? Îl privi insistent și oftă când Malcom nici nu îi confirmă, nici nu neagă. Am crezut că în urmă cu câteva săptămâni ai fost ursuz din pricina circumstanțelor încordate în care ne-am întâlnit, continuă ea. În orice caz, ar trebui să fii mai binevoitor cu ei.

– Ai prefera să te las să continui să îi bați la cap pe cei din lumea mea cu întrebări despre mine?

Judecând după zâmbetul dur de pe chipul lui, se aștepta să fie neliniștită. Și savura faptul că într-adevăr era. La naiba, nu avea să-l lase să vadă că se temea! Verity își îndreptă umerii și în clipa aceea văzu altă siluetă coborând iute scările.

Verity icni. În timp ce Malcom își arăta experiența de pe stradă în cicatricele de pe fața aspră, străinul care era mai înalt decât el și care se apropia cu pași repezi avea chipul lui Gabriel, dar ochii duri și reci și zâmbetul diavolului. Și... îi lipsea o mână.

Asta o puse pe gânduri. Toți bărbații care locuiau acolo aveau un fel de cicatrice.

„Și ar trebui să te îngrijorеze mai tare modul în care s-au ales cu rănile alea decât urmele în sine..."

Fără să vrea, Verity se înfioră.

Străinul se opri la baza scărilor.

– Să mă ocup eu de ea? întrebă el, lovind aproape cu voioșie ciotul care ar fi trebuit să fie o mână de palma deschisă, bătătorită. Însă nu gestul lui amenințător îi atrase atenția, ci mai degrabă felul amplu de a rosti vocalele, de la un ton înalt la unul jos, conferind tonalității un ușor accent galez.

– *Nu* e nevoie să se ocupe nimeni de mine.

– Mă descurc cu ea, zise Malcom, de parcă Verity n-ar fi spus nimic, iar cei doi bărbați ar fi fost mai mult decât mulțumiți să își continue conversația despre ea ca și cum nu ar fi fost de față.

Verity scrâșni din dinți.

– Repet...

Cei doi bărbați se întoarseră simultan spre ea, înăbușind restul replicii ei îndrăznețe.

Acel Lucifer brunet își atinse ciotul de borul pălăriei și apoi, aruncând o ultimă privire spre Verity, ieși din casă. Sunetele de pe străzile Londrei pătrunseră în casă înainte ca bărbatul să închidă ușa după el, înăbușind din nou zgomotul, lăsând în urmă doar o tăcere sfâșietoare care se așternu peste foaier.

Verity își dori să rupă prima tăcerea. Își dori să fie curajoasă, chiar dacă era o intimidare voalată, dar gâtlejul și gura i se uscară de teamă și nu reuși să rostească nimic.

Malcom se sprijini cu umărul de perete, iar Verity tresări.

– Acum tu.

Mintea și așa neclară îi deveni și mai confuză.

– Acum eu? întrebă ea lent, încercând să înțeleagă sensul cuvintelor lui.

– Ușa, domnișoară Lovelace, spuse el încordat. Ieși!

Malcom voia ca ea să plece. „Te-ai așteptat să vrea să rămâi?"

– Ești supărat pe mine, murmură ea, punctând problema.

Malcom încremeni și apoi își lăsă capul pe spate și râse scurt, tăios – un râs al cărui ecou răsună până în tavan. Se sfârși însă la fel de rapid precum îi izbucnise de pe buzele dure.

– Cerule, nu îmi dau seama dacă ești smintită sau proastă!

Semăna oarecum cu o insultă pe care i-o adresase cu două săptămâni în urmă, ceea ce o indignă. Părerea lui proastă, după ce fusese concediată și ținând cont de disprețul general pe care îl avea societatea față de toate femeile, fu prea mult. Verity se răsti:

– Te simți mai bine când hărțuiești o femeie? Se apropie de el până ce vârfurile pantofilor li se atinseră. Când mă înjuri și mă insulți?

– Acuzațiile mele nu au legătură cu faptul că ești femeie, spuse el calm. Cunosc numeroase femei inteligente și capabile.

Și, într-un mod straniu, o întărâtă și mai tare insulta care o clasa drept necorespunzătoare în comparație cu femeile cu care își petrecea de obicei timpul.

– Și știi ce, domnișoară Lovelace? șopti el, apropiindu-și fața de a ei atât de mult încât Verity îi simți respirația pe buze.

Toată încrederea de mai devreme care îi dăduse putere să îl înfrunte pieri.

– Ce? întrebă ea bâlbâindu-se.

– Toate acele femei ar fi avut minte cât un șobolan din canalele din Londra și nu m-ar fi căutat, așa cum ai făcut tu din nou.

Tremură, străbătută de un fior nesfârșit care ar fi trebuit să fie plin de teamă. Și totuși, sensibilitatea trupului ei contrazicea orice rațiune și judecată sănătoasă. Verity își umezi buzele.

– Din pricina articolului meu, zise ea cu vocea răgușită și sufletul la gură.

Malcom se încruntă și îi privi gura.

„Cerule!" Avea să o sărute din nou. Ba, mai mult... „Vreau să o facă..."

– Din pricina articolului tău, spuse el furios, stingând tăciunii dorinței nesăbuite care o încerca pe Verity. Pentru că ai furat ceea ce nu aveai dreptul să iei. Pentru simplul fapt că așa am stabilit eu. Ieși!

Fără să aștepte ca ea să se supună, se duse valvârtej spre ușă, apucă mânerul cu formă ciudată și deschise cu putere ușa, permițând mulțimilor de trecători să invadeze din nou intrarea.

– Îmi pare rău pentru asta, zise ea încet. Își aminti cum ea și Malcom jucaseră șah când fuseseră doi străini care se ascundeau împreună, nu adversari gata să se repeadă unul la altul. Simți un junghi de durere în piept. Îmi pare rău pentru multe lucruri, adăugă ea.

Pentru el. Ea însă nu avusese de ales. Nu când trebuise să aleagă între intimitatea lui și siguranța lui Livvie și a Berthei.

Malcom mârâi plin de ură:

– De parcă mi-ar păsa cât de puțin de scuzele tale!

Verity se înfioră.

– Merit asta. Pentru că degetele îi tremurau, și le împreună la spate. Dar mă tem că nu pot pleca. Lucru perfect adevărat, de altfel. Nu până ce nu vorbim și nu voi fi explicat... circumstanțele, îi zise ea.

Malcom își plecă capul într-o parte.

– Refuzi să pleci? întrebă el scurt, pe un ton glacial.

Fără îndoială, nu era obișnuit să i se contrazică ordinele. Oare aroganța aceea era rezultatul rădăcinilor pe care le avea în sânul nobilimii? Sau al reputației pe care și-o dobândise în afara ei?

Iar de data aceasta, în timp ce își punea toate acele întrebări, își dădu seama că izvorau nu din nevoia de a aduna informații pentru un articol, ci din dorința sinceră de a afla alte lucruri despre bărbatul precaut din fața ei.

– Eu...

Își umezi buzele. „Pleacă! E în zadar. Nu îți va oferi nimic. Ai luat deja ceea ce nu voia să împărtășească cu alții." Și-o închipui pe Livvie cu fața roșie de frig, cu gheață pe păr, într-o lume imaginară

în care locuiau toate pe stradă în timpul iernii. Verity se înfipse bine pe călcâie.

– Cred că da. Vezi tu, am știut că era nesăbuit din partea mea să vin din nou aici.

– Și totuși, iată-te aici!

– Însă Livvie, sora mea, îi explică ea, urând faptul că începuse deja să turuie incoerent, deși se mândrise mereu cu felul în care își stăpânea cuvintele. Își drese vocea. Adică Livvie a crezut că ar fi înțelept să vorbesc cu tine. La început m-am împotrivit, dar în cele din urmă m-am hotărât să vin.

Malcom se holbă la ea cu o expresie parcă cioplită în granit.

– Ca să vorbesc cu tine, încheie ea lamentabil, văzând că Malcom nu spune nimic.

În timpul tăcerii care se așternu, Verity își dădu seama că prezența ei acolo era o nebunie. Înțelese că era zadarnic să apeleze la Malcom North pentru această cerere. Sau pentru *orice altceva*.

Malcom întinse brusc mâna, iar Verity icni și își ridică brațele protector.

El zâmbi cu răceală.

– În biroul meu.

Inima îi bătea cu putere, așa că dură o clipă până când înțelese oferta. Își coborî brațele pe lângă corp și spuse:

– Mă vei... primi? întrebă ea euforică.

– Îți sugerez să te urnești înainte să mă răzgândesc...

Verity înainta deja și, pentru prima dată de când începuse să îl caute pe contele de Maxwell, simți un licăr de speranță. Poate că presupunerea lui Livvie fusese corectă.

Poate că, la urma urmei, nu era doar un căutător nemilos.

Capitolul 14

The Londoner

Sărăcie!

După ce a fost răpit, contele de Maxwell a schimbat avuția și luxul cu necazuri și tristețe. Lumea e convinsă de acest lucru.

În schimb, își ține răsuflarea în timp ce așteaptă răspunsuri: prin ce necazuri a trecut? De ce nu ar îmbrățișa cu bucurie viața în sânul nobilimii pe care a pierdut-o?

V. Lovelace

Era vădit o greșeală.

Desigur, nu era prima greșeală pe care o făcea Malcom în ceea ce o privea pe femeia asta afurisită.

Ultima îl costase scump.

Atunci de ce o conducea chiar în clipa aceea pe coridoarele locuinței lui și de ce îi acorda din timpul lui?

„Pentru că posedă o atracție misterioasă pe care nu o poți explica și căreia nu i te poți împotrivi..."

Alungă gândul acela batjocoritor din minte.

Ar fi fost mult mai nesăbuit din partea lui să o dea afară pentru greșelile pe care le făcuse în trecut fără să afle ce mai voia mica escroacă de la el de data aceasta.

Ajunseră în dreptul biroului lui, așa că îi făcu semn să intre înaintea lui.

Verity ezită; aruncă o privire șovăitoare înăuntru, dar nu intră.

– Ăsta nu e biroul tău, spuse ea zâmbind șireată din pricina *ultimei* ei vizite.

– Dacă tu crezi că am de gând să îți mai arăt camerele mele private, atunci ești mai nebună decât am crezut când te-am găsit în canale. Mișcă!

Fustele de muselină îi foșniră brusc, iar Verity intră ca o regină, bombănind ceva ce lui i se păru a fi „Ei, bine!"

Malcom își simți mușchii gurii încordându-i-se la colțuri în încercarea de a forma ceea ce aducea osânditor de tare a rânjet.

Intră după ea și închise ușa.

Verity privi cu atenție fiecare colțișor al încăperii, absorbind cu ochi șireți fiecare detaliu. Fără îndoială, ca să le poată folosi împotriva lui... din nou. Zăbovi scurt cu privirea asupra mesei de șah la care jucaseră în urmă cu ceea ce părea a fi o eternitate. Mutase afurisita masă din camerele lui private în birou pentru că nu voise să și-o amintească în camerele lui în noaptea aceea. Verity își mută privirea de la tablă spre obiectul de metal unic de pe perete. Se duse spre el și se întoarse cu spatele la Malcom, subliniind din nou faptul că nu făcea parte din lumea lui. Bărbații, femeile și copiii care

loculau pe străzile acestea știau că nu trebuia să te întorci niciodată cu spatele... la nimeni.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, murmură ea.

– Ce naiba vrei? întrebă el, sprijinindu-se de ușă.

Verity continuă să privească obiectul.

– Ce este? întrebă ea în șoaptă.

– Un fierăstrău pentru amputații, zise el, savurând felul în care Verity se crispă. Cel mai bine era să știe cu cine, cu ce avea de-a face. Malcom se desprinse de lângă ușă și își croi drum spre ea. Se opri lângă umărul ei. Își coborî gura spre urechea ei și șopti: Ai mai văzut vreodată unul, Verity?

Verity clătină tremurător din cap.

– Nu, se bâlbâi ea.

Malcom întinse mâna pe lângă ea, iar Verity își încovoie umerii; reacția ei defensivă îi lipi în mod necugetat spatele de pieptul lui. El arătă spre oțelul ruginit.

– Vezi contrapiulițele acelea? Nu așteptă ca Verity să-i răspundă. Ele țin lama la locul ei. Iar aici, continuă pe un ton mătăsos, mânerul acesta decorat, zise el arătând spre lemnul de mahon care fusese sculptat în formă de vultur, ar fi folosit de chirurg ca să taie mușchi, piele și os.

– Ar fi? întrebă ea și își lăsă ușor capul pe spate, dezvăluind obrajii care îi păliseră pe parcursul poveștii lui.

Fără să își mute privirea de la ea, Malcom apucă obiectul cu pricina. Ea privi îngrozită și se feri când el coborî și mai mult fierăstrăul.

Malcom zâmbi afectat, îi împinse mânerul în palmă și își încovoie mâna peste a ei, forțând-o să-l apuce.

– Deseori lumea preferă, zise el și îi privi chipul, lucrurile drăguțe. Atât de mult încât le-ar îngădui și acolo unde nu este loc pentru ele. Îi îndrumă mâna într-o mișcare de tăiere sus-jos. Uite cât e de ciudat de apucat, îi șopti el la ureche. Închipuie-ți acum că tai piele și mușchi!

Verity icni în tăcere, dar nu se trase de lângă el.

– Și ai experiență... în folosirea unui fierăstrău de chirurg? întrebă ea în șoaptă, cu vocea sugrumată.

Întreba mereu. Femeia întotdeauna punea întrebări. Ținând cont de propriul devotament față de munca pe care o făcea, altminteri ar fi fost impresionat dacă nu ar fi fost el subiectul însărcinării

ei. Oricum, trebuia să recunoască un lucru: deși fusese îngrozită, așa cum intenționase el, tot îi adresase întrebările acelea incomode.

Malcom își apropie buzele de urechea ei.

– Cauți alte detalii pentru articol, scumpo?

– De fapt, începu Verity și se întoarse spre el. Trase aer în piept, își ridică bărbia și continuă: De aceea am venit.

Malcom dădu să spună ceva, dar nu reuși să formuleze un răspuns. Nici unul potrivit. Încercă din nou.

În cele din urmă, reuși doar să râdă aspru, strangulat.

– Câtă insolență!

– Nu e insolență să încerc să îmi fac treaba.

– Ba este dacă procedezi așa, Verity. Ca să nu o apuce de umeri și să nu o zgâlțâie bine de tot, îi luă fierăstrăul din mână și îl agăță la loc pe perete. Ți-am mai spus că nu am nimic de împărtășit. Și tu ce ai făcut? Un mușchi al pleoapei i se zbătu agasant. Le-ai dat povestea ta inventată...

– Nu a fost o poveste inventată, zise ea cu seriozitatea întipărită în fiecare centimetru delicat al chipului ei în formă de romb răsturnat. Tot ce am scris a fost adevărat, Malcom...

Malcom pufni batjocoritor. Ce porcărie! Fie încerca să îl lingușească pentru a afla mai multe informații, fie era o romantică afurisită care avea mai puțină minte decât o târâtoare.

– Acțiunile mele din ziua aceea au fost...

– Eroice, zise Verity, întorcându-și mâinile cu palmele în sus. M-ai salvat. A fost singurul articol pe care l-am avut în ziua aceea și pe el l-am scris.

Malcom îi privi pielea aspră a palmelor, unghiile ciobite, petele de cerneală din pliurile palmelor. Cerneala, semnul negru al trădării ei, îi aminti că orice rostea avea legătură cu articolul pe care voia să-l vândă.

– Nu ți-am oferit nici o informație. Le-ai luat singură, Verity. Și nu avea de gând să-i mai ofere nimic. Acum, dacă ești înțeleaptă, continuă el, ai face bine să nu mai apari vreodată la ușa sau în calea mea.

Verity își mușcă buza de jos plină.

– Nu pot pleca. Nu am de ales. Am nevoie de acest articol, se bâlbâi ea.

Malcom rămase neafectat.

– Sora mea...

– Ah, da, sora cu pantofii. Cea care te-a convins să vii la mine.

Ochii lui Verity licăriră.

– Mă iei peste picior?

– Ar trebui să îmi pese suficient de tine ca să te iau peste picior. Și nu îmi pasă.

Verity tresări, iar pe Malcom îl încercă o senzație cu totul străină, atât de străină, încât nu reuși să o identifice cu precizie, dar i se păru că aducea destul de mult a vină... Se părea că de fapt conștiința lui nu era chiar atât de moartă pe cât se așteptase sau sperase el.

Verity se cuprinse cu brațele de talie și ieși din spatele lui. Se îndreptă spre partea din față a biroului, spre ușă și, mai important, spre ieșire, așa cum ar fi trebuit să facă de mult.

Se opri pe covorul de lână circular și jerpelit din mijlocul încăperii ca în mijlocul unei ținte.

– Sunt angajata ziarului *The Londoner*.

Bineînțeles că n-ar fi trebuit să se aștepte să plece.

– Mi-ai spus asta data trecută.

– Ca să îmi păstrez slujba trebuia să îi predau șefului această poveste.

– Povestea *mea*.

Din care până și el cunoștea doar câteva detalii. Șoapte îndepărtate ale unor momente întunecate pe care nu le putea scoate din umbre și cu care nu avea de gând să se murdărească pentru această femeie... Sau pentru oricine altcineva. Trecutul lui nu conta. Tot ce conta era viitorul.

– Și ar trebui să îmi pese mai mult de circumstanțele tale decât de ale mele? se răsti el.

Verity îl privi tristă.

– Nu, spuse ea încet. Presupun că nu. Dar m-am gândit că s-ar putea să conteze pentru tine că bunăstarea familiei mele atârnă de reușita mea de a face rost de această poveste... De povestea ta, Malcom!

– Nu contează, spuse el cu grosolănia lui obișnuită.

Atunci de ce avea impresia că se mințea singur?

Verity trase tremurat aer în piept. Privi peste umărul lui, de parcă nu reușea să se uite la el, și spuse:

– Nu ai oameni la care ții? Oameni a căror bunăstare contează pentru tine?

– Nu, răspunse el cu o ușurință izvorâtă din adevăr.

Nu existase niciodată nimeni. Și nu avea să existe vreodată cineva. Dependența de alții nu aducea nimic bun.

Verity îl privi scurt.

– Domnul Fowler și domnul Bram. Bărbatul brunet care a fost aici mai devreme?

Malcom îi aruncă o privire.

– Nici unul dintre ei nu contează pentru mine în afara relațiilor de afaceri.

– Îi tratezi pe cei apropiați de parcă ar fi mai puțin de atât.

Malcom zări o licărire de compătimire în ochii ei expresivi.

– E un mod trist de-a trăi, domnule North.

– Ah, da, dar nu eu sunt cel jalnic, cel care se umilește în fața unui străin, renunțând la onoare și bun-simț din pricina unei surori, nu?

În loc să se înfurie, așa cum intenționase el, Verity zâmbi tristă.

– Aș prefera oricum o viață, cum ai zis, plină de umilință și jalnică, dar cu oameni pe care îi iubesc în ea decât existența asta rece, goală și lipsită de emoții pe care ți-ai creat-o.

El nu crease nimic. Pur și simplu trăise viața pe care o primise. Îi stătea pe limbă să i-o spună și ei. Se abținu să nu îi facă o mărturisire pe care nu avea nici un drept să o audă.

De parcă i-ar fi simțit slăbiciunea, Verity se duse spre el.

– De ce ești atât de hotărât să îți păstrezi secretele, Malcom? Te simți vinovat? Te temi să recunoști în fața lumii ce ai pierdut?

Se năpusti asupra ei din doi pași lungi și o prinse ușor de brațe.

– Nu am pierdut nimic, domnișoară Lovelace! spuse el șuierat.

Ar fi trebuit să își amintească acele lucruri pentru ca ele să dispară cu adevărat.

– Nici mai mult, nici mai puțin. Asta e viața mea.

– Dar nu este așa! strigă ea, lovindu-l cu pumnul mic în piept. Ești conte.

Malcom pufni nerăbdător.

– Nu îmi doresc toate astea.

Își încovoie din reflex degetele pe brațele ei moi ca satinul și se forță să-i dea drumul. Strânse mâinile ca în tinerețe, când făcuse focul într-o locuință pe care o găsise într-o iarnă și se arsese la mână.

– Nu îmi doresc nimic din toate astea.

– Nu știi cât ești de norocos! țipă ea.

Malcom vru să o ocolească, dar Verity i se puse în cale.

– Ești mulțumit în colțișorul ăsta abject din Londra din care oricare dintre noi și-ar vinde și sufletul ca să scape. Și totuși, ești mereu îmbufnat.

– Ba nu sunt... bolborosi el.

– De ce? continuă ea în pofida întreruperii lui pline de indignare. Pentru că ai avut nenorocul să te naști conte? Ei bine, iartă-mă dacă nu îmi pare rău pentru tine, Mal...

Îi acoperi gura cu a lui. Era doar o încercare de a opri șuvoiul de cuvinte aparent nestăvilit care i se desprindea de pe buze. Și totuși, foamea explozivă pe care o simțea când se afla în apropierea ei prinse viață.

Verity gemu și se agăță de el ca o iederă.

Malcom o pătrunse cu limba, iar Verity îi răspunse mișcându-și cu îndrăzneală propria limbă. El gemu în timp ce dorința i se scurse prin vene.

Îi atinse șoldurile generoase, umflăturile la fel de generoase ale feselor, explorând-o din nou așa cum tânjise să o facă în moduri care îl ținuseră treaz în ultimele săptămâni. Îi devoră gura cu aroma ei fadă de miere șocant de seducătoare și de dulce.

– Nu sunt gentlemanul care crezi tu că sunt.

Gâfâi cu buzele lipite de ale ei, după care îi apucă tivul rochiei și îi ridică fustele, expunându-i picioarele, apoi își înfipse vârfurile degetelor în șoldurile ei.

Verity țipă ascuțit și își lăsă capul pe spate.

Malcom își coborî capul, îi supse și îi mușcă gâtul lung. O atinse cu buzele peste tot, stârnindu-i tot mai multe sunete sugrumate pline de dorință.

Îi prinse un picior și i-l încovoie pe talia lui. Unghiul acela voit îi lipi mădularul pulsând de miezul ei. Chiar și prin pantalonașii decenți, îi simți căldura arzătoare. Iar o îmbrățișare care începuse cu un anumit scop deveni mai puternică, mai mistuitoare, făcându-l să o simtă doar pe femeia din brațele lui. Se împinse în ea.

O văzu pe Verity formând un cerc mic cu buzele.

– Oh! șopti ea cu vocea răgușită, plină de dorință, ceea ce îl atâță și mai tare.

– Cine ești, Verity Lovelace? întrebă el în șoaptă după fiecare sărut scurt și apăsat.

Verity îi răspunse doar gâfâind scurt.

Dorința pe care o simțea era absurdă, nevoia trupului lui era mistuitoare.

Și motivul pentru care nu auzi ușa deschizându-se... Până când fu prea târziu.

Înjurând, se îndepărtă de Verity și o împinse în spatele lui.

– La naiba, Fowler!

Căutătorul bătrân rămase în pragul ușii, fără să își ascundă rânjetul amuzat.

– Am venit doar să văd dacă vrei s-o azvârl afară, zise el zâmbind și mai tare. Dar văd că nu vrei.

– Ieși naibii de-aici! urlă Malcom.

Fowler închidea deja ușa după el.

Râsetul lui se auzi pe coridor, înăbușit și apoi îndepărtat, după care dispăru.

Malcom își trecu mâna prin păr. „Fir-ar să fie!" Una era că dăduse dovadă de slăbiciune nu o dată, ci de două ori în ceea ce o privea pe Verity Lovelace, dar era cu totul altceva să își arate slăbiciunea în fața lui Fowler sau a oricui altcuiva.

Se întoarse spre Verity și o găsi îndreptându-și fustele.

– Ai servitori neconvenționali.

Dacă nu i-ar fi tremurat ușor palmele, ar fi crezut că nu era deloc afectată, așa cum sugera tonul ei calm.

– Nu am servitori, spuse el tăios.

Văzu interesul din privirea ei isteață și grăitoare.

– Atunci cine sunt?

Alte informații pe care i le dăduse. Prea multe deja. Și ar fi pus rămășag că tocmai asta urmărise când amintise numele celor doi. Malcom rânji și își apropie fața de a ei.

– Nu ți-am dat suficiente informații pe care să le tipărești în rubrica ta? Își simți obrajii îmbujorați. Păcat pentru tine că a venit Fowler, o tachină el, hotărât să o reducă la tăcere. O clipă mai târziu, și mi-aș fi dat jos pantalonii. Închipuie-ți ce articol ai fi putut scrie. Nicidecum la fel de romantic ca primul. Femeie elegantă se împerechează cu moștenitorul...

Verity îl plesni.

Tare. Sălbăticia loviturii și faptul că nu se așteptase la ea îi dădură capul pe spate și îi făcură urechile să îi țiuie. Malcom își mișcă maxilarul. Ei bine, chiar reușise să pună capăt întrebărilor. Începu să o aprecieze din nou pe obrăznicătura neînfricată.

– Nu trebuia să fii bădăran, ripostă ea bâlbâindu-se ușor, îndrăzneață, deși temătoare.

Se duse spre ea. Verity se dădu în spate până ce atinse draperiile care ascundeau străzile de dedesubt și rămase fără spațiu.

– Și nu sunt o femeie elegantă, continuă ea, ridicându-și palmele când Malcom se opri în fața ei. Sunt pur și simplu o femeie care încearcă să-și facă treaba și să-și îngrijească familia. Iar tu? Îl privi cu compătimire. Ești atât de egocentric, încât nu îți pasă câtuși de puțin de necazul altcuiva. Ai proprietăți. Pe care le ții goale. Fără să-ți pese că ai dat afară servitori care aveau nevoie de un serviciu.

Malcom o privi din cap până în picioare pe această femeie care îi răsturnase lumea cu susul în jos.

– Așa e. Și ți-am spus deja: nu sunt genul de bărbat căruia să-i pese.

Sau care să știe. Își puse mâna lângă capul ei, luând-o parcă pe jumătate în brațe. Nimic bun nu avea să iasă dintr-o discuție prelungită. Nu ieșise nimic bun nici până atunci, iar de când o găsise în canale, avusese parte doar de probleme.

– Și știi ce, Verity? Proprietățile acelea elegante n-au decât să rămână goale până ce se vor prăbuși. Și acum ieși de aici!

Spre deosebire de ultima dată, cu două săptămâni în urmă, când Verity fugise în toiul nopții, de data aceasta își îndreptă încet umerii.

– Prea bine. Nu te voi mai deranja din nou.

– Bine, așa să faci! strigă el după ea. Ah, încă un lucru, domnișoară Lovelace.

Verity se opri.

– Dacă mă vei înșela din nou, te voi distruge.

Verity tremură ușor și, în pofida fricii care o încerca, își ridică sfidătoare bărbia.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Nu o voi face.

O clipă mai târziu, Verity Lovelace dispăru.

– Obrăznicătură nenorocită!

Cum îndrăznea să pătrundă în lumea lui și să-i spună cum ar trebui să trăiască? Sau să pună la îndoială deciziile pe care le lua? Nu îi datora nimic. Nu datora nimănui nimic.

Malcom se duse cu pași apăsați la fereastră și trase draperiile. Cercetă trotuarul și o văzu.

Verity coborî cele patru trepte din fața casei cu o grație de regină. Își îndreptă spatele și, preț de o clipă, Malcom se așteptă să privească înapoi. Să îl provoace din priviri, așa cum îl sfidase până atunci. Dar nu o făcu.

– Foarte bine, bombăni el, respirația lui aburind geamul pătat și încețoșând silueta de dedesubt.

Abia aștepta să nu o mai vadă niciodată pe Verity Lovelace.

„Te minți singur dacă nu recunoști că te simți euforic de fiecare dată când se află în apropiere."

De parcă i-ar fi citit gândurile osânditoare, care trădau fascinația inconștientă pe care o simțea față de ea, Verity privi în spate.

Malcom îi zâmbi batjocoritor și se prefăcu a-și atinge borul unei pălării închipuite.

Chiar și de la distanța aceea, o văzu strâmbând ușor din nasul obraznic. Apoi zăbovi pe trotuar. Acolo, în mahala, unde oameni inocenți erau jefuiți de toate lucrurile și lăsați să poarte cicatricile acelei naivități unice.

Malcom își strânse mâinile în pumni. Nu era problema lui. Verity venise din proprie voință, își riscase singură viața nesăbuită și trupul. Cei ca ea, cei care își asumau grija și răspunderea față de alții, ieșeau mereu în pierdere. Avea să fie soarta ei, nu a lui.

Nimeni nu era problema lui... Și prefera ca lucrurile să rămână așa.

„Ai proprietăți. Pe care le ții goale. Fără să-ți pese că ai dat afară servitori care aveau nevoie de un serviciu."

Da, așa cum spusese ea, avea proprietăți, dar goale, fără servitori. Malcom simți o durere ascuțită în tâmple. Șuieră chinuit printre dinți, își cuprinse capul cu mâinile și apăsă, în încercarea de a domoli senzația înțepătoare.

Dar fu în zadar. Îl străbătură în continuare valuri de agonie.

Îi apăru un chip în minte. O voce. Două persoane conversând. Un servitor înalt, în livrea, uitându-se în jos la un băiețel care ținea palmele întinse. „Un biscuit în plus pentru dumneavoastră. Acum duceți-vă de aici, stăpâne P..."

Malcom icni și se îndreptă brusc în timp ce restul amintirii dispăru. Broboane de sudoare i se revărsară de pe frunte și îl usturară ochii. Clipi ca să alunge senzația incomodă de usturime. Se forță să deschidă ochii și o căută iarăși pe cea care trezise demoni care ar fi putut foarte bine să aparțină altcuiva.

Nu mai era.

Nu zări nici urmă de Verity Lovelace în depărtare.

Malcom își șterse sudoarea de pe față. Cum îndrăznise? Cum îndrăznise să vină și să-l înfrunte? Nu știa nimic despre toate astea.

De fapt, nici *el* nu știa nimic despre toate astea. Nu chiar. Nu își știa trecutul. În cel mai bun caz, amintirile lui erau neclare, iar în cel mai rău caz, erau pustii.

Până acum... Până la acel ecou îndepărtat al unui alt loc, dintr-o altă vreme, cu siluete pe care nu le pricepea, dar pe care le cunoștea în mod firesc.

„Eu eram băiatul acela cu servitorul!"

– Ajunge! cârâi el, simțind nevoia să își audă propria voce, să audă altceva decât bâzâitul puternic din urechi, ca să se ancoreze bine în realitate și să se concentreze asupra cui să își reverse într-un mod mai sigur furia: asupra femeii insolente care îndrăznise să intre în reședința lui și să îl înfrunte.

„Fără să-ți pese că ai dat afară servitori care aveau nevoie de un serviciu."

Nu îi păsa. Chiar nu.

Și totuși... Dacă nu îi păsa, atunci de ce să nu le îngăduie oamenilor cu pricina să rămână ca înainte, să se ocupe de o gospodărie goală și să trudească toată viața lor nefericită, așa cum făcea și el?

– Bram! strigă el cu glas răsunător.

Câteva clipe mai târziu, fostul căutător mătăhălos intră șontâc în încăpere.

– Da?

Malcom se încruntă. Bram era olog de când îl știa.

– S-a agravat.

Scărpinându-se pe frunte, Bram îl privi ciudat.

Și poate că *era* într-adevăr ciudat. Obrăznicătura, cu toate acuzațiile și întrebările ei, îl dăduse peste cap.

– Piciorul tău, clarifică el pe un ton tăios.

– Da. Bram se înseninâ și zâmbi larg. Dar ochii mei sunt mai bine.

Da, chiar erau.

– Domnișoara m-a ajutat. A zis că are ceva care să mă ajute și cu piciorul.

În timp ce căutătorul pe jumătate fermecat turui întruna despre virtuoasa Verity Lovelace, Malcom își simți pleoapa tresărind.

Bram păru să observe ticul involuntar, căci se opri brusc din a o mai lăuda pe obrăznicătură.

– Ai vrut ceva? îl întrebă bătrânul căutător șovăitor.

– Nu, scrâșni Malcom. Ba da.

Ce naiba era în neregulă cu el? Ce nebunie îi provocase vrăjitoarea?

Nerăbdător să-i facă pe plac încă de când îl angajase, Bram se holbă la el și aștepta.

– Sanders... Malcom făcu o grimasă. Administratorul meu. Pentru că, indiferent că voia sau nu, bărbatul răspundea în fața lui. Spune-i să-i angajeze înapoi pe servitorii afurisiți pe care i-a dat afară.

– Și ce să facă cu ei?

– Și... Să-i angajeze înapoi, încheie el patetic, fluturând din mână. Pe posturile lor de dinainte. N-au decât să și le reia. Dacă vor.

– Altceva?

Malcom clătină încordat din cap, iar Bram vru să plece. Doar că...

– Spune-i lui Sanders că am încheiat cu vizitele lui.

Malcom fusese suficient de răbdător – se ocupase de transferul proprietăților și de detaliile ce țineau de titlul Maxwell. Nu mai aveau de ce să se întâlnească.

– Cum vrei tu, zise Bram și se îndepărtă șchiopătând.

– Bram, zise Malcom, oprindu-l pe bătrân la ușă. De fapt, voi mai avea nevoie de ceva de la tine și de la Fowler.

Mai târziu, după ce plecă Bram, Malcom se întoarse la fereastră și privi spre zona de pe trotuar în care o văzuse ultima dată pe Verity. Între timp, o târfă machiată îi luase locul și era pe punctul de a încheia o tranzacție cu un filfizon îmbrăcat în haine țipătoare. Îl luă pe gentleman de mână și îl conduse spre cine știe ce alee pe care își făcea treaba.

„Și nu sunt o femeie elegantă. Sunt pur și simplu o femeie care încearcă să-și facă treaba și să-și îngrijească familia. Iar tu? Ești atât de egoist încât nu îți pasă câtuși de puțin de necazul altcuiva."

„Nu mă voi gândi la asta."

„Nu mă voi gândi că e pe cont propriu."

Verity Lovelace fără slujbă... Nu era nici problema, nici răspunderea lui.

Se isprăvise.

Le închisese ușa titlului Maxwell și femeii pe nume Verity Lovelace.

Dar oare de ce nu se simțea satisfăcut, așa cum s-ar fi așteptat?

Capitolul 15

The Londoner

Lordul Maxwell este om... sau monstru? Părerile sunt împărțite. Cu toate acestea, lumea așteaptă răspunsul la această întrebare.

M. Fairpoint

– Deci? auzi Verity imediat ce închise ușa după ea.

Bertha o aștepta, frângându-și mâinile.

Verity aruncă o privire spre dormitorul pe care îl împărțea cu sora ei.

– A încercat să stea trează, dar a adormit cu vreo oră în urmă.

– Foarte bine, bombăni Verity, frecându-și umărul drept care o durea.

– Pe unde ai umblat, fetițo?

– M-am plimbat, spuse Verity încet și, stând într-un picior, își dădu jos un pantof, apoi pe celălalt.

Își mișcă degetele de la picioare în încercarea de a le dezmorți după ore întregi de plimbare.

– Te-ai plimbat?

„Gândește-te!" Trebuia să spună ceva...

Verity își sprijini fruntea de geamul încălzit de soarele târziu de primăvară.

– Trebuie să existe o soluție, murmură femeia.

Mereu exista una.

– Știu, șopti ea.

– Sper că n-are legătură cu afurisitul căutător, bombăni Bertha, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Individul ăla nu va ajuta pe nimeni în afară de el însuși. Nici măcar nu împarte canalele cu alții, de parcă ar fi ale lui, bombăni ea în barbă.

Și, pentru prima oară de când plecase de la reședința lui Malcom și înfruntase nesiguranța sorții care o aștepta, Verity zâmbi.

– De fapt, chiar are legătură cu Lord Maxwell.

– Ascultă-mă bine, fetițo, nu te poți bizui pe el!

Nici că se rostiseră vreodată cuvinte mai adevărate. Avea însă de gând să-și însușească singură ajutorul lui Malcom North, contele de Maxwell.

– Are legătură cu reședința lui, spuse Verity încet.

Bertha clătină din cap.

– Nu pricep.

Verity dădu fuga la valiza în care își ținea notițele și carnețelele și le răsfoi.

„Unde e? Unde e?"

– Tocmai le-am ordonat, se plânse Bertha.

Verity continuă să caute.

– Uite-o, murmură ea și scoase lista.

Se ridică, răsucindu-și fustele rochiei negre primite de la el, și îi întinse doicii foaia.

– Ce-i asta? întrebă Bertha, uitându-se în treacăt peste lista scurtă.

– Sunt proprietățile lui.

Trei reședințe nelocuite. Nu aveau nici măcar servitori care să le îngrijească. Una dintre ele chiar în centrul Londrei. Inima începu să-i bată cu putere, doar că, pentru prima oară de când plecase cu capul sus din casa lui din mahala, nu-i bătea de panică.

– Are trei, adăugă ea.

– Văd. Și crezi că ți-o va da pe vreuna dintre ele? o întrebă Bertha privind-o de parcă și-ar fi pierdut mințile.

Poate că așa era, deoarece nu i se părea o idee chiar atât de proastă.

– Nu, zise Verity și zâmbi tot mai larg. O voi lua eu.

Bertha făcu ochii mari.

– Ți-ai pierdut mințile!

Vru să-i înapoieze foaia, dar Verity o ignoră.

– Sunt descurcăreață.

Bertha pufni batjocoritor.

– Așa te consideri? Când furi de la un lord?

– Oare chiar se poate numi furt, Bertha...

– Da.

– Dacă nu are de gând s-o folosească?

Bertha tăcu, semn că logica lui Verity o blocă. Și apoi clătină din cap.

– Unul ca el se va bucura să te vadă atârnând în streang.

Verity își aminti vorbele rostite de gentlemanul cu pricina...

„Ah, dar nu eu sunt cel jalnic, cel care se umilește în fața unui străin, renunțând la onoare și bun-simț din pricina unei surori, nu?"

În pofida căldurii umede a zilei de primăvară târzie, Verity se înfioră. Nu încăpea îndoială că, dacă avea să descopere că luase un lucru care îi aparținea, avea să o distrugă. Își frecă brațele în încercarea de a alunga frigul.

– Știi că am dreptate și în privința lui, fetițo, murmură Bertha cu o istețime care putea veni doar din faptul că o ținuse pe Verity pe genunchi când fusese doar un bebeluș.

Fosta doică oftă și îi întinse foaia lui Verity, forțând-o să ia înapoi notițele despre conte.

Problema era că Verity o știa. Totuși, până când avea să își găsească o slujbă nouă și apoi o locuință nouă, viața ei și cei care depindeau de ea se aflau în primejdie.

– Viitorul nostru este deja pierdut, Bertha.

– Nu știi ce înseamnă o viață pierdută, Verity. Crezi că mai rău de atât nu se poate. Privirea Berthei se întunecă. Dar nu e așa. Nici pe departe.

– Să nu ai un acoperiș deasupra capului... Nu poți să decazi mai rău de atât! se răsti Verity, iar vocea îi umplu încăperea. Aruncă o privire spre ușa închisă a surorii ei, iar de data aceasta adăugă șoptit: Vom avea grijă.

– Te aștepți să ne perindăm cum vrem noi într-un colțișor elegant din Londra? Să dăm buzna pe ușa din față fără să atragem atenția asupra faptului că suntem doar niște femei de rând care le invadează lumea elegantă?

Verity își roase o unghie deja crestată. Așa era, nu puteau intra pe ușa din față a unei proprietăți din Grosvenor Square.

– Vom folosi intrarea servitorilor și o vom face pe întuneric. După ce persoanele respectabile se duc la culcare.

Bertha pufni batjocoritoare.

– Ce știi tu despre obiceiurile lor?

Fiind fiica bastardă a unui conte, era limpede că nu învățase cum era lumea nobilimii de la tatăl ei și de la legăturile lui cu aristocrația.

– Uiți un lucru, îi aminti Berthei. De-a lungul anilor, mi-am câștigat salariul înțelegând și scriind despre fiecare detaliu al vieții nobililor. Am aflat când se mută de acasă. Când se retrag seara. Între ce ore socializează. Știu și tiparele servitorilor. Cu fiecare contraargument care o reducea pe Bertha la tăcere, Verity deveni tot mai încrezătoare în planul ei. Până ce voi găsi de lucru, vom deveni pur și simplu umbre printre cei vii.

Bertha își țuguie buzele.

– Nu ai cum să devii o umbră dacă trebuie să pleci din casa aia afurisită la niște ore respectabile ca să-ți cauți de lucru.

– Voi avea grijă, jură ea.

Bertha nu spuse nimic, așa că Verity se apropie de ea.

– Ce altă opțiune avem? Unde vrei să mergem? Să folosim puținii bani pe care îi avem ca să închiriem o cameră pentru o noapte sau două?

Se priviră reciproc, într-o luptă tăcută a voințelor.

Bertha oftă.

– Prea bine, spuse ea cu asprime. Dar să fie limpede că mi se pare o idee periculoasă.

Să intre în casa unui bărbat care o avertizase să nu-l mai înșele niciodată? Da, o astfel de decizie nu era câtuși de puțin sigură, ci cât se poate de riscantă. Se forță să zâmbească, deși nu-i venea să o facă.

– Nu are de ce să afle vreodată.

Însă nu știa sigur dacă încerca să se liniștească pe ea însăși sau pe cealaltă femeie.

Câteva ore mai târziu, după ce străzile se goliseră și se liniștiseră, Verity, Livvie și Bertha coborâră din birja închiriată în fața celui mai neverosimil adăpost.

– Persoana care locuiește acolo ne va lăsa să intrăm? întrebă Livvie în șoaptă.

– Da.

Chiar dacă el nu o știa.

Verity își potoli uimirea pe care i-o stârni structura de stuc impresionantă și se forță să închidă gura. Aruncă o privire în jur. Cu cât rămâneau mai mult timp pe trotuarele acelea elegante, cu atât riscau mai mult să fie prinse hoinărind pe străzile din Grosvenor Square. Nu încăpea îndoială că, dacă ar fi trecut cineva pe lângă ele sau dacă ar fi aruncat o privire pe fereastră și le-ar fi zărit pe toate

trei cu acele bagaje, ar fi devenit bănuitor și ar fi chemat un polițist – și pe bună dreptate.

– Haide, spuse ea țâfnoasă, apucând un mâner al bagajului, în timp ce Bertha îl apucă pe celălalt.

Livvie apucă degrabă cele două valize și porni după ele.

– E un amic al tatei?

– Șșșt, șoptiră Verity și Bertha.

– E sau nu? repetă Livvie pe un ton mai măsurat.

– Nu, răspunse Verity scurt.

Un amic al tatei? Dacă exista o persoană atât de generoasă, cu siguranță nu reușise să le ajute cu nimic în ultimii ani.

În cele din urmă, sora ei iscoditoare se opri din pus întrebări. Când ajunseră la ușa pentru servitori, Verity încercă mânerul.

„Încuiat."

– Ce te așteptai? Să fie descuiat? bombăni Bertha. Dă-te la o parte! zise femeia, apoi se întinse pe lângă Verity și vârî un ac de păr în încuietoare.

Verity făcu ochii mari. Când naiba învățase doica lor să forțeze o broască?

– Ce faci? o întrebă Livvie pe Bertha. Ce face? o întrebă același lucru pe Verity când doica lor nu-i răspunse și se concentră în continuare să descuie ușa.

Verity își duse degetul la buze și clătină ușor din cap.

O clipă mai târziu, încuietoarea cedă cu un pocnet satisfăcător.

– Gata! zise Bertha, apoi împinse ușa și apucă un capăt al cufărului.

Când văzu că Verity nu îl luă pe celălalt, se încruntă la ea.

Verity se puse în mișcare și apucă mânerul opus, apoi intră după Bertha. Închise degrabă ușa în urma lor, alungând lumina fadă emanată de cerul nocturn și înlocuind-o cu un văl de întuneric.

– Acum pot vorbi? șopti Livvie.

Oare putea?

Oare puteau?

Bertha privi agitată în jur.

– Ești convinsă că i-a concediat pe servitori? Că nu a păstrat majordomul și menajera, cum fac lorzii?

– Cine? insistă Livvie.

Verity o avertiză din priviri pe Bertha și lăsă jos capătul ei de cufăr, după care se apropie de sora ei.

– O persoană pe care o cunosc. Un prieten.

– Gentlemanul care te-a salvat din canale?

– Într-un fel, răspunse ea.

Livvie se încruntă confuză.

– Da sau nu?

– Șșșt! făcură Verity și Bertha la unison.

Verity își drese glasul.

– Ai avut... dreptate mai devreme. În ce-l privește pe Lord Maxwell și bunătatea lui, adăugă cu o grimasă.

– Într-adevăr, binevoitor, murmură Bertha, iar Verity o avertiză din nou din priviri.

– Dar ai spus...

– M-am înșelat. Ți-am ascultat sfatul. L-am căutat, așa cum mi-ai sugerat.

Livvie ridică din sprâncene, uimită.

Și, chiar și în bucătăria întunecată, Verity zări licărirea de romantism din privirea surorii ei și o auzi suspinând. Avea timp berechet să se neliniștească în privința naivității ei. Momentan, avea scopul ei.

Doar că... Livvie privi în jur.

– Dacă ne-a îngăduit să locuim aici, de ce intrăm pe furiș? întrebă ea bănuitoare.

Într-adevăr, de ce? De-a lungul anilor, Verity creionase suficiente povești încât ar fi trebuit să fie un lucru firesc pentru ea să fabrice una acum. Doar că munca ei nu fusese niciodată ficțiune. Le oferise oamenilor faptele și sinceritatea pe care le căutaseră, într-o măsură pe care unii dintre numeroșii nobili care se regăsiseră pe acele pagini de scandal o consideraseră de-a dreptul ofensivă.

– Păi...

O simți pe Bertha holbându-se la ea. Așa cum făcuse de multe ori când Verity, pe când era doar o copilă, încercase să iasă din te miri ce bucluc. Sora ei însă merita să știe adevărul. La vârsta ei, își însușise deja rolul de mamă.

– Livvie, începu ea, ai dreptate. Nu am fost întru totul sinceră.

Ușa dintre bucătărie și intrarea dinspre coridoare se deschise cu putere și două siluete năvăliră spre ea, îndreptând prăjini de peste doi metri spre ele. Verity icni și le îmbrânci pe Bertha și Livvie în spatele ei.

– Ia, ziceți, întrebă cu voce tunătoare una dintre siluete. Ce-i asta?...

Accentul cockney familiar se opri, iar doi bărbați cunoscuți cu părul alb și sprâncene stufoase se holbară la ele muți de uimire.

Verity le zâmbi cât putu de frumos.

– Bram. Fowler. Ce bine îmi pare să vă văd din nou!

Capitolul 16

The Londoner

Locuită!

Înalta societate a aflat că servitorii concediați de Lord Maxwell au fost reangajați, un lucru cât se poate de curios!

M. Fairpoint

Poate că lumea acceptase adevărul: un căutător din Dials nu avea cum să fie un soț potrivit pentru o femeie, fie ea o lady sau nu. Poate că gentlemenii văzuseră în ce condiții grosolane trăise, complet rupt de lumea lor elegantă și sigură, și acceptaseră, chiar dacă numele îi era însoțit acum de un titlu, că nu avea să fie vreodată un gentleman.

Sau poate că avusese pur și simplu noroc, cum se întâmplase de nenumărate ori de-a lungul anilor.

Un lucru era cert: parada de debutante și tați disperați se încheiase.

Brațele îl dureau de la efortul de a se ține ridicat. Malcom se concentră la partea din față a încăperii, blocând durerea care îi pulsa în brațe. Viața lui revenise la o rutină familiară. Își petrecea zilele pregătindu-se fizic să caute prin canale. Își petrecea nopțile prădându-le.

Conversațiile cu cei pe care îi numea asociații lui nu mai erau împletite cu împunsături și amuzament pe seama schimbărilor care avuseseră loc în viața lui.

Nu mai avea parte de *musafiri* nedoriți.

Și domnișoara Verity Lovelace nu se mai întorsese.

Asta ar fi trebuit să fie o victorie. Ar fi fost de-a dreptul norocos să nu se mai intersecteze vreodată cu zgripțuroaica nefericită care îi zguduise din temelii existența și îi dezvăluise lumii întregi identitatea și locația. Căutase hotărâtă informații despre el, ca să le poată vinde unor ziare de nimic care ar fi fost mai utile ca hârtie de șters la fund decât ca lectură.

Și totuși, se gândise la ea.

În fiecare zi de când ieșise cu pași apăsați și mândră din casa lui, închizând ușa în urma ei nu cu o bufnitură zgomotoasă, ci cu un clichet ușor, osânditor și decisiv, marcând un sfârșit.

Sfârșitul lor.

– Foarte bine, scrâșni el.

Se mai ridică puțin și apoi, schimbându-și cu grijă centrul de greutate, își roti corpul și rămase în echilibru.

„Nu știi cât ești de norocos! Ești mulțumit în colțișorul acesta abject din Londra din care oricare dintre noi și-ar vinde și sufletul ca să scape. Și în tot acest timp ești mereu îmbufnat..."

Iar Malcom nu voia să se gândească la ea așa cum fusese atunci: vulnerabilă și stăruitoare, disperată să obțină informațiile pe care doar el i le-ar fi putut oferi ca să își ajute sora.

– Dacă a existat vreodată o soră, bombăni el, în timp ce sudoarea i se scurse pe obraz.

Pentru că fără îndoială era doar altă minciună. La fel de egoistă precum vara nesuferită în Seven Dials, femeia aia nu era în stare de altceva.

Doar că, deși prefera să o considere pe Verity Lovelace o simplă mincinoasă, femeia rostise tot ce-i spusese cu un adevăr pe care nici cea mai bună actriță din Londra nu l-ar fi putut imita. Fusese dispusă să își vândă sufletul, un sentiment pe care el îl cunoștea mult prea bine. Când Dumnezeu tăcuse cu desăvârșire, se învoise de atâtea ori cu diavolul, că nici măcar sufletul lui murdar nu mai valora nimic pentru stăpânul întunericului.

Verity fusese de o sinceritate pură, iar vulnerabilitatea ei îi amintea prea mult de el însuși, așa cum fusese cu multă vreme în urmă. Cu atât de mult timp în urmă, încât uitase cum se simțise când se aflase în locul ei: *înspăimântat*.

Malcom înjură și coborî de pe bare. Ateriză pe podea. Își flutură brațele în față și în spate, relaxându-le.

Oare ce avea Verity de îl bântuia amintirea ei? De nu putea să își ia gândul de la ea? De ce nu putea să uite cum era să o țină în brațe?

Și, mai rău, de ce nu putea scăpa de dorința de a o simți din nou în brațele lui? De a o gusta. De a-i explora formele voluptuoase ale șoldurilor și ale feselor. Îl străbătu un val de dorință.

Se auzi o bătaie în ușă.

Bătaia aceea ritmică pătrunse prin gândurile legate de ea, iar de data aceasta deranjul de obicei nedorit se dovedi a fi o distragere bine-venită. Malcom apucă un prosop și se șterse pe față.

– Ce e? strigă el cu vocea înăbușită de pânza albă.

Giles intră în încăpere cu sacul încolăcit pe braț.

– North!

„Îi tratezi pe cei apropiați de parcă ar fi mai puțin de atât... E un mod trist de a trăi, domnule North."

– Nu are legătură cu asta, se răsti el.

Giles se încruntă.

– Poftim?

– Nimic, mormăi Malcom. Cum îndrăznea să critice felul în care relaționa cu asociații lui? Giles, salută el cu întârziere. Malcom se uită la ceas. Era ora 21.10. Giles ar fi trebuit să intre în tura de seară.

– M-ai *salutat* în loc să mă întrebi ce naiba caut aici? Măi să fie, ești mai vesel ca de obicei, spuse Giles tărăgănat. Deși aș putea cu siguranță să încerc să ghicesc de ce...

– N-aș zice că sunt vesel, bombăni el.

Singura dată când fusese vesel se întâmplase fără să vrea și se amuzase neintenționat din pricina unei obrăznicături guralive care nu ezitase să îl înfrunte. De fapt, nici măcar nu știuse că se putea distra în felul ăla... sau în orice alt fel.

– Și nu m-ai dat afară. Aș zice că n-ai mai fost așa vesel de... Se cocoță pe brațul fotoliului din lemn de nuc sculptat și adăugă: De fapt, *niciodată*. Dădu drumul sacului, care ateriză pe podea cu o bufnitură. Să înțeleg că are legătură cu o anumită... doamnă?

Cerule, oare chiar se îmbujora? Își *simțea* obrajii fierbinți. Doar că el nu se îmbujora și nu își arăta nici o emoție.

– Greșești, zise el, ștergându-se pe brațe și apoi dădu drumul la cârpă. „Ai dreptate." Se întoarse cu spatele la Giles, se duse spre lavoar și urcior și se stropi pe față. Dacă de-asta mă întrerupi în timpul zilei, va trebui să muncești mai mult.

Își șterse apa de pe ochi, iar când îi deschise, zări expresia mult prea amuzată reflectată în oglinda montată pe stativ.

– Nici măcar cu tânăra minionă?

Malcom se mai stropi o dată pe față, în încercarea de a domoli fierbințeala. La naiba cu Giles și întrebările lui!

Giles oftă.

– Știi să nimicești plăcerea din orice lucru, inclusiv dintr-o tachinare sănătoasă.

– Așa e. Giles avea dreptate, se gândi e. E o problemă cu sarcina ta din seara asta?

Alți căutători se plângeau din pricina însărcinărilor din tuneluri. Giles, în schimb, acceptase fără să cârtească sarcinile săptămânale pe care le primise și nu se îndoise niciodată de ordinele primite. Pe scurt, tocmai de aceea aveau acea relație.

– Pur și simplu am considerat, ținând cont de vești, că trebuia să-ți fac o vizită ca să te felicit.

Vești? Asta îl puse pe gânduri pe Malcom. Se întinse cu grijă după o cârpă uscată și se șterse pe față.

– Să mă feliciți pentru ce anume?

Giles clipi.

– Păi, pentru *veștile* tale.

Semnale de alarmă îi răsunară în minte.

– Ce vești? Giles nu îi răspunse suficient de rapid, așa că Malcom mârâi: Am întrebat *ce vești*?

Giles tresări și apoi, bombănind, se aplecă, scotoci prin sac și scoase o stivă de ziare. Malcom străbătea deja încăperea spre el.

– Uite!

Îi aruncă ziarele.

Malcom le prinse la piept.

– Prima pagină. A fiecărui ziar.

Apăruse pe prima pagină a fiecărui ziar de scandal în primele luni după ce aflaseră de existența lui. Când reușise, în sfârșit, să scape de afurisiții reporteri, fusese alungat spre paginile mai sigure de la mijloc sau de la sfârșit.

Malcom privi titlul tipărit pe prima pagină:

O căsătorie... în Dials

Întreaga Londră vuiește în urma căsătoriei recente și neașteptate a contelui de Maxwell. Doamna însăși, la fel de misterioasă

precum soțul ei, este cunoscută drept Lady Verity și a fost văzută recent ieșind din reședința din Grosvenor Square. Trecutul ei este la fel de învăluit de secrete, cu excepția întâlnirii romantice dintre ei și apoi o furtunoasă...

– Curtare?

– Continuă să citești!

Malcom privi pe deasupra ziarului.

Giles îl îmbrânci, îndemnându-l să termine de citit, confirmându-i că rostise întrebarea cu voce tare.

Malcom privi din nou spre articol și îl citi pe diagonală.

Este o căsătorie care a zguduit înalta societate.

Preț de o clipă îndelungată, Malcom nu se mișcă. Degetele îi încremeniră pe ziar, iar privirea îi rămase pe cuvintele din fața lui. Le citise, așa că știa că erau reale. Și totuși nu aveau cum să fie. Pentru că nimic din articol nu era corect. Obrăznicătura afurisită, hotărâtă să își scrie articolul, le oferise o poveste. Una diferită... Una fictivă, care includea o căsătorie falsă între ei. În sfârșit, pricepu de ce tații vânători de zestre și fiicele lor nu îi mai călcaseră pragul. Iar el se simțise vinovat pentru situația ei! Se luptase cu sentimentul de vină, o emoție nedorită, când se gândise că Verity era singură. Înfometată. Că se zbătea să supraviețuiască în lumea rece în care amândoi aveau nesansa să trăiască. Și în tot acest timp ea își văzuse de jocurile obișnuite... Și toate astea pentru un articol afurisit. Cerule, cruzimea ei nu cunoștea limite!

– Să înțeleg că ai vrut să fie un secret?

– Un secret?

Despre ce vorbea?

– Căsătoria... ta? spuse Giles pe un ton mai degrabă întrebător.

Malcom își strânse din reflex mâinile în pumni, furios, zdrobind exemplarul din *The Londoner*. Ignoră întrebarea lui Giles, aruncă ziarele și își apucă cămașa. Și-o trase peste cap, apoi se încălță cu cizmele și porni spre ușă.

– Unde te duci? strigă Giles după el.

– Am o întâlnire, scrâșni el. Cu *soția* mea!

Dumnezeu s-o apere!

– Te voi iubi veșnic. M-ai schimbat întru totul. Nimeni nu e ca tine! jură Verity cu pasiune, iar sora ei chicoti.

– Te porți prostește.

Așezată pe patul lat cu patru stâlpi, cu genunchii trași la piept, pe salteaua și așternuturile imense, părea imposibil de mică și feciorelnică.

– Oh, taci!

Nu îl apreciezi cum se cuvine. Verity strânse la piept bucata de săpun în formă de scoică și suspină.

– Este doar săpun, zise Livvie și chicoti din nou. Am avut și noi săpun.

– Nu din ăsta și o știi prea bine.

Așa era, cele pe care le avuseseră se simțeau aspre pe piele. De astfel de confort se bucurase cealaltă familie a tatălui ei. Verity nu fusese niciodată supărată că existau, întrucât nu erau răspunzători pentru norocul din viața lor așa cum ea nu era pentru ghinionul din viața ei. În schimb, astea? Bucățile netede și aromate care îi liniș-teau pielea? I-ar fi fost greu să nu fie geloasă pe ele.

Se auzi un râcâit ușor, precum cel făcut de pisica pe care o adăpostiseră odată ca să prindă rozătoarele din apartamentul lor. O clipă mai târziu, un lacheu deschise ușa și o armată de servitori intră în încăpere, aducând o cadă de porțelan și găleți cu apă abu-rindă. Verity se îmbujoră și ascunse săpunul la spate.

Bertha intră după micul alai, încruntată, ca de obicei.

– Mulțumesc, Jemmy, Jeremy, Travis și Miranda, spuse Verity după ce servitorii pregătiră baia.

– Milady, spuseră ei și făcură plecăciuni și reverențe, după care ieșiră din cameră.

Miranda zăbovi la intrare.

– Dacă mai aveți nevoie de ceva...

Bertha îi închise ușa în față, înăbușind restul întrebării.

– A fost nepoliticos din partea ta, o mustră Verity.

– Îmi dai lecții despre maniere? Măi să fie, chiar ți-ai însușit rolul de stăpână a gospodăriei și doamnă cuviincioasă, zise Bertha tără-gănat. Dacă ai fi o lady cuviincioasă, ai ști că lorzii și doamnele nu le mulțumesc servitorilor.

Verity se încruntă și puse săpunul la loc pe vasul de porțelan cu model floral de lângă oglinda ei.

– E absurd și nepoliticos.

– Și e felul în care se fac lucrurile în lumea lor. Sau ar trebui să spun lumea *ta*?

Verity simți că se îmbujorează din nou. Aruncă o privire pe furiș la sora ei, dar Livvie nu dădu vreun semn că ar fi observat nuanțele subtile de sarcasm.

– Verity tocmai îi jura săpunului că îl va iubi veșnic! îi strigă Livvie Berthei.

– Ah, da? întrebă Bertha, aruncându-i o privire lui Livvie.

Fata se târî până la capătul patului și își coborî picioarele peste marginea saltelei.

– Oh, da! Deși mărturisesc că a dat dovadă de mai mult devotament și respect față de săpunul ei decât față de conte.

„Fir-ar să fie!" Și iată că realitatea pătrundea într-un alt moment de prefăcătorie pe care Verity îl furase pentru ele. Nu era vina *ei* că societatea îi considerase apariția în reședința formală a fi mai mult decât era. Sau că o crezuseră contesă.

Bertha își încrucișă brațele la piept.

– Și de ce oare? Hm?

La naiba cu fosta ei doică! Se împotrivise planului ei de la bun început și nu avea de gând să își schimbe hotărârea că ar fi trebuit să renunțe la singurele lucruri luxoase pe care le cunoscuseră cu adevărat în mai mulți ani decât își putea aminti.

– Și când îl voi întâlni? întrebă Livvie, uitându-se când la Verity, când la Bertha. Mă așteptam să fi venit deja până acum să locuiască aici, ținând cont că e o căsătorie din dragoste. Se încruntă și își mușcă buza de jos într-un fel asemănător gestului pe care îl făcea Verity când era neliniștită. Chiar e o căsătorie din dragoste, nu-i așa?

Era o presupunere a lui Livvie. Una confirmată de ziarele de scandal. Una despre care Verity știuse, încă de la prima rostire, că într-o zi avea să fie nevoită să îi explice că era o minciună. Mai târziu. După ce aveau să plece de acolo. Și totuși...

Verity o simți pe Bertha privind-o, așa că se așeză pe patul de mahon, lângă sora ei.

– Eu... Aranjamentul meu cu Malcom ține mai mult de comoditate.

Măcar partea asta era adevărată. Ținea de comoditate... Sau, în orice caz, de comoditatea lui Livvie.

Sora ei o privi tristă.

– Deci nu îl iubești?

– Eu... Suntem... „Dușmani de moarte." Suntem amici. Verity aproape că se înecă spunând-o. „Mincinoaso! Te-ar spinteca bucuros dacă te-ai afla prin preajma lui când va descoperi adevărul despre înșelăciunea ta."

Dar oare chiar era nevoie să afle? Ținând cont de faptul că era atât de hotărât să ducă o viață separată pe cele mai prăpădite străzi din Anglia?

Văzu dezamăgirea din ochii strălucitori ai lui Livvie.

– M-am așteptat să-l fi cunoscut până acum.

– Așa e, și eu, zise Bertha tărăgănat.

Verity îi aruncă o privire tăioasă, apoi se concentră asupra surorii ei.

– El... Malcom, pentru că până și soții fictivi aveau nevoie de un nume, are de finalizat câteva treburi în estul Londrei și ni se va alătura când sunt încheiate.

Atunci avea să fie nevoită să inventeze un accident fictiv care să o lase văduvă și să spere că sora ei nu avea să o mai întrebe vreodată de Lord Maxwell cel dispărut.

Sora ei căscă.

– Ar trebui să te duci să te odihnești, Livvie. Am ceva de vorbit cu Bertha. Putem discuta mâine despre Malcom.

Însă nu aveau să o facă. Până mâine-dimineață, Verity avea să găsească diverse motive și distracții ca să nu fie nevoită să mai răspundă la nici o întrebare despre soțul ei închipuit.

În clipa în care Livvie plecă, Bertha se întoarse spre ea.

Tăcerea ei se dovedi mai osânditoare decât orice cuvinte pe care le-ar fi putut rosti.

– Ce e? bombăni Verity.

– Spune-mi tu, fetițo! Din pricina ta locuim aici și tu te dai drept contesă.

– Nu am inventat eu minciuna aia, zise ea defensiv. Societatea a inventat-o.

– Sunt convinsă că și Excelența Sa va crede așa când va afla ce ai făcut.

Așa era, iar Verity se îngrijorase în această privință. Însă înainte să aibă parte de paturi confortabile. Și burți pline. Și haine care nu erau zdrențuite. Și săpun și lipsa șoarecilor.

Iar prin a patra zi, când servitorii începuseră să mișune prin gospodărie, dezvăluind portrete și ferestre, și nimeni nu le acuzase

încă pe Verity și pe familia ei că mințeau, i se păruse tot mai greu să împacheteze toate lucrurile, să plece pe furiș și să se ducă pur și simplu cine știe unde.

– Zicea că nu are de gând să se mute în Grosvenor Square, iar amicilor lui li s-a părut în regulă să rămânem aici.

– Așa e, iar tot tu ai zis, după ce ai făcut cercetări, că nu avea de gând să păstreze angajații, dar uite că nu-i așa!

– Șșșt! o avertiză Verity, privind cu frenezie înspre partea din față a încăperii.

Era plin de servitoare și lachei nerăbdători, recunoscători pentru posturile lor și hotărâți să se facă plăcuți.

– E o nebunie, fetițo!

– Știu, bombăni ea, căznindu-se să desfacă nasturii de la rochia împrumutată. O altă rochie împrumutată din dulapurile foștelor doamne care locuiseră în această gospodărie. Aceasta era din mătase fină, iar tivul era cu câțiva centimetri prea lung, așa că îl târa, dar chiar și așa mărgelele de cristal cusute de-a lungul tivului și al decolteului și fusta de dantelă erau mai elegante decât orice purtase acum sau când trăise tatăl ei. Vrei să mă ajuți? o întrebă ea pe Bertha.

– Nu, răspunse doica grosolan.

Verity privi peste umăr.

– Bine, bombăni Bertha și se apucă să-i desfacă nasturii. Te joci cu focul, fetițo! Și asta înseamnă că și eu mă joc cu focul. Și dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine, ar trebui să-ți pese de viața și de viitorul lui Livvie.

Verity se încruntă.

– Asta crezi?

Oare chiar avea o părere atât de josnică despre ea? Avea impresia că i se părea un joc și că voia să se prefacă a fi nobilă?

– Toate astea sunt pentru tine și pentru Livvie.

Bertha mârâi.

– Oare?

Oare nu era așa? Chiar dacă își petrecea zilele căutând de lucru la alte publicații de scandal sau la ziare, se întorcea după-amiaza devreme mai ușurată decât fusese vreodată, deoarece aveau un acoperiș sigur și comod deasupra capului. Unul prin care nu curgea apă.

– E pentru noi toate, zise ea în cele din urmă.

– Trebuie să plecăm, Verity, o avertiză Bertha, ajutând-o să își dea jos rochia.

Satinul franțuzesc elegant îi alunecă în jos pe piele, minunat de moale și de fin.

Verity știa că trebuiau să plece. Chiar dacă Fowler și Bram fuseseră îndeajuns de milostivi încât să le ofere adăpost ei și familiei, acum, când ziarele publicaseră povestea neadevărată despre locul pe care îl ocupa Verity în cadrul acestei gospodării, nu mai avea mult timp la dispoziție. Știa că era doar o prefăcătorie și că furase aceste momente de siguranță, dar știuse mereu că puteau fi doar temporare. Malcom nu era genul care să nu afle despre înșelăciunea ei din vestul Londrei și nici genul care să întoarcă și celălalt obraz la o astfel de insultă.

„Mai ales când tu ești vinovata."

– Haide, intră în apă, fetițo! spuse Bertha țâfnoasă, interpretând greșit motivul pentru care Verity tremurase.

Își dădu jos pantalonașii și își vârî un picior în cada aburindă.

Suspină și se cufundă în apa parfumată până când clăbucul îi ascunse umerii.

– Nu trebuia să fie nimeni aici, îi aminti ea Berthei.

– Așa e, dar acum sunt. Și am stat deja prea mult pe capul cui contează. E doar o chestiune de timp până ce va veni după tine...

Avertismentul ei de rău augur răsună în încăpere.

– Vom pleca.

Verity își simți toți mușchii stomacului contractându-i-se, așa că închise ochii. Aveau să piară. Livvie fusese mereu protejată, Bertha era bătrână, iar ea, cu experiența de muncă într-o redacție de ziar, nu avea abilitățile sau referințele necesare pentru a face altceva decât cariera pe care ajunsese să o iubească.

Bertha mârâi.

– E alegerea înțeleaptă. Avem suficienți bani ca să găsim un apartament mai mic.

Da, dar pentru câtă vreme? O săptămână?

– Verity, dacă rămânem aici, sigur vom fi spânzurate! zise Bertha încet.

„Ah, încă un lucru, domnișoară Lovelace... Dacă mă vei înșela din nou, te voi distruge."

Verity se mușcă de obraz, primind cu bucurie usturimea incomodă în locul fricii pe care i-o stârnea simplul ecou al vorbelor

de avertizare pe care le rostise contele. Își sprijini capul pe partea din spate a căzii de porțelan și se holbă la fresca veselă de deasupra. Tavanul încastrat era brăzdat de un model de aur complicat, un oval sculptat în centru. În interiorul acestuia se afla un cer de un albastru fad, acoperit cu nori. Era o fereastră amăgitoare spre lumea la fel de imaginară ca viața pe care și-o însușise Verity în ultimele zile.

Doar că o peliculă vagă de praf acoperea bordura verde inserată, un memento zeflemitor al faptului că toate erau o înșelăciune. Toate.

– Curând, încuviință ea înainte să rămână fără curaj.

– E hotărârea corectă, fetițo!

Și, ca și cum s-ar fi temut că Verity s-ar fi putut răzgândi și că ar fi dezbătut această chestiune cu ea dacă zăbovea prea mult acolo, Bertha ieși din odaie.

Imediat ce plecă, Verity se cufundă sub apă, acoperind toate bătăile înăbușite ale inimii ei. Ura faptul că Bertha avea dreptate, așa cum ura faptul că nu aveau nici o altă opțiune în clipa de față. Dar nici nu avuseseră vreodată cu adevărat vreo opțiune. Nu ca femei care nu aveau o obârșie nobilă. Și întocmai asta fusese Verity din clipa în care mama ei își dăruise inima și trupul unui conte care nu era dispus a se căsători cu o femeie sub statutul lui. Și astfel părinții ei le osândiseră pe ea și pe Livvie la o soartă de neconceput.

Verity ieși brusc de sub apă, căznindu-se să tragă aer în piept.

La naiba cu amândoi!

Pipăi în jur după prosopul pe care cineva îl pusese de-a curmezișul căzii, dar chiar atunci cineva i-l întinse.

Bertha. Verity își încleștă dinții. Doar fusese deja de acord.

– Ți-am zis deja că sunt de acord cu tine. O facem mâine. Nu trebuie să-ți faci griji că m-aș fi răzgândit.

– Spune-mi, Verity, în legătură cu *ce* anume ar fi trebuit să te răzgândești?

Verity încremeni când îi auzi vocea oțelită, șoptită. Sângele îi năvăli în urechi, înăbușind vocea pe care o auzise. Se șterse încet cu cârpa la ochi și apoi o ținu acolo. Câtă vreme nu trebuia să îl privească pe posesorul acelei voci joase de bariton, nu trebuia nici să îl înfrunte – pe el sau furia care îl încerca. O furie palpabilă, sonoră, ce vibra în întrebarea pe care i-o adresase cu răceală.

Doar că, deși făcuse multe greșeli în viața ei, un lucru era cert: nu era o lașă.

Verity coborî cu reticență prosopul.

Malcom își rezemă șoldul de celălalt capăt al căzii, privind țintă la chipul ei.

– Bună, Verity! Apoi rânji amenințător, în stilul acela prea familiar pe care Verity ajunsese să îl recunoască drept o falsitate. Sau ar trebui să-ți spun... *soție?*

Capitolul 17

The London Gazette

O inimă de gentleman...

Mulți oameni au șușotit cu teamă despre contele care avea să își revendice într-o bună zi locul de drept în rândul înaltei societăți. Acum însă, întrucât Lord Maxwell a salvat o tânără de la primejdie sigură, nu încape îndoială că nu este deloc un monstru, așa cum s-a așteptat inițial aristocrația...

E. Daubin

Malcom venise la proprietățile lui din Grosvenor Square mânat de furie. Aceeași emoție îl silise să urce spre camerele elegante de la etaj în căutarea afurisitei hoațe care îi furase secretele, iar acum posesiunile materiale.

Și totuși, furia aceea, o emoție mult mai sigură, se risipise în clipa în care se furișase în cameră și o găsise pe intrusă, Verity Lovelace, goală și îmbăindu-se, acoperită doar de o peliculă subțire de clăbuc.

Și, la naiba, era un om slab, iar dorința primitivă ardea în el mai palpabilă decât orice furie pe care o simțise vreodată față de ea.

Așezat pe marginea căzii, Malcom se mișcă puțin în încercarea de a ascunde dovada grăitoare a dorinței pe care o simțea. Era doar o reacție fizică, dar nu voia să îi dezvăluie vreo slăbiciune.

– Ești tăcută, Verity, spuse el pe un ton mătăsos. Nu îți stă în fire.

Verity chițăi și își trânti protector bucata mică de material peste sâni. Mișcarea ei neglijentă nu făcu altceva decât să despartă apa

ca pe o perdea transparentă trasă la o parte și să dezvăluie priveliștea ispititoare de dedesubt. Malcom o devoră fără să vrea din priviri. Verity chițăi din nou și se adânci mai tare în apă, clăbucul ajungându-i până la lobii urechilor.

– *Nu* te mai uita la mine!

– Știi ce? Cred că nu am de gând să te ascult, domnișoară Lovelace.

Malcom se ridică în picioare și înconjură cada de porțelan curbată până ce ajunse în dreptul umărului ei.

– Sau am greșit? Poate că ar trebui să-ți spun *Lady Maxwell*. Sau poate *contesă?*

– Am putea oare să continuăm discuția mai târziu? zise ea și îi aruncă o privire tăioasă. Când sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Orice altă femeie întreagă la minte s-ar fi smiorcăit înspăimântată dacă ar fi fost prinsă cu o asemenea înșelăciune.

Malcom rânji.

– Oh, nu! Te prefer întocmai așa cum ești, *dragă soție!*

Obrăznicătura își trase genunchii mai aproape, împrăștiind din nou clăbucul, care se despărți și scoase la iveală un smoc de cârlionți închiși la culoare între picioarele ei. Da, dacă ar fi fost un om onorabil, și-ar fi mutat privirea. Dar, din păcate, nimeni din estul sau vestul Londrei nu ar fi îndrăznit să-l creadă pe Malcom North altfel decât era de fapt.

Verity icni și acoperi priveliștea erotică cu palma.

– Domnule, *nu* ești deloc un gentleman!

– În sfârșit, ai ajuns să vezi lucrurile așa cum sunt.

Doar că rosti înțepătura zeflemitoare cu voce guturală, înnebunit de dorință pentru femeia din fața lui.

Verity își ridică ușor bărbia, sfidătoare. Splendid de răpitoare în aroganța și mândria ei. Apoi își coborî picioarele și reveni la postura nonșalantă pe care o avusese înainte să intre el valvârtej în camerele ei.

În camerele lui.

Toate lucrurile de aici erau ale lui.

Ea doar i le luase.

Așa cum îi luase secretele și intimitatea după care tânjise atât de mult și le oferise lumii ca și cum ar fi avut dreptul să o facă. Ba, mai mult, furtul acela îl rodea cel mai tare. Cel care i se părea o trădare

din partea singurei persoane pe care o lăsase să se apropie de el... în orice fel.

Amintirile acelea îl treziră la realitate, stârnind din nou furia care îl mânase încolo.

– Ei bine? întrebă el șoptit.

Verity deschise ușor gura, doar cât să expire ușor. Își trecu vârful limbii rozaliu peste buza de jos mai groasă și peste buza de sus mai îngustă.

– Sunt convinsă că nu ești mulțumit de toate astea.

O rosti pe un ton plat, evaluând cu grijă cât de multe știa el, fără îndoială pentru a formula următoarea minciună pe care să i-o trântească.

– Oh? făcu Malcom și își încrucișă brațele la piept. La care parte te referi mai exact?

– La oricare dintre părți? îndrăzni ea, zâmbind sfioasă – un zâmbet care îi creionă două gropițe în obrajii îmbujorați de la apa încă aburindă.

Malcom mijii ochii și apoi își înclină lent capul spre al ei, astfel încât îi despărțeau doar câțiva centimetri. O auzi inspirând sonor. O văzu înghițind în sec. De teamă oare sau de dorință? Fără îndoială, cea dintâi. Fata era insolent de îngâmfată, dar nu era proastă.

– Ai impresia că e un joc.

– Ba nu, îi răspunse ea, clătinând din cap. Nu am deloc impresia asta. În legătură cu nimic din toate astea. A fost doar o încercare disperată de supraviețuire.

Verity făcu o grimasă, de parcă o duru să își calce pe mândrie și să recunoască.

Mândrie.

Un bun rar pe străzile Londrei. Era un dar pe care majoritatea nu și-l puteau permite și la care renunțau devreme, în numele supraviețuirii.

Și totuși, în pofida tuturor lucrurilor pe care i le luase și a rugăminților ei, Verity se agăța în continuare de mândria ei.

Era un lucru pe care el nu voia să îl aibă în comun cu ea.

– Ce mă fac cu tine, Verity? murmură el, rostind întrebarea cu voce tare, pentru amândoi. Fără să vrea, îi scoase coada udă din apă și stoarse șuvițele închise la culoare. Ești suficient de isteață ca să știi ce soartă așteaptă pe cineva care minte și se furișează în locuința unui conte. Ce o așteaptă pe o hoață...

Buza de jos începu să-i tremure, iar Verity se mușcă de ea cu dinți albi ca perlele. Știa, dar Malcom îi aminti oricum:

– Newgate. Spânzurătoarea.

– Și asta intenționezi să faci? Să mă dai pe mâna polițiștilor?

Malcom îngenunche chiar în spatele ei.

– Ce ar trebui să fac cu tine, Verity?

Ea își lăsă capul pe spate ca să-l privească în ochi.

Fusese o greșeală din partea lui să se apropie atât de mult de Verity când era splendid de goală. Să fie atât de aproape de ea când trupul ei era îmbujorat de la apa caldă. Despărțiți doar de o cadă de porțelan.

Da, fusese o greșeală. Era un om slab. *Ea* era slăbiciunea lui.

Își coborî gura spre a ei.

Ușa se deschise dintr-odată. Momentul se stinse, iar el sări în picioare cu pistolul tras.

– E aici! exclamă o tânără. Contele... Apoi făcu ochii mari când văzu pistolul îndreptat spre pieptul ei. Oh! șopti ea.

– Livvie, spuse Verity tăios.

Malcom auzi apa pleoscăind, o văzu unduindu-se și fu împroșcat de picături, semn că Verity se ridicase în picioare. Auzi un foșnet ușor de material, apoi Verity se duse degrabă spre fata tăcută, nemișcată și cu ochii mari de lângă ușă.

– Urma... să îți spun că a sosit, șopti Livvie și aruncă o privire pe furiș peste umărul lui Verity.

– Știu, spuse Verity încordată.

– Eu... Ai de gând să ne faci cunoștință?

Deci ambele erau cutezătoare.

Verity vru să spună ceva.

Malcom întoarse pistolul cu țeava în jos, îl puse înapoi la betelia pantalonilor și făcu o plecăciune.

– Domnișoara Lovelace, presupun? murmură el și îl privi amândouă cu ochi aproape identici. Sau mai degrabă cumnata mea? Aruncă o privire batjocoritoare peste creștetul fetei spre sora ei, care se făcu roșie ca focul.

Fata era fie prea inocentă, fie prea zăpăcită ca să-i observe tonul ironic. Făcu o reverență șovăitoare.

– Am auzit foarte multe despre tine, domnișoară Lovelace.

Cea mai tânără domnișoară Lovelace făcu ochii mari.

– Ai vorbit despre mine cu Verity?

Verity se apropie de fată. Din pricina mișcărilor frenetice, prosopul care îi înfășura silueta zveltă se desfăcu.

– Livvie! o avertiză Verity.

– Oh, da! continuă Malcom. Mi-a spus de marele sacrificiu pe care l-ai făcut când i-ai dat pantofii tăi.

Dacă oamenii ar fi putut ucide din priviri, cea pe care i-o arunca acum *soția* lui l-ar fi spintecat în două.

Livvie Lovelace țâșni din spatele surorii ei și zburdă spre Malcom.

– Și sora mea mi-a vorbit deseori despre tine!

Malcom fu și mai fascinat.

– Într-adevăr? zise el tărăgănat, aruncând încă o privire spre femeia care era ca un spin în coapsa lui. Numai lucruri minunate și drăgăstoase, presupun, *soția mea?*

Verity scrâșni din dinți atât de tare, încât sunetul întrerupse tăcerea din încăpere.

– Mi-a povestit cum ai salvat-o.

O salvase pe fata nesăbuită care își riscase viața navigând printr-un iad subteran în care doar diavolii ca Malcom reușeau să supraviețuiască. Văzu în privirea fetei o scânteie nostalgică, îndepărtată.

– I-am spus lui Verity că ar trebui să vină la tine și să încerce din nou să te înduplece.

Cuvintele ei îl loviră drept în piept – o durere incomodă care îi dovedi că era totuși uman. Sora ei o pusese să facă asta.

Apoi, spre deosebire de tumultul din sufletul lui, un zâmbet larg se creionă pe obrajii durdulii ai celei mai tinere domnișoare Lovelace.

– Și uite! Mulțumită îndrumării mele, tu și Verity sunteți căsătoriți și fericiți.

– Căsătoriți și fericiți, repetă el. De data asta îi aruncă soției lui fictive o privire batjocoritoare. Cât se poate de fericiți, nu-i așa, scumpo?

Dacă obrajii aveau să i se înroșească mai tare de atât, Verity avea să izbucnească în flăcări.

– Livvie, continuăm discuția mai târziu, se răsti Verity.

Pe chipul tinerei se văzu numaidecât durere, iar în ochi i se citi o inocență de copil care nu avea ce căuta pe străzile pe care crescuse Malcom.

Iar asta îl zăpăci mai tare ca oricare dintre atacurile cu cuțite de care avusese parte prin canalele și pe străzile din Londra.

– Prea bine, zise Livvie și clătină din cap. Sunt convinsă că aveți multe de vorbit după ce ați stat despărțiți.

Oh, chiar avea multe să-i spună femeii! Totuși, nu era chiar un monstru care să înspăimânte voit un copil. Făcu o plecăciune scurtă.

– A fost o plăcere, domnișoară Lovelace.

Sora lui Verity tresări. Făcu ochii mari, surprinsă.

– Ai văzut, Verity? zise ea și chicoti. A făcut o plecăciune, de parcă aș fi o lady.

– Am văzut, Livvie.

Malcom o simți pe Verity pironindu-l cu privirea.

Era îndeajuns de precaută încât să se aștepte ca el să se poarte ca o fiară, dar nu îndeajuns de temătoare încât să nu îl înșele. De nenumărate ori.

– Milord, murmură sora ei și își coborî capul.

Când fata plecă, Verity ținu de prosop cu o mână și încuie ușa cu cealaltă. Acoperitoarea improvizată îi lăsa picioarele frumoase la vedere. Și totuși, dacă înainte simțise o răbufnire nesăbuită și o nedorită dorință ori de câte ori se aflase în apropierea domnișoarei Verity Lovelace, acum, când se holba la ea în timp ce stătea cu spatele la el cu umerii ușor lăsați, i se păru mai degrabă vulnerabilă, ceea ce nimici orice poftă pe care o simțise înainte.

Verity își drese vocea.

– Ea e sora mea, zise ea, vorbind înspre armătura de bronz a ușii. După cum e limpede că ți-ai dat seama.

– Da.

Sora cu pantofii și posesoarea unor bucle blonde și obraji plinuți. Nu putea să aibă mai mult de 16 sau 17 ani. Doar o copilă. Pe care el o crezuse o soră inventată de Verity ca să-i stârnească mila. Totuși, sora se dovedise a fi fost reală, confirmându-i astfel ce-i zisese Verity, că îi înfruntase prezența și furia pentru ea. Și nu voia ca asta să conteze pentru el. Pur și simplu îi era mai ușor să accepte că totul fusese o minciună și că motivele lui Verity fuseseră crude.

Ea se întoarse spre el, foindu-se cu prosopul.

– Presupun că ai crezut că am inventat-o, zise ea, ghicindu-i cu o acurateță stranie gândurile nerostite.

– Da.

Nu prea îi oferise motive ca să aibă încredere în ea și îi dăduse cât se poate de multe ca să se îndoiască de ea.

– Îți mulțumesc că nu te-ai purtat grosolan cu ea.

Malcom se crispă. Recunoștința ei îl lovi ca o insultă, deși nu asta intenționase Verity. Mersese drept la țintă.

– Mă port ca un monstru doar cu cei care merită să fiu furios pe ei, zise el calm.

Verity își încovoie degetele de la picioare.

– Mi se pare drept.

– Văd că i-ai umplut mintea cu aceleași aiureli romantice pe care le-ai scris în ziare.

– Nu i-am umplut capul cu nimic. E pur și simplu neprefăcută.

Cu alte cuvinte, inocența surorii ei era trecătoare. Verity știa asta. Accepta, dar făcea tot posibilul ca ea să nu se schimbe.

Oare în viața lui Malcom existase vreodată cineva ca ea? Existase vreodată cineva căruia să-i pese de el mai mult ca de oricine și de orice?

„Te vei face bine, băiete! Suntem nimic fără..."

Vocea îndepărtată se stinse într-o tuse atât de reală, încât i se păru aievea. Malcom nu se mișcă preț de câteva secunde. Ori să fi trecut minute întregi? Când deschise ochii, o văzu pe Verity privindu-l precaută. Era mai în siguranță cu ea. Cu furia întemeiată pe care o simțea, nu cu amintiri nedeslușite care ar fi putut foarte bine să fie doar plăsmuiri ale minții lui. Făcu un pas spre Verity, ca să își dea seama ce era o umbră de adevăr și ce era minciună. Îi mai căzuse o dată pradă. Lumânările pâlpâiră, umbrindu-i chipul.

– Să înțeleg că ai protejat-o pe domnișoara Lovelace de realitățile aspre ale lumii?

Verity își încleștă maxilarul.

– Cât am putut de bine.

O recunoscu cu greu, dovedindu-i încă o dată că nu acționase pentru câștiguri fără scrupule... Sau cel puțin nu doar pentru ele. Descurajat, Malcom îi întoarse spatele și se perindă prin încăpere. Camerele elegante pe care ea le luase în stăpânire cu forța. Fusese mult mai ușor să dea năvală aici și să o amenințe cu închisoarea și cu o condamnare când o crezuse o uneltitoare fără scrupule. Era cu totul altceva acum, când știa că acționase spre folosul altcuiva: al surorii despre care îi vorbise încă de la prima lor întâlnire, în canale.

Faptul că își trăia viața pentru altcineva era un lucru la fel de străin pentru el.

– Dar și tu semeni cu ea, nu-i așa? murmură el. Își încheie turul și se opri în mijloc. Mi-ai romanțat acțiunile din noaptea aceea, de pe stradă.

– Ba nu le-am romanțat, Malcom. Am scris un articol, zise ea scurt. Un text care a transmis adevărul despre cum m-ai tratat în noaptea aceea. Zâmbi cu tristețe și adăugă: Poate că te simți jignit pentru că am scris despre tine, dar faptele nu se schimbă: m-ai salvat. Mi-ai dat pantofi și o rochie și te-ai asigurat că ajung în siguranță acasă.

Malcom se crispă.

– Da, am știut, zise ea încet, privindu-l drept în ochi.

Știuse că o urmărise ca să se asigure că nu avea să pățească nimic pe drumul spre casă prin St. Giles și totuși nu tipărise asta în nenorocita rubrică de scandal. *De ce?*

– Tot ce am scris despre prima noastră întâlnire a fost adevărat. Gândurile fanteziste pe care le are sora mea în legătură cu ce suntem sau cu ce ar fi între noi și le-a creat singură.

Așa cum făcuse și înalta societate. Pentru că lumea vedea ce voia să vadă, pentru că își doreau cu toții să citească o poveste închipuită, nu să vadă sufletul mârșav al cuiva.

– Cred că te întrebi cum am ajuns aici, murmură ea, trezindu-l la realitate. Verity se holbă la degetele ei de la picioare rozalii și adorabile. În casa ta, adăugă ea, de parcă ar fi avut nevoie de vreo clarificare.

– Nu, spuse el monoton.

Nu voia să afle detaliile, cele care fără îndoială erau pline de disperare și amenințau să îi doboare hotărârea. Nici nu voia să mai audă povești despre sora ei. Mai știa că Bram și Fowler erau răspunzători pentru că îi îngăduiseră să intre în casă. Trădători afurisiți!

– Nu îmi pun nici o întrebare în ce te privește.

Verity îi explică oricum.

– Ți-am văzut adresa, știam că i-ai concediat pe servitori și eram convinsă că locuința era goală. Și atunci era rău dacă stăteam aici?

Și, în timp ce Verity îi povesti, Malcom observă că nu îi menționă pe Fowler sau pe Bram. Și, trecând peste resentimente, îi admiră loialitatea. Nu îi spuse nici explicit, nici implicit că bătrânii o primiseră în casă și o adăpostiseră. Lucru care îi fusese confirmat

de cei doi căutători bătrâni deloc spășiți și nervoși pe Malcom. *Pe el.*

– Doar că nu i-ai dat afară. Privirea i se înduioșă și se apropie de el. Îți pasă totuși de ei.

„Oh, Cerule!" Se împotrivi imboldului de a se trage de guler.

– Ba nu, Verity, repetă el. Nu-mi pasă de ce ai ajuns aici. Nu-mi pasă de servitori sau de oricine altcineva.

– Înțeleg...

Cum reușea să-l facă să se dezică de vorbele lui printr-un singur cuvânt?

– Mă întreb însă un lucru, zise el și își cuprinse bărbia cu mâna. Ce să fac cu tine? Începu din nou să se plimbe în cerc, doar că de data asta o făcu în jurul obrăznicăturii care îi nimicise existența sigură pe care o dusese înainte. Ce să fac cu tine? repetă el.

Verity se crispă și își ridică ușor bărbia, sfidătoare.

Oare credea că o tachina?

Ironic fu că, în timp ce o privi, își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee ce avea de gând să facă.

Răspunsul imediat și evident ar fi trebuit să fie că urma să o dea pe mâna polițiștilor. Să lase legea să se ocupe de ea și să scape odată de scorpia care îi apărea mereu în cale, încercând să-i descopere secretele.

Doar că nu putea s-o facă. Însă, dacă recunoștea acest lucru, avea să fie considerat mereu slab în ce o privea pe Verity Lovelace și trucurile ei. Din cine știe ce motiv inexplicabil, chiar dacă ar fi însemnat că putea să isprăvească cu ea și intervențiile ei, nu putea obține această libertate dacă ea ar fi atârnat în streang din motive care nu aveau legătură doar cu sora ei cu ochi de căprioară care urma să rămână pe cont propriu pe străzile sălbatice.

Malcom se opri brusc și se uită la Verity.

La naiba! Nu avea nici cea mai vagă idee.

Verity ridică mâna dreaptă și flutură lent din degete, ca o elevă nerăbdătoare care încerca să câștige favoarea profesorului.

– Dacă îmi permiți? zise ea. Ai putea să îmi oferi articolul pe care îl urmăresc?

Malcom izbucni într-un râs tăios.

– Cerule, ești nebună!

– Apoi aș pleca, zise ea și pocni din degete. Mi-aș vedea de drum.

Când văzu că Malcom nu se clintește, se încruntă și lăsă brațul să-i cadă pe lângă corp. Era o idee, încheie ea.

Da, era o idee. Una absurdă.

– Spune-mi, eu cu ce m-aș alege din înțelegerea asta?

Nimic era răspunsul imediat și corect. Nimic bun nu putea ieși din faptul că avea să-i dezvăluie felul în care trăise în toți acești ani. Toate acele informații aveau să se scurgă în mod invariabil dinspre înalta societate spre scursorile din estul Londrei, care aveau să le folosească la rândul lor împotriva lui. Sau cel puțin aveau să încerce.

– Tu ai avea articolul, continuă el, prinzându-i coada umedă între degete și frecând șuvițele mătăsoase. Iar eu... Încerca să o tachineze, dar el fu din nou cel ispitit de sirenă, cu părul ei care avea cele mai profunde nuanțe de arămiu, castaniu și ciocolatiu. Iar eu...

Fu din nou fermecat de șuvițele acelea mătăsoase, sărutate de un amestec de nuanțe maronii.

– Poate ieși ceva bun din asta, murmură ea bâlbâit, cu voce guturală, nu cristalină, ca de obicei...

Ceva bun din ce anume? Despre ce vorbea? În mintea lui era un haos.

– Uneori, continuă ea, e bine să ne înfruntăm trecutul, Malcom!

Și apoi își dădu seama ce îi zicea. Ce îi sugera chiar în clipa aceea. Cerule, oare îl credea prost? Atracția pe care o emana se rupse. Îi dădu drumul.

– Și cum ți-ai dat seama de asta, Verity?

În cel mai bun caz, amintirile lui erau îndepărtate și atât de neclare, de parcă ar fi aparținut altcuiva.

– Pentru că s-ar putea să fie un proces vindecător.

– Nu te preface că ar fi vorba despre mine în toate astea, domnișoară Lovelace! șuieră el.

Verity se feri, dar nu se trase înapoi.

– Nu te preface că îți pasă în vreun fel de trecutul meu sau de mine, în afară de modul în care îți poate fi de folos! Dacă îți îngădui să scrii articolul, nobilii vor continua să înghită aiurelile care îi fac să se simtă mai bine legate de un bărbat care a moștenit un titlu nobiliar, ca titlurile lor. Mă voi alege cu alt șir de doamne disperate și cu tații lor la fel de disperați, care și-ar vinde odraslele cu aceeași ușurință cu care se vinde o târfă în St. Giles.

Din punctul acesta de vedere, nu exista nici o deosebire între elită și cei cu un statut inferior. Parada de vizitatori de care avusese parte de când Verity îi dezvăluise adresa era o dovadă suficientă în acest sens. Se înfurie și mai tare când își aminti.

– Nu, nu poți face nimic pentru...

Doar că...

– Ce e? întrebă ea încet.

Malcom o ignoră, se întoarse cu spatele la ea și lăsă ca ideea să prindă contur în mintea lui.

Ea își voia slujba la ziarul *The Londoner.*

El voia doar să fie lăsat în pace de nobilii care îl pețeau pentru familiile lor falimentare.

Era nebunie curată și totuși... Verity Lovelace, femeia care făcuse din el o țintă în rândul nobilimii, reprezenta în mod ironic calea lui spre libertate. Malcom se întoarse din nou spre ea.

– Voi fi de acord să scrii articolul.

Ochii ei licăriră, emanând o speranță și o strălucire atât de fermecătoare, încât el își întoarse brusc privirea, ferindu-și inima de puterea ei. Imediat ce o privi din nou în ochi, văzu că lumina de mai devreme fu înlocuită cu o măsură de precauție.

– Nu ai face-o pur și simplu din bunătate.

– Nu.

Întunericul sau bunătatea nu aveau nimic de-a face cu asta. Nu avea inimă. Nu avusese niciodată.

– Nu aș face-o, Verity, murmură el, dând târcoale siluetei ei aproape goale.

Cu mai bine de treizeci de centimetri mai scundă ca el, obrăznicătura se comporta de parcă i-ar fi fost egală în înălțime și putere. Și poate că în putere îi era într-adevăr.

– Și ce te-ai aștepta să primești în schimb, Lord Maxwell?

Se aștepta la o propunere indecentă. Era o presupunere corectă pe care ar fi făcut-o orice femeie născută în afara nobilimii. Iar asta îi stârni întrebările timpurii pe care le avusese despre Verity Lovelace și trecutul ei.

– Căsătorie.

Se auzi doar șuieratul vântului primăvăratic de afară.

– Căsătorie? repetă ea prostește.

– O căsătorie între noi, Verity. Soț și soție. Conte și contesă.

Verity se dădu înapoi până ce ajunse în spatele căzii de porțelan.

– *Tu* ești cel nebun!

– Ah, dar nu sunt eu cel care și-a riscat viața și integritatea dându-se drept nobil și nu am invadat eu o casă din Grosvenor Square, îi aminti el.

Verity păli. Și apoi o țâșni din loc. Malcom se încordă, pregătit ca Verity să treacă în fugă pe lângă el, drept spre ușă. Doar că nu se duse spre ușă. Desigur. Ținând bine de prosop, smulse un halat de pe măsuța de toaletă și străbătu în goană covorul Aubusson moale. Dispăru în spatele unui paravan. Se auziră fâlfâitul ușor al prosopului în timp ce căzu pe podea și foșnetul unui material. O clipă mai târziu, Verity ieși îmbrăcată într-un halat de bumbac alb simplu.

– Cerule, ce-i aia?

Verity îi urmări privirea îngrozită.

– E o cămașă de noapte cu halat.

Malcom pufni batjocoritor.

– Nici vorbă de așa ceva!

Cu gulerul acela înalt și mânecile de dantelă bogat decorate și cu volane, Verity ar fi fost la fel de acoperită dacă ar fi purtat o rochie și o pelerină. Totuși, degetele de la picioare i se iteau de sub el, conferind un farmec aparte imaginii de inocență. Însă mai degrabă și-ar fi tăiat limba decât să recunoască așa ceva.

Verity strânse mai tare cordonul în talie.

– Ținând cont de circumstanțe, sunt convinsă că nu contează cu adevărat cu ce sunt îmbrăcată.

– Mai puțin faptul că l-ai furat, îi aminti el pe un ton amuzat.

– Da... în afară de asta.

– Ai furat multe de la mine, Verity, și voi primi ceva în schimb. Mi se pare un preț corect, nu?

Verity își umezi buzele. Iar Malcom așteptă cu răsuflarea întretăiată să-i spună despre Bram și Fowler. Dar Verity rămase statornică, asumându-și decizia.

– Căsătorie, repetă ea, încercând parcă să-și dea seama cum suna și cum i se părea acest cuvânt.

Și, dacă era să judece după acea repulsie, se părea că obrăznicătura avea aceeași părere ca el despre căsătorie. Malcom prelungi momentul, desfătându-se cu sălbăticie de groaza care o încerca pe Verity.

Ea trase adânc aer în piept și apoi rosti rapid:

– Îmi vei da articolul în schimbul căsătoriei.

– Într-un fel, răspunse Malcom și se duse spre măsuța de toaletă pe care și-o însușise Verity. Toate aceste conforturi de care te-ai bucurat, patul, zise el arătând în jur. Baia.

Ridică o cutie cu capac din sticlă pictată. Își plimbă privirea pe trandafirul auriu de pe obiectul de un verde pal. Auzi un țârâit în urechi. Apoi un cântec zăngănitor, metalic. Răsuci trandafirul până ce nu îl mai putu mișca. Obiectul mecanic se deschise, scoțând la iveală o pasăre cântătoare.

– Hm... Hm ... La-la-la...

– Arăți ca o prințesă.

– Dacă eu sunt prințesă, atunci tu vei fi prințul meu. Ce zici? Dansăm, Percy?...

Râsete răsunară pe coridoarele din memoria lui, ruginite din pricina păienjenișului vremii. Râsetele stridente ale unui copil și râsul mai luminos, mai plin și mai voios al unei femei.

Scăpă cutia din mână. Articolul bogat ornamentat căzu zgomotos și se crăpă, iar sticla se sfărâmă. Melodia aceea fadă, discordantă continuă.

Simți o atingere blândă pe mânecă.

Scrâșni din dinți și întinse mâna, prinzând-o de încheietură și strângând-o tare.

– Malcom, șopti Verity încărcată de durere, sfărâmând amintirea neclară.

„Verity."

O femeie care exista aici și acum.

Sigură și totuși periculoasă din pricina lucrurilor pe care îl făcea să și le amintească și pe care continua să îl forțeze să și le aducă aminte. Dar, cu toate acestea, mult mai sigură decât demonii care pândeau în mintea lui.

– Ești bine? șopti ea cu atâta blândețe încât Malcom se crispă.

Îi dădu brusc drumul și își strânse și își desfăcu degetele din reflex. Verity, perspicace, fiindcă nu îi scăpa nimic, își îndreptă privirea spre degetele tremurânde. Malcom și le duse iute la spate, ca să-și ascundă vulnerabilitatea.

– Iartă-mă, spuse el pe un ton tăios și atât de epuizat, încât nu își mai aducea aminte despre ce vorbeau.

Se străduí să își limpezească gândurile, deși tâmplele îi zvâcneau.

„Gândește! Gândește!"

Ce căuta Verity acolo? Ce căuta *el* acolo?

Și apoi își aminti totul dintr-odată, prin zgomotul amintirilor amestecate.

– Din pricina ta sunt vânat.

Fruntea înaltă și nobilă a lui Verity se încreți.

– Vânat de...

– Nobilime. De niște pierde-vară care au pierdut totul la mesele de joc și care au nevoie de o avere. Își împing fiicele spre mine. Făcu un semn din bărbie spre ea. Toate mulțumită ție, Verity!

– Oh, făcu ea sfioasă. Și atunci vrei să te căsătorești cu mine ca să nu ai de-a face cu o soție cuviincioasă.

– E foarte simplu, înțelegi? Nu îmi doresc nimic din toate astea, zise el, desfăcându-și larg brațele.

Verity privi roată prin încăpere.

– Vreau să trăiesc liber în estul Londrei. Unde era în siguranță și unde se simțea comod într-o lume pe care o cunoștea. Sau cel puțin așa fusese înainte să îi fie descoperită identitatea și înainte ca existența lui să fie întoarsă cu susul în jos. Nu vreau să fiu deranjat de doamne care vor un titlu și de tații lor care le-ar vinde ca pe niște târfe. Nu îmi doresc servitorii și toate lucrurile elegante. Malcom își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și adăugă: Nu îmi doresc nimic din toate astea.

Verity își strânse și mai tare halatul și așa imposibil de strâns.

– Mă tem că nu te pot urmări, mi... Malcom.

– Îmi doresc o căsnicie la fel de reală precum cea pe care ai creat-o pentru noi, spuse el sec. Temporar, ne prezentăm drept contele și contesa de Maxwell.

– Poftim? cârâi ea, slăbind strânsoarea asupra halatului, așa că materialul se desfăcu ușor.

Malcom trebui să se forțeze să își mute privirea de la bucata de piele generoasă expusă. Făcu un pas spre ea.

– În timpul aranjamentului nostru sunt pregătit să îți dăruiesc tot ce îți dorești, ba mai mult de atât: povestea mea.

Sau ce putea să-i spună din ea. Adică mai nimic.

Verity icni.

– Ai face așa ceva?

Apoi privirea i se întunecă numaidecât, bănuitoare.

– În timpul aranjamentului nostru, vei avea oportunitatea să locuiești aici, cu un acoperiș deasupra capului tău și al surorii tale. Burțile pline. Haine elegante. Siguranță.

Lăsă ca ultimul cuvânt să atârne în aer ca un adevărat dar. Îi oferise o relație reciproc benefică, de care orice femeie cu statutul lor care se chinuia să răzbească în viață ar fi profitat într-o clipită.

Verity se cuprinse cu brațele în jurul taliei.

– Și ce se va întâmpla după aceea?

Întrebarea ei îi dezvălui că Verity Lovelace știa mult prea bine cât de precară era viața.

Pieptul i se strânse. La naiba cu ea pentru că îl făcea să-i pese!

– Păi, își va vedea fiecare de drumul lui, ca orice lord și lady cuviincioși. Societatea nu s-ar aștepta la altceva de la un conte și o contesă. Povestea mea, odată vândută, îți va aduce suficienți bani ca să trăiești confortabil până ce găsești altceva de muncă, undeva departe de... Londra. „De mine."

Atunci nu avea să mai fie nevoit să se gândească la toate felurile în care îl tulburase Verity Lovelace.

Verity păru dezamăgită.

– Nu pot pleca din Londra. Toate ziarele mari sunt aici.

Malcom se sprijini cu șoldul de spătarul canapelei.

– Atunci se pare că am ajuns într-un impas, pentru că, în clipa în care se va descoperi că de fapt contesa de Maxwell lucrează pentru un ziar de scandal mizer, se vor isca o mulțime de întrebări. Și oamenii ne vor cerceta căsnicia. Pe de altă parte, dacă lumea va înțelege că preferi să stai la țară, nimeni nu se va mai gândi nici măcar o clipită la tine și, mai important, la mine.

– Te-ai gândit la toate.

El încercă, dar nu reuși să îi priceapă afirmația.

Verity privi peste umărul lui, fără să-l privească în ochi.

– De ce ai îndura toate astea? întrebă ea cu o voce ușor tremurătoare.

– Mă aleg, spus pe șleau, cu singurul lucru pe care îl doresc: libertatea mea. Posibilitatea de a mă întoarce în St. Giles și de a trăi acolo fără să fiu deranjat.

Verity nu spuse nimic preț de câteva momente, timp în care se îmbrățișă din nou, simțindu-se singură.

– Pot să te întreb ceva?

– Bănuiesc că mă vei întreba oricum, indiferent de răspunsul meu.

– De ce ai vrea să te întorci în mahala? De ce ai vrea să înfrunți amenințările de care ai parte când locuiești acolo și faci ceea ce faci?

Nu era treaba ei. Nu merita să mai primească ceva de la el pe lângă tot ce îi luase deja și, totuși, din cine știe ce motiv, era important pentru el ca Verity să înțeleagă.

– Tu de ce scrii?

Verity își plecă capul într-o parte.

Malcom făcu un semn spre săculețul uzat cu care dăduse năvală în casa lui cu câteva săptămâni în urmă.

– Sunt alte lucruri pe care le-ai putea face ca să supraviețuiești. De ce ai ales să scrii pentru un ziar?

Verity se gândi o clipă.

– Asta știu să fac.

– Asta iubești sau asta știi să faci?

– Ambele, răspunse ea automat. Nu am scris mereu pentru *The Londoner,* dar întotdeauna mi-am dorit să o fac. Munca pe care o fac are ceva eliberator. E cinstită. Mă provoacă în moduri în care alte munci, la fel de cinstite, nu ar face-o.

– De aceea eu sunt căutător. De aceea nu mă interesează o avere pe care nu am agonisit-o eu însumi, de la o familie pe care nici măcar nu mi-o amintesc. Mi-am clădit existența cu mâinile goale, zise el și își întoarse palmele în sus. Să-ți croiești drum prin mocirlă și gunoaie e clar mai puțin fermecător decât să deții un titlu elegant și, totuși, acolo eram stăpânul propriului destin.

Când nu fusese nimeni care să-l salveze, se salvase singur.

Privirea lui Verity se înduioșă.

– Înțeleg.

Iar Malcom se împotrivi imboldului de a se foi când văzu în ochii ei că într-adevăr pricepuse.

Ea reveni la propunerea lui.

– Și ar trebui să fiu izgonită din Londra...

– Pentru totdeauna, zise el, zâmbind rece și batjocoritor. Ținând cont de faptul că schimbi o sentință de încarcerare la Newgate pe o însărcinare în Grosvenor Square, nu cred că ai de ce să stai pe gânduri.

Verity îl privi în ochi.

– Cum rămâne cu munca mea?

– Ce-i cu ea?

– Dacă sunt de acord cu termenii tăi, aș vrea să continui să scriu pentru *The Londoner* sau orice alt ziar care îmi va accepta articolele.

Articole despre el, se gândi Malcom.

– Nu ar fi toate despre tine. Însă aș da la schimb articolul pentru o slujbă pe care aș păstra-o cât timp suntem împreună.

Chiar dacă îi făcuse viața un coșmar, îi admira ardoarea. Probabil că Verity Lovelace era singura femeie din regat care își privea viitorul, norocul și titlul, deși unul fals, drept în ochi și se interesa doar despre slujba ei. Malcom ridică din umeri.

– Câtă vreme suntem împreună, nu-mi pasă ce muncești.

Fără să spună ceva, Verity se duse spre locul de lângă măsuța de toaletă pe care îl eliberase Malcom. Se lăsă pe un genunchi și cercetă rămășițele cutiei. Cu grijă, ridică ciob după ciob și le strânse într-o grămăjoară ordonată. Făcea o muncă de servitoare de parcă s-ar fi născut pentru asta. Și totuși limbajul ei, felul în care se comporta și toată ființa ei vorbeau despre o persoană născută cu un statut înalt.

Cine era domnișoara Verity Lovelace? Cin era cu adevărat?

„Și de ce oare tânjesc să aflu răspunsul la aceste întrebări despre ea?"

Verity se opri brusc din a aduna distrasă cioburile.

– Cât va dura parteneriatul nostru?

Ce perioadă ar fi fost de ajuns ca să satisfacă înalta societate?

– Asta e lumea ta. Tu ce zici?

– Nu e lumea mea, spuse ea automat. Doar scriu despre ea.

– Atunci un an.

– Un an! strigă ea. Dar...

– Se apropie sfârșitul sezonului, iar sezonul următor s-ar isca prea multe întrebări dacă proaspăta mea soție ar dispărea brusc.

Verity se mușcă de buza de jos.

– Dacă accept, vom stabili un timp zilnic în care te voi intervieva. Avea de gând să își stabilească și ea condițiile. Îmi voi obține articolul, Malcom!

– Îți vei obține articolul.

Iar el avea să își redobândească libertatea.

Verity făcu câțiva pași tremurători spre ușă, de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă. De parcă ar fi fost gata să evadeze. Apoi își schimbă direcția și se îndreptă spre fereastră. Trase draperia de catifea aurie și se uită la strada de dedesubt. Sticla îi reflectă chipul expresiv și tulburat. Fără să își dea seama că fereastra îi expunea vulnerabilitatea, îi dovedi, în pofida bănuielilor pe care le avea, cât de sinceră era de fapt.

– Și... voi avea de îndeplinit și alte cerințe? murmură ea slab. Trupești?

Trupești? Malcom își înăbuși un rânjet.

– Nu, Verity. Nu voi face dragoste cu tine. Făcu o pauză intenționată, apoi adăugă: Doar dacă mi-o ceri tu.

Caz în care avea să facă bucuros dragoste cu ea. Voise doar să o tachineze și, totuși, în mintea lui se creionă o imagine ispititoare: Verity în mijlocul patului enorm care era și în clipa aceea pregătit. Verity, cu brațele întinse spre el, desfăcându-și picioarele și rostindu-i numele printre gemete.

Se strădui să respire calm.

– Nu aș face-o... Adică nu ți-aș cere să... Își încovoie degetele de la picioare în covor, apăsând materialul și lăsând mici urme în el. Să faci asta, rosti ea în cele din urmă cu voce slabă. Ce altceva ar trebui să fac cât timp suntem împreună?

– Să păstrezi o fațadă cuviincioasă de soț și soție.

– Să apărem în înalta societate.

Voia clarificări sau încerca să se convingă să accepte? Malcom însuși ar fi preferat să înfrunte un pluton de execuție, iar nuanța gri-albicioasă a pielii ei palide arăta că semănau uimitor de mult în privința asta.

– Da.

Avea în schimb să îl ferească de alți potențiali socri interesați.

– Va trebui să te gândești tu la astfel de detalii.

Nu cunoștea multe din secretele lui Verity Lovelace, dar ar fi pus rămășag pe viața lui că ea văzuse cum trăiau nobilii.

Verity privi din nou pe fereastră.

Și, pironit locului, avu senzația că urma să refuze. Și nu știa ce naiba avea să facă dacă îl refuza, pentru că nu o putea da pe mâna poliției, chiar dacă zgripțuroaica îl trădase și furase de la el. Spiritul ei nu merita să fie zdrobit în Newgate.

– Ce alegi, Verity? întrebă el nerăbdător.

Ea se întoarse spre el, cu un amestec splendid de frică și furie în ochi. Oare cum de i se păruse comună când se întâlniseră prima oară? Era un amestec fascinant de curaj și de putere.

– Prea bine, zise ea încet. Îți accept condițiile, Malcom.

El își stăpâni trăsăturile, ascunzându-și șocul. Își desfăcu larg brațele și făcu o plecăciune batjocoritoare.

– Atunci te voi lăsa să-ți vezi de ale tale. Pe mâine-dimineață, *soția mea!*

Și plecă fără să poată alunga senzația că diavolul era, de fapt, femeie și că tocmai făcuse o înțelegere care nu avea cum să se sfârșească bine pentru el.

Capitolul 18

The London Gazette

Recent căsătoriți!

Acum, când contele pierdut s-a căsătorit, înalta societate își pune întrebări legate nu doar de gentleman, ci și de femeia pe care a luat-o de soție...

E. Daubin

– Te-ai smintit!

Da, cândva între clipa în care Malcom plecase din camerele ei și o noapte lungă nedormită, Verity ajunsese la *aceeași* concluzie ca doica ei din copilărie. Cu toate acestea, încă nu o puteau rosti cu voce tare. Nu puteau rosti nimic din toate astea cu voce tare.

– Taci!

– Nici gând! zise Bertha. O prinse cu asprime pe Verity de umeri și o răsuci, apoi începu să-i închidă nasturii din perle. La ce te-ai învoit?

– La un plan care ne va salva, spuse Verity încordată.

Așa cum fusese responsabilă încă de la 12 ani de bunăstarea nu doar a surorii ei mai mici, ci și a doicii bătrâne care îi îngrijise sora. Și, totuși, cât de ușor îi era Berthei să o mustre pentru salvarea de care se agățase!

– Știi doar că e lipsit de scrupule.

– Am zis să taci, îi spuse Verity în șoaptă, uitându-se spre ușă.

Mereu se aflau servitori prin preajmă. Și ea aflase multe de la servitorii care îi fuseseră surse pe când lucrase la *The Londoner*, precum și în timpul scurt în care locuise în casa lui Malcom.

– Și nu e... lipsit de scrupule, se simți ea obligată să-l apere.

Pentru că era adevărat. Nu era prima dată când o salvase și îi oferise siguranță. Și jurase să nu o atingă decât dacă și-o dorea ea. „Iar tu vrei să te atingă cum a făcut-o înainte..."

– Nu întru totul lipsit de scrupule, bombăni ea când Bertha o întoarse din nou ca s-o privească în ochi.

– Ai de gând să-i romanțezi faptele?

Parcă îi mai crescuse un cap, așa o privea fosta ei doică. Și o acuza de același lucru de care o acuzase Malcom.

– Te-a amenințat la fiecare pas și dintr-odată ai încredere în cuvântul lui. Întoarce-te! bombăni ea, răsucind-o din nou, și închise ultimul nasture.

Gata îmbrăcată, Verity se întoarse spre doica ei protectoare.

– Ce altă opțiune avem? întrebă ea, iar bătrâna se încordă, nemulțumită. Îți răspund eu: nici una. Ăsta e răspunsul. Nu avem casă, nu avem o slujbă, abia avem câțiva bănuți puși deoparte. Dar avem o opțiune.

– Pentru cât timp?

– Un an. Verity o apucă pe Bertha de brațe și o strânse ușor. Un an în care nu trebuie să ne facem griji unde ne vom duce, ce vom mânca sau cu ce ne vom îmbrăca. Gândește-te, Bertha! îi spuse ea pe un ton mieros.

– Ai făcut un pact cu diavolul, fetițo! zise Bertha indiferentă.

Da, *și asta* era adevărat.

– Măcar nu vom pieri pe stradă sau nu vom sfârși în Newgate, îi aminti ea și apoi își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

– Nu am fi ajuns în Newgate dacă nu ai fi născocit un plan în care să te dai drept soția unui nobil.

Fir-ar să fie, Bertha mereu avea dreptate!

– Indiferent de deciziile pe care ar fi trebuit sau nu să le iau, lucrurile sunt așa cum sunt. Mi-a făcut o ofertă, iar eu am acceptat.

Se duse cu pași apăsați spre dulapul din pin cu două uși, apucă mânerul în formă de inimă și trase de el. Șirul de funde și bonete care atârnau în cuiere pe panoul din față tremură. Verity apucă prima bonetă pe care puse mâna, una cu o țesătură complicată, un bor aparte și o coroniță de primule de un roz pal în jurul calotei.

– Și ce se va întâmpla când vei dori să scapi de viața asta, Verity? întrebă Bertha încet, iar ea încremeni cu degetele încleștate pe borul ornamentat, cu boneta chiar deasupra capului.

„Să scapi de viața asta..."

Bertha vorbea despre faptul că ea avea să se sature de acest aranjament de parcă ar fi fost o certitudine.

– E doar pentru un an.

Și totuși Verity se spetise vreme de optsprezece ani. Muncise până ce îi sângeraseră degetele și se trezise înaintea cocoșilor. Acum i se îngăduia să își caute o slujbă ca reporter fără presiunea ca fiecare articol pe care îl creiona să fie singura sursă a bucatelor de pe masă și a unui acoperiș deasupra capului.

– Nu pot spera la mai bine de atât, zise ea în cele din urmă și își trânti boneta pe cap.

– Dă-mi voie, bombăni Bertha și, venind spre ea, apucă panglicile lungi de culoarea mentei și începu să le lege. Când termină, îi ajustă funda îngrijită sub bărbie. Nu vreau să fii rănită.

„Ca mama ta."

Cuvintele acelea răsunară ca o șoaptă în aer, fără să fie măcar nevoie a fi rostite cu voce tare.

– Nu sunt ca mama.

La 17 ani, mama ei se îndrăgostise de un conte strengar care renunțase la orice speranță de a duce o viață de respectabilitate și siguranță.

– Am 30 de ani.

Bertha îi zâmbi cu tristețe.

– Vârsta nu le face pe femei imune la durerea sufletească, fetițo!

– Durere sufletească? repetă ea sceptică. De asta ești îngrijorată, Bertha?

Verity învățase de la mama ei cât de nesăbuit era să îți încredințezi inima celei mai nepotrivite persoane posibil. Și nu încăpea îndoială că, după cât de nemilos, rigid și periculos părea, contele de Maxwell era cu siguranță cel mai nepotrivit bărbat căruia o femeie i-ar fi putut încredința inima.

– Te asigur că nu am de gând să îngădui să mi se frângă inima din pricina lui Malcom North.

Malcom North, cel care o privea de parcă ar fi fost mocirla din canalele pe care le străbătea în fiecare noapte, chiar dacă îi făcea inima să-i bată nebunește când se afla în apropierea lui. Chiar dacă visa și acum la cele două momente în care o luase în brațe și o sărutase până ce o lăsase fără simțire.

– Da, iată privirea care îmi dă de înțeles că aș fi o smintită să nu mă tem pentru tine, Verity!

Se înfioră când auzi avertizarea de rău augur a bătrânei.

– Voi fi bine. Mai mult decât bine. Se forță să zâmbească în timp ce o bătu ușor peste mână pe Bertha. Mai bine de un an fără nici o grijă? E un dar, Bertha. Bucură-te de el!

Doar că, în timp ce își luă săculețul și ieși din încăpere, nu reuși să scape de senzația că toate acele false încredințări fuseseră și pentru ea, nu doar pentru Bertha.

În timp ce avertismentele doicii îi răsunară în minte, Verity se duse să își caute soțul. Încă de când îl cunoscuse pe Malcom în canale, îi înfruntase bănuiala și furia, de altfel meritate. Oare un astfel de bărbat era măcar în stare să se prefacă a fi un soț grijuliu, îndrăgostit? Oare era în stare de asta?

Două servitoare străbăteau grăbite coridorul și se opriră când o văzură și făcură o reverență.

– Milady, spuseră ele la unison.

Verity se uită în jur după acea milady, apoi își dădu seama că i se adresaseră ei. Era o stare străină pentru ea, cu care nu avea să se obișnuiască vreodată. Și una cu care avea să fie nevoită să se obișnuiască din pricina înțelegerii pe care o făcuse cu Malcom. Își aminti de soțul ei și își drese vocea.

– Știe careva unde îl găsesc pe Ma... pe soțul meu? se corectă ea.

Nu avea să se simtă niciodată bine spunându-i astfel.

– În birou, milady, zise cea mai tânără dintre fete, Billy, și făcu o reverență ca să-și sublinieze afirmația.

Erau fete mai tinere decât Livvie, care aveau din nou o slujbă pentru că Malcom se răzgândise și nu își mai concediase servitorii. Ba chiar una dintre ele vorbea cu un puternic accent de pe stradă. Malcom nu numai că îi angajase din nou pe servitorii pe care îi concediase, dar îi oferise o oportunitate unei fete care înainte nu avusese parte de așa ceva.

– Milady? întrebă Deborah șovăielnic. Mai aveți nevoie de ceva?

Verity tresări.

– Nu. De nimic altceva. Le mulțumi fetelor și străbătu coridoarele, călcând pe covoarele Axminster cu o țesătură complicată, cu un model în mozaic frumos și atât de grandios, cu detalii atât de splendide, încât Verity se trezi călcând pe vârfuri peste modelul floral în nuanțe de roz pal și galben.

Ajunse la coridorul care ducea spre biroul lui Malcom și se opri.

Cum avea să meargă până la capăt? Spre deosebire de mama ei, care reușise să-i zâmbească contelui, deși suferise din pricina vieții pe care nu o avusese niciodată, Verity nu era genul care să se prefacă. Era genul care spunea ce gândea și care își arăta întocmai sentimentele.

În plus, trebuia să se prefacă împreună cu Malcom.

Malcom, care acum o ura.

În caz că o plăcuse vreodată măcar.

I se strânse inima.

Căci existaseră momente în care păruse să o placă îndeajuns de mult – bunăoară, când o luase în brațe și fugise prin Londra ca să ajungă amândoi în siguranță sau când o păcălise la șah.

Doar că acele clipe nu arătau că ținea la ea. Fuseseră doar o fereastră prin care întrezărise că Malcom, în pofida bădărăniei, a grosolăniei și a firii lui îndărătnice, era în adâncul sufletului cu adevărat un om onorabil.

– Acum tu ai probleme cu picioarele?

Verity tresări și se răsuci, trezindu-se față în față cu Bram. Zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

– Bram, îl salută ea.

Căutătorul bătrân veni șchiopătând spre ea, iar Verity se duse în grabă la el ca să-l scutească de un drum pe coridorul lung.

– Să înțeleg că te întâlnești cu North? o întrebă când ajunse lângă el.

– Da, zise ea și aruncă o privire de-a lungul coridorului lat. Ăsta-i planul. De data aceasta, Verity reuși chiar să zâmbească forțat. Dar nu avea să se priceapă câtuși de puțin la asta. E furios pe mine. Bineînțeles, are motive întemeiate, zise ea iute.

Merita să fie furios pe ea.

Bram ridică din umărul lui lat.

– Răbufnește pe oameni ca să-i țină departe. Nu ești cu nimic diferită de noi, ceilalți. Dar îi pasă.

„Îi pasă."

Inima îi săltă ciudat în piept.

– Îi pasă?

Bram pufni.

– De tine.

Organul acela din piept îi mai săltă sălbatic de câteva ori, apoi se dezumflă brusc.

– Nu îi *pasă* de mine. Mă urăşte, spuse ea încet. Când înţelegerea lor avea să se încheie, el avea să o alunge din Londra doar ca să nu mai împartă aceleaşi străzi cu ea.

– Ba nu te urăşte. E furios pe tine. E furios pe noi toţi.

O umplu sentimentul de vină. Intervenise între Malcom şi puţinii oameni care contau pentru el.

– Îmi pare nespus de rău dacă s-a înfuriat pe voi din pricina faptelor mele!

Bram flutură din palma ca de urs.

– Eu te-am adăpostit. Şi Fowler. Şi am face-o din nou.

– De ce? întrebă ea, neputând să nu-l întrebe de ce trădase loialitatea faţă de Malcom şi le primise în casa lui.

– Pentru că în noaptea aia Malcom te-a adus în camerele lui, deşi până atunci n-a mai dus pe nimeni acolo.

Era prima oară când auzea pe cineva din cercul lui Malcom spunându-i pe numele mic. Văzu o licărire sâcâitoare în ochii lui.

– Poate şi pentru că mi-ai vindecat ochii şi speram că ai putea face la fel cu piciorul. Îi făcu cu ochiul şi adăugă: Şi aşa ai făcut. Când Verity râse uşor şi îl îmbrânci cu umărul, căutătorul bătrân se îmbujoră. Şi poate din pricină că nu te-ai purtat de parcă eu sau Fowler am fi nişte monştri doar din pricina felului în care arătam şi unde locuiam. Şi acum capul sus! zise el, după care dispăru orice urmă de veselie din purtarea lui şi redeveni foarte serios. N-ai dreptate, spuse el. Cel mai mult e furios pe el însuşi din pricina a tot ce e aici, adăugă şi arătă spre coridorul bogat cu tapet din satin şi rame aurite care valorau mai mult decât cel mai minunat articol pentru care fusese plătită în cele mai prospere zile ale ei.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe căutătorul bătrân pe obraz.

– Mulţumesc.

Bram flutură din palmă.

– Fugi de aici! bombăni el şi, fără să aştepte să vadă dacă îl ascultase, porni rapid pe coridorul opus.

Verity îl privi până ce dispăru. Poate că Bram şi Fowler aveau dreptate. Ea şi Malcom nu aveau de ce să fie duşmani. Ba, mai mult, ar fi putut fi chiar... prieteni.

Prieteni, când nici măcar nu voia să admită că tocmai asta erau de fapt căutătorii care locuiau cu el. Dacă reuşea să-l facă să priceapă?

Pieptul i se umplu de speranță și își reluă marșul de dinainte de apariția lui Bram.

Însă, când ajunse la biroul lui Malcom, o părăsi orice fărâmă de curaj.

– Poți s-o faci, își zise ea.

Oare chiar putea? Rolul pe care și-l asumase, înțelegerea lor însemnau doar o însărcinare. Bineînțeles, era o formă diferită de cea cu care fusese obișnuită de-a lungul anilor. Până atunci săvârșise o muncă literară: știa să creioneze cuvinte și să le dea o formă pe care oamenii voiau să o citească. Asta înțelegea. Să se dea drept soție îndrăgostită era o sarcină care i se potrivea mai degrabă unei actrițe de pe scena londoneză.

Dar, din păcate, ar fi făcut bine să își joace rolul dacă voia să trăiască în continuare și să îi vadă pe cei dragi în siguranță.

Gândul acesta îi dădu curajul să apuce mânerul ușii.

Verity intră. Balamalele bine unse ale ușii cedară în tăcere, iar ea rămase nemișcată în pragul ușii biroului lui Malcom din Grosvenor Square. El era acolo, dar nu îl mai văzuse niciodată așa.

Spre deosebire de alte dăți în care fusese atât de concentrat asupra fiecărei mișcări a ei, încât până și faptul că își ridicase pantoful îi atrăsese privirea tăioasă, acum rămase întru totul absorbit de sarcina de care se ocupa, fără să dea vreun semn că ar fi știut că Verity intrase în birou.

Văzu patru stive înalte și ordonate de registre pe biroul lui, ca o barieră. Malcom își ținea capul aplecat peste unul deschis și cerceta paginile cu o viteză aproape neomenească.

Nu îi cunoștea această latură, cu garda jos. Ca de obicei, își prinsese părul demodat de lung în coadă, dar o șuviță îi cădea peste frunte. O dădea din când în când la o parte, rămânând însă concentrat asupra informațiilor din registrul cu pricina. Arăta ca un copil care ținea în mâini o carte mult râvnită, cu sufletul la gură, anticipând ce avea să descopere în paginile următoare.

Blând.

Era un cuvânt care nu l-ar fi putut descrie sau defini vreodată pe Malcom North. Sau cel puțin așa ar fi crezut până atunci. Trăsăturile acelea dure, care creionau de obicei o mască necruțătoare, erau lipsite de încordarea obișnuită. Când muncea, se încrunta: pe frunte îi apăreau patru riduri mici, într-un fel care îl făcea să pară abordabil și *real*.

Verity își dădu seama că prefera această latură a lui, această versiune reală, mai puțin prudentă a lui Malcom.

El se încordă, iar Verity știu că îi simțise prezența.

Malcom își ridică privirea și apoi închise degrabă registrul.

– Verity, o salută el rece.

Ea intră și închise ușa în urma ei, apoi i se alătură la birou. Lăsă săculețul din mână.

– Malcom, îl salută la rândul ei, lărgind șnururile bonetei. Dintr-odată, nu prea se mai grăbea să plece de acolo la prima lor ieșire de cuplu căsătorit și fericit.

– Nu ai bătut la ușă.

– Nu există bariere între cuplurile devotate.

– Și știi multe lucruri despre cuplurile devotate? o întrebă el batjocoritor.

O ura. I se strânse pieptul când simți disprețul palpabil pe care îl emana. Deși, dacă era sinceră, nici nu o plăcuse vreodată cu adevărat. Nu avea importanță ce își dorea Bram sau ce avea impresia că simțea Malcom. Singurul lucru real era cel de acum. Erau doar o pereche unită de pericolul de pe străzi, iar el îi oferise un adăpost. „Iar tu l-ai trădat expunându-i viața privată..."

– Nu știu, recunoscu ea, dându-și jos boneta și apucând-o de borul lat. Așeză articolul țesut în poală. Nu din experiență, se corectă ea. Am scris despre cupluri fericite – și nefericite, adăugă ea pentru sine.

– Rubrica ta de scandal, spuse el, în continuare batjocoritor.

Verity ignoră momeala, apucă scaunul și îl târî mai aproape de birou. Cercetă cu privirea stivele de registre din piele aliniate pe el. Ce făcea? La fel ca registrele din locuința lui din estul Londrei, și cele de aici erau stivuite cu grijă. Fără să se gândească, Verity se întinse după unul dintre ele.

– Ce faci?

Verity rămase cu mâna suspendată deasupra stivei.

– Îmi pare rău. Voiam...

Își strânse buzele și clătină din cap.

Malcom se sprijini pe coate pe marginea biroului și se aplecă în față.

– Să ne înțelegem, doamnă, câtă vreme vei fi aici...

– Până la sfârșitul sezonului următor.

– Până la sfârșitul sezonului următor, repetă el pe un ton tăios, nu îți vei însuși nimic fără permisiunea mea. Și cu siguranță nu îmi vei cotrobăi prin lucruri. Cât timp vom locui împreună, când nu suntem singuri, nu ne vom preface că suntem un cuplu devotat și iubitor. Ne prefacem când sunt și alții prin jur, atât.

Da, era limpede că o ura. Prin articolul ei, fără vreun aport din partea lui, îl dezvăluise lumii pe Malcom în feluri în care nu voise să fie dezvăluit în fața lumii. Drept urmare, era îndreptățit să fie furios, iar ea îi merita furia. Chiar dacă știa toate astea, tot îi veni să plângă. Verity trase încet aer în piept.

– Știu că nu mă placi.

Malcom pufni.

– Poate chiar mă urăști, recunoscu ea cu inima strânsă.

Ce ironic era că luase decizia aceea ca să supraviețuiască și că, în cele din urmă, se alesese cu antipatia lui și nici măcar nu își păstrase slujba pentru trădarea săvârșită!

– Dar servitorii sunt ochii unei case, iar dacă vom locui împreună și tu mă *urăști,* nimeni nu ne va crede șarada. Dacă vrem ca lumea să creadă că ne-am căsătorit din dragoste, trebuie să ne jucăm rolul.

Malcom își făcu degetele lungi turlă și le sprijini pe registru, apoi zâmbi rece.

– Și ce anume te face să crezi că trebuie să ne prefacem că ne-am căsătorit *din dragoste?*

Verity vru să spună ceva. Nu reuși să formuleze nici un cuvânt. Încercă din nou.

– Am... Am presupus că așa ar fi cel mai ușor să explicăm căsătoria pripită.

– Nu contează ce crede lumea. Poate că am vrut un moștenitor. Poate că am vrut o soție care să îmi supravegheze proprietățile când eu mă voi duce să-mi trăiesc viața. Poate că ne-am certat.

Verity clătina deja din cap.

– În ziare s-a scris deja despre salvarea ta. Vor căuta nepotriviri. Semne de înșelăciune. Se vor aștepta la asta din partea noastră.

Cu siguranță, ținând cont de originea lui Verity...

– A noastră?

Deși își clădise viața pe cuvinte, tot reușea să o uluiască ușurința cu care Malcom reușea să impregneze un singur cuvânt cu multă ură și batjocură.

– Tu ai crescut pe străzi, spuse ea inutil. Eu...

„Sunt bastardă." I se îngreuna limba în gură. Era doar o chestiune de timp până când propria identitate avea să iasă la lumină. Se împăcase cu multă vreme în urmă cu cine era... cu ceea ce era. Dar atunci fusese diferit. Pe atunci trăise la marginea societății, înmuindu-și din când în când degetele în existența aristocrației, doar ca să-și câștige traiul. Acum? Acum lucrurile aveau să fie diferite.

Ce era ea? Femeia aceasta care îl amăgise, cu care avea o înțelegere se agăța de secretele ei cu o tenacitate chiar mai mare ca a lui.

Nu voia să-și împărtășească povestea. Și poate că tocmai de aceea Malcom voia să o afle.

„Mincinosule!" Fusese la fel de nerăbdător să descopere secretele lui Verity Lovelace precum fusese ea să i le descopere pe ale lui. Doar că el fusese mânat mereu doar de nevoia de a afla alte lucruri despre ea.

„Tocmai de aceea te roade atât de tare", îi spuse vocea aceea interioară batjocoritoare.

– Și cum rămâne cu *tine*, Verity?

Oricum, era just să întoarcă lucrurile în direcția ei.

– Cu mine? întrebă Verity ridicând ușor din umeri, gest pe care o persoană mai puțin ageră l-ar fi putut considera nonșalant. Ce-i cu mine?

Dădea răspunsuri echivoce. Trăgea de timp și încerca să găsească răspunsuri care să-i satisfacă acea curiozitate.

Curiozitatea? Nu. Era mai degrabă nevoia de a ști totul despre femeia cu care avea o înțelegere pe viață închipuită. Malcom își ridică brațele și le împreună la ceafă.

– Te aștepți ca eu să mă dezvălui pe deplin, așa că ar trebui să știu și eu măcar *ceva* despre femeia cu care m-am căsătorit.

Verity își trase de fuste. Mai trecură câteva momente până ca lucrurile să devină limpezi: nu avea de gând să mai vorbească despre asta. De fapt, avea de gând să nu spună *nimic* despre asta.

Malcom se ridică și ocoli biroul.

Femeia din fața lui ascundea un mister. Iar el tânjea să scoată la iveală detaliile ascunse care o făceau pe Verity Lovelace să fie așa cum era. Se opri în spatele scaunului ei, iar ea se crispă. Malcom își coborî capul și se opri cu gura aproape de urechea ei. Verity nu se trase la o parte, ci se încovoie.

– Ce... interesant, murmură el. Sigur femeia hotărâtă să mă facă să îmi dezvălui fiecare părticică din viață, deși eu nu îmi doresc să o fac, poate fi măcar la fel de deschisă.

O roșeață fermecătoare începu să îi apară în zona decolteului și apoi pe gâtul lung și elegant. Dorința aceea osânditoare începu să pulseze și mai puternic în el.

– Nu e... deloc același lucru.

Malcom își întinse brațele pe lângă spătar și își sprijini palmele pe brațele lui, încadrând-o.

– Oh? șopti el atât de aproape, încât când vorbi îi atinse urechea cu buzele, într-un sărut trecător, cu atât mai excitant. Și cum anume e diferit, Verity?

I se tăie răsuflarea. Sau oare lui? În clipa aceea, totul era un haos.

– Nu ți-ai exprimat niciodată dorința să afli ceva despre mine, Malcom. Pentru tine, scopul pentru care sunt aici, rolul pe care îl joc, este unul singur: să păcălesc. Să amăgesc.

Era o mustrare justă. Cu nici măcar o zi în urmă, ar fi avut dreptate. Între timp, avusese însă loc o schimbare. Izvorâtă din nebunie. Care îi cerea să o cunoască pe femeia aceasta de care se legase printr-un pact diavolesc. Își îndreptă spatele.

– Fă-mi pe plac atunci!

Verity se ridică, își apucă săculețul și ocoli scaunul cu o forță pe care nu ar fi reușit să o adune nici cel mai înverșunat războinic de pe stradă. Se opri atât de brusc, încât săculețul îi pendulă pe lângă corp.

– Nu.

Atât avea de spus?

– Nu?

– Mda, răspunse ea pe tonul acela răgușit și aprig care îi era atât de firesc. Ușor gutural. Nu face parte din înțelegerea noastră.

Malcom îi ignoră ultimele cuvinte.

– Mda, repetă el. Un indiciu și totuși un mister al identității lui Verity Lovelace. Ai rădăcini scoțiene, Verity. Sau irlandeze.

Nu avea o pronunție dialectală, nici subtilă, nici clară.

Verity strânse din buze, apoi zise:

– Mama a fost scoțiană. Familia ei deținea o tavernă în Fife, chiar între estuarul Tay și estuarul Forth, iar mama lucra acolo.

Rostise toate acestea cu o notă de finalitate în glas, dându-i de înțeles că nu avea de gând să îi mai spună altceva despre ea.

– Scoțiană? repetă el șocat.

Verity își îndreptă umerii înguști.

– Da. E o problemă, milord?

Întrebarea ei păru să răsune ca dintr-un tunel lung, tonurile ei englezești cristaline auzindu-se când mai clar, când mai neclar, combinându-se cu altă voce. O pronunție dialectală vioaie și un cântec care ieșea la iveală ca o șoaptă.

– Bunule stăpân, vrei să rămâi domn/ În casa tatălui meu,/ Și să te plimbi prin aceste grădini verzi,/ De brațele mele învăluit./ De zeci de mii de ori îți voi săruta chipul;/ Să glumim și să ne veselim:/ Îți mulțumesc, domniță, pentru bunătate,/ Crede-mă că nu pot rămâne cu tine./ Căci l-am ucis pe moșierul Johnston...

Simți o atingere șovăitoare pe mânecă.

– Malcom?

Întrebarea insistentă a lui Verity îl trezi la realitate.

Malcom își trecu mâneca peste broboanele de sudoare osânditoare care îi apăruseră pe frunte.

Ochii aceia isteți priviră cu atenție totul.

– Ești bine? întrebă ea încet.

„Nu."

– Sunt bine.

Își pierdea mințile, da, la naiba, nu avea s-o facă în fața ei!

– Dar tatăl tău? o îndemnă el nerăbdător să vorbească din nou despre ea și să iasă din mocirla amintirilor proprii.

Verity își apucă mai strâns săculețul, într-un gest protector. Săculețul era pătat și avea bucăți de material uzat.

– Tatăl meu a fost un bărbat de care mama s-ar fi putut lipsi, zise ea în cele din urmă.

Lui Malcom i se strânse stomacul. Fusese rănită. Nu-i păsa de durerea ei. Doar că, dacă așa stăteau lucrurile, de ce simțea nevoia pulsândă să verse sânge și dorința de a-i smulge mărunțaiele ticălosului?

– A fost un om crud?

Citi surprindere pe trăsăturile ei expresive.

– Dimpotrivă. A fost bun și iubitor. Nu a fost însă menit pentru mama mea. Își coborî scurt privirea spre săculeț. A fost conte.

Era fiică de nobil. Chiar și nelegitimă, cu purtarea și eleganța ei regale, făcea parte din lumea aceasta mai mult decât făcuse el vreodată.

Interpretând greșit motivul tăcerii lui, Verity se îmbujoră.

– Sunt bastardă. Verity își ridică privirea îndrăzneață, deloc spăsită, spre a lui, arătându-și din nou înflăcărarea pe care o admira atât de mult la ea. Așadar, acum că știi asta, ai prefera să anulăm contractul?

Malcom o privi nedumerit. Să anuleze contractul? Ce?... Și apoi pricepu.

– Te aștepți să te condamn din pricina obârșiei tale, murmură el.

Era limpede din provocarea înflăcărată din privirea ei.

Verity ridică din umeri.

– Nu ai fi primul care o face. Totuși, lumea se așteaptă să ai o soție ireproșabilă și...

– Nu dau doi bani pe faptul că ești bastardă sau pe ce se așteaptă sau nu societatea să am.

Verity își întredeschise ușor buzele. Privirea i se înduioșă.

– Mulțumesc, spuse ea încet.

Îl privi cu atâta adorare, încât Malcom se clătină pe picioare. Nu își dorea admirația ei, nici privirea aia afurisită de căprioară. Pentru că nu știa ce naiba să facă cu atâta emoție.

Nu era în siguranță dacă lăsa garda jos în preajma femeii care îi furase secretele și îl azvârlise în gura lumii, de parcă trecutul și viitorul lui erau doar o bucățică de mâncare gustoasă ce trebuia devorată.

Furia aceea arzătoare și sigură se aprinse din nou, înăbușind orice slăbiciune legată de Verity Lovelace.

Rupse legătura dintre ei.

– Să ne vedem de treabă. Ce ai plănuit pentru noi, doamnă? întrebă el, concentrându-se asupra sarcinii pe care o aveau de îndeplinit.

Verity scotoci prin săculețul ridicol de vechi pe care îl căra după ea.

– M-am gândit la mai multe lucruri, îi explică ea și îi înmână o foaie.

– Ce-i asta? întrebă el fără să o ia.

Verity o flutură spre el.

– O listă.

– Și care e primul lucru de pe ea, doamnă?

– Gunter's, zise ea fără a șovăi, apoi vârî planurile pe care le făcuse pentru ea – pentru ei – înapoi în săculeț.

– Gunter's? repetă el șocat.

Capul începu din nou să îi zvâcnească neîntrerupt și se împotrivi imboldului de a-și înfige degetele în tâmple ca să alunge acea senzație.

Verity își ridică privirea spre el.

– Acolo se vinde înghețată. Lorzii și doamnele stau în brișcă afară. Așa ne vor vedea toți...

– Știu ce e Gunter's! rosti el tăios.

– Ai vrea să sugerezi altceva, *milord?* întrebă ea pe un ton calm, care nu îl păcăli câtuși de puțin.

Malcom mîji ochii. Obrăznicătura i se adresa iarăși cu milord. Știa întocmai cum să-l irite.

– Prea bine. Să o facem. Cu cât îi amăgeau mai repede pe ceilalți, cu atât își putea relua mai repede viața, iar ea, pe a ei.

– Desigur, murmură ea și ieșiră împreună din încăpere în tăcere.

Deci aveau să o facă...

Capitolul 19

The Londoner

Au fost văzuți!

Contele și contesa de Maxwell cei evazivi au fost zăriți în rândul înaltei societăți. Martorii spun că au fost multe momente de tăcere între ei. Întreaga aristocrație se întreabă așadar care au fost circumstanțele căsătoriei dintre Lord Maxwell și femeia misterioasă. Șantaj? Mită? Sau poate chiar mai rău de atât?

M. Fairpoint

În copilărie, Verity auzise povești despre Gunter's. Chiar de la tatăl ei, care îi vorbise despre Londra și toate locurile care erau de văzut și lucrurile care erau de făcut în oraș. Fiecare dintre poveștile lui fusese presărată cu făgăduința că într-o zi avea să o ducă chiar el acolo și să o lase să încerce toate aromele de înghețată.

Bineînțeles, când fusese doar o copilă, Verity crezuse acele făgăduințe. Doar odată cu trecerea anilor își dăduse seama că tatăl

ei nu avea să o ducă vreodată la Gunter's și în toate celelalte locuri minunate, că nu avusese niciodată de gând să o facă și că toate acele povești fuseseră doar basme, precum cele din cartea din care îi citea când venea în vizită.

Drept pentru care Verity acceptase într-un sfârșit că nu avea să meargă vreodată la celebrul local din Berkeley Square. Și că nu avea să guste vreodată din înghețata despre care îi vorbise cu atâta entuziasm.

Și totuși iat-o aici! Stătea într-o brișcă, cu o cupă de cristal plină cu înghețată de iasomie și trandafir în mână, și nu reușea nici măcar să zâmbească. Își simțea mușchii abdomenului încordați și răsuciți. Ca să supraviețuiască, acceptase iute propunerea lui Malcom. Iar acum, consecințele faptului că trăia aici, printre cei de-o teapă cu tatăl ei, cu familia lui legitimă. Verity apucă strâns cupa de cristal.

„Am tot dreptul să mă aflu aici..."

Poate că nu își dorea să se afle acolo în această calitate, dar nu trebuia nici să se ascundă, ca un secret rușinos. De ce avea impresia că încerca doar să se convingă singură? Nu îi era de folos nici că se afla lângă un bărbat care o disprețuia și care nu îi adresase o singură vorbă de când mai că o azvârlise în brișcă.

– Țin să îți spun că nu va funcționa, îi spuse Verity din colțul gurii.

Se așteptă ca Malcom să nu-i răspundă. Cerceta cu privirea străzile, încruntându-se fățiș la privitori și trecători. Nimeni nu era scutit de furia lui. Nici măcar ea. *Mai ales* ea.

– Ce anume?

– Asta. Își ținu cu grijă palma jos să nu fie văzută și, cu mâna liberă, Verity făcu semn spre ei doi. *Noi*. Trucul acesta. Nu va funcționa deloc dacă continui să te porți așa.

Pălăvrăgeala lor lejeră din timpul jocului de șah era doar o amintire îndepărtată cu doi oameni foarte diferiți, care nu fuseseră despărțiți de trădare. Simți un junghi de durere când își aminti momentul acela trecător pe care îl trăiseră împreună. Când fuseseră doi oameni care se ascundeau de același pericol.

Dintr-odată, Malcom își puse brațul pe după umerii ei, făcând-o să icnească.

– Ia spune-mi, scumpa mea, cum ar trebui să mă port? îi șopti el la ureche. Devotat? Îndrăgostit?

Trupul o trădă și simți furnicături în locul în care o atingea. Trupul ei nu cunoștea mândria sau faptul că Malcom încerca să o ridiculizeze.

– M-aș mulțumi cu *omenos*, bombăni ea și, confruntată cu opțiunea de a lăsa ca înghețata să se topească și să i se scurgă din pahar ori să ia o înghițitură din ea, Verity își înfipse lingura în cupă și gustă din preparatul dulceag cu aromă floral㠹 Ai putea măcar să zâmbești, adăugă ea.

– Nu zâmbesc de felul meu, zise el scurt.

Vrând parcă să sublinieze ideea, Malcom se încruntă la un filfizon îmbrăcat în straie roșii-brune care se apropie prea tare de brișcă.

Tânărul o țâșni în direcția opusă cu atâta râvnă, încât jobenul din mătase stacojie îi căzu de pe cap. Iar gentlemanul își continuă fuga, fără să arunce măcar o privire în spate la articolul costisitor.

Verity oftă. Avea să fie mult mai greu decât anticipase.

– Și *acum?* întrebă el pe un ton dur, dar atât de încet, încât abia îl auzi.

Îl simți pe Malcom încordându-se lângă ea, îi simți coapsa contractându-i-se. Rochia ei de muselină nu reuși să ascundă mai deloc căldura pe care o emana lângă ea sau greutatea acelui membru musculos.

Începu să respire mai repede și nu-și găsi cuvintele. Ce îi zisese? O întrebase ceva? Nu? Înfulecă cu frenezie din înghețată ca să nu se holbeze fățiș la fizicul lui splendid și impresionant înveșmântat în pantaloni negri strâmți și o haină la două rânduri.

– Îți sugerez să spui orice ai de gând să spui, îi porunci el pe un ton care nu ar fi putut trece niciodată drept întrebare și care o trezi la realitate, întrerupându-i fanteziile patetice cu el.

– De fapt, chiar am ceva de spus.

„Ești o nesăbuită dacă ți se taie genunchii din pricina unui bărbat care te disprețuiește." Care, dacă nu ar fi avut nevoie de ea, ar fi preferat mai degrabă să o trimită la Newgate decât să-i vorbească.

– Nu ușurezi deloc lucrurile.

– Și crezi că ar trebui să le ușurez pentru tine, Verity?

Ea se gândi preț de o clipă la asta.

– Ei bine, nu, încuviință ea. Dar nu mă refer la mine, ci la tine.

Vru să-i explice, când zări trei femei mergând cu pași la unison, urmate de un grup de servitoare la distanță.

„Of, dracia naibii!"

Verity se dădu mai aproape de Malcom, îl luă de braț și îi aruncă o privire care ar fi trebuit să spună „te ador și nu pot trăi fără tine".

– Ce naiba e asta?

Sau măcar cea mai bună *încercare* a ei de zâmbet plin de adorare.

– Sunt îndrăgostită.

– Pari beată, zise el răspicat.

Verity râse cristalin și se aplecă și mai mult spre soțul ei închipuit.

– Știi cine sunt? îl întrebă ea în șoaptă, din colțul gurii.

Dacă nu l-ar fi privit atât de atentă, nu l-ar fi văzut mutându-și ușor privirea peste creștetul ei spre cele trei femei care zăboveau acum prin preajmă.

– Ar trebui să știu?

– Celei încântătoare, cea brunetă, i se spune regina Sarah. Mai e cunoscută drept Lady Jersey, murmură ea. E una dintre amfitrioanele de la Almack's Assembly Rooms. Verity își duse cu grijă lingurița la gură, ca să nu i se poată citi pe buze. O dată a refuzat să îl lase să intre pe ducele de Wellington însuși pentru că a întârziat doar șapte minute.

– Îngrozitor, spuse el tărăgănat.

– Șșșt! făcu ea, doar că inima îi bătu puternic în piept.

Prefera această versiune a lui Malcom. Așa cum fusese în locuința lui din estul Londrei, ușor amuzant, sâcâitor. Fără să emane răutate și dispreț.

– Cea din stânga ei e altă amfitrioană de la Almack's, doamna Drummond-Burrell. E de departe cea mai tipicară dintre ele. Verity aruncă o privire pe furiș spre cele trei femei, care nu dădură nici un semn că ar avea de gând să plece. Și cealaltă este Lady Cowper. Căpitanul Gronow a numit-o cea mai îndrăgită dintre amfitrioane.

– Ar trebui să fiu impresionat? întrebă el pe un ton rece, deloc impresionat.

– Păi, ținând cont de faptul că a ajuns în închisoarea datornicilor, mulți consideră că de fapt cuvântul lui nu...

Malcom îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Ah, rosti ea degrabă. Erai sarcastic.

– Da. Eram sarcastic.

Verity se îmbujoră și chiar atunci amfitrioanele care îi priveau nestânjenite erupseră într-o rafală de murmure.

Fără îndoială, interpretaseră îmbujorarea aceea drept mai mult decât stinghereala care era de fapt.

– N-ai decât să fii dezaprobator, Malcom, îl avertiză ea. Însă ele le vor povesti altor membri ai societății. Așa că privesc și înregistrează cu atenție orice spui sau faci, orice spunem sau facem, de fapt, ca să poată povesti la rândul lor nobilimii. Luă o linguriță de înghețată și i-o duse la gură lui Malcom.

– Ce...

Îi vârî ustensila mică de argint în gură, înăbușind restul întrebării.

Așa era, nu se pricepea deloc la asta.

– Sunt devotată.

– Hrănindu-mă? zise el cu gura plină. Dă-o încoace, se răsti el, smulgându-i linguriţa din mână. Asta face o doică afurisită, nu o soție blestemată!

Malcom știuse de mult că avea să ajungă în iad.

Pe când avusese cel mult opt ani, îl urmărise pe un copil al străzii sfrijit pe aleea pe care locuia. Malcom îi șterpelise copilului mai mic ca statură și ca vârstă săculeţul cu bunuri, resturile unei brutării. O luase la sănătoasa cu el și mâncase cu poftă, lucru rar în zilele acelea nespus de întunecoase.

În noaptea următoare, Malcom dăduse peste același băiat, pe aceeași alee, mort, cu ochii reci îndreptați spre cerul fără stele din St. Giles. Și fără nici o rană pe trup. Mort de foame. În numele supraviețuirii, Malcom fusese cel care îl trimisese pe micul străin în lumea de apoi.

Da, știuse că iadul era soarta veșnică ce-l aștepta cândva. Acceptase acest lucru. Ba chiar uneori, când greutatea luptelor vieții devenea de nebiruit, și-o dorea.

Dar asta? Era un iad.

Înveșmântat în haine elegante, în rândul înaltei societăți.

Chiar că diavolul avea un simț al umorului bogat!

Ar fi preferat mai degrabă să își croiască drum prin rahat, urmărit de o armată întreagă de șobolani flămânzi.

Măcar astfel de situații incomode și pericole îi erau cunoscute. Se confruntase cu ele de nenumărate ori și supraviețuise.

Asta? Să se afișeze în fața unor domni spilcuiți cu pălării ridicol de înalte și a doamnelor de la brațul lor era un altfel de iad.

– Ar putea să fie mai rău de atât, îi șopti Verity, ghicindu-i într-un mod nefiresc gândurile.

Era o abilitate stranie a ei, care se dovedea a fi mereu tulburătoare.

– Ah, de ce zici asta, *scumpa mea?*

– Păi, ar putea încerca să ne vorbească, sublinie ea pe bună dreptate.

Malcom se înfioră.

– Aici ai dreptate.

Se lumină la față, iar zâmbetul acela îi încoronă chipul, emanând bucurie. Își simți inima oprindu-i-se ciudat în piept. Era o expresie străină a unei emoții sincere și, deși ar fi trebuit să se simtă îngrozit de atâta franchețe, se trezi fermecat fără să vrea.

Lui Verity îi pieri zâmbetul.

– Ce e?

– Zâmbești cu sinceritate, spuse el pe un ton sec.

Iar el nu știa cum să reacționeze sau ce să înțeleagă din asta...

Verity lăsă din mână cupa de înghețată aproape goală și își tamponă colțurile gurii.

– Și de ce nu aș face-o?

Apoi închise ochii și își lăsă capul pe spate, cu fața spre soare. Razele îi scăldară obrajii într-o strălucire blândă, luminând detalii pe care nu le observase până atunci: câțiva pistrui presărați pe lateralele nasului. O piele albă ca smântâna și atât de moale la atingere, încât îl mâncară degetele de dorința de a o explora din nou, așa cum făcuse cu două săptămâni în urmă.

Malcom se împotrivi atracției dintre ei și o îmbrânci cu piciorul. Verity căscă și mai tare ochii violeți.

– Tu nu găsești nimic tulburător în toate astea, zise el și făcu un semn discret cu mâna spre celălalt capăt al lacului, unde vizitatorii matinali din parc își mânau bricțile.

– Oh, dimpotrivă, răspunse Verity și își apucă umbreluța de pe bancheta. *Totul* mi se pare tulburător. Deschise umbreluța dantelată și o înclină, creând o mică barieră, de parcă ar fi fost doi iubiți care încercau să fure un moment de intimitate departe de privirile curioase ale societății. Nici eu nu îmi doresc să fiu aici. Și totuși, pentru prima oară în nici nu știu câți ani, nu îmi mai fac griji legate de locul în care voi locui sau dacă avem suficientă mâncare. Până și asta, zise ea și înclină umbreluța pe spate, astfel încât fețele să le fie scăldate de lumina soarelui și închise ochii. Nu am mai avut până

acum libertatea nici măcar să simt soarele pe față în toiul unei zile de primăvară.

Nici Malcom, doar că decizia lui fusese preferențială. Decizia lui Verity fusese urmarea faptului că trebuise să muncească. Aceeași nevoie de o slujbă care o făcuse să cadă la învoială cu el. Se forță să își mute privirea dinspre chipul ei și se uită în depărtare, pentru că nu voia, ba nu putea să o privească în ochi. Pentru că nu voia să se gândească la faptul că Verity Lovelace îl urmărise fără scrupule din disperare. La faptul că existase, că încă exista, de fapt, o soră mai mică și cu ochi inocenți, o versiune mai mică și mai tânără a femeii care se afla acum în fața lui. Pentru că Malcom nu voia ca toate aceste lucruri să conteze.

Nu voia ca *ea* să conteze în nici un fel. Tulburat, privi spre străzile aglomerate din Berkeley Square.

– Ar trebui să o mănânci.

Malcom clipi lent.

Verity făcu semn spre cupa de cristal cu înghețata neatinsă.

– Măcar o faci pentru că nu va trebui să vorbești cu mine și apoi pentru că purtarea noastră ar putea fi pusă pe seama faptului că ne bucurăm de gustarea dulce. Îi licărire ochii. Și pentru că mai un pic și te vei alege cu degete lipicioase.

Parcă la comandă, o picătură se scurse peste gura sticlei transparente și i se opri pe încheietura degetului.

Malcom înjură.

Verity se aplecă în față și îi spuse pe un ton conspirativ:

– Ți-am zis eu!

Îi făcu cu ochiul apoi apucă batista cu monogramă din buzunarul hainei lui și șterse înghețata topită.

În timp ce Verity își ținu capul plecat, concentrându-se la ceea ce făcea, Malcom se holbă la ea, neputând să-și mute privirea de la ea sau de la ce făcea. Când fusese ultima oară când cineva făcuse un gest atât de mărunt, dar plin de tandrețe pentru el? De fapt, când fusese prima oară când se întâmplase așa ceva? *Existase* oare o primă oară? Oamenii știau că nu trebuiau să-l abordeze, darămite să-l atingă. Se culcase cu târfe, dar fiecare acțiune avusese un scop, fusese mânată de sex și lipsită de tandrețe.

– Gata, spuse Verity și, încuviințând mulțumită din cap, îi înapoie batista.

Din reflex, Malcom acceptă bucata de material și privi literele aurii brodate. Își trecu vârful bătătorit al degetului mare peste litere – *TP conte de M.*

Inițiale care aparțineau altcuiva. Bărbatul care fusese conte în ultimii ani. Un bărbat pe care nu îl cunoscuse, dar care profitase de absența lui din trecut. Și, din spusele lui Steele, de pierderea părinților lui, despre care Malcom nu-și amintea. Pe neașteptate, privi peste capetele femeilor curioase spre fațada clădirii din Berkeley Square, de la numărul 7-8.

– Ți-ai amintit de Gunter's.

– Hm?

Dură o clipă ca întrebarea să pătrundă prin pâcla aceea familiară.

Doar că nu fusese o întrebare. Verity se holba la el cu o solemnitate în privire care îi dezvăluia gândurile.

– Da, spuse el țâfnos.

– Ai venit aici în copilărie?

Câteva picături de înghețată de portocale îi căzură pe mână, umede și reci. Se holbă în gol la ele, mai laș decât se crezuse vreodată până atunci, pentru că nu o putea privi în ochi pe Verity.

– Nu știu.

Iată – acesta era adevărul. În cel mai bun caz, lucrurile care se întâmplaseră înainte să ajungă un orfan pe străzile din estul Londrei erau niște umbre de nepătruns, învăluite în întuneric. În cel mai rău caz, erau doar un gol.

Dacă Verity ar fi insistat, el ar fi tăcut. Ar fi blestemat-o pentru că îl întrebase și poate că ea știa asta. Poate că doamna care dăduse dovadă de un straniu simț al intuiției în ce privea gândurile și sentimentele lui înțelesese.

– Nu îmi aduc aminte multe lucruri, recunoscu el în silă.

Vreme îndelungată, Verity nu spuse nimic, după care își închise încet umbreluța.

– Ori de câte ori tatăl meu venea în vizită, îmi aducea panglici și niște discuri de ciocolată plate, acoperite cu drajeuri colorate. Își apropie degetul mare și arătătorul, indicând un cerc mic, demonstrându-i mărimea dulciurilor cu pricina. După moartea mamei, a fost obligat să ne mute într-un mic apartament din Londra. A continuat să ne viziteze. Nu l-am mai prea văzut zâmbind după moartea ei, dar ne-a vizitat, sublinie Verity, de parcă ar fi fost important

ca Malcom să știe asta despre bărbatul scandalos care îi fusese tată, de parcă ar fi încercat să-l apere.

Malcom se strădui să urmărească schimbarea bruscă de subiect și povestea despre familia ei.

– Partea bună a faptului că locuiam în Londra a fost că eram îndeajuns de aproape ca să ne viziteze des, dar suficient de departe ca să nu fim văzute de nobilime. M-am întrebat mereu cum reușea să călătorească cu ciocolatele alea fără să se topească. Dar nu se topeau, zise ea, zâmbind nostalgic. Dar mă abat de la subiect... Înainte să vină în vizită, tata ne trimitea un bilețel ca să ne anunțe, pentru că știa că unul dintre lucrurile mele preferate era să aștept pe treapta de jos și apoi să ies în întâmpinarea trăsurii. Era partea mea preferată din zi. Zâmbetul îi pieri, luând toată lumina cu el. Chiar și atunci când eram hotărâtă să îl urăsc pentru că avea o familie legitimă pe care nu era nevoit să o ascundă, să îi ies în întâmpinare era unul dintre cele mai îndrăgite momente pentru mine, pentru că, atunci când era cu noi, mă puteam preface că noi eram familia lui reală.

Privirea îi deveni la fel de îndepărtată precum vocea melodioasă și discretă. Fu momentul în care Malcom își dădu seama că se pierduse în povestea ei și uitase de prezența lui.

Deși era convins că era o greșeală să o facă, deși se împotrivi în sinea lui, se agăță fără să vrea de vorbele ei, fascinat de ele, de fereastra aceasta larg deschisă către întrebările pe care le avea despre existența ei. Către lumea aceea pe care o descria, a unei fete solitare care își aștepta tatăl mult iubit. Chiar și așa, izolată, era mai mult decât cunoscuse vreodată Malcom și, tocmai de aceea, la fel de fictivă precum cărțile pe care le șterpelise în copilărie din librăria Hatchards, de la niște patroni care nu bănuiseră nimic.

– Într-o zi, continuă Verity în șoaptă, am primit o scrisoare și i-am ieșit în întâmpinare. Se întunecă la față, apoi continuă: Doar că nu a venit. Nu era acolo, zise ea și înghiți în sec de câteva ori. Venise altcineva. Un bărbat. Verity clătină din cap și reveni în prezent, la Malcom. Se pare că era administratorul tatălui meu. A venit să ne informeze de trecerea lui în neființă. Își sprijini degetele bătătorite și pătate de cerneală pe genunchiul lui și își ridică privirea spre el. Adevărul este, Malcom, că multă vreme nu mi-am amintit nimic din ziua aceea: nici cum era vremea, nici cu ce eram îmbrăcată.

Nici ce mi-a spus. Şi mi-am pierdut toate amintirile despre tatăl meu. Ocazional, îmi aminteam că am plâns cu sughiţuri. Sau, se încruntă ea, *credeam* că erau lacrimile mele. Parcă ar fi aparţinut altcuiva. Nu reuşeam să îmi amintesc limpede cele mai fericite momente de dinainte. Nu reuşeam să le văd clar. Pentru că era pur şi simplu prea greu, se bâlbâi ea uşor şi îşi drese numaidecât glasul.

Malcom simţi cum i se strânge pieptul de o durere necunoscută... Pentru altcineva. Pentru ea.

– Malcom, poate că e mai uşor să *nu* îţi aminteşti decât să îţi asumi întru totul durerea momentului cu pricina. Urmă o pauză scurtă. Pentru mine aşa a fost, adăugă ea încet.

Sensul cuvintelor ei era neîndoielnic – el nu îşi amintea, pentru că amintirile erau prea întunecate. Prea dureroase.

– Şi totuşi, acum vorbeşti despre ele, zise el încet, fără învinuire şi mai degrabă cu o nevoie disperată de a afla despre ea şi trecutul ei. De a înţelege de ce mintea lui dădea greş. Cum? întrebă el.

– Într-o zi, când mă întorceam de la slujbă, zăgazurile cerurilor s-au rupt şi a început să plouă. Şi mi-am amintit de un moment în care eu, tata şi mama ne învârteam pe furtună. Privirea îi deveni distantă, iar Malcom îşi dădu seama că în clipa aceea retrăia amintirea aceea. Râdeam şi eram atât de fericiţi! Mi-am dat seama că *îmi doream* să îmi amintesc, Malcom. Îmi doream toate celelalte amintiri fericite pe care le puteam avea şi nu numai. Îl privi drept în ochi şi adăugă: Mi le doream chiar şi pe cele care mă întristau nespus.

Malcom rămase tăcut, vorbele ei răsunându-i în minte.

Şi apoi îl izbi adevărul. Se luptase să suprime acele părţi timpurii din viaţa lui şi o făcuse deoarece, dacă şi-ar fi asumat întru totul trecutul, cu fiecare situaţie întunecată şi plină de răutate, cu ce s-ar fi ales? Cu ce? În afară de o lipsă de apărare şi slăbiciune în faţa tuturor, inclusiv a femeii de lângă el.

Asta îşi dorea ea de la el. Asta urmărea. Se uită la faţada clădirii în care se afla Gunter's, suficient de sincer ca să admită că era un laş şi nu o putea înfrunta direct.

Verity îşi puse degetele pe mâneca lui. Muşchii îi tresăriră sub atingerea ei blândă, neaşteptată.

Se forță să își ia privirea de la palma aceea care îl ardea chiar și prin materialul care se ridica precum o barieră între ei.

– Înțeleg că mă disprețuiești.

Ba nu, nu o disprețuia. Nu cu adevărat. Disprețuia în schimb toate astea. Faptul că fusese azvârlit într-o viață pe care nu și-o dorea. Regreta că asta îi unise și îi ținuse laolaltă.

– Dar înțelegerea noastră ne va ține împreună... o vreme. De aceea aș vrea să încheiem un armistițiu.

Verity își întinse palma goală.

Malcom se holbă preț de o clipă la ea.

– Ce e asta? întrebă el rece.

– Păi, îi răspunse ea lent, pe tonul acela de guvernantă, cum îi zicea el. E o strângere de mână.

– O strângere de mână?

– În epoca medievală, bărbații ascundeau arme în mână, așa că, atunci când dădeai mâna cu cineva, îi transmiteai că nu îi voiai răul. Eu asta aș vrea să îți transmit...

Malcom nu o mai auzi în timp ce un gând vag începu să prindă contur în cotloanele minții lui. Un alt ecou, de data aceasta o voce de gentleman.

– Cunosc povestea, spuse el cu voce răgușită, întrerupând-o pe Verity.

„Și așa a apărut strângerea de mână, băiete..."

Verity își coborî palma pe lângă corp.

Malcom văzu puncte negre în fața ochilor.

Verity nu îl întrebă cum de cunoștea povestea. Iar el avea nevoie să îi audă vocea. Avea nevoie de ea să îl ancoreze în clipa de față și să-l tragă înapoi din amintirile care nu i se dezvăluiau întru totul.

Și apoi o auzi rostind încet întrebarea, ancorarea de care avea nevoie.

– Cine?

– Tatăl meu. Tatăl meu mi-a spus-o...

Doar că recunoașterea aceea nu îl trase într-un abis, nu îl prinse în capcana gândurilor despre cine fusese înainte, ci mai degrabă recunoașterea aduse cu sine o senzație de veselie, pe măsură ce întunericul care încercase să îi acapareze vederea se retrase. Malcom trase încet aer în piept, cu maxilarul încleștat, umplându-și plămânii.

În clipa aceea se simți... liber.

Capitolul 20

The London Gazette

Contele și contesa de Maxwell au fost văzuți recent în Hyde Park. În pofida șoaptelor și a zvonurilor despre o neînțelegere maritală, martorii susțin că proaspeții însurăței au părut foarte îndrăgostiți...

E. Daubin

Vreme de aproape douăzeci de ani, viața lui Verity se redusese la slujba ei la redacția *The Londoner*. Trei din acei ani și-i petrecuse ca reporter. Își petrecuse nopțile schițând articole și apoi elaborând întrebări pentru interviurile cu subiecții articolului.

Începea cu un titlu provizoriu. O schiță. Și apoi întrebările pe care le elabora pentru a completa detaliile articolului ce avea să fie publicat în cele din urmă.

Așa că ar fi trebuit să se gândească la întrebările pe care avea să le noteze în timpul întâlnirii cu Malcom.

În schimb, carnețelul era deschis în fața ei, gol.

De când se întorseseră în tăcere, dar nu încordați, în Grosvenor Square, nu reușise să se gândească la altceva decât la el și la ultimul lucru pe care îl rostise.

„Tatăl meu. Tatăl meu mi-a spus-o..."

Fusese o mărturisire foarte personală care, pe lângă alte detalii pe care le-ar fi putut obține, cel mai probabil ar fi fost de ajuns ca să-i aducă o slujbă la orice redacție de ziar. Dar în clipa aceea și chiar și acum nu se gândea la o viitoare slujbă pentru ea.

Ci la el. La cine fusese Malcom o scurtă perioadă înainte să fie forțat să devină altcineva. Întunericul pe care îl îndurase. Și, la fel de important, lucrul la care nu se mai gândise niciodată până atunci: ce fericire cunoscuse? Singurul fiu al unui conte cu siguranță fusese prețuit pentru rolul lui de moștenitor.

Și totuși, își amintea de Gunter's. Și povești despre strângerile de mână. Informații care îi fuseseră împărtășite, care încă îi răsunau în minte ani mai târziu.

„Iar tu i-ai cere să își destăinuie cele mai intime lucruri despre el ca să astâmperi foamea unor bârfitori cărora nu le pasă cu adevărat de Malcom North ca om."

„Și totuși, ce alternativă ai?"

„Dorința lui de intimitate este oare mai de preț decât supraviețuirea lui Livvie și a Berthei?"

Verity mușcă tare capătul creionului, dinții pătrunzându-i ușor în lemnul moale, lăsând urme. Se auzi zgomot de pași pe coridor. Creionul îi căzu din gură și inima începu să îi bată cu putere, iar ea sări în picioare. Era...

Sora ei se strecură înăuntru.

Bineînțeles că nu era Malcom. El se deplasa mai tăcut ca miezul nopții.

Livvie zăbovi lângă ușă.

– Pot să vin lângă tine?

Verity se forță să afișeze zâmbetul vesel pe care i-l oferea mereu surorii ei, chiar și când avea inima frântă și era împovărată, și se aplecă după creion.

– Poți să vii oricând lângă mine.

Livvie lăsă ușa întredeschisă și, cu mâinile la spate, se duse șovăielnic spre Verity.

– Ce faci? întrebă ea și se urcă pe canapeaua din piele cu butoni, lângă Verity.

Conștientă de lucrurile pe care le scrisese despre Malcom, Verity închise degrabă jurnalul.

– Sunt notițe, zise ea vag.

– Lucrezi? întrebă sora ei de parcă ar fi încercat să deslușească o ghicitoare complicată.

– Și de ce nu aș face-o? contracară ea.

– Pentru că ești contesă. Și căsătorită.

Verity se aplecă spre sora ei și o prinse de coadă.

– Și cine spune că o femeie căsătorită nu ar trebui să lucreze?

Livvie se încruntă.

– Presupun că nu m-am gândit niciodată la asta, din nici o perspectivă. Pur și simplu m-am așteptat ca doamnele să nu fie nevoite să lucreze.

– Așa e, dar eu *aleg* să lucrez. E cu totul altceva.

Sora ei își trase genunchii la piept și privi spațiul de lucru improvizat al lui Verity.

– Ești fericită?

Verity se blocă din pricina schimbării bruște de subiect și a caracterului neașteptat al întrebării din partea surorii ei inocente.

– Poftim?

„Da." Răspunsul pe care îl așteptase sora ei de la ea era *da*.

– Fericită, repetă Livvie. Cu contele. Cu căsnicia voastră.

„Nu."

– Da, minți ea.

Mereu îi fusese ușor să își mintă sora. Așa reușise să o protejeze pe Livvie de numeroase suferințe și dureri pe care nu le merita.

„Doar că... Oare chiar ai ajutat-o pe Livvie mințind-o?"

În încercarea ei de a purta de grijă familiei, Verity se îndatorase față de multe persoane. Așa cum mama ei se îndatorase față de conte.

„Și ce a ieșit bun din asta?", auzi ea o voce cicălitoare în mintea ei.

Verity lăsă la o parte carnețelul, își trase genunchii la piept și își privi sora.

– De ce întrebi? o îmboldi ea cu blândețe.

Fără cea mai mică șovăială, Livvie își scoase mâinile de la spate, iar Verity văzu coperta ziarului.

– Ah, zise ea.

– Așa scrie aici. Lucruri îngrozitoare, care sugerează că l-ai forțat cumva pe Lord Maxwell să se căsătorească cu tine și că e foarte nefericit. Livvie își coborî vocea și rosti șoptit: Dacă e să fiu sinceră, Verity, contele nu pare deloc fericit când e cu tine. Deloc. Pare furios și... câtuși de puțin iubitor.

Dat fiind că Malcom era într-adevăr furios, observația lui Livvie era cât se poate de perspicace.

Verity oftă și luă ziarul șifonat din mâna surorii ei, apoi îl desfăcu. Se opri brusc.

– *The Londoner?*

– Știu, mormăi sora ei. Am vrut doar să văd cum se descurcă fără articolele tale – și nu le merge bine. De fapt, supraviețuiesc doar mulțumită articolelor pe care le scriu despre tine.

– Tocmai asta sunt, Livvie. Articole menite să vândă ziare, zise ea cu o finalitate menită să pună capăt discuției.

Nu cu multă vreme în urmă, tonul acela ar fi fost suficient ca să împiedice șuvoiul de întrebări pe care i le punea Livvie și s-o facă să se ducă la culcare. Livvie însă nu mai era copila docilă de altădată.

– Dar, dacă nu e adevărat, cum se face că tu și Excelența Sa nu sunteți niciodată împreună?

Deși era mândră de tenacitatea și de perspicacitatea surorii ei, ar fi fost mai ușor dacă ar fi rămas copilul pe care îl crescuse de parcă ar fi fost al ei.

– Dar petrecem timp împreună, Livvie. Chiar azi-dimineață am mers la Gunter's.

Menționă magazinul de dulciuri tot cu gândul de a-i distrage atenția, ca unui copil, dar sora ei nu se lăsă momită.

– Nu ați mâncat deloc împreună. Tu ești mereu într-o încăpere, lucrând, iar el în alta, făcând cine știe ce.

Verity încercă să găsească rapid un răspuns satisfăcător pentru întrebările înflăcărate ale lui Livvie. În cele din urmă, fu salvată de nevoia de a formula un răspuns neverosimil, dar salvator.

Îl simți înainte să îl audă, prezența lui era o energie palpabilă și vibrantă în liniștea bibliotecii.

Uită de Livvie și aruncă o privire spre ușă, iar toate gândurile i se risipiră.

„Malcom."

Învesmântat în negru, ca de obicei, cu părul blond lung prins la spate într-o coadă îngrijită, era un amestec incredibil de lord sofisticat și bărbat realizat prin propriile puteri uluitor de masculin și care nu dădea socoteală nimănui. Era uimitor de frumos, așa cum nimeni nu avea dreptul să fie.

Malcom văzu că nu aveau de gând să îl salute, așa că înaintă.

– Bună seara. Vă cer iertare că v-am întrerupt.

N-ai fi știut că își petrecuse aproape toată viața pe străzi sau că o disprețuia pe una dintre femeile din încăpere.

În cele din urmă, dintre cele două, Livvie se dovedi a fi o gazdă mai bună. Sări de pe canapea și făcu o reverență impresionantă.

– Milord, tocmai vorbeam despre tine.

„Oh, fir-ar să fie!"

Verity înjură în gând și o lovi pe sora ei cu piciorul în genunchi. Livvie tresări și exclamă:

– Au! Îi aruncă o privire urâtă peste umăr. M-ai lovit!

„Oh, la naiba!" Verity clătină aproape imperceptibil din cap, rugându-se ca sora ei să priceapă că îi cerea să tacă din gură și că avea să îi îndeplinească cererea. Dar, din păcate, Dumnezeu continua să se dovedească o prezență evazivă în viața ei.

– Dar chiar *vorbeam* despre el.

„Oh, Cerule!" Verity se făcu roșie ca focul.

– Ba nu vorbeam, spuse ea pe tonul ei încordat și pragmatic de soră mai mare.

– Ah, ba da, vorbeam. Eu ziceam că tu și Lord Maxwell nu petreceți mai deloc timp împreună, iar tu ai zis... Au! Gata, ajunge! pufni Livvie și își trase piciorul în spate, țopăind și încercând să ajungă la zona lovită ca să o frece.

Malcom, cu mina lui ursuză obișnuită, se uită ba la Verity, ba la sora ei. Și astfel Livvie reuși să facă un lucru pe care Verity îl crezuse imposibil: primi un zâmbet sincer și calm din partea lui Malcom. Unul care îi făcu coada ochilor să i se încrețească și să-i apară o gropiță în obrazul stâng. Verity simți cum i se iuțește respirația.

Și nu știa dacă să fie pe deplin vrăjită sau îngrozită.

Malcom zâmbi și mai larg, lucru care îi tulbură inima în feluri și mai stranii. Cunoștea foarte bine gândurile trădătoare care îi treceau prin minte.

„Ticălosul!"

Sigur că ar fi ales tocmai acest moment pentru a zâmbi, ca să se bucure de suferința ei.

Malcom nu mai avu nevoie de invitație. Înaintă, concentrat întru totul asupra lui Livvie.

– Și ce a avut de zis sora ta? întrebă el în timp ce se opri în fața lor, punând întrebări nerușinate.

Deci așa se simțeau el și toate persoanele pe care le interogase ea de-a lungul anilor. Sentimentul de rușine îl înlocui pe cel de stinghereală de mai devreme.

Chiar dacă numai pe moment.

Livvie se așeză pe brațul curbat al canapelei de piele.

– Păi... începu ea, dând din picioare în timp ce vorbea, Verity m-a asigurat că sunteți fericiți împreună...

Malcom își încrucișă brațele la pieptul lat.

– Oh?

– Nu sunteți? întrebă Livvie, incredibil de ageră pentru vârsta ei.

– Cum să nu fiu fermecat fără scăpare de o femeie dispusă să coboare în canalele din Londra? zise el cu o licărire în ochi.

Într-adevăr, fermecat fără scăpare.

– Ajunge, îi șopti ea.

Malcom clătină ușor din cap.

– Ba cred că nu, zise el foarte clar.

Oh, chiar era de ajuns! Ignorându-l fățiș pe Malcom, Verity se întoarse spre sora ei.

– Livvie, eu și Excelența Sa avem lucruri mai urgente de...

– Verity a zis că ați mers la Gunter's.

– Așa e, îi confirmă el cu o voioșie atât de plină de îngâmfare, încât Verity abia reuși să se stăpânească să nu-l lovească și *pe el* în genunchi.

Deci asta era penitența ei pentru toți anii în care scosese informații de la alții.

– Eu și Excelența Sa avem lucruri urgente de făcut.

Ceea ce nu era chiar neadevărat. Trebuia să afle informații pentru articolul ei, iar banii câștigați pe el aveau să fie singura lor salvare după ce el avea să o izgonească la țară.

Malcom pufni.

– Ba chiar deloc! Nu îmi vine în minte nimic mai urgent de atât în clipa asta.

Cei doi continuară să discute de parcă nu i-ar fi întrerupt deloc. Verity își încrucișă brațele la piept, întinse un picior și începu să bată nerăbdătoare din el.

– Eu i-am zis lui Verity că, altminteri, sunteți rareori împreună.

Verity și Malcom vorbiră în același timp.

– Nu suntem rareori...

– Nu greșești, zise Malcom peste Verity.

Avea de gând să fie sincer și direct, chiar și cu sora ei inocentă.

Livvie zâmbi larg, strălucind de-a dreptul în moduri în care Verity era convinsă că ea nu strălucise vreodată.

Și era limpede că exista o parte răutăcioasă în caracterul ei, căci simți un junghi de invidie din pricina atenției și a cordialității pe care i le oferea Malcom surorii ei îmbujorate și a faptului că se înțelegeau cu atâta ușurință.

Livvie nu-și mai legănă picioarele.

– Deci ești fericit?

„Nu zâmbesc de felul meu... De ce ai zâmbi?"

Verity își simți stomacul strângându-i-se. Sora ei nu avea cum să înțeleagă.

– Oh, neîndoielnic.

„Neîndoielnic?"

Zicând acestea, Malcom aruncă o privire peste capul lui Livvie și îi făcu cu ochiul lui Verity.

O mișcare scurtă, dar intenționată din gene, ca o aluzie la un joc de-al lor în care se tachinau reciproc. Lucru care, ținând cont de sentimentele nutrite pentru Verity, era deopotrivă absurd și imposibil. Totuși, în clipa aceea, Verity crezu orice prefăcătorie pe care Malcom o afișa pentru binele lui Livvie.

– Atunci unde te duci în timpul zilei? îl întrebă Livvie uitându-se în sus la el printre genele dese și blonde.

Gene ca ale mamei lor, așa le considerase Verity de-a lungul anilor. Gene despre care Bertha susținuse că aveau să atragă atenția necuvenită a unui lord și aveau să le creeze numeroase probleme și ei, și lor în viitor. Se părea că viitorul sosise deja.

– De ce nu ești niciodată aici în timpul meselor?

Verity se opri distrasă și nu mai bătu din picior.

– Livvie, zise ea pe un ton tăios. Excelența Sa nu vrea să asculte întrebări...

Malcom o privi, apoi îi făcu semn cu degetul lui Livvie să se apropie de el.

Fata șovăi, după care sări în picioare brusc și se duse parcă plutind spre el.

– Scotocesc prin canalele din Londra, șopti el.

– *Încă?* întrebă Livvie tărăgănat. Am auzit că o faci. Te târăști prin canale după monede? Nu pricep de ce ai prefera să îți petreci zilele prin canale în loc să locuiești *aici*, zise ea desfăcându-și larg brațele.

Malcom pufni.

– Ce plăcere mi-ar aduce asta?

– Siguranță. Aduce siguranță, spuse Verity fără să vrea.

Malcom o privi scurt, cu atenție.

– Au existat mereu comori mărețe îngropate sub pământ și în apă, gata să fie găsite și însușite. Ai auzit vreodată de Decebal?

„De cine?"

– De cine? întrebă Livvie, dând glas întrebării din mintea lui Verity.

– A fost regele unui mic regat de lângă Dunăre. Le-a poruncit sclavilor să îngroape aur și argint în albia râului Sargeția, după care, pentru a ascunde comorile de ceilalți, a poruncit ca bărbații cu pricina să fie executați.

Dacă Verity ar fi fost o doamnă cuviincioasă și s-ar fi ocupat de sora ei, s-ar fi îngrozit de povestea pe care i-o spunea Malcom. O cuprinse în schimb un sentiment neașteptat de rușine. Se concentrase atât de tare la a-i purta de grijă financiar lui Livvie, încât nu se gândise la educația pe care o merita sora ei.

– De ce ar face așa ceva? întrebă Livvie.

Malcom își desfăcu pompos brațele.

– Păi, ca să se asigure că nimeni nu știa ce era îngropat dedesubt.

Era o altă latură a lui Malcom North. O latură nouă. Blândă și răbdătoare cu o tânără neprefăcută și, Cerule, tandrețea aceea îi făcu inima să-i salte în piept!

– Și a descoperit-o cineva? întrebă Verity fără să vrea și se îmbujoră numaidecât când Malcom își îndreptă atenția asupra ei.

– Ani mai târziu, unul dintre nobilii lui le-a dezvăluit romanilor locația și a fost dezgropată.

Și apoi Verity își dădu seama...

– Erau pirați, rosti ea impulsiv.

Malcom îndreptă degetul spre ea, confirmându-i presupunerea.

– Și așa te vezi și tu, zise Livvie, de parcă ar fi încercat să rezolve o enigmă. Ca un pirat al canalelor?

– Mă văd ca un om care a agonisit o avere prin mijloace drepte. Când oamenii sunt forțați să fure și să facă lucruri chiar mai rele de atât, alții sapă mai adânc și găsesc o avere mai mare decât cea deținută de mulți nobili.

Și iată că încă o bucățică din puzzle-ul Malcom North se așeză la locul ei. Gentlemanul care îngrijea căutători infirmi și orfani de pe stradă refuzase să fure de la alții și își câștigase în schimb averea prin mijloace cât mai oneste posibil.

Iar Verity era sigură că, din pricina aceasta, un ungher al inimii ei avea să-i aparțină mereu.

– Livvie, du-te acum, zise ea încet. Vei avea timp berechet să vorbești cu Lord Maxwell.

De data aceasta, probabil că sora ei auzise în tonul ei ceva care îi dădu de înțeles că trebuia să pună capăt jocurilor pe care le făcea. Livvie oftă ofensată și sări în sus de pe canapea.

– Prea bine. Mai făcu o reverență, de data aceasta cu mișcări mai fluide și mai relaxate.

– Milord.

– Nu-i nevoie de titluri fandosite, zise el și făcu o plecăciune cu capul. Malcom e de ajuns, îi spuse el cu voce melodioasă, dar pe un ton concis și rafinat, care îi atesta identitatea.

Era de obârșie nobilă în toate felurile posibile. Și în toate felurile în care Verity nu era.

Acest lucru îi aminti că nu se gândise cu adevărat la toate diferențele dintre ei. Oare de ce i se strânse pieptul? La urma urmei, nu avea importanță dacă nu se potrivea în rolul de soție a lui. Înțelegerea lor era bazată pe o nevoie reciprocă, la insistențele unui bărbat care, dacă nu o ura, cu siguranță nici nu o plăcea câtuși de puțin.

Capitolul 21

The London Gazette

Întreaga aristocrație știe un lucru – cu cât servitorii bârfesc mai mult, cu atât își prețuiesc mai puțin angajatorii. Întrucât angajații contelui și ai contesei de Maxwell tac mâlc, se pare că aceștia sunt foarte respectați de un personal hotărât să le protejeze secretele de familie...

M. Daubin

Malcom nu voia să se afle acolo.

De fapt, își dorea să se afle acolo chiar mai puțin decât își dorise să se afișeze în fața societății, iar neliniștea lui nu avea nimic de-a face cu femeia din fața lui, dar totul avea legătură cu ceea ce urmărea ea.

Trăgând de timp, pregătindu-se pentru multitudinea de întrebări pe care avea să i le pună, Malcom închise ușa după sora ei, rămânând doar el cu Verity. Singuri.

„Nu vreau să fac asta..."

Palmele i se umeziră, la fel mânerul de bronz.

„Oprește-te! Ai înfruntat moartea și pericolul de mic copil de unul singur. Cât de dificil poate fi un interviu cu Verity Lovelace?"

De ce avea impresia că încerca să se convingă singur?

Ca să găsească o ocupație mâinilor, își desfăcu nasturii de la haină și se întoarse spre Verity. Dădu să spună ceva ușor ironic, dar ea îl întrerupse. Însă nu cu o întrebare.

– Mulțumesc, zise ea încet.

„Mulțumesc?" Malcom se încruntă.

– Pentru că ai avut răbdare cu Livvie, îi explică ea.

– Credeai că m-aș purta ca un monstru cu o tânără? întrebă el fără strop de răutate în glas.

Nu era prima dată când Verity insinua asta. Pe de altă parte, nici unul din ei nu avea o părere prea grozavă despre celălalt.

Verity se îmbujoră.

– Eu... Știu că nu îți place să ți se pună întrebări despre tine, iar Livvie e destul de guralivă.

Da, era limpede că fata vorbea mult. Ca Verity. Într-un mod ciudat, îl înveselise felul în care se necăjiseră una pe alta. Se sâcâiseră. Între ele exista o legătură strânsă, care ar fi trebuit să-l facă să se simtă incomod, dar care îi stârnise în schimb curiozitatea.

Sau poate că era din nou magia pe care o emana Verity. Îl fascina întru totul.

Ea se așeză pe canapeaua de piele cu butoni plină de hârtii și carnețele. Ordonă grăbită spațiul de lucru improvizat.

– Vrei să iei loc?

Malcom refuză invitația, își dădu jos haina și o aruncă pe spătarul unui scaun de bibliotecă din mahon. În timp ce Verity își organiză lucrurile, el luă un ziar încrețit de pe măsuța de nuc cu roți.

Citi în treacăt prima pagină.

Contele și contesa de Maxwell cei evazivi au fost zăriți în rândul înaltei societăți. Martorii spun că au fost multe momente de tăcere între ei. Întreaga aristocrație se întreabă așadar care au fost circumstanțele căsătoriei dintre Lord Maxwell și femeia misterioasă. Șantaj? Mită? Sau poate chiar mai rău de atât?

– Poate că aveai dreptate când ai sugerat o căsătorie amiabilă, bombăni el.

– Ei bine, înalta societate disprețuiește cel mai mult căsniciile fericite, îi explică ea fără să-și ridice capul de la sarcina pe care o îndeplinea. Totuși, treaba e ușor ironică, zise Verity făcând o pauză scurtă. De-a lungul anilor, cu excepția lucrărilor mele, s-au murdărit în jumătăți de adevăr și au făcut comerț aproape în întregime cu născociri. E ironic că s-au apropiat cel mai tare de adevăr tocmai în articolul despre noi, zise ea sec.

Ironic era faptul că, dintre ei doi, el era vinovat de șantaj, cel care o forțase să coopereze în schimbul articolului pe care avea să-l scrie despre el. Simți mustrări de conștiință, deși până atunci nici măcar nu își dăduse seama că avea una. Aruncă ziarul, care ateriză cu o pocnitură zgomotoasă.

– De ce vrei să lucrezi pentru un ziar care nu are integritate?

– Deoarece cred în ceea ce reprezintă ziarele și în ceea ce fac ele, spuse ea, ridicându-și privirea de la teancul de notițe pe care le ținea în mână. Deoarece cred că, dacă ar apărea oportunitatea potrivită, l-aș putea îmbunătăți. Bătu cu palma locul rămas liber lângă ea.

Malcom ezită, după care se așeză.

– Ai încercat măcar?

Verity își țuguie buzele, deranjată, iar buza de jos cărnoasă îi ieși în afară.

– Am scris articole care nu aveau legătură cu rubrica de scandal, dacă asta întrebi. Desigur, nici unul nu a fost publicat.

– Desigur?

Verity puse carnețelele deoparte.

– Așa cum ai subliniat și tu, scriu pentru o rubrică de scandal. Uneori am scris și alte articole. Bazate mai mult pe fapte sau pe morală, adăugă, apoi își trase genunchii la piept și îi cuprinse cu brațele.

– Și au fost respinse? întrebă el.

– Da, zise Verity și își apăsă degetul mare și arătătorul unul de celălalt. Amândouă.

Amândouă? Asta însemna două.

– Doar atâtea? întrebă el direct.

Verity se încruntă.

– Nu...

– Din câte îmi dau eu seama, zise el întinzându-și picioarele și încrucișându-le în dreptul gleznelor, m-ai vânat prin canale și mi-ai

invadat locuința privată din estul Londrei nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori.

– Ba de două ori, se apără ea. Prima dată tu m-ai dus acolo.

– Așa e.

De atunci, în pofida rațiunii care urlase să fie precaut și să își țină garda sus, Verity reușise să se strecoare și să îi întoarcă viața cu susul în jos.

– Voi îngădui asta. Deci de două ori ai venit la mine. Și mi-ai invadat casa de la oraș. Cu toate acestea, ai încercat doar de câteva ori să faci presiuni pentru publicarea unui articol care să nu aibă legătură cu mizeriile pe care ți le cereau ei?

Verity se încruntă.

– Nu îmi permit luxul de a scrie altceva, Malcom, zise ea nu pe un ton de autocompătimire, ci pe unul pur pragmatic. Singurul lux care mi se îngăduie este supraviețuirea și, ca atare, am scris articolele pe care *le așteptau* de la mine.

– Bârfe.

Dacă în trecut se mâniase când îi descrisese astfel munca, acum doar oftă.

– Așa e. Bârfe.

Își trecu ușor degetele peste bărbia ei, ridicându-i privirea spre a lui.

– Și asta sunt eu pentru lume? „Pentru tine?" O bârfă?

Verity îl privi în ochi atât de pătrunzător, atât de concentrată, de parcă ar fi încercat să pătrundă înăuntrul lui și să scoată de acolo secretele pe care era atât de hotărât să le păstreze.

– Eu cred că nu, zise ea încet. Poate că la început societatea va crede asta. Dar, odată scris articolul, sper că vor descoperi că are substanță, Malcom. E o poveste despre nedreptate, greșeli și... străduință.

Și iată că acum avea logică.

Malcom vru să-i dea drumul sau cel puțin așa avu de gând când își desfăcu degetele și își slăbi strânsoarea. Doar că, fără să vrea, își trecu lent încheieturile degetelor în sus peste maxilarul ei. O mângâie înainte și înapoi și îi exploră din nou pielea moale ca satinul. Verity flutură din genele dese, cenușii și închise ochii de parcă ar fi fost la rândul ei vrăjită de acea atingere ușoară.

– Ai simțit că articolul era mai mult decât este, murmură el. De aceea ai fost atât de hotărâtă să mă intervievezi.

Nu era o întrebare, dar, în timp ce se forța să deschidă ochii și să-i întâlnească pe ai lui, Verity păru a-i răspunde.

– O consideri modalitatea prin care poți face schimbările pe care vrei să le faci în rândul ziarelor.

Verity încuviință.

– În parte. Sunt și oameni care cred că lumea nu își dorește informații, ci își dorește informații *corecte*, zise ea pe un ton plângăcios, ascuțit și nazal.

– Angajatorul tău?

– Fostul meu angajator, sublinie Verity. Între timp, i-a cedat afacerea fiului său. Care îngăduie să se publice orice minciună și să se fure orice articol. Privirea i se întunecă. Fairpoint, bombăni ea pentru sine.

„Ea nu contează. Necazul ei nu contează. Munca pe care o face și cei care i-au fost angajatori..."

– Cine e Fairpoint?

Oare avea să fie nevoit să-i frângă gâtul ticălosului?

– Un reporter care mi-a furat primul articol despre tine, zise ea îmbujorându-se. Aruncă o privire sfioasă spre el. Oricum, ziarele se află într-o situație dificilă. Impozitele sunt apăsătoare, iar reporterii se întorc unii împotriva altora doar ca să-și păstreze slujbele. Iar ultimul șef al ziarului *The Londoner*...

În lupta asta pe viață și pe moarte, o devoraseră pe Verity. Da, le-ar fi sucit gâtul bucuros celor doi indivizi.

– S-a dovedit mai rigid decât tatăl lui?

– În sensul că mi-a dat o însărcinare imposibilă, zise ea, dar se întrerupse numaidecât și se îmbujoră și mai tare.

Malcom ridică din sprâncene.

– Eu?

Verity renunță la poziția ei ghemuită pe canapea și își coborî picioarele pe podea. Malcom încercă să priceapă ce mormăia. Părea să spună: „Ești imposibil".

Zâmbi din colțul drept al gurii, dar nu la fel de incomod cum fuseseră rânjetele de dinainte.

Verity se foi pe canapea până ce picioarele li se atinseră.

– Nu e vorba de faptul că m-a însărcinat să scriu despre locația și trecutul tău, ci de faptul că a făcut-o așteptându-se să dau greș, ca să aibă motiv să mă dea afară fără să fie nevoit să-i explice tatălui său

de ce m-a concediat. A avut mereu de gând să mă dea afară. E genul care nu crede că o femeie ar putea fi reporter.

Privirea zeloasă îi licări plină de indignare profundă.

– A fost un prost dacă a crezut că vreun bărbat ar fi mai competent decât tine pentru orice sarcină.

Privirea lui Verity se înduioșă numaidecât, buzele i se depărtară și suspină ușor.

Când venea vorba de femei, Malcom reacționase de-a lungul anilor în diverse feluri. Dorință. Furie. Bănuială.

Nicicând însă nu îl privise vreo femeie cum îl privea Verity acum. Nu știa ce putea face cu atâta emoție. Cu orice parte din ea. Își drese glasul.

– Aș vrea să știi că furia mea din parc nu era din pricina ta, ci a disconfortului stârnit de faptul că mă aflam acolo.

Verity se încruntă.

– Nu pentru că eram acolo cu tine, adăugă el repede.

De fapt, ea fusese motivul pentru care nu își pierduse mințile în timpul ieșirii. Ba nu, făcuse mai mult de atât: reușise chiar să-l facă să zâmbească.

– E din pricina propriei... „Nesiguranțe." Propriei antipatii la adresa societății, zise el în cele din urmă.

Privirea lui Verity se înduioșă.

– Mulțumesc.

„Iată! Mulțumesc."

Malcom își drese vocea.

– Ar trebui să continuăm.

– Să continuăm...

– Interviul.

Singurul motiv pentru care erau împreună și pentru care aveau să rămână împreună până la sfârșitul următorului sezon.

Licărirea din ochii ei frumoși se stinse. Clipi lent, apoi făcu o grimasă.

– Iartă-mă. Nu aveai nevoie să afli toate astea.

Nu, nu avusese nevoie, dar își dorise să o facă și tocmai acea dorință îl speria de moarte. Trecu direct la miezul problemei.

– Nu îmi amintesc mai nimic. Făcu o grimasă, apoi continuă: Nu îmi amintesc *chiar* nimic. Iar la informațiile pe care le cauți despre trecutul meu – despre părinții și copilăria mea înainte să-mi fie toate luate – nu pot avea nici o contribuție.

Putea să-i spună doar cum trăise în anii următori. Adică mai toată viața lui.

Se așternu tăcerea, densă și incomodă, o încordare generată de faptul că nu avea să îi poată da vreodată pe deplin ceea ce urmărea și, cu toate acestea, avea de gând s-o forțeze să respecte înțelegerea pe care o făcuseră.

– Malcom, ai fost răpit, spuse Verity pe un ton sumbru. Ți-ai pierdut părinții și, când ai fost bolnav, te-ai trezit furat de o servitoare neloială. Zbirii care te-au privat de titlul și existența ta au trăit în confort, ducând un stil de viață opulent, plin de bogăție, siguranță și ușurință, în timp ce tu te-ai zbătut s-o scoți la capăt. În timp ce tu, fiu de conte și, la trecerea lui în neființă, conte prin naștere, ai învățat pe propria piele strădania celor care se nasc în afara nobilimii. Poate că nu îți amintești ce ai pățit, zise ea și își puse mâna peste a lui, dar să nu te îndoiești vreodată de faptul că poți avea o contribuție remarcabilă, plină de însemnătate!

Aerul spumegă de forța emoției dintre ei, volatilă, reală și înspăimântătoare pentru că le era atât de străină.

– Ce vrei să știi? întrebă el țâfnos, privindu-i cu neliniște carnețelele.

Doar că Verity își trase din nou genunchii la piept și își frecă bărbia înainte și înapoi de fustele de un galben pal.

– Cum ai devenit căutător prin canale?

Era cea mai ușoară întrebare pe care ar fi putut să i-o adreseze. Bănuia că știa și ea. Știa că de aceea i-o adresase.

– Un individ a încercat să mă omoare. Am fugit și m-am vârât într-un canal. Acolo jos am găsit o pungă plină cu guinee și pe Fowler. De atunci nu m-am mai uitat înapoi.

Verity se făcu albă ca varul.

Malcom se crispă. Nu voia să îl compătimească. Nu voia să fie tristă pentru el și să-l privească cu ochi mari. Și cu siguranță nu voia scuze inutile pentru viața pe care o dusese.

– Nu mă aștept să poți publica asta în ziare, zise el cu un amuzament forțat.

Verity nu mușcă momeala.

– Câți ani aveai?

Malcom ridică din umeri.

– 12 sau 13.

12. Avusese 12 ani.

Verity închise scurt ochii.

– Eram mic pentru vârsta mea, continuă el. Fără strop de carne pe mine. Eram mai rapid ca bărbații și băieții mai mari. Așa am reușit să scap și să mă furișez printr-un grilaj care nu fusese închis cum trebuia.

– Iar Fowler?...

Malcom își aminti noaptea aceea de demult. Își aminti bătăile frenetice ale inimii răsunându-i în urechi, acoperind până și răsuflările lui hârșâite.

– Am auzit pe cineva plângând și am crezut că eram eu.

– Fowler? întrebă ea ușor.

– Viiturile vin brusc și neașteptat în canale. Una l-a prins pe Fowler și l-a dus prin mai multe tuneluri decât își putea aminti. Forța la descărcarea în încăperea în care l-am găsit l-a izbit de un perete de cărămidă. I-a zdrobit piciorul și nu a mai putut ieși.

Și totuși, deși fusese mai scund cu vreo cincizeci de centimetri și cu vreo 95 de kilograme mai ușor decât el, reușise să îl urnească pe căutător.

– De atunci am rămas împreună.

Verity îl privi captivată, cu creionul nemișcat între degete.

– Ai de gând să notezi?

Verity clipi de câteva ori.

– Ce? întrebă ea impulsiv.

Malcom făcu semn din cap spre carnețel.

Verity își coborî privirea și apoi clătină din cap.

– Nu. Nu. Doar... Doar mă întrebam cum ați ajuns împreună.

Și asta fu tot.

Nu îl întrebase pentru articol. Îl întrebase pur și simplu pentru că voia să afle lucruri despre el?

Cu nimeni altcineva nu se simțise mai vulnerabil și mai expus. Malcom se foi, iar canapeaua de piele cu butoni gemu sub greutatea lui.

– Dar tu, Verity? întrebă el, mânat de nevoia de a nu-i mai spune nimic despre el însuși, dar știa că se mințea singur. Și el voia să afle despre ea. Își dorise asta încă de când o găsise în canale, căutându-și pantofii pierduți. De câtă vreme ai grijă de tine și de sora ta?

Verity nu șovăi, ci îi răspunse nestingherită:

– Aveam 12 ani. Mama a murit la naşterea ei. Tata a murit la scurt timp după aceea. Înainte să moară, mi-a găsit de lucru la *The Londoner.*

Ar fi putut să trăiască doar pentru ea însăşi, fără să îşi bată capul cu alte guri de hrănit. Şi totuşi nu o făcuse. Îşi pierduse mama şi tatăl şi apoi, ea însăşi o copilă, îşi asumase rolul de părinte al unui bebeluş. Nu se întâmpla zilnic ca Malcom să se simtă ruşinat, dar de data asta, când fu confruntat cu existenţa plină de altruism pe care o dusese Verity în comparaţie cu a lui, se simţi smerit.

– Tatăl vostru nu s-a asigurat că vi se va purta de grijă?

Verity chicoti, fără urmă de veselie sau fericire, dând dovadă de un cinism neaşteptat.

– Tata a iubit-o pe mama, dar era un pierde-vară. Bea. Mama ne zicea că suferea pentru că nu putea să fie cu noi, aşa cum îşi dorea. Doica mea a insistat mereu că o făcea pentru că era un om foarte slab.

Şi Malcom era de aceeaşi părere ca doica. El ucisese de multe ori în numele supravieţuirii. Deşi fiecare dintre diavoli o meritase, regretase că îşi mânjise mâinile cu sângele lor. Şi totuşi, dacă tatăl ei n-ar fi fost deja mort, Malcom l-ar fi ucis bucuros din pricina condiţiei în care îşi lăsase fiicele.

– Ai devenit soră şi părinte pentru Livvie.

Verity ridică din umeri.

– Ce altceva aş fi putut face?

– Ai fi putut să te protejezi pe tine însăţi, răspunse el automat.

– Să mă protejez rămânând singură?

Malcom tăcu.

Verity însă era tenace. Se întoarse, ajungând faţă în faţă cu el.

– Asta ai făcut tu, Malcom?

Malcom îşi îndreptă spatele.

– Da. Bineînţeles că da.

Toată lumea din mahala ştia asta despre el.

– Ba nu.

Malcom îşi ridică uşor capul.

– Ba nu, repetă ea. Asta *crezi* că ai făcut. Pe Bram şi Fowler îi numeşti oamenii tăi. Pe Giles îl numeşti asociat. Toate aceste ziduri de apărare pe care le ridici, cuvintele pe care le alegi ca să alungi intimitatea din legăturile tale cu alţii nu pot ascunde adevărul.

Malcom simți broboane de sudoare pe ceafă. Simți picături alunecând în jos pe lângă guler și pe șira spinării.

– Nu știi despre ce vorbești.

Sau oare el nu știa despre ce vorbea? Toate lucrurile erau distorsionate. Ilogice și confuze.

– Ba știu. Știu că te protejezi pe tine însuți prefăcându-te că ei nu contează. Dar Malcom... zise ea, atingându-l ușor pe mânecă.

El se holbă la degetele ei pătate cu cerneală ca să nu o privească în ochi și ca să nu își însușească toate adevărurile rostite de buzele ei mult prea perspicace.

– Ce e?

– Un om căruia nu-i pasă de alții nu salvează oameni din canale. Nu rămâne cu ei, nu îi îngrijește la bătrânețe, când abia pot merge din pricina rănilor suferite.

Malcom își strânse mâinile în pumni pe lângă corp. Voia ca Verity să se oprească. Avea nevoie să o facă. Dar era de neînduplecat. Ea se apropie și mai mult de el, fiind despărțiți acum doar de un lat de palmă.

– Un om căruia nu-i pasă nu îi trimite pe căutătorii aceia bătrâni în cea mai elegantă locuință din Londra ca să trăiască confortabil și să nu mai fie nevoiți să prăduiască vreodată canale.

Malcom se uită în altă parte, neputând s-o privească în ochii pătrunzători. Ochii aceia care vedeau prea multe și știau și mai multe. Avu impresia că un milion de menghine îi răsuceau măruntaiele. Cum știuse?

Verity nu șovăi, ci îi răvăși și mai tare sufletul.

– Nu l-ai fi făcut pe omul tău de încredere, care supraviețuiește pe străzi apărându-se și protejându-se cu o singură mână, asociatul tău.

„Giles."

Verity își puse palmele pe pieptul lui, iar Malcom își simți inima bătându-i cu putere sub atingerea ei tandră.

– Și știi ce mai știu?

Reuși să clatine din cap.

– Un om care ar face toate acestea, care ar adăposti-o pe femeia care i-a greșit și pe familia ei, oferindu-le siguranță, este un om onorabil.

Întocmai ca în articolul romantic pe care îl scrisese despre el în *The Londoner*, Verity vedea pur și simplu ceea ce voia să vadă.

– Ba nu sunt.

Un om care făcuse lucrurile pe care le făcuse el nu ar fi putut fi considerat vreodată onorabil.

Verity zâmbi timid și îl mângâie pe piept, alinătoare.

– Continui să crezi că, dacă spui un lucru, vorbele tale vor însemna de fapt altceva.

Capitolul 22

The London Gazette

O căsătorie... din dragoste?

În pofida speculațiilor inițiale despre o căsătorie infamă între contele de Maxwell și soția lui misterioasă, perechea este văzută frecvent în rândul nobilimii, iar înalta societate își mai pune o singură întrebare: să fie oare dragoste?

E. Daubin

În săptămânile următoare, Malcom și Verity își văzură de prefăcătoria lor.

Malcom își petrecea zilele curtându-și soția.

Nopțile și le petreceau conversând. Interviuri care nu păreau niciodată cu adevărat interviuri.

Iar undeva pe parcurs, lucrurile închipuite începuseră să pară mult prea reale.

În timp ce stătea întins pe o pătură în Hyde Park și Verity îi ținea mâinile la ochi, Malcom știu că mai târziu avea să se îngrozească din pricina poziției vulnerabile în care își îngăduise să ajungă.

– Nu ești atent, îi spuse Verity pe un ton acuzator.

– Prea bine.

Verity își drese glasul.

– Primul: Serpentine șerpuiește. Al doilea: ceea ce poate fi doar o greșeală. Al treilea: plecarea din Eden.

Malcom își mișcă încet buzele, repetând cele trei indicii.

– Știi că poți scoate...

– Tragi de timp, Malcom!

Malcom rânji. Cu nici trei săptămâni în urmă, mai degrabă și-ar fi rupt prăjina de căutător în două decât să ia parte la orice joc. Încă de copil, Malcom tânjea după locurile întunecoase și umede și disprețuia lumina din pricina pericolelor pe care le reprezenta. Căci ziua nu existau umbre în care să te ascunzi. Așa că nu cunoscuse senzația pe care ți-o lăsa lumina soarelui pe chip sau o briză ușoară pe piele. În capătul acela al Londrei, descoperise cât de diferită era lumea aceasta și cât de ademenitoare.

– Malcom! îl avertiză ea.

– Te asigur că sunt întru totul concentrat asupra sarcinii mele, zise el tărăgănat. Au! exclamă el, tresărind când Verity își trase o mână și îl pișcă de obraz. Pentru ce a fost *asta*?

– Nici măcar nu...

– O floare, zise el peste ea. E o floare!

– Imposibil!

Verity își luă mâinile de pe ochii lui. Malcom clipi des, orbit de soarele de vară timpuriu.

– Imposibil să fie o floare? Sau imposibil că am câștigat din nou?

Verity îl plesni ușor.

– Nu știi deloc să câștigi.

– Pare o contradicție de termeni, scumpo!

– Oh, da, te asigur că nu e așa! Ești genul exultant.

Malcom se întoarse pe o parte și se sprijini în cot.

– Există cuvântul ăsta?

– Nu, răspunse ea. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar, dacă ar exista, ți s-ar aplica ție.

Malcom rânji. Îl inundă o senzație de voioșie, care pătrunse în fiecare colțișor al unui loc dinăuntrul lui ce fusese cândva întunecos, iar acum devenise plin de viață. Malcom mișcă din sprâncene.

– În caz că nu ți-ai dat seama, mă pricep foarte bine la șarade.

– Și la șah, zise Verity și îl mai pișcă o dată.

– Pentru ce a fost asta? mormăi el, frecând zona vătămată.

– Asta a fost doar așa, zise ea și clătină din cap.

– Ești un adversar nemilos, să știi!

– Dacă tu crezi că sunt nemiloasă la șarade, ar trebui să mă vezi la jocul cu bile pe iarbă, îi șopti ea la ureche în timp ce o briză trecu peste obrajii lui Malcom și mirosul de mentă îi inundă simțurile.

Inima îi bătu mai repede pentru că era aproape de el.

– Într-adevăr? întrebă el, întrucât cu siguranță trebuia să-i răspundă într-un fel și nu găsise alt mod mai semnificativ de a o face.

– Chiar deloc, îi explică Verity. Nu am jucat niciodată. Dar mereu am vrut. Tata îmi zicea că avea să aducă un set ca să mă învețe.

Și, odată cu cugetările ei duioase, în mintea lui Malcom se creiona o imagine a unei moșii la țară. O grădină cu ziduri înalte, cu trepte care duceau spre dealuri vălurite.

– Am vrut jocul cu bile pe iarbă, *papa*, zisese Malcom și trase de mâna pe care o ținea într-a lui. I-ai spus mamei că vom juca, dar nu jucăm.

Tatăl lui se oprise și se lăsase pe un genunchi lângă el.

– Ah, da, pentru că trebuia să fie o surpriză!

Malcom se holbase, fără să clipească.

– O surpriză? șoptise el.

– Culegem flori ca să îi facem mamei tale o coroană pentru a fi regină.

Uitând de bilele de pe iarbă, Malcom se luminase la față.

– Pot să primesc și eu o coroană și să fiu prințul ei?

Malcom deschise încet ochii, mijindu-i din pricina luminii strălucitoare a soarelui. Se pregăti să întâmpine durerea de cap care însoțea de obicei astfel de realizări, dar care de data aceasta nu apăru. Amintirea fusese atât de vie! Atât de reală! Iar faptul că o acceptase nu îl paralizase, nu îl făcuse slab.

O simți pe Verity holbându-se la el înainte să o vadă propriu-zis și aruncă o privire spre ea. Își trăsese genunchii la piept, sprijinindu-și bărbia pe ei, și îl privea cu atenție.

– Ți-ai amintit ceva, așa-i? întrebă ea încet și, dacă altă dată întrebarea ei l-ar fi înfuriat pentru că își vâra nasul în viața lui, acum încuviință doar din cap.

– Așa e. Luă o mână de pământ de lângă marginea păturii și îl cernu printre degete.

Alese o piatră mică, netedă, pe care o aruncă cu măiestrie pe suprafața netedă a lacului Serpentine. Proiectilul sări de cinci ori, apoi se scufundă.

– Se întâmplă uneori. Văd ceva sau aud un cuvânt care îmi trezește o amintire. Dar nu mi se par reale. De parcă i s-a întâmplat altcuiva. De parcă ar fi un vis.

Verity își puse mâna peste a lui.

– Dar nu sunt un vis, Malcom, zise ea cu blândețe.

Nu, nu erau un vis. Avea dreptate în privința aceasta. Malcom încercă să înghită în sec, dureros, un nod incomod din gâtlej. Erau viața lui.

– Mama se trezea devreme în fiecare dimineață.

Malcom clipi surprins când Verity schimbă subiectul.

– Casa noastră era mică și o auzeam când se trezea, dar știam că îi plăceau la nebunie diminețile. Perioada aceea de liniște înainte ca lumea să se trezească. Și rămâneam în pat. Ascultam în timp ce își făcea rutina de dimineață. În timp ce pregătea apa pentru ceai. Și în fiecare dimineață cânta. Era un vechi cântec scoțian popular.

Privirea lui Verity deveni distantă și un zâmbet îi apăru pe față în timp ce cântă duios:

– Norocul mi-a zâmbit/ Și m-a ademenit,/ I-am gustat din plăceri/ Și i-am simțit decăderea.

Fascinat, Malcom se holbă la ea, nereușind să-și ia privirea de la buzele ei pline în timp ce cânta. Așa erau atrași și marinarii de pe galioane în larg. Ademeniți de potpuriul duios, ușor fals, cu atât mai fascinant din pricina discordanței.

– Dulce-i binecuvântarea ei,/ Și blândă-i mângâierea,/ Dar acum au fugit/ Tare, tare departe.

– E minunat, zise el cu voce răgușită când Verity termină de cântat, iar vocea ei contralto joasă se stinse.

– Așa e. Verity se așeză pe o parte, față în față cu el. Când a murit mama, mă trezeam dimineața aproape la aceeași oră ca atunci când era în viață. Îmi trăgeam perna peste cap și o țineam strâns, ca să nu aud nimic, pentru că, dacă nu puteam auzi tăcerea, atunci nu era real. Ce se întâmplase cu mama mea și adevărul că nu aveam să o mai văd vreodată nu erau reale. În clipele acelea, înainte să dau perna la o parte, eu dețineam controlul.

Malcom încremeni, înțelegând ce voia să-i zică.

El se pricepuse de minune să țină amintirile departe. Să îi uite pe părinții pe care îi cunoscuse o perioadă prea scurtă. Fericirea pe care o trăiseră împreună. Dar faptul că îngropase gândurile despre ei nu șterse amintirile în sine. Nu o făcuse. Nici nu avea să o facă vreodată.

– Am mai fost aici, zise el încet, privind dincolo de ea, prin ea, spre cârdul îndepărtat de pelicani albi.

Câteva dintre păsările albe enorme stăteau la soare pe stânci. Chiar în clipa aceea, o singură pasăre veni prea aproape de pătura lor. Ceva îi ieșea din ciocul lung și îngust.

– Am fost aici. În locul acesta. Cu păsările acestea.

O peliculă de sudoare îi apăru pe frunte și închise scurt ochii, dorindu-și ca acea creatură să plece. Dorindu-și ca vâjâitul pe care îl simțea în ceafă să dispară, doar că acesta nu dispăru, ci rămase acolo, devenind permanent. Simți în tâmple durerea aceea familiară, iar de data aceasta o izgoni și primi amintirea.

„Mamă, mamă! Pelicanul ăla are un corn! Vreau să-l ating. Sunt magni..."

– Sunt magnifici, nu-i așa? întrebă Verity, trezindu-l la realitate.

Privi absent spre femeia de lângă el, a cărei laudă, un ecou al laudei exprimate de alt băiețel, într-o altă viață, îl aduse înapoi în prezent.

– Pelicanii, îi explică Verity.

– Sunt deosebiți.

Verity nu avu nevoie de altă invitație la discuții. Apucă umbrelușa uitată pe bancă și îndreptă vârful spre creaturile cu pricina.

– Știi cum au ajuns aici?

Malcom clătină din cap lent.

Verity aruncă umbrelușa de satin într-o parte și se apropie de el.

– Cândva la începutul anilor 1600, Iacob I a pus ca zona să fie secată și amenajată astfel încât să devină un loc care să poată fi vizitat de oameni. A fost responsabil de crearea unei grădini cu flori și a unei menajerii de animale sălbatice.

Îi aruncă o privire luminoasă, așteptându-se ca Malcom să fie la fel de impresionat de acea revelație precum era ea de faptul că i-o spunea.

Și, la naiba, era! Datorită femeii care i-o spunea. Entuziasmul ei era contagios.

– Animale sălbatice zici?

Verity încuviință din cap atât de entuziasmată, încât boneta îi căzu pe frunte, ascunzându-i ochii luminoși, iar Malcom jeli pierderea aceea măruntă.

– A adus cămile. Crocodili. Chiar și un elefant și, desigur, păsările de apă exotice.

Buzele îi zvâcniră, mișcarea aceea firească atât de străină lui, încât își simți mușchii încordați. Ș totuși, pieptul i se umplu de o veselie aparte.

– Desigur, zise el, cu o expresie insipidă.

Indiferent dacă Verity auzise sau nu nota șicanatoare din cuvintele lui, nu îngădui ca asta să schimbe restul poveștii.

– Carol I a continuat să dezvolte plăcerile din parc până ce a fost executat. Și-a croit drum într-acolo.

Îl luă de mână, forțându-l fie să i se alăture, în timp ce se întoarse, fie să o tragă în jos pe pătură. În cele din urmă, nu reuși să se oprească din a face întocmai cum îi cerea Verity, așa cum nu ar fi putut renunța cu bucurie la ocupația de căutător prin canale.

– Vezi acolo? îl întrebă ea. Mijind ochii, arătă dincolo de o pantă mică. Acolo a fost dus Carol în toiul iernii, înfofolit bine, ca privitorii să nu îl vadă cumva tremurând și să considere că îi era teamă. El și câinele lui, Rogue, au fost conduși pe panta aceea și... Chipul i se întunecă și clătină din cap. Sunt convinsă că știi restul poveștii.

– Da, spuse el automat. Își aminti ceva și rosti fără să vrea: Dragul meu, acum îi vor tăia capul tatălui tău. Ia aminte, copile, ce îți zic: îmi vor tăia capul și s-ar putea să te facă pe tine rege. Dar ia aminte ce îți zic: nu trebuie să fii rege, nu câtă vreme trăiesc frații tăi, Carol și Iacob, murmură el.

O simți pe Verity privindu-l cu atenție și își simți obrajii fierbinți și îmbujorați.

– Sau... cred că îmi amintesc că ar fi zis ceva asemănător.

– E întocmai ce se spune că i-a zis fiului său, rosti Verity, minunându-se și apropiindu-se de el. Înseamnă că ai auzit asta la un moment dat. Și ți-ai adus aminte.

Malcom se ridică în șezut și trase de lavaliera pe care și-o legase lejer la gât. Cunoștea într-adevăr istoria execuției lui Carol, dar nu își aducea aminte când și unde intrase în posesia acelor cunoștințe. Băieții de pe stradă nu erau școliți, dar la un moment dat el primise o educație de undeva. Că o primise de la tatăl lui sau de la un profesor...

– Nu îmi amintesc mai mult, recunoscu el țâfnos.

– După ce a fost executat Carol...

„Cromwell..."

– Cromwell a preluat conducerea. A căutat să înăbuşe orice urmă de bucurie a poporului şi-a scos în afara legii orice lucru care ar fi putut stârni plăcere.

Verity se aşeză la loc, privind pelicanii care adulmecau în jurul păturii lor.

Din tăcerea ei, înţelese foarte limpede că spusese tot ce avusese de gând să spună şi, dacă voia să afle mai multe, trebuia să îi dea cumva de înţeles.

„Mamă, de unde vin pelicanii?" îi răsună în minte vocea aceea de copil, pe care o recunoscu în mod firesc ca fiind a lui. Tachinându-l cu ecouri şi umbre pe care nu le înţelegea. Aşa cum ştia că pusese întrebarea cu pricina, ştiu că femeia pe care o strigase *mamă* nu. ştiuse să-i răspundă.

Malcom îşi simţi limba grea. Şi totuşi, lucrul acesta, să discute cu altcineva despre chestiuni care nu aveau de-a face cu prădatul canalelor din Londra, îi era la fel de străin precum limbile pe care le deprindeai în treacăt pe debarcaderele din Londra.

– De ce pelicani? se forţă să întrebe cu o voce uşor aspră.

Verity nu avu nevoie de alt imbold.

– Păi, Carol al II-lea era el însuşi peste măsură de fascinat de păsări. Boneta îi alunecă iarăşi, aşa că împinse articolul dantelat la loc. Cunoscând acest lucru despre monarh, un ambasador al Rusiei i-a dăruit regelui doi pelicani gri.

În timp ce vorbi, se îmbujoră şi gesticulă însufleţită. Malcom se uită la ea, fascinat. Era imposibil să nu se lase şi mai vrăjit de femeie şi de povestea ei.

– Pelicanii iniţiali însă nu au fost înmulţiţi cu succes, aşa că şi astăzi se întregeşte periodic populaţia, zise Verity şi se uită la el, aşteptând.

Buzele îi zvâcniră din nou, dornice să zâmbească.

– E o cantitate impresionantă de informaţii despre pelicanii din Hyde Park, milady.

– Am scris un articol despre ei, explică ea.

Pelicanii, sătui de lipsa de mâncare şi atenţie, se îndepărtară bălăbănindu-se şi se aşezară într-un loc nou, pe un bolovan gol. Iar Verity aşteptă.

Nu îl forța niciodată să vorbească.

Îi împărtășea povești despre ea însăși, pentru ca el să priceapă motivele pentru care își nega trecutul. Îi dădea de înțeles de ce se agăța de întuneric.

Și poate că, după atâția ani, tocmai acest lucru îi dădu puterea să vorbească cu ea.

– Părinții mei m-au adus aici. Tata obișnuia să călărească. Își duse mâna streașină la ochi și privi în depărtare, ignorându-i pe lorzii și doamnele care se plimbau pe lângă ei.

La un moment dat, un gentleman înalt, cu ochelari, se opri și se uită ostentativ la Malcom și la Verity. De data aceasta însă bârfele nu mai contau.

– Acolo, murmură el, arătând spre o potecă cu pietriș. Era mai îngustă pe atunci. Tufișurile și vegetația erau mai abundente. Eu și mama stăteam pe pătură, hrănind pelicanii. Își aminti mai multe. Și îi fugăream.

Chiar în clipa aceea, una dintre păsările enorme se bălăbăni pe lângă ei și apoi sări în apă.

– Eu îi fugăream. Mama se prefăcea că mă ceartă și venea fuga după mine, dar apoi sfârșeam prin a-i fugări împreună.

Imaginea aceea era atât de reală, de vie în mintea lui!

Chipul ei.

Chipurile lor râzând împreună.

Malcom simți o mână mică într-a lui. Verity își împleti degetele cu ale lui.

Preț de o clipă, el nu se mișcă, după care o luă la rândul lui de mână.

Capitolul 23

The Londoner

Răzbunare

Întreaga societate cunoaște bine încercarea moștenitorului de drept de a face din fostul Lord Maxwell, care a furat titlul

respectat, un cerșetor. Întreaga societate se mai întreabă și când se va răzbuna pe cel răspunzător pentru suferințele îndurate.

M. Fairpoint

Totul se schimbase.

În Hyde Park avusese loc o schimbare, iar pentru Verity nimic nu avea să mai fie vreodată la fel.

Pe de altă parte, se gândi ea în timp ce se privi în oglinda măsuței de toaletă, poate că, la urma urmei, schimbarea nu avusese loc chiar atât de rapid. Poate că prinsese ființă cu fiecare interacțiune dintre ei, o dărâmare treptată a barierelor impresionante pe care le ridicase Malcom.

Iar ea ar fi trebuit să se gândească la articol și la interviul pe care îl urmărea.

Dar nu se putea gândi decât la el. La a fi cu el...

În dimineața următoare, Verity nu știu cum să se poarte cu Malcom.

– Șterge-ți expresia aia prostească de pe față, fetițo!

Se încordă.

Bertha ieși cu pași apăsați din garderobă.

– Nu am o expresie prostească.

Doar că aruncă o privire în oglinda înaltă și se îmbujoră. Cu siguranță avea o privire pierdută și visătoare, pielea îi lucea și...

– Am știut eu că vei face o greșeală cu individul acela! se răsti Bertha.

Verity se mânie.

– Ba n-am făcut o greșeală.

– Crezi că nu-mi dau seama că ți-a picat cu tronc contele? Toate suspinele alea și privirile lungi...

Verity se încruntă.

– Nu sunt o fată naivă, Bertha. Sunt o femeie adultă capabilă să se protejeze singură.

Doar că... Oare chiar era? Oare era cu adevărat imună la farmecul lui Malcom?

– Și mama ta a crezut la fel, ripostă Bertha cu o răutate pe care Verity nu o mai auzise până atunci în vorbele ei.

– În orice caz, nu e treaba ta, zise ea pe un ton tăios.

– Nu e? Ți-am purtat de grijă când erai doar un bebeluș. Și ani mai târziu, când s-a născut Livvie, i-am purtat și ei de grijă în timp ce tu...

– În timp ce eu mă asiguram că supraviețuim, o întrerupse ea.

– Devii ca mama ta.

Verity simți cum se umple de indignare.

– Ba nu semăn deloc cu mama! se răsti ea. Mama nu a pus niciodată pe cineva mai presus de dragostea față de tata. Și...

– Și tu nu te poți gândi la altceva în afară de conte.

Protestele ei se stinseră, mânate de teamă și groază. Verity își simți pielea rece și umedă. Nu. Nu se putea așa ceva. Doica ei era pur și simplu îngrijorată că trecutul se putea repeta. Dar Verity nu putea să iubească un bărbat care nu avea să-i aparțină vreodată. Nu își dorea un viitor care nu avea să devină vreodată realitate. Își simți inima bătându-i cu putere.

– Te înșeli.

Trebuia să fie așa.

– Oare? întrebă Bertha zâmbind tristă. Iar el sălășluiește prin canale, neînduplecat și prea egoist ca să împartă tunelurile alea cu alți căutători.

– Ba nu e deloc așa! se răsti Verity. Și nu îl cunoști câtuși de puțin.

În încăpere se așternu o atmosferă încordată. Bertha făcu o reverență mică, ironică.

– Ar trebui să pleci, milady. Cred că ai iar întâlnire cu contele.

Refuzând să-i permită doicii ei cinice să-i strice ieșirea din dimineața aceea, Verity își apucă boneta și plecă.

Când ajunse lângă biroul lui Malcom, zăbovi la intrare.

Bertha se înșela, cu siguranță.

Verity îl aprecia pe Malcom. Îl admira pentru că le purta de grijă lui Fowler și lui Bram. Era recunoscătoare pentru bunătatea pe care le-o arătase ei și lui Livvie. Atâta tot.

Atunci de ce se simțea precum cea mai mare mincinoasă?

– Ai de gând să pândești afară sau să intri?

Îi auzi vocea profundă și răsunătoare prin ușă, înăbușită de lemnul gros de stejar. Verity tresări. Încercă să o perceapă drept caldă, sâcâitoare sau blândă, orice însușire care să îi aducă aminte de blândețea și intimitatea pe care o împărtășiseră în Hyde Park. Și nu găsi nici urmă de așa ceva.

Apucă mânerul, îl apăsă și intră. Își simți palmele umede și se împotrivi imboldului de a le șterge de lateralele fustelor. „Fii nonșalantă! Ai 30 de ani."

– Cum ai știut că eram acolo?

– Când trăiești pe străzi, ți se ascut simțurile, îi explică el aproape nepăsător, concentrat asupra biroului său aglomerat.

Cu boneta în mână, Verity i se alătură în cealaltă parte a încăperii și se așeză, fără să aștepte permisiunea lui.

– Ce faci? întrebă ea, curiozitatea învingându-i rațiunea și emoțiile.

– Inventariez.

– Inventariezi?

– Așa fac căutătorii. Își notă câteva observații într-o coloană meticuloasă plină cu cifre și cuvinte. Poți scrie despre asta în articolul tău.

Articolul ei? Dură o clipă până să priceapă cuvântul și apoi sugestia.

Malcom își ridică scurt capul și rânji.

– Sau, mai bine zis, așa fac căutătorii buni.

Zâmbetul lui se dovedi contagios. Verity zâmbi și ea. Lăsă din mână boneta de paie pe care o apucase dintre cele rămase de la tânăra care locuise acolo înaintea ei.

– Îmi permiți?

Malcom ezită.

Voia să-i respingă cererea.

Însă ajunsese să îl cunoască îndeajuns de bine ca să-și dea seama că, dacă nu i-ar fi cedat registrele, asta ar fi sugerat că îi păsa mai mult decât îi păsa de fapt. O vulnerabilitate pe care nu și-o îngăduise până atunci.

– Iartă-mă, murmură ea. Nu este treaba mea să-mi vâr nasul în treburile tale importante.

Exista un strop de răutate în faptul că, invitându-l să-și împărtășească lumea, era dispusă să se folosească de acea slăbiciune împotriva lui. Malcom mârâi.

– Nu sunt treburi importante.

Îi făcu semn cu bărbia.

Temându-se că avea să priceapă vicleșugul de care se folosise și să își retragă oferta, Verity apucă volumul dintr-o stivă, îl deschise și începu să citească. Se opri. La asta se referise când vorbise despre

inventariat. Paginile erau pline de coloane întregi pe care erau enumerate articole, iar în dreptul acestora era trecută valoarea lor. Ba nu, nu erau doar articole, ci mai degrabă obiecte care îi aparțineau lui. Răsfoi registrul. Când ajunse la sfârșit, îl privi pe Malcom. Nu erau articole găsite într-un canal.

– Sunt înregistrări ale moșiilor și toate posesiunile tale.

– Așa e, zise Malcom și se foi în scaun. Cel puțin unele dintre ele.

Verity așeză registrul înapoi pe birou și își cântări preț de câteva clipe cuvintele.

– Nu e nimic în neregulă să fii interesat de lucrurile pe care ești îndreptățit să le ai, Malcom, spuse ea cu blândețe.

El se îmbujoră într-un mod adorabil.

– O fac din obișnuință. Colecționez articole, le înregistrez valoarea și le vând sau le păstrez.

Îi oferi o privire benevolă asupra felului în trăise în ultimii ani. Doar că în clipa aceea Verity nu se gândea la articolul ei, ci la el. Răsfoi paginile, citind din mers.

Toate lucrurile, de la ceasuri de aur la batiste brodate și la... cai.

– Și asta ai de gând? Să le vinzi?

– Da.

Verity se opri din cercetat și își ridică scurt privirea.

– Cu ce scop? insistă ea. Când vei primi banii după ce vei fi vândut totul, ce vei face?

– Ce voi face?

– Malcom, zise Verity și își așeză registrul în poală. Doar pe pagina asta trebuie să fie... Își coborî privirea și calculă în minte. Obiecte în valoare de 1 000 de lire. Dădu iute foaia și adună în tăcere cifrele de pe pagina aceea. Și... zise ea și făcu ochii mari. Aici mai sunt 2 000 de lire, spuse ea mai tare. Și astea sunt doar două pagini. Cerule! Malcom trebuie să fi valorat... Răsfoi înnebunită prin registru și se așeză uluită. Ești putred de bogat!

Și asta doar din ce moștenise. Avuțiile din fața ei nu aveau legătură cu cele pe care le agonisise în calitate de căutător.

– Mă așteptam să cunoști valoarea unei averi acumulate, zise el fără răutate. Apoi se întinse nepăsător după toc, îl înmuie în călimara de cristal și se apucă din nou de scris.

Asta era tot? Atât avea să-i spună?

– Dar...

Malcom o privi brusc, neşovăielnic, cu intenţia de a o reduce la tăcere. Dacă ar fi fost altă femeie, mai temătoare şi cu o dorinţă mai mare de autoconservare, ar fi renunţat la subiect. Dar ştia că, oricât de ţâfnos ar fi fost, Malcom North nu era genul care să-i facă rău ei sau oricui altcuiva. Încercă să discute raţional cu el.

– Malcom, zise ea cu blândeţe, întorcând registrul, sunt *foarte* mulţi bani!

Cerule! Ea, Livvie şi Bertha ar fi avut din ce să trăiască tot restul vieţii, şi chiar comod, doar cu o mică parte din articolele înregistrate acolo.

– Şi ai vrea să le donez?

– Ce rost are să le păstrezi pe *toate*? ripostă ea.

– Nu le păstrez.

– Fie, le vinzi, zise ea, fără ezitare.

Cerule, ce încăpăţânat era!

– De ce...

– Las-o baltă! îi zise el tăios şi o venă i se umflă în colţul tâmplei. Apoi se apucă din nou să scrie cu frenezie, hârşâitul uşor al tocului pe foaie întrerupând sacadat tăcerea.

În timp ce Malcom continuă să scrie, Verity îi privi cu atenţie capul plecat. Şuviţa blondă ce-i ieşise din coadă aproape că îi conferea vulnerabilitate siluetei stoice pe care o afişa lumii.

Poate că Malcom nu îşi amintea detaliile legate de ceea ce i se întâmplase în cea mai timpurie parte a vieţii, dar îşi amintea că avusese şi apoi *nu mai avusese*. I se strânse inima. Însă, dacă avea pur şi simplu să dea toate acele lucruri de pomană, atunci avea să piardă lucrurile care făceau legătura între el şi părinţii lui, părinţi care neîndoios îl iubiseră. De asemenea, avea să piardă lucruri care i-ar fi putut reîmprospăta memoria.

„Şi poate că asta îşi şi doreşte." Intenţionat sau neintenţionat, poate că făcea tot ce putea ca să ţină la distanţă totul, mai puţin greutăţile.

În timp ce Verity înlocui volumul de piele dintr-o mână cu altul, Malcom continuă să scrie, dar îl simţi încordându-se. Îl văzu privind scurt la mâna ei când apucă registrul şi îl trase spre ea.

Era conştient de prezenţa ei şi de ceea ce făcea.

Verity răsfoi tacticoasă registrul. Spre deosebire de volumul de dinainte, cu obiecte masculine, acestea erau...

Îşi trecu degetul din mijlocul paginii în jos.

- *Ghetuțe de damă*
- *Rochii*
- *Rochii de zi*
- *Bonete*
- *Șorțuri*
- *Broșe cu perle*
- *Tiare cu rubine*
- *Cutie de porțelan*
- *Panglici*
- *Pantofi*
- *Păpușă de lemn Regina Ana*

Verity încremeni. Inima i se strânse, apoi i se frânse.

– Lucrurile acestea i-au aparținut unei tinere, murmură ea.

Își aminti povestea lui Lord Bolingbroke și a surorilor lui. Trei tinere, de fapt.

Malcom nu spuse nimic, așa că Verity își ridică privirea spre el.

La un moment dat, se oprise din scris și acum o privea fățiș.

– Le aparțin lor, nu-i așa? Surorilor contelui. Doar că apelativul nu era întocmai corect. Celor trei surori ale lui Lord Bolingbroke?

Avea nevoie ca Malcom să o rostească.

– Așa bănuiesc, zise el și ridică nonșalant din umeri.

– La ce-ți trebuie, zise ea și aruncă o privire în jos la cele trei obiecte care o puseseră în cele din urmă pe gânduri, pantofi uzați, panglici și... o păpușă din lemn?

– Nu îmi trebuie.

– Nu îți trebuie.

Atât avea de gând să spună?

– Dar lor le *trebuiau*, Malcom!

Așa cum Verity avusese cu disperare nevoie de rochiile, pantofii și ghetuțele pe care fusese nevoită să le vândă la moartea tatălui ei. Dar, de data aceasta, Malcom fusese cel care vânduse toate lucrurile luate.

– De ce nu spui la ce te gândești? se răsti el.

Era o provocare. Dacă se aștepta să bată în retragere, avea să fie dezamăgit.

– Prea bine, zise ea încet, așezând registrul în poală. Ele nu sunt răspunzătoare pentru deciziile părinților lor, așa cum nici tu nu ești răspunzător pentru ce ți s-a întâmplat în noaptea aceea.

Noaptea despre care nu vorbea – sau pe care nu și-o amintea. Cea învăluită în mister.

– Îți pasă atât de mult de oamenii pe care nu i-ai întâlnit?

Verity răsfoi furioasă registrul și se opri când ajunse la capăt.

– Și tu ar trebui să urăști...

Încremeni. Privirea îi căzu pe mijlocul paginii. Mintea îi încetini în timp ce încercă să citească observațiile.

– Am făcut-o pentru că-i urăsc! zise el rapid. Prea rapid. Nu încerca să vezi mai mult de atât în faptele mele!

Și totuși, cum să nu o facă? Cercetă paginile, încercând să înțeleagă cifrele și detaliile scrise pe ele.

– Nu ai avut de gând să le iei pur și simplu bunurile, zise ea încet, trecând cu degetul peste cuvintele notate în registru.

În sfârșit, pricepu.

– Verity, nu o face! se răsti el.

– Le dai pe toate de pomană!

În urma acestei revelații se așternu o tăcere plină de încordare.

Verity se lăsă pe spate în scaun. Îl dojenise, crezuse ce era mai rău despre el. Îl acuzase că își îndreptase în mod voit furia împotriva persoanelor greșite. Când, de fapt, le împărțea altora. Unora care le meritau din cu totul alt motiv.

– Malcom, spuse ea încet.

El își trecu mâna peste față.

– Așa cum am zis, nu încerca să atribui faptelor mele o însemnătate mai mare decât au în realitate.

Dar cum altfel le-ar fi *putut* interpreta?

- *Spitalul pentru orfani*
- *Doamnele Speranței*
- *Spitalul din Londra*

Astfel continua lista. Era atât de hotărât ca lumea să-l privească din cea mai întunecată perspectivă! Se mulțumea să fie considerat nemilos și totuși, în fiecare clipă, cu fiecare decizie pe care o lua și cu fiecare persoană pe care o salva, își dezvăluia caracterul onorabil.

Verity își ridică privirea de la dovada din fața ei.

Malcom o privi tăcut, răzvrătit. Deoarece era hotărât ca lumea să-l disprețuiască. De fapt, chiar le ușura sarcina.

– Și totuși, nu le-ai luat pur și simplu, Malcom, nu-i așa?

Avea nevoie ca el să recunoască acel adevăr. Nu pentru ea. Ci pentru el.

– Le-ai dat altora, zise Verity, închizând registrul și punându-l jos. Așa cum le-ai dat casa asta lui Fowler și Bram, să se pensioneze în ea. Pentru că ai știut, zise ea și se mută pe marginea scaunului. *Ai știut* că erau prea mândri să nu contribuie, dar erau și prea bătrâni ca să mai caute prin canale.

Malcom își întoarse privirea, confirmându-i toate deducțiile.

Totul avea sens acum.

El avea sens acum.

– Am făcut-o pentru că îi uram, zise Malcom, emanând valuri palpabile de mânie. Și nu încăpea îndoială că se referea la Lord Bolingbroke și la familia lui. Le-am luat toate lucrurile. De ce să trăiască în confort când pe mine m-au privat de el? zise el clocotind de furie.

Verity își cântări o clipă cuvintele.

– Nimeni nu va crede vreodată că nu meriți să îi urăști și să simți orice altă emoție care te încearcă pentru ceea ce ți-a fost luat și pentru ce ai pierdut. Și totuși, zise ea și bătu ușor cu degetul în registru, nu ai îngăduit ca ura să te distrugă.

Oare nu crezuse asta despre el de la bun început?

– Te-ai folosit de ranchiuna pe care o simțeai ca să le dăruiești altora pe care i-ai considerat mai merituoși ca familia care ți-a greșit. Ai donat lucruri care îți aparțineau de drept, cele care erau legătura dintre tine, trecutul și familia ta, Malcom, le-ai oferit un nou început, spre folosul altora.

Un mușchi îi zvâcni de-a lungul maxilarului, singura reacție vizibilă care îi dădu de înțeles că vorbele ei îl afectaseră.

– Eu nu am familie.

Verity simți ca o lovitură în piept. Ei erau motivul pentru care ținea lumea la distanță. Chiar dacă nici măcar el nu își dădea seama de intenția care îi alimenta precauția – insistența de a spune că prietenii îi erau de fapt asociați și dorința lui să se izoleze pe deplin.

– Dar ai avut. Iar acum ai altă familie în Fowler, Bram și Giles.

Malcom strânse atât de tare de brațele scaunului, încât i se scurse tot sângele din încheieturile degetelor, albindu-i carnea plină de cicatrici.

– Credeam că am convenit să ținem interviurile seara.

Verity nu reuși să își înăbușe durerea pricinuită de răspunsul lui.

– Nu e acesta motivul întrebărilor sau cuvintelor mele, Malcom. Nu se rezumă totul la asta.

– Nu? întrebă el curios.

Se aplecă în față pe scaun, sprijinindu-și coatele de birou, și o privi cu atenție, așa cum urmărise Verity cândva niște gângănii minuscule care se târau pe pământul din jurul casei din Kent a mamei lor.

– Nu pentru mine.

Malcom îi studie în continuare chipul.

– Atunci de ce ai venit la mine?

I se frânse inima din pricina felului lui precaut de a trăi. Cât de epuizat, cât de singur trebuie să se fi simțit!

– Eu și Livvie aveam de gând să mergem la Hatchards. Mă gândeam că poate vrei să ni te alături.

Urmă o clipă de tăcere.

– Hatchards.

– E o librărie.

Malcom privi în gol, peste umărul ei.

– Știu ce e Hatchards.

Așa cum știuse despre Gunter's și Hyde Park. Indiferent că își dădea sau nu seama, aceste mici revelații erau o fereastră spre cine fuseseră părinții lui. Poate că *știa* asta. Poate că tocmai de aceea era atât de hotărât să alunge amintirile despre lucrurile trecute. Despre ceea ce pierduse.

– Pentru aparențe, desigur, zise ea când Malcom nu spuse nimic. „Nu pentru că aș tânji după compania ta și pentru că îmi place să fiu în preajma ta. Mincinoaso!", răsună o voce în mintea ei. Ar fi pur și simplu benefic să fim văzuți în public. „Nu mai vorbi!", își zise în sinea ei. Verity își adună fustele, șifonând zgomotos pelerina de mătase subțire. Se forță să se oprească și își trecu palmele peste unul dintre numeroasele lui registre. Să fim văzuți în public *împreună*, adăugă ea.

Malcom lăsă tocul din mână și își pocni degetele.

– Am o întâlnire.

Oare i se părea că o spusese cu regret doar pentru că asta își dorea să audă?

– Oh, zise ea prostește, neputând să-și explice valul de dezamăgire care o străbătu.

„Ce te așteptai să spună? Că vrea să vină cu tine?"

Parcă la comandă, se auzi o bătaie în ușă.

– Intră! zise Malcom cu voce răsunătoare.

O clipă mai târziu, majordomul în vârstă deschise ușa și îl conduse în încăpere pe un bărbat înalt, plin de cicatrici. Pe care Verity îl cunoștea foarte bine.

– Un anume domn Giles, îl anunță servitorul, strâmbându-și chipul zbârcit, de parcă prezentarea l-ar fi durut.

Verity își îndreptă spatele.

Cu pălăria lui de lână și hainele de proastă calitate, nimeni nu l-ar fi luat vreodată drept membru al lumii care își ducea veacul în Grosvenor Square. Deși se temuse de el când se întâlniseră prima oară, de data aceasta Verity își dădu seama că se simțea oarecum alinată să se afle în prezența cuiva care nu se potrivea în rândul înaltei societăți. Oameni ca ea, așa cum nici măcar Malcom nu era.

Majordomul bătrân se foi.

– Mai aveți nevoie de ceva, milord? întrebă el când nu primi nici un ordin.

Domnul Giles izbucni în râs, alegându-se cu o încruntătură din partea lui Malcom. O privire care i-ar fi redus pe cei mai mulți la tăcere, dar nu și pe el.

– Asta e tot, îi spuse Malcom servitorului, iar Coleman țâșni din încăpere cu o asemenea viteză, de parcă ar fi fost cu 30 de ani mai tânăr.

În clipa în care majordomul închise ușa, asociatul lui Malcom izbucni din nou în râs.

– Bună ziua, *milord*. Făcu o plecăciune atât de adâncă, încât fu limpede că era în batjocură. Credeam că ai să mă inviți la un ceai, glumi el, imitând într-un mod impresionant un accent englezesc elegant.

– Du-te dracului! bombăni Malcom și închise registrele, apoi se apucă să le organizeze.

Verity zăbovi pe scaunul ei, uitată, privind discuția dintre Malcom și celălalt căutător. Când se întâlniseră prima dată, fusese neliniștită în prezența lui. Și totuși, spre deosebire de soțul ei închipuit, care afișa mereu o mască precaută și zâmbea la fel de rar

precum se arăta soarele în Anglia, domnul Giles tachina și râdea fără măsură. Poate că de aceea se împrietenise Malcom cu el și îl considera asociatul lui. Poate că primea cu drag frivolitatea aceasta în lumea lui altminteri dezolantă.

Când deveni limpede că nu aveau să fie prezentați, Verity se ridică și, lăsând din mână registrul lui Malcom, se duse spre prietenul lui.

– Domnule Giles. Întrucât Malcom nu o va face și nici nu am fost prezentați formal data trecută, îți urez bun venit. Îi întinse mâna. Eu sunt... Nu era cu adevărat contesă. Și nici unul dintre ei nu se născuse nobil, ca Malcom. Verity, se hotărî ea. Te rog, spune-mi Verity.

În timp ce domnul Giles dădu mâna cu ea, singura mână pe care o avea, Verity îl văzu pe Malcom încruntându-se la ea. Sau poate că la domnul Giles.

Sau, cel mai probabil, la amândoi.

Giles o privi o clipă, apoi își scoase pălăria.

– Sunt circumstanțe cu totul diferite de prima noastră întâlnire.

Verity zâmbi.

– Într-adevăr.

Se aplecă spre ea și îi spuse:

– Dacă mi-ar fi zis cineva în ziua aia, când ai venit să vorbești cu North, că se va însura cu tine, i-aș fi zis persoanei să se ducă la Bedlam.

Îi făcu cu ochiul.

– Iar eu i-aș fi zis pe unde s-o ia, îi răspunse ea, zâmbind larg.

Domnul Giles își dădu capul pe spate și pufni din nou în râs.

– Dacă ați terminat, se răsti Malcom, avem treburi de rezolvat.

Lui Verity îi pieri numaidecât zâmbetul. Cuvintele lui Malcom îi aduseră aminte că totul, inclusiv relația lor, era doar o prefăcătorie. Inclusiv prezentările dintre ea și asociatul lui. Verity nu făcea parte din lumea lui. Până și discuțiile în care își împărtășiseră reciproc părți din sufletul lor fuseseră mânate de înțelegerea dintre ei. Și ar fi fost înțelept din partea ei să țină minte asta.

– Iertați-mă! Vă voi lăsa să vă vedeți de întâlnire.

Și, în timp ce ieși din încăpere, pentru că era o nesăbuită, se trezi dorindu-și ca Malcom să fi *vrut* să meargă cu ea la Hatchards.

Capitolul 24

The Londoner

În pofida aparențelor păstrate în rândul înaltei societăți, ni s-a raportat că, în diverse momente ale zilei, contele de Maxwell... dispare. Iar aristocrația întreabă încă un lucru despre gentleman: unde se duce?

M. Fairpoint

Întrucât călăriseră din Grosvenor Square spre debarcaderele din Londra, Malcom crezuse că reușise să scape de interogatoriu.

Dar, din păcate, cunoscându-l pe Giles de ani întregi, era limpede că se amăgise singur.

– Cum e viața căsătorit? întrebă Giles în timp ce străbătură țărmul mai puțin populat al Tamisei.

– Du-te dracului! bombăni el.

– Deci pe cât de bine ne-am putea aștepta, zise Giles sec, ajustându-și prăjina de căutător pe umăr cu ciotul. Și totuși, îți merge suficient de bine încât să nu mai mergi în fiecare seară prin canale.

Era o întrebare nerostită în afirmația lui.

– A trebuit să mă ocup de alte treburi.

Tocmai de aceea lăsase lucrurile în grija lui Giles în absența lui.

– Dar dacă ți-a fost prea greu...

Giles pufni.

– Acum n-ai decât să te duci *tu* dracului!

Malcom privi drept înainte. Giles era îndreptățit să fie sceptic. De când începuse să caute prin canale, în copilărie, Malcom nu se odihnise nici o zi. Existența lui fusese mânată de un scop. Care nu fusese să mănânce înghețată la Gunter's și să azvârle pietre săltărețe pe lacul din Hyde Park. Nu fusese ea, Verity Lovelace, cu tendința ei adorabilă de a pălăvrăgi cu aceeași pricepere despre sărurile Epsom sau despre istoria Angliei.

Și totuși, acum... Momentele acelea se agățau de el. Îl ademeneau.

Și, dintr-odată, lucrurile nu mai erau întocmai cum fuseseră cândva.

Nu mai erau deloc cum fuseseră.

– Ești pregătit? întrebă Giles oarecum șovăielnic.

Malcom privi în jur.

Ajunseseră.

– Bineînțeles că sunt pregătit, spuse el încordat și, fără să-i dea timp să-l mai întrebe ceva, coborî primul în tunel. Giles îl urmă îndeaproape, apoi trase grilajul la loc, blocând lumina și azvârlindu-i pe amândoi în întuneric.

Malcom simțise mereu un fior de încântare când se furișase sub dalele de piatră din Londra și descoperise comorile îngropate dedesubt.

Dar de data aceasta, în timp ce înaintară cu greu prin apa noroioasă, oare de ce nu mai simțea acel fior? De ce, în timp ce-și croia drum prin nămol și gunoaie, și-o închipuia pe Verity plimbându-se pe culoarele din Hatchards? Sau se întreba ce cărți citea? Presupunea că materiale care aveau legătură cu munca ei. Sau poate că nu? Poate că încerca să își distragă atenția...

Ceva se izbi de el.

Malcom mormăi și căzu în față. Reuși să își ridice prăjina și să se prindă de ea înainte să pice în apă.

În spatele lui se auzi un huruit tăios și un bubuit.

Cu inima bătându-i cu putere, se holbă la grămada de cărămizi din locul în care se aflase el mai înainte. Cerule! Era o neglijență crasă. Sub pământ trebuia să fii și mai atent ca pe străzi. Aici, până și tavanul și zidurile erau periculoase. Iar Malcom nu făcuse nici o greșeală, nu își îngăduise să fie distras de la treaba pe care o avea de făcut de când se înhămase la această viață.

– Nu, mulțumesc...

Giles îi făcu un semn.

– Așa fac prietenii.

„Prieteni."

„Pe Bram și pe Fowler îi numești oamenii tăi. Pe Giles îl numești asociat. Toate aceste ziduri de apărare pe care le ridici, cuvintele pe care le alegi ca să alungi intimitatea din legăturile tale cu alții nu pot ascunde adevărul. Știu că te protejezi pe tine însuți prefăcându-te că ei nu contează..."

Erau prieteni. El și Giles. Așa fuseseră încă de când el îl salvase de la moarte sigură, iar apoi de fiecare dată când Giles îi fusese alături. Și nu era un om mai slab dacă își asuma această legătură cu altă persoană. Verity îi arătase asta.

Totul se schimba.

Iar el fusese al naibii de convins că voia să nu se schimbe nimic.

Fusese mulțumit cu viața lui așa cum era și nu își dorise nimic în plus. Sau cel puțin așa își spusese. Așa își spusese de atâtea ori, încât chiar ajunsese să o creadă.

Își frecă fața cu o mână.

Verity avusese dreptate în atât de multe privințe!

– Ți-ai ieșit din mână, zise Giles pe un ton pragmatic.

Înainte, Malcom ar fi răbufnit ca o bestie rănită auzindu-i insinuarea. L-ar fi doborât la pământ și și-ar fi impus poziția în acele locuri.

– Așa este, spuse el încet, ecoul vocii fiind ușor înfundat de cărămizi.

– Și este în regulă, continuă Giles, prietenul lui. Dacă nu vrei să-ți petreci nopțile scotocind prin canale, te poți opri. Giles chicoti. Ai fi putut să te oprești cu vreo zece ani în urmă, după estimările mele.

Malcom se holbă la prăjina din mâna lui, pe care i-o dăduse Fowler, cel care îi poruncise să nu-i dea niciodată drumul. Și nu o făcuse.

– E tot ce știu să fac.

„E tot ce vreau să știu să fac." Nu asta voise să spună de fapt? Atunci de ce nu o spusese?

– Așa-i.

Începură din nou să înainteze prin apa până la glezne, târându-și prăjinile peste podeaua de piatră, stârnind un mic curent în urma lor, dar Giles se opri.

– Știi ce? zise el, dar nu aștepta să i se răspundă. Asta. Făcu un semn cu ciotul de la mână stângă. Asta e tot ce știu și eu să fac. Dar North... continuă Giles, privindu-l drept în ochi. Dacă ar veni cineva la mine mâine și mi-ar spune că sunt un baron afurisit, un duce sau alt lord fandosit, nu aș scuipa universul în față. Aș profita de ocazia ca să scap de aici și nu m-aș mai uita înapoi. Îndreptă prăjina spre Malcom. Și nici unul dintre noi, Bram, Fowler, eu sau altcineva, nu te-ar pizmui dacă ai pleca din văgăuna asta.

Giles o spunea de parcă ar fi fost atât de ușor. Doar că nu era vorba doar despre a locui în lux, ci de unde se afla luxul cu pricina.

Și de toate lucrurile cu care venea la pachet. Iar în cazul lui Malcom, de toate lucrurile cu care venise cândva la pachet.

– Nu fi un ticălos atotștiutor și îngâmfat!

– N-am zis nimic, bombăni el.

– Te știu îndeajuns de bine. Nici nu trebuia să zici ceva. Te gândești că locul tău nu e acolo. Ei bine, am vești pentru tine, Lord Maxwell, locul tău nu e nici aici! Replica aceea tăioasă își atinse ținta. Oh, la naiba, North! N-am zis-o ca să te necăjesc.

Cuvintele lui însă, indiferent de intenție, îl supăraseră pentru că erau corecte.

Pentru că Giles nu îi propunea doar să plece din lumea aceasta, ci să pătrundă într-una nouă. Una în care se născuse, dar de care nu aparținea cu adevărat. Nu din pricina faptelor pe care le săvârșise, ci mai degrabă din cauza a ceea ce fusese. Cele mai întunecate părți ale lui erau permanent legate de ce avea să fie mereu.

– Cum ziceam, locul meu nu este acolo, zise el cu finalitate în glas.

Chiar când recunoscu aceste lucruri cu voce tare, își aminti mai multe scene: Verity acoperindu-i ochii cu palmele în timp ce îi spunea ghicitori. Verity vârându-i o linguriță cu înghețată în gură.

Oare ar fi putut să trăiască departe de locul acesta? Și oare ar fi putut s-o facă alături de ea?

Își simți palmele transpirate, așa că mută prăjina în cealaltă mână.

– *Ai pe cineva care să te ajute să te orientezi prin lumea aia.*

Dură o clipă până ce pricepu afirmația și înțelesul sugestiei lui Giles.

„Verity."

Își simți gâtul încins.

– Ești nebun!

„Doar că... De ce ar fi o idee atât de nebunească?" îi șopti o voce dintr-un ungher ascuns al minții.

– Pentru că nu-ți place fata?

Ba nu, o plăcea destul. Tresări. Ba nu, o plăcea mai mult de atât. Mai mult decât plăcuse vreodată pe cineva.

– Sau are legătură cu faptul că lucrează pentru ziar și cu cine știe ce înțelegere ai forțat-o să accepte?

– Mai degrabă așa, bombăni el și își reluă drumul. Suntem parteneri de afaceri, nimic mai mult.

Giles pufni.

– Da, parteneri de afaceri. Deși, sincer să fiu, și noi suntem parteneri de afaceri și nu te-am văzut vreodată privindu-mă cum o privești pe...

Restul ideii se pierdu într-un râset când Malcom îl stropi.

– Putem să ne vedem de treabă? bombăni el, începând din nou să înainteze prin tunel. Partea de jos a prăjinii se agăță în ceva dur de pe suprafața de piatră, iar Malcom o îmbrânci. Pipăi în jurul obiectului și apoi, străpungându-l în mijloc, îl ridică de-a lungul peretelui. Înaintând cu greu prin apă, dădu jos obiectul de pe prăjină și îl privi cu atenție, răsucindu-l în mână. O brățară de tip manșetă din aur și argint, bogat ornamentată.

Ar fi luat o mică avere pe ea, iar cândva i-ar fi stârnit mai multă satisfacție.

„Le aparțin lor, nu-i așa? Celor trei surori ale lui Lord Bolingbroke? Ele nu sunt răspunzătoare pentru deciziile părinților lor, așa cum nici tu nu ești răspunzător pentru ce ți s-a întâmplat în noaptea aceea."

Chicoti amarnic în timp ce privi bijuteria.

Oh, ironia sorții! Iată-l, cel mai nemilos căutător din mahala pescuind comori și părându-i rău pentru trei femei pe care nu le cunoscuse și nu avea să le cunoască vreodată... Femei a căror familie îi furase ceea ce îi fusese menit în viață.

Cerule, ce nebunie stârnise Verity Lovelace în mintea și în existența lui?

Aruncă brățara înapoi.

Giles fluieră și plonjă cu brațul întins, prinzând bijuteria cu prăjina înainte să cadă în apă.

– Iau eu aia.

Dădu jos brățara rigidă și o vârî într-unul dintre numeroasele buzunare ale hainei.

Iar în timp ce își continuară vânătoarea, din fericire în tăcere, Malcom nu reuși să alunge gândul exprimat de prietenul lui referitor la un viitor pentru el și Verity împreună.

Capitolul 25

The Londoner

Necazuri în paradis?

Lady Maxwell a fost văzută la Hatchards fără contele de Maxwell. Înalta societate poate doar să speculeze dacă nu cumva cei doi s-au certat...

M. Fairpoint

Patruzeci și doi.

Acesta era numărul oficial de întrebări pe care sora ei i le pusese în timpul drumului cu trăsura și al plimbării scurte pe trotuar spre Piccadilly 89-90, Londra.

– Cum se face că Malcom nu a venit cu noi?

Pentru că el continua să o îndepărteze. Ba nu, pentru că nu voia să îi îngăduie să pătrundă în viața lui. Dar nici unul nu era un răspuns potrivit pentru sora ei mai mică.

– Oare nu voia să se afle în preajma ta?

Verity dădu să spună ceva.

– Sau ar fi mai logic să cred că nu a vrut să ni se alăture pentru că am venit eu?

Oare întrebările acestea rostite una după alta se puneau la socoteală ca trei întrebări diferite? În orice caz, Verity își simți capul zvâcnindu-i de la pălăvrăgeala neîntreruptă, în întregime despre căsnicia ei. În cele din urmă, îi fu mai ușor să se concentreze asupra nesiguranței surorii ei.

– *Te asigur că absența lui nu are nici o legătură cu tine.*

Se dovedi a fi o greșeală.

– Deci e din pricina ta, zise Livvie, sinceră ca de obicei.

„Oh, fir-ar să fie!"

– Șșt, o avertiză Verity, uitându-se la lorzii și doamnele care se perindau pe lângă ele. *Nu a fost din pricina mea.*

„Ești convinsă?" Ignoră întrebarea răutăcioasă din mintea ei.

– Ești convinsă?

„Nu..."

– Sunt convinsă. Malcom avea treburi de rezolvat.

O auzi pe Bertha pufnind și o avertiză pe bătrâna doică din priviri.

– În canale? speculă Livvie.

– În... Orice ar fi fost atât de urgent încât alegeau să nu i se alăture. În chestiuni care nu sunt treaba noastră, spune ea în cele din urmă.

Ajunseră în fața librăriei Hatchards și se opriră.

– Dar e soțul tău. E clar treaba ta! În plus, zise Livvie, oprind-o pe Verity, care se întinse spre mânerul ușii, aș zice că o persoană atât de progresistă ca tine, care crede că o contesă poate și ar trebui să muncească dacă vrea, ar trebui să se aștepte și chiar să știe totul despre afacerile soțului ei.

La naiba dacă sora ei nu avea întru totul dreptate. Totuși, căsnicia lui Verity era falsă. Dar nu îi putea spune asta lui Livvie.

Întrucât tăcerea i se păru o opțiune mai sigură, Verity deschise ușa și-i făcu semn surorii ei să intre.

Bertha intră după ea.

– Chiar crezi că o poți ține așa un an întreg fără să-și dea seama că e ceva în neregulă? întrebă Bertha șușotit, în timp ce își netezi fustele. E mult prea isteață și nu mai e fetița pe care o săltai pe genunchi.

– Nu e momentul și nu e nici locul potrivit pentru asta, îi zise Verity din colțul gurii.

Privi librăria aglomerată, doamnele înveșmântate în haine de satin și domnii cu joben care se perindau pe culoarele cu rânduri de cărți de sus până jos.

– Niciodată nu e, nu-i așa, Verity?

– Bertha! strigă Livvie cu exuberanță, scutind-o pe Verity de efortul de a răspunde și alegându-se în același timp cu o mulțime de priviri dezaprobatoare de la cei din jur.

– Du-te la ea! o îndemnă Verity.

În timp ce Bertha se duse spre Livvie, care flutura un volum mic de piele, ea urmări privirile pe care sora ei și implicit ea continuau să le atragă. Își simți gâtul fierbinte și trebui să depună un efort conștient ca să își îndrepte umerii și să își ridice bărbia.

Întâlni privirea unui tânăr gentleman, un alt client care se holba cu îndrăzneală la ea.

Dădu să facă un pas, dar zăbovi. Ceva din privirea lui caldă o forță să rămână pe loc. Îi părea vag cunoscut. Cu ochelarii pe vârful

nasului acvilin, semăna cu numeroși bărbați cu care lucrase la *The Londoner*, însă costumul de lână cu croi elegant îl diferența de oamenii de rând, ca ea.

Clătină din cap și pătrunse mai adânc în librărie. Poate că scrisese articole despre nobilime de-a lungul anilor, dar membrii ei erau niște străini pentru ea.

Cu toate acestea, bărbatul avea ceva familiar, așa că mai aruncă o privire spre locul în care îl văzuse. Se părea că, la un moment dat, plecase de acolo.

Verity își reluă plimbarea prin librărie. Și, în timp ce rătăci printre rândurile de cărți, le studie titlurile. Din când în când, lua câte una de pe raft și o vâra la subraț. Întrucât le selecta cu un scop, când vru să plece, avea deja șase titluri alese.

Apoi i se făcu pielea de găină pe brațe.

Un alt străin se afla în celălalt capăt al culoarului. Deși era la fel de bine îmbrăcat ca străinul care o cercetase cu privirea cu puțină vreme în urmă, aceasta era singura asemănare dintre ei. Cel de acum avea urme ușoare de vărsat pe piele. O frapară în schimb ochii lui: aveau o răceală aparte. Păreau amenințători.

Inima începu să-i bată repede, așa că se îndreptă în sens opus.

Cealaltă ieșire era blocată de un bărbat mai îndesat, ceea ce o făcu să se oprească brusc. Era prinsă în capcană.

Se întoarse într-o parte ca să poată sta ochii pe ambii dușmani.

Verity apucă bine cărțile, cotorul uneia dintre ele împungând-o dureros în carnea moale a brațului.

– Dați-vă la o parte, porunci ea, mândră că vocea nu îi tremură. Voi țipa.

Inima îi bătea nebunește. Se uită când la unul, când la celălalt.

– De ce ai face una ca asta? zise cel mai înalt și înaintă tot mai aproape de ea. Dacă ai face așa ceva, domnișoară Lovelace, atunci n-am mai avea ocazia să vorbim despre ce ne dorim.

„Domnișoară Lovelace?" Dură o clipă până să își dea seama că îi folosiseră numele corect.

Bărbatul zâmbi dur.

– Sau să fie oare contesa Maxwell? Totul este foarte confuz, nu-i așa?

Îi crescu pulsul. Știa. Bărbatul acesta știa că nu era căsătorită. Sau poate doar specula?

– Dă-te la o parte! repetă ea.

– Mă voi da, zise el.

Auzi în spate trosnituri scurte în timp ce individul mai scund își pocni degetele.

– După ce îți explicăm foarte clar, domnișoară Lovelace.

Se opri chiar în fața ei.

Lui Verity i se uscă gura. Din reflex, strânse și mai tare cărțile în brațe.

– Articolul tău despre conte? Renunță la el!

Dură o clipă ca să priceapă avertizarea.

– Poftim? izbucni ea.

– Unii nu vor ca articolul să fie publicat, domnișoară. Unii ar prefera să... păstrezi tăcerea.

„Să păstrez tăcerea. Sau să fiu redusă la tăcere?"

Verity se cutremură. „Bolingbroke." Pentru cine altcineva ar putea lucra acei călăi? La naiba, dar nu aveau să o reducă la tăcere! Și cu siguranță nu avea să renunțe la povestea lui Malcom, nu câtă vreme așa ar fi putut deschide ochii lumii față de abuzurile îndurate de cei care nu trăiau în lux. Căci clipele în care fusese redusă la tăcere, articolele pe care fusese împiedicată să le scrie și ordinele pe care le ascultase o aduseseră aici.

– Nu.

Bărbatul își înclină capul.

– Ce ai zis? întrebă bruta, privindu-și partenerul.

– Am zis nu. Te poți întoarce la cel care te-a trimis aici ca să mă intimidezi și să-i spui că nu mă voi lăsa înspăimântată. Voi împărtăși lumii orice va dori Lord Maxwell – *Lord Maxwell cel legal.*

Pieptul i se umflă și se dezumflă rapid de la forța emoțiilor care o încercau. Sau să fi fost frica? Ori poate ambele.

– Nu prea cred că mă vei ucide în public, într-un loc plin de clienți. Verity își ajustă strânsoarea asupra cărților, își adună fustele cu cealaltă mână și făcu un pas în față. Și acum dă-te la o parte!

Nici unul din bărbați nu se mișcă.

– Nu te vom ucide, pufni el batjocoritor. Am venit doar să te avertizăm.

Bărbatul o prinse rapid de ceafă cu mâna lui cărnoasă, făcând-o să icnească.

Verity scăpă cărțile din mână, dar nu auzi zgomotul făcut de acestea când îi căzură la picioare din pricina bătăilor puternice ale inimii ei. Râcâi mâinile acelea neînduplecate, vag conștientă

de figura cu ochelari care veni spre ei, cel mai neverosimil salvator dintre toți.

– Tu de acolo! se auzi un strigăt de undeva din Hatchards, o voce care i se păru vag cunoscută.

Dar toate gândurile i se învolburară, distorsionate și amestecate din pricina fricii și a panicii.

Gentlemanul cu ochelari fu doborât rapid de individul îndesat din spatele ei. Verity făcu ochii mari și îl zgârie și mai tare pe atacatorul ei.

– Consideră că ai fost avertizată, îi șopti el la ureche și apoi o lovi cu capul de raftul de lemn.

Verity nu clipi. Cu siguranță ar fi trebuit să țipe. Să scoată un sunet. Lovitura violentă și bufnitura chinuitoare meritau cu siguranță măcar un oftat sau o șoaptă. Doar că ea nu reuși să scoată nici un sunet. Urechile îi vâjâiră. Ameți.

Și apoi, lovindu-se de etajeră, Verity se prăbuși la podea... Și nu își mai aminti nimic altceva.

Capitolul 26

The Londoner

Atacată!

Contesa de Maxwell a fost agresată în mijlocul librăriei Hatchards. Atacul împotriva ei trebuie să fie un memento pentru noi în ceea ce privește trecutul întunecat al contesei și al contelui de Maxwell. Câtă vreme acesta rămâne în mijlocul înaltei societăți, va exista mereu o amenințare...

M. Fairpoint

Nu venise.

Sau, mai bine zis, întârziase.

Lângă căminul gol, cu brațele împreunate la spate, Malcom aruncă o privire la ceasul de porțelan acoperit cu bronz aurit. Miji ochii în încercarea de a se concentra asupra ecranului circular mic

în lumina difuză a încăperii. Apucă heruvimul poleit cu aur de cap și îl ridică, verificând din nou ora.

Întârziase zece minute, deși până atunci nu întârziase niciodată. Lăsă ceasul jos.

Poate pentru că găsise cărțile pe care le căutase sau chiar lucra. Sau se simțea bine fără el.

Începu să se plimbe încolo și încoace.

În plus, nu ar fi trebuit să îl afecteze faptul că Verity întârziase. La naiba, ar fi trebuit să fie și mai încântat dacă nu venea, pentru că nu avea să-l mai sâcâie cu întrebări și nici să-și mai vâre nasul în trecutul lui. Și totuși...

Se opri brusc, iar poalele hainei îi fâlfâiră puternic. La un moment dat, întrebările încetaseră să-l mai deranjeze. La un moment dat, să-i împărtășească lucrurile pe care le îngropase sau pe care se străduia să le reprime încetase să mai fie o luptă pentru el. În schimb, fiecare amintire pe care Verity reușise să o aducă la suprafață fusese însoțită de o acceptare cu ușurință a trecutului său și a amintirilor cu pricina ca aparținându-i.

Auzi zgomot de pași pe coridor.

Se întoarse cu fața spre intrarea în bibliotecă și știu că nu era Verity.

Pașii aceștia erau mai șovăielnici, nu direcți și încrezători ca ai ei.

Și totuși, când îl privi pe intrus, recunoscu o asemănare impresionantă, o privire foarte directă, în stilul Lovelace.

– Malcom, îl salută Livvie și făcu o reverență fără cusur.

El se trase de rever. Fete și reverențe. Da, era un tărâm străin, necunoscut lui. Aruncă o privire peste umărul ei, căutând-o plin de speranță pe domnișoara Lovelace mai în vârstă.

– Domnișoară Lovelace, ai vrea să...

Livvie închidea deja ușa în urma ei.

– ... mi te alături? încheie el confuz.

– Nu voi irosi timpul, domnule North.

Se duse spre el cu pași lungi, hotărâți. Apucă unul dintre fotoliile de piele și îl îmbrânci cu șoldul în locul dorit. Când îl alinie aproape perfect cu canapeaua cu butoni, arătă cu degetul spre ea.

– Te rog.

Și, întrucât se afla sub asediu și fusese asaltat de o fată măruntică, Malcom făcu singurul lucru logic.

Se așeză.

Livvie Lovelace se trânti pe fotoliul din fața lui și începu să bată darabana în brațele de piele, așteptând. Măsurându-l în tăcere, cu o privire impresionant de neclintită, care nu îi șovăi câtuși de puțin.

De-a lungul anilor, Malcom înfruntase numeroși adversari, oameni de toate vârstele și statuturile. Acum, gândindu-se la catalogul impresionant de adversari cu care avusese de-a face, tindea să creadă că acela din fața lui avea să se dovedească a fi cel mai formidabil dintre toți, căci în clipa aceea recunoscu că o subestimase pe față: nu era nici urmă de șovăială în ea. De fapt, ar fi pus rămășag că își făcuse intrarea în felul acela tocmai ca să-l debusoleze. Așa că își ridică proverbiala pălărie în fața tinerei și o aprecie de zece ori mai mult.

Livvie bătu darabana, încruntându-se ușor.

– Sora mea mă crede o idioată, North.

Dintre toate lucrurile pe care *se așteptase* să le zică, acesta nu se aflase pe lista lui. Mai făcuse pe împăciuitorul în mahala, dar niciodată între două surori certate. Așa că habar nu avea ce trebuia să spună.

Din fericire, Livvie știa ce să spună pentru amândoi.

– Nu sunt idioată, ci chiar atentă, să știi.

– Într-adevăr.

Iată, un răspuns potrivit!

Totuși, ținând cont de faptul că Livvie miji și mai tare ochii, era limpede că rămase neimpresionată.

Malcom se foi pe canapea și aruncă o privire plină de nădejde spre ușă. Dar, din păcate, Verity nu avea să îl salveze de data aceasta.

– Și știi de ce sora mea mă crede idioată?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Iată, măcar era adevărat!

– Pentru că Verity are impresia că eu cred că sunteți căsătoriți cu adevărat.

Ticăitul ceasului i se păru nemăsurat de zgomotos.

– Și, întrucât și tu pari să ai impresia că eu cred asta, Lord Maxwell, zise Livvie încetând să mai bată darabana, s-ar părea că ești de aceeași părere ca Verity în ceea ce privește inteligența mea.

Trecuse prin lupte cu cuțitul pe stradă mai puțin periculoase decât discuția asta.

– Nu mi-aș îngădui niciodată să îți pun la îndoială inteligența. Cred totuși că ar fi o discuție...

– Pe care ar fi mai bine să o port cu sora mea? zise ea, ridicând din sprâncene. Nu-mi spune că de fapt crezi că poți scăpa atât de ușor de ea! Dacă așa stau lucrurile...

Bombăni restul frazei cu jumătate de gură, iar lui Malcom i se păru că auzi „Atunci tu ești cel nătâng".

– Și știi de ce nu am de gând să plec?

– Din pricină că ești încăpățânată?

– Din pricina surorii mele.

– Înțeleg...

Deși nu înțelegea câtuși de puțin.

– Ba nu înțelegi. Nu spune pur și simplu că înțelegi ca să răspunzi cumva! Mai bine nu spui nimic.

Sora lui Verity era totuși isteață. Mai isteață decât o crezuse la începutul conversației.

– Oricum, nu am timp să-ți dau lecții despre cum să porți o conversație cuviincioasă. Eu am insistat ca Verity să vină la tine. Și știi de ce am făcut-o?

– Pentru că ești o romantică?

Spre deosebire de Verity, care se mâniase când fusese catalogată astfel, Livvie Lovelace se făli cu asta. Se îndreptă mai tare în scaun.

– Întocmai. De aceea, când mi-a povestit ce s-a întâmplat în seara în care v-ați cunoscut, am înțeles unele lucruri pe care ea nu le-a înțeles. Am crezut că s-ar putea să te porți eroic, să ne ajuți pe noi.

„Pe noi."

Asta o deosebea pe Verity de el și de felul în care își trăise viața. Asta îl diferența pe el de ea și de sora ei. Ele se vedeau ca o familie și nu renunțau niciodată la legătura dintre ele, în timp ce lui îi luaseră mai bine de cincisprezece ani ca să își asume o asemenea legătură cu... neamul lui.

Și, deși Verity își pusese încrederea în el, nu reușise să se ridice la nivelul așteptărilor ei. În schimb, când venise la el, o alungase. Simți un nod de rușine în stomac.

– Deci ai ceva de spus? Vorbește! După cât de înspăimântătoare era acum, peste zece ani fata asta ar fi putut guverna Anglia dacă ar fi vrut. Încerc să-mi dau seama, domnule North, dacă ești într-adevăr un om bun sau nu... Deci cum e?

Categoric *nu* fu răspunsul imediat și corect care îi veni în minte. Poate că trecerea anilor îl mai înmuiase, pentru că nu reuși să mârâie la Livvie sau să rostească răspunsul cu pricina. În timp

ce rămaseră locului, privindu-se reciproc cu încordare, Malcom își cântări răspunsul. În cele din urmă, se mulțumi să-i spună adevărul.

– Nu am fost o persoană bună, zise el încet. Dar încerc să fiu mai bun.

– Hm, zise ea rezervat, apoi sări în picioare, scutindu-l de alte întrebări.

Aproape. Livvie zăbovi lângă ușă.

– Ții la Verity?

Întrebarea aceea directă și neașteptată îl lovi drept între ochi.

– Eu...

– Nu mi-am cunoscut mama. Verity e singura mamă pe care am avut-o. De când mă știu, a muncit ca să aibă grijă de mine. M-a alinat mereu când am suferit și mi-a îngăduit să visez. M-a protejat. O licărire de avertisment îi luci în privire. Și nu voi accepta să fie rănită de cineva; cu siguranță nu de tine. Așa că, dacă nu ții la ea sau dacă nu o iubești, atunci am încheiat socotelile. Se opri, apoi adăugă: Cu toți.

– Eu...

Gândurile i se învolburară în minte și încercă să găsească un răspuns, doar că Livvie Lovelace îl zăpăcise. Lucrurile despre care vorbea ea, cum ar fi fost să o iubească pe Verity, erau străine de lumea pe care și-o clădise el. Lume pe care cea mai în vârstă domnișoară Lovelace o distrusese de una singură. Și totuși, să se deschidă pe deplin...

– Îți mulțumesc pentru discuție, răspunse el, căci nu își putea limpezi mintea când se afla în prezența femeii cât o șchioapă sau a oricărui alt observator.

– North, murmură ea. Dădu să plece, apoi se opri din nou. Ah, ar trebui să-ți spun, în caz că *îți pasă*, că sora mea a fost atacată azi.

Zicând acestea, sora lui Verity ieși din încăpere, cuvintele ei răsunând în urma ei.

Malcom nu se clinti. Nici măcar nu clipi.

Cu siguranță nu auzise bine. O spusese pe un ton atât de nonșalant, încât cu siguranță mintea lui îi răstălmăcise cuvintele.

Și apoi sângele îi vui în urechi.

Malcom sări în picioare și țâșni din bibliotecă, blestemând coridoarele întortocheate și nesfârșite. Cu răsuflarea ușor întretăiată de teamă și efort, ajunse la scări și urcă treptele câte două deodată.

În clipa în care ajunse pe palier, o luă din nou la fugă, oprindu-se în fața camerei lui Verity.

Răsuflând greoi, apăsă mânerul și intră. Și o găsi.

Sau mai bine zis...

Îi găsi. Malcom îi găsi.

Ținând cont de cuvintele rău prevestitoare ale lui Livvie, în timp ce alergase spre cameră, Malcom își închipuise cele mai îngrozitoare scenarii.

Verity inconștientă. Sângerând. Zdrobită.

Nu se așteptase câtuși de puțin la priveliștea din fața lui după discuția cu Livvie. Verity stătea cocoțată în partea stângă a saltelei, cu spatele la el. Bram și Fowler se aflau în fața ei. Bătrânii căutători prin canale stăteau pe două fotolii spiralate delicate, ca niște cățeluși ascultători, chiar dacă uriași, punând la încercare scaunele cu pricina.

– V-am zis eu, e un panaceu, le spunea Verity, complet fascinată de cine știe ce medicamente care se aflau lângă patul ei.

Cu mâinile întinse și vârâte în castroane cu apă, cei trei rămaseră concentrați la cine știe ce făceau acolo.

– Trebuie să o faceți de câteva ori pe zi. Se vor înmuia.

– Dar nu-i nici o problemă dacă ai bătături, mârâi Fowler.

– Ba e dacă se rup, intră mizerie și... Ei bine, e ca atunci când îți intră mizerie într-o rană deschisă.

Malcom zăbovi în ușă.

Se putea ca ușurința intensă pe care o simțea să fi reușit să-i stârnească un sentiment și mai străin lui: veselie.

Și nu știa dacă să se simtă ușurat sau mânios pe tânăra care îl trimisese...

Verity aruncă o privire peste umăr.

– Oh, bună! îl salută ea.

Iar lui Malcom i se tăiară picioarele. De când își luase rămas-bun de la ea în dimineața aceea, i se formase un cucui rotund în partea dreaptă a frunții. Un cucui îngrozitor, rezultatul unei lovituri.

Șuieră printre dinți.

– Afară!

Verity se crispă și se ridică în picioare.

– Ba n-am de gând.

– Nu tu, doamnă, scrâșni el.

Verity clipi din ochii ei enormi, nedumerită.

– Ah... foarte bine, se bâlbâi ea, pentru că aveam de gând să-ți spun că nu voi îngădui să mi se dea ordine.

Fowler și Bram se priviră unul pe celălalt și apoi săriră simultan în picioare. Se îndreptară târșâit spre ușă, încărcați de vină, și apoi ieșiră.

Foarte bine. Așa trebuia, să se simtă vinovați ticăloșii!

Malcom se concentră asupra sentimentului aceluia de furie ca să nu intre în panică. Verity era în regulă. Verity avea... o vânătaie enormă care, din spusele surorii ei, era rezultatul unui atac.

„Și unde eram eu? Scotoceam prin canale după comori de care n-am nevoie."

Avuții de care alți oameni care se aflau în aceeași situație cumplită în care fusese el cândva aveau nevoie cu disperare.

Malcom trânti ușa cu putere.

– Nu aveai de ce să faci asta, îl mustră ea, ordonând spațiul de lucru mic pe care și-l pregătise între scaunele pe care stătuseră pacienții ei.

Pacienții ei.

Când, de fapt, *ea* ar fi trebuit să stea în pat cu...

– Doctor! îngână el și deschise ușa, urlând după o servitoare.

Billy își făcu apariția dintre umbre.

– Ați strigat, domnule, zise ea.

– Majordomul...

Cum naiba îl chema pe om? De ce nu se sinchisise să-i afle numele? *El* îi știa pe cei de care aveau nevoie acum.

– Coleman, milord.

– Pune-l pe Coleman să cheme un doctor!

– Malcom, nu am nevoie de doctor.

Fata țâșnise deja în josul coridorului.

– M-a văzut deja unul, îi zise Verity, ducându-se spre ușă.

– Atunci te va mai vedea unul.

Ca să fie siguri că într-adevăr nu era rănită.

– Ar trebui să fii în pat, zise el cu dinții încleștați, în timp ce Verity deschise ușa și își vârî capul – capul rănit – afară.

– N-am nevoie de doctor, Billy!

Fata se opri.

– Cheamă doctorul! îi zise Malcom.

Billy făcu un pas în față. Șovăi, cu brațele întinse și cu o expresie deznădăjduită pe chip.

– O zăpăcești pe fată, îl mustră Verity. Încetează! Ieși pe coridor și îi spuse cu blândețe, dar insistent fetei: Nu am nevoie de doctor acum, Billy, dar îți voi da de știre dacă se schimbă ceva.

Și, drept dovadă absolută a faptului că ea era de fapt cea care deținea puterea în casa aceea și asupra oamenilor din ea, Billy făcu o reverență și spuse:

– Cum doriți, milady.

Nu era de ajuns.

– Trebuie să te vadă din nou, Verity, zise el încordat când ea închise ușa.

– Am fost...

Verity icni când Malcom o luă pe sus, punându-și un braț pe sub genunchii ei și strângând-o la piept, și o duse spre pat.

– Pot să merg singură, Malcom.

Oare putuse să meargă imediat după atac? Oare acum doar făcea pe curajoasa și de fapt suferea? Simți cum i se strânge pieptul.

– Nu contează că poți. Nu o vei face.

O așeză cu blândețe în mijlocul saltelei și apoi zăbovi lângă pat, nesigur, deși el avea mereu răspunsuri și nu se temuse niciodată de ceva. Acum se temea pentru femeia aceasta. Era un sentiment de panică enervant, paralizant, care îi alunga orice gând coerent din minte. La un moment dat, Verity ajunsese să însemne mai mult ca oricine altcineva pentru el.

– Nu ai nimic să-mi spui? reuși el să îngâne când își făcu curaj să vorbească.

– Ai auzit despre atac.

– Am auzit despre atac, îi confirmă el.

– Ah, zise ea și își încovoie degetele în cuvertura dantelată.

Cum era așa de calmă? Cum, când fiecare nerv al lui vibra de o furie aprinsă? Când îi venea să-l vâneze și să-i sucească gâtul celui care îndrăznise să o atingă?

– Livvie? întrebă ea.

– Livvie.

– Livvie, bombăni ea.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe fată! De n-ar fi fost ea, Malcom s-ar fi întrebat și acum ce simțea și ce se temea să simtă pentru femeia din fața lui.

Verity se opri brusc și nu se mai jucă cu așternutul.

– M-am gândit că te vei bucura să iei o pauză.

Malcom se încruntă crâncen. Cerule, încerca oare să...

– Să înțeleg că nu ești amuzat?

– Nu sunt amuzat, șopti el.

Capitolul 27

The Londoner

Vânatul devine vânător...

Sursele noastre ne-au raportat că, după ce a aflat despre atacul asupra soției lui, contele de Maxwell aproape că și-a pierdut mințile, scoțând la iveală cruzimea pe care a ascuns-o cu grijă de înalta societate – până acum.

M. Fairpoint

De când se cunoșteau, Verity văzuse numeroase fațete ale furiei lui Malcom și încă de nenumărate ori.

Dar nu îl mai văzuse niciodată așa. Trăsăturile ascuțite îi erau încordate de furie, venele de la tâmple îi erau umflate și ochiul îi zvâcnea. Reușea cu greu să se controleze, iar Verity nu îl văzuse niciodată altfel decât stăpân pe el.

Și era supărat... din pricina ei?

Pieptul i se umplu de un val de căldură când își dădu seama că îi păsa de ea.

Apoi se trezi la realitate.

– Te asigur că mă simt suficient de bine ca să continuăm înțelegerea, Malcom.

Malcom mijii ochii și apoi, lăsându-se pe un genunchi pe pat, se urcă pe saltea.

– Asta crezi? șopti el. Că îmi fac griji în privința înțelegerii dintre noi?

Ceva din tonul lui îi dădu de înțeles că trebuia să își cântărească vorbele și să răspundă corect. În cele din urmă, îi oferi ceea ce merita: adevărul.

– Nu știu, Malcom.

Ea știa foarte bine ce simțea pentru el. Știa că inima îi era mai ușoară când se afla în preajma lui. Că îi deschisese ochii asupra articolelor pentru care ar fi trebuit să lupte în toți acești ani. Dar nu știa ce simțea el pentru ea.

Malcom se opri, îngenunchind lângă ea.

Cu o tandrețe infinită care o umplu de un alt val de căldură, își apropie palma de obrazul ei. Zăbovi cu mâna acolo. Bărbatul acesta, acum nesigur, deși până atunci fusese întru totul stăpân pe el însuși. Apoi, ușor de tot, îi atinse colțul rănii cu mâna bătătorită.

Verity își mușcă buza.

– Oh, Verity, zise el cu voce răgușită, bâlbâindu-se ușor, interpretându-i gestul drept o reacție la durere.

Și, într-adevăr, capul încă îi zvâcnea de la lovitura încasată, dar adevăratul pericol era faptul că Malcom se afla foarte aproape de ea și că îi păsa.

– Sunt bine, șopti ea, punându-și palma peste a lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Cineva m-a izbit cu capul de o etajeră.

Malcom închise ochii.

– Ar fi trebuit să fiu acolo.

Și Verity își dorise ca el să fie acolo, dar nu din obligație.

– Am leșinat. Când mi-am venit în simțiri, mă aflam deja în trăsură. Un gentleman m-a scos din librărie și ne-a trimis acasă.

Malcom înghiți în sec.

– Doctorul a fost aici mai toată ziua. Insistă că este o rană superficială.

Malcom îi cuprinse cu blândețe fața cu degetele lungi. Tandrețea mângâierii lui o făcu să închidă ochii.

– Verity, încerci cumva să mă liniștești?

Ea se ridică în șezut.

– Funcționează?

– Deloc. Cine a făcut asta?

Fusese inevitabilă întrebarea aceea care nu avea cum să aducă un lucru bun pentru Malcom. Avea să stârnească un scandal, controverse și conflicte de care nu avea nevoie, mai ales ținând cont de viața pe care o dusese.

– Au fost niște străini, răspunse ea evaziv. Doi.

– Ce au vrut?

Nu avea să se mulțumească vreodată cu ideea că fusese doar un atac întâmplător într-o librărie din Londra.

Malcom se lăsă în spate, cercetându-i cu atenție chipul.

– Nu îmi spui dintr-un motiv anume.

Fir-ar să fie, era atât de ager!

– Cineva care nu vrea ca articolul despre tine să fie publicat.

Malcom căzu pe vine.

– Bolingbroke.

– Nu știu sigur, zise ea rapid, deși el îi confirmă presupunerea pe care o făcuse ea la Hatchards. Și nici tu nu știi.

Nimic bun nu avea să iasă dintr-o luptă între Malcom și un alt nobil a cărui familie se dovedise deja fără scrupule.

Privirea i se întețoșă.

– Îl voi ucide!

Deși îl cunoștea bine pe Malcom, pe Verity o înfioră amenințarea întunecată pe care o emana privirea lui aurie și adâncă.

Ea se ridică pe genunchi în fața lui și îi cuprinse fața cu mâinile.

– Ba nu o vei face, pentru că nu ești genul care să atace pe cineva fără să cunoască toate faptele.

– Nu știi...

– Ba știu asta despre tine.

Îi simți mușchii feței zvâcnind și tremurând. Era ca un amestec volatil de nervi și energie care vibrau. Verity îl privi cu atenție.

– Malcom, nu vreau să fugi și să te lupți pentru mine. Am fost singură vreme de optsprezece ani și, la sfârșitul următorului sezon, când voi pleca de aici, mă voi lupta tot singură. În timp ce tu vei locui cu și printre ei.

– Nu-mi pasă de ei. Sau de toate astea, zise el emoționat, cu voce răgușită. Îmi pasă de tine.

Lui Verity îi stătu inima în loc.

– Și vreau să mă lupt acum pentru tine.

Verity își plimbă încheieturile degetelor peste maxilarul lui.

– Of, Malcom! Nu e decizia ta, ci a mea.

– Mă scoți din sărite, Verity Lovelace, șopti el.

– Așa e, zise ea, zâmbind ușor.

Dar când îi purtase cineva cu adevărat de grijă? Ce-i drept, le avusese pe Bertha și pe mama ei și, ocazional, pe tatăl ei. Dar chiar și în zilele acelea de la început, când viața fusese mai ușoară, bunăstarea și fericirea lui Verity fuseseră pe locul al doilea, după mama

ei emotivă, cu inima frântă. Prea des încercase a-și face mama să zâmbească, iar Bertha, la fel, dar nimeni nu îi fusese alături lui Verity. Nu tocmai. Se ridică pe genunchi, se aplecă în față și îl sărută.

Malcom încremeni, după care îi răspunse la sărut cu o disperare la fel de intensă ca a ei.

El se desprinse rapid din îmbrățișare.

– De ce?...

– Pentru că vreau, spuse ea simplu. Pentru că vreau să fiu în brațele tale.

„Pentru că te iubesc." Și când aveau să plece fiecare pe drumul lui, ea avea să își trăiască viața ca fată bătrână, iar printre amintirile ei urma să se numere clipa aceasta, cu bărbatul acesta. Când îl sărută din nou, îl îmbrățișă cu disperare.

Dintr-odată, Verity prinse viață.

Amândoi prinseră viață împreună.

Malcom gemu și o prinse de talie, trăgând-o mai aproape, de parcă ar fi avut nevoie să o simtă lipită de el, iar ea savură dovada că o dorea, căci ea însăși avea nevoie să îl *simtă* în toate modurile posibile.

– Mi-ai dat viața peste cap, Verity.

Da, așa cum făcuse și el cu a ei. Și nu avea să-și revină vreodată.

– Atunci suntem chit, Malcom North, spuse ea gâfâind printre săruturi.

Cerule! Nici nu voia să-și revină din lumea aceasta întoarsă cu susul în jos.

Și avea suficient timp mai târziu să intre în panică din pricina dorinței pe care o simțea pentru el. Dar, pentru moment, existau doar ei doi. Pentru moment, își dorea să existe doar ei doi.

Verity își întredeschise buzele, iar Malcom o pătrunse cu limba și gustă din ea, așa cum mai făcuse de două ori până atunci.

– Am visat să fac asta în fiecare clipă ce s-a scurs de la ultimul nostru sărut.

– Atunci visurile noastre sunt la fel.

Restul frazei fu înlocuit de un geamăt când Malcom o mușcă ușor de colțul gurii.

– Ai gust de ciocolată, de mentă și de miere.

Se duelară cu limbile.

– E un lucru bun? întrebă ea ușor bâlbâit când Malcom începu să o sărute pe gât.

Profunzimea dorinței din privirea lui o lovi din plin, fierbinte, ca o mângâiere fizică.

– Da. E o mireasmă dulce și îmbătătoare cum n-am mai cunoscut, Verity Lovelace.

„Verity Lovelace."

„Vreau să mă unesc cu el. În toate modurile posibile."

Alungă gândurile acelea pline de regret și, pentru ca momentul să nu o ducă cu gândul la ceea ce își dorea cu adevărat și ceea ce nu avea să devină vreodată realitate, îl sărută din nou. Limbile li se biciuiră, un dans erotic fără reguli sau mișcări predefinite.

Și apoi Malcom se desprinse de ea.

Verity țipă.

– Ce... De ce? De ce te-ai oprit?

O dorea. O dorea cum nu dorise niciodată pe altcineva. Și totuși nu putea să ia pur și simplu darul pe care i-l oferea. Deși tânjea să o facă. Deși nu-i plăcea că descoperise cu întârziere că Verity avusese de fapt dreptate: până la urmă, sufletul lui fără valoare mai avea într-adevăr o fărâmă de onoare în el. Gâfâind, Malcom se îndepărtă de ea, un efort conștient pentru care avu nevoie și de ultima fărâmă de stăpânire de sine pentru care se luptase de-a lungul anilor.

Verity deschise ochii, fluturând din genele dese și grele, dezvăluind întrebarea din privirea ei cu o clipă înainte să o rostească cu voce răgușită:

– De ce?

– Nu vreau să fie o plată, reuși Malcom să recunoască printre răsuflări întretăiate.

Dorința din ochii ei se micșoră într-u câtva. Verity se ridică.

– De asta crezi că o fac? Ca să te răsplătesc pentru darurile pe care mi le-ai dat?

Malcom se înfioră.

– Nu. Da.

Își trecu o mână prin păr, desfăcându-l din coadă. Totul era cu susul în jos.

– Nu știu, mărturisi el.

Știa doar că o dorea. Că voia ca ea să îl dorească. Dar că nu avea să o aibă niciodată decât din voia ei, din dorința ei... pentru el.

– Oh, Malcom, șopti ea și apoi, aplecându-se din nou, îl sărută pe colțul gurii, apoi pe celălalt.

O mângâiere ușoară, ca de fluture, care îl făcu să închidă ochii.

– Fac dragoste cu tine pentru că vreau, Malcom, zise ea pe un ton ritmic, ca un cântec de seducție, stârnind un nou val de dorință care i se scurse prin vene. Sunt femeie și știu ce vreau, zise ea cu ochii întunecați de dorință. Te vreau pe tine!

Și fu pierdut.

Sau poate că acum fusese găsit. De fapt, poate că fusese găsit în ziua în care o descoperise prin canalele din Londra, iar viața lui nu avea să mai fie vreodată la fel.

Malcom gemu și o sărută pe gât. O linse, tachinându-i pielea, până ce Verity gemu cu răsuflarea întretăiată; mădularul i se întări ca piatra când auzi dovada nestăpânită a dorinței ei.

– Ești atât de frumoasă, Verity! îi zise el după fiecare sărutare pe pielea ei moale ca satinul.

– Și tu ești, îi răspunse ea sacadat, icnit, făcându-l să zâmbească.

Malcom își ridică mâinile între ei și-i cuprinse sânii supli.

– Chiar ești, repetă ea, gâfâind, dându-și capul pe spate, ca Malcom să o poată săruta mai bine. Așa am crezut de prima... Mm... Restul se pierdu într-un țipăt incoerent când Malcom îi coborî gulerul rochiei și se aplecă pentru a-i adora sânii. De prima dată când te-am văzut, reluă ea, rostind cuvintele rapid, amestecate, de parcă nu avea să mai tragă vreodată aer în piept cum trebuia ca să rostească un cuvânt, dar având nevoie ca Malcom să afle acele adevăruri.

El era înfierbântat, înflăcărat de dorința ei. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare care i se prelinseră pe obraz, iar Verity își ridică tremurând degetele și îi șterse sudoarea.

Se priviră în ochi: adâncimile violet ale ochilor ei reflectară toată dorința ce clocotea în ai lui. Fără să își ia privirea de la ea, Malcom desfăcu cei câțiva nasturi de la haină și și-o dădu jos. Se întinse după poalele cămășii în același timp cu Verity. Dădură împreună jos cămașa din batist.

Buzele, umflate și umede de la sărutările lui, i se depărtară când îl văzu.

Malcom se crispă, privind același lucru ca ea, pielea plină cu cicatrici de la urmele de pumnal și rănile suferite în subteranele Londrei.

Ea îl mângâie pe cicatricea zimțată de-a lungul buricului. El se încordă, dar ea se aplecă și îl sărută pe corp.

– *Atât* de frumos, șopti ea printre sărutări.

Malcom șuieră cu dinții încleștați și își strânse mâinile în pumni pe lângă corp.

Nu fusese niciodată cu o astfel de femeie. Tandru și lent și totuși încins și înnebunitor. Sexul fusese doar un act fizic, o potolire a poftei care îi aducea o eliberare absentă mult prea scurtă din viața lui care era ca un iad.

Cu Verity, era mai mult.

Pentru că ea era mai mult decât îndrăznise vreodată să creadă că ar fi meritat.

Verity îl sărută tot mai jos, până ce ajunse la betelia pantalonilor, unde se vedea începutul unei cicatrici.

Era prea mult. Gemu adânc și gutural, sunetul blocându-i-se în gâtlej.

O ridică, o sărută din nou pe gură și începu să desfacă nasturii mărunți ai rochiei ei. Îi spuse printre sărutările disperate:

– De ce sunt atâția nasturi afurisiți?

– Mie îmi plac, spuse ea gâfâind, cu voce răgușită, ca în seara în care se întâlniseră prima dată, când fugise înnebunită prin Londra alături de el. Sunt foarte delicați, spuse ea bâlbâit.

Malcom trase de spatele rochiei, iar găicile pocniră și cedară. Și apoi nasturii căzură și săriră pe podea, pe masă, peste tot în jurul lor. Malcom și Verity încremeniră; piepturile li se umflară și se dezumflară la unison.

– O să-ți cumpăr alții.

– Nu trebuia...

Malcom o sărută din nou, înăbușindu-i protestele, apoi o coborî pe pat.

Verity își întinse brațele spre el, iar Malcom se lăsă în jos, sprijinindu-se pe coate. Apoi își plecă capul și îi cuprinse sfârcul drept, ca o pietricică de un maroniu pal, cu gura și îl supse.

Verity gemu, lung și jos, și își desfăcu larg picioarele.

Mădularul îi tresări, tot sângele din vene scurgându-i-se spre bucata aceea de carne care zvâcnea.

El se îndepărtă din nou, iar ea țipă, bâjbâind după el.

Însă doar își dădu jos cizmele, apoi pantalonii. Și, în timp ce se dezbrăcă în fața ei, imperfect și plin de cicatrici, Verity se ridică în coate și îl privi.

Nu văzu nici urmă de milă sau repulsie în privirea ei. Sau de fascinație bolnavă, de care avusese parte în alte legături de-a lungul vieții.

– Atât de frumos! zise ea, respirând scurt și rapid.

Malcom își reluă îndatoririle. Îi veneră sânul pe care îl neglijase anterior și cuprinse cu palmele moviliţele generoase care i se revărsau din palmele bătătorite. Pielea ei se simțea ca mătasea pe pielea lui imperfectă. Supse și tachină sfârcul mărit până ce Verity începu să țipe. Să îi strige numele. Să își ridice șoldurile într-o mișcare sus-jos primitivă și disperată.

Incapabil să-și mute privirea de la ochii ei închiși și de la felul în care i se contorsiona chipul în timp ce se preda magiei îmbrățișării lor, Malcom îi acoperi cu palma cârlionții închiși la culoare care îi ascundeau feminitatea.

Verity încremeni și deschise brusc ochii, surprinsă, și-și rotunji buzele șocată.

Apoi Malcom își vârî un deget în teaca strâmtă, udă.

Ea țipă în timp ce el o mângâie mai întâi lent, apoi mai repede. Își mai vârî un deget înăuntru, iar Verity își arcui șoldurile cu sălbăticie. O pătrunse, apoi se retrase. De nenumărate ori. Își impuseră un ritm perfect, mișcându-se la unison. Mișcările ei deveniră mai disperate, răsuflarea șuierătoare.

Sau oare era a lui?

Sângele îi vuia în urechi, așa că îi era aproape imposibil să priceapă sunetele care pătrundeau printre pulsațiile propriei inimi.

– Malcom, gemu ea o rugăminte care îi mai stârni un val de poftă.

Mișcările lui Verity deveniră și mai disperate.

Era atât de aproape! Se simțea în aer mirosul orgasmului ei iminent, un afrodiziac care îl îmbrânci aproape de limita nebuniei.

Malcom își schimbă poziția, înlocuind degetele cu membrul lui erect. Ud, trupul ei îl primi alunecos. Întreaga lui ființă urla să se afunde adânc în ea și să le desăvârșească uniunea.

Și avu nevoie de întreaga lui ființă pentru a se stăpâni.

– Va durea? se bâlbâi ea, răsuflând rapid.

– Da, scumpo, zise el mângâind-o pe obraz.

Mâna îi tremură. Tot corpul îi tremură nu doar de dorință fizică, ci din pricina apropierii dintre ei. Nu mai fusese niciodată atât

de aproape de cineva. Şi nu îşi dorea să mai fie vreodată aproape de altcineva în afară de ea.

– Cu siguranţă eşti direct, Malcom North, se bâlbâi Verity şi râse, tremurând uşor, iar el îşi încleştă dinţii când îi simţi teaca strângându-se în jurul lui, punându-i la încercare stăpânirea de sine şi cumpătarea.

Malcom întinse mâna între ei şi începu să o mângâie din nou, pătrunzând-o tot mai adânc.

Şi orice urmă de veselie dispăru, în timp ce Verity reuşi doar să geamă şi să scâncească.

– Malcom!

Îi rosti numele ca pe o rugăminte, iar el fu pierdut.

– Îmi pare atât de rău, scrâşni el şi se împinse în ea.

Verity ţipă, arcuindu-şi tot corpul. Totuşi, durerea nu o făcu să se retragă, ci îl strânse în braţe, ţinându-l aproape.

El îşi lipi fruntea transpirată de a ei şi se concentră asupra respiraţiei.

Nu se mai simţise niciodată ca acum, îngropat adânc într-o teacă udă, caldă şi atât de strâmtă. Se împotrivi nevoii primitive de a continua să se implânte în ea, ca să încheie actul pe care trupul lui îl implora să-l săvârşească şi apoi să se oprească. Şi totuşi, ţinând cont de durerea pe care i-o pricinuise şi de dorinţa de a-i stârni din nou plăcere trupului ei, nevoia lui intensă nu conta deloc. O sărută pe frunte.

– Iartă-mă, Verity!

– Nu a fost chiar rău, murmură ea, ridicându-şi genele dese şi zâmbindu-i timidă. Partea dinainte a fost chiar plăcută.

Malcom râni. Iată curajul de care dăduse dovadă şi prima dată când se întâlniseră! Cel care îl ademenise şi vrăjise încă de atunci. Îşi coborî gura spre sânul ei drept şi începu să-i tachineze iarăşi sfârcul.

Lui Verity i se tăie răsuflarea.

– Asta e plăcut? murmură el cu gura lipită de carnea ei înfierbântată.

Drept răspuns, Verity îşi înfipse mâinile în părul lui şi îl ancoră acolo, nelăsându-l să facă altceva decât să se ocupe de sfârcul sensibilizat.

Malcom îi apropie sânii şi îi linse întruna, până când ea începu să îşi mişte şoldurile şi să strige cu disperare.

Iar el se mişcă odată cu ea. Lent. Obişnuindu-i trupul cu al lui.

Apoi își mișcară trupurile într-o armonie perfectă, el implântându-se, iar ea ridicându-se, întâmpinându-i fiecare pătrundere.

– Malcom... Malcom, se tângui ea prelung.

Un singur cuvânt. Numele lui. De nenumărate ori, o mantra care îl făcu să se împingă de fiecare dată în ea cu disperare. Era aproape.

– Termină pentru mine! o imploră el, deși nu implorase niciodată pe nimeni în viața lui.

Dar Verity Lovelace era diferită de toți cei pe care îi cunoscuse vreodată de-a lungul existenței lui. Era lumină și veselie, era isteață și curajoasă.

O simți crispându-se și o auzi țipând când termină, blestemând și implorând, până ce rămase fără vlagă. Iar capitularea ei îl azvârli dincolo de limita unde plăcerea și durerea se contopesc într-o tortură splendidă.

Se retrase și se goli pe abdomenul ei, gemând și cutremurându-se, până când încetă să tremure, apoi se prăbuși peste ea, sprijinit pe coate ca să nu o zdrobească. Continuară să tremure până ce îi cuprinse o senzație de calm.

În timp ce stătea întins acolo, Malcom avu sentimentul înspăimântător că înțelegerea pe care o făcuse cu Verity nu avea să fie niciodată de ajuns.

În copilăria ei în Epsom, sătenii o defăimaseră fără pic de discreție: era fiica unei târfe și o aștepta aceeași soartă.

Verity însă nu fusese genul care să se flageleze singură pentru păcatele altcuiva sau, așa cum se întâmplase în cazul lor, pentru deciziile altcuiva. Mama ei își luase un iubit și renunțase la orice posibilitate de a avea parte de o căsătorie onorabilă, respectabilă, cu un bărbat dispus să o ia de soție. Decizia aceea însă îi aparținuse Lydiei Lovelace. Nu lui Verity. Drept pentru care, deși insultele o duruseră, își ținuse în continuare capul sus pentru că nu era mama ei. Se mândrise cu faptul că nu avea să se dăruiască vreodată unui bărbat, în nici un fel, în afara căsătoriei.

Bineînțeles, întrucât muncise de la 12 ani, petrecuse și mai puțin timp gândindu-se la căsătorie decât la a renunța la virtutea ei.

Până când în sfârșit înțelese.

Întinsă în aceeași poziție de când Malcom o curățase cu tandrețe de sămânța lui, la pieptul lui, cu picioarele împletite cu ale lui, acum totul avea sens pentru ea.

Momentul acesta limpezise toate lucrurile: acum își înțelegea mama. Înțelegea ce însemna să dorești pe cineva și să ai nevoie cu atâta disperare de el încât, într-un moment de pasiune, nu se gândise o fracțiune de secundă măcar la principii precum onoare, respectabilitate sau virtute.

Știuse doar că avusese nevoie să îl cunoască pe Malcom în felul acesta, că, dacă s-ar fi despărțit de el fără să fi zăcut în brațele lui, ar fi regretat acest lucru mai mult ca orice, cum ar fi fost respectabilitatea și onoarea.

Își trecu palmele peste cârlionții de pe pieptul lui și degetele prin smocul de păr blond.

Îl iubea.

Și poate că, la urma urmei, chiar semăna cu mama ei, pentru că nu simțea nici urmă din panica pe care ar fi trebuit să i-o stârnească această conștientizare. Simțea doar o pace plină de mulțumire. Sentimentul absolut că lucrurile erau așa cum trebuiau să fie. Oricât aveau să dureze ele.

Iar de data aceasta simți într-adevăr un junghi de regret doar din acest motiv.

Alungă acele gânduri mohorâte, refuzând să petreacă timpul de care dispunea regretând, și își propti bărbia pe pieptul lui.

– Dormi? șopti ea.

– Întrebarea e dacă mai sunt măcar în viață, zise el cu vocea încă răgușită și slăbită, iar Verity zâmbi.

Îl pișcă de lateralul corpului, iar Malcom deschise brusc ochii.

– Fir-ar să fie! Ce naiba...

– Ești în viață, zise ea, zâmbind cu gura până la urechi. Doar verificam.

Malcom bombăni și o rostogoli ușor sub el.

– Obrăznicătură ce ești, rosti el cu buzele aproape lipite de ale ei, apoi, conștient de vânătaia ei, se trase în spate și atinse ușor zona dureroasă din jurul cucuiului.

Verity îi anticipă întrebarea înainte să o rostească.

– Sunt bine.

– Nu ar fi trebuit să fac dragoste cu tine.

Dorința de la început și somnolența de după aceea fuseseră înlocuite acum de remușcare, iar Verity nu avea de gând să accepte așa ceva.

Își înfipse degetul în pieptul lui, alegându-se cu un mârâit.

– În primul rând, *eu* am făcut dragoste cu tine, Malcom. În al doilea rând, te asigur că sunt bine. Doar mă doare puțin, îi mărturisi ea.

Malcom își trecu palma peste coapsa ei cu mișcări ușoare, circulare, care o făcură să geamă.

– Asta, în schimb, e o senzație delicioasă.

Malcom se mișcă astfel încât Verity ajunse din nou deasupra lui și începu să o mângâie tot mai în jos, pe curbura spatelui, iar ea oftă.

– Iar asta e o senzație cu adevărat minunată.

Îi cuprinse fesele cu palmele, împingând-o ușor înspre mădularul lui erect.

Verity chicoti.

– Fii cuminte!

– Să înțeleg că nu e minunat? murmură el tachinator, împingându-se ușor în ea, iar Verity simți o durere ascuțită.

Își mușcă buza.

– Oh, nu, zise ea cu răsuflarea ușor întretăiată. E minunat. Tu ești minunat!

Malcom își roti șoldurile și, în timp ce se mișcă, Verity închise ochii și nu reuși să-și găsească cuvintele.

– Ce ai zis, iubito?

O sărută lent, tachinând-o. Se opri prea curând, făcând-o să geamă cu regret.

Prin negura de dorință, Verity văzu satisfacția de sine din privirea lui și îl pișcă iarăși.

– Au!

– Nu fi îngâmfat, îl mustră ea. Nu te-am trezit pentru asta, deși am putea să o facem după aceea.

Malcom râse apăsat, tremurând din tot corpul sub ea, iar Verity i se alătură. Latura aceasta a lui, expresia amuzată transparentă și sinceră, lipsită de furia care făcuse parte din el atâta vreme, se dovedi a fi contagioasă. După ce se potoliră, Verity plecă de lângă el și se duse degrabă spre noptiera de lângă pat.

Se aplecă, deschise sertarul și scoase carnețelul dinăuntru. Cu capul plecat, se holbă o clipă la el, după care închise sertarul la loc și i se alătură lui Malcom.

– Poftim!

– Ce-i asta? întrebă el, luându-l deja din mâna ei.

– Articolul.

Malcom încremeni, cu privirea blocată pe prima pagină, pe titlu.

– Încerci să scapi de înțelegerea noastră, zise el cu glas monoton.

– Nu, răspunse Verity și se puse în genunchi. Nu are legătură cu asta. Voi rămâne, așa cum am promis.

Pentru că mai degrabă și-ar fi tăiat un braț decât să renunțe la timpul pe care îl mai putea petrece cu el.

– Dar asta e povestea. Singura pe care o voi spune, Malcom.

El se ridică în șezut, se duse spre marginea saltelei și, preț de o clipă, Verity crezu că avea să-i respingă articolul, că avea să-l lase deoparte și să răbufnească, așa cum făcuse de multe ori când trecutul intervenise între ei.

Doar că de data aceasta stătu și citi. Nemișcat, mai puțin când dădea pagina. Până când ajunse la sfârșit.

Verity își simți inima bătându-i cu putere.

Se întrebase deseori ce părere aveau cititorii despre articolele ei. Chiar dacă le scrisese la cerința angajatorului ei, sperase mereu că undeva cineva avea să aprecieze cuvintele pe care le așternuse pe hârtie.

Dar poveștile acelea fuseseră toate goale. Bârfe, așa cum susținuse Malcom pe bună dreptate. Iar părerile acelor străini nu contaseră câtuși de puțin. Nu în comparație cu părerea lui, a bărbatului care se afla în fața ei.

Când văzu că Malcom nu spune nimic, Verity își umezi buzele.

– Deci?

– E... perfect, zise el încet. E perfect.

Și, o clipă mai târziu, când o luă în brațe și făcu iarăși dragoste cu ea, Verity descoperi din nou perfecțiunea.

– Tu îmi vei aduce pierzania, Verity Lovelace, gemu el, ținându-și brațul peste ochi.

– Dacă murim, modul acesta de a muri ar fi preferabil, îl tachină ea, chicotind când el o plesni ușor peste fese.

– Obrăznicătură!

O mângâie lent pe spate, cu mișcări circulare ample. O mângâiere atât de blândă! Atât de alinătoare!

Verity își împleti degetele cu ale lui și își sprijini capul de pieptul lui, simțindu-i cârlionții blonzi moi pe pielea ei. Cât de bine era să se afle în brațele lui! Întreaga viață considerase actul intim dintre un bărbat și o femeie o nebunie și o slăbiciune. Acum, după ce făcuse dragoste cu Malcom, își dădea seama cât de tare greșise. Era o frumusețe aparte să stea în brațele cuiva la care ținea.

Privind somnoroasă la degetele lor împletite, Verity îl strânse ușor, într-o pulsație ritmică voită. Apoi își dădu seama că el încremeni.

Verity se opri brusc. Se propti cu bărbia în pieptul lui și îi privi chipul îngrozit. Dispăruse orice urmă de dorință sau tachinare, fiind înlocuite de o emoție pură, nestăpânită.

– Ce este?

Malcom își mișcă buzele, dar nu se auzi nici un cuvânt. Verity îi urmări privirea tumultuoasă. El se uită spre palmele lor împreunate.

Ea vru să-i dea drumul, dar el se agăță de ea de parcă mâna ei ar fi fost o ancoră de salvare, așa că îl strânse și mai tare.

– Malcom?

– Eu doar... Eu...

Verity aștepta, dându-i timp.

– Mama mea, șopti el cu voce răgușită, aspră. Malcom trase tremurător aer în piept și continuă:. Când eram copil, fugeam mereu, încercând și reușind să fac trăsnăi, iar înainte să plec, mama mă lua de mână și mă strângea cum ai făcut tu și îmi zicea: Te iubesc, te iubesc doar pe tine/ Cu o dragoste ce nu va pieri/ Până ce soarele se va răci/ Și stelele vor îmbătrâni. Malcom închise ochii. Așa îmi zicea de fiecare dată când ne despărțeam și când mă învelea la culcare. Apoi adăugă rapid, parcă temându-se că, dacă nu avea să rostească acele vorbe, ar fi putut pierde odată cu ele amintirea pe care o prețuia: Mă strângea de mână pe ritmul sonetului; Pentru că... începu el cu voce tremurândă, iar Verity își puse și cealaltă palmă peste mâinile lor împreunate. Pentru că inima mea bate pentru tine. Așa a fost și așa va fi mereu. Chiar și după ce va înceta să mai bată, dragostea mea va continua să trăiască în tine.

Malcom izbucni în hohote de plâns și se agăță de degetele ei, strângând-o cu putere.

Verity simți cum i se strânge gâtlejul și i se împăienjenește privirea. Apoi îl ținu pur și simplu de mână. Întinsă la pieptul lui, îi îngădui să plângă, îndurerat de tot ce pierduse și de amintirea pe care în sfârșit o găsise. Îi simți trupul zgâlțâindu-se și tremură din pricina emoției care îl încerca. Îl ținu tot timpul, deși timpul nu mai însemna nimic pentru ea, până când Malcom se opri din plâns.

Îl sărută pe tâmplă și îl mai strânse de câteva ori de mână în tempoul acela ritmic, dorindu-și ca el să simtă dragostea pe care i-o purta.

Capitolul 28

The Londoner

Întâlnirea!

Lord Maxwell a fost văzut dărâmând ușa de la intrare a baronului de Bolingbroke. Societatea stă ca pe jar și salivează în așteptarea detaliilor despre lupta care a izbucnit fără îndoială între moștenitorul pierdut și dușmanul lui de moarte, Lord B.

M. Fairpoint

De-a lungul vieții, Malcom urmărise și reușise să se răzbune pe mai mulți dușmani decât își putea aminti sau număra.

Însă niciodată când mersese la luptă nu se simțise ca acum. Clocotea în el o sete de sânge primitivă și oarbă. Îi înfierbânta venele și îl străbătea, răspândind în el o otravă veninoasă din care se creiona un singur cuvânt: *distruge*. Întâlnirea care urma nu avea de-a face cu teritoriul sau dreptul de proprietate ori cu nevoia primitivă de a exercita control și de a domina.

Ci avea legătură cu ea, cu Verity, și ceea ce pățise.

Fără să se deranjeze a folosi ciocănelul, așa cum ar fi făcut orice musafir civilizat, Malcom bătu cu putere în ușa modestă. Ușa grea din stejar zăngăni, așa că Malcom bătu și mai tare.

Dar nu avea de gând să plece. Întâlnirea aceasta fusese sorocită după atacul asupra lui Verity din Hatchards. Ba nu, dacă era sincer cu el însuși, fusese sorocită cu mult timp înainte, când fusese doar

un băiat furat de pe moșia familiei lui din Kent și vârât într-un sac de pânză, crezut mort și aruncat ca un gunoi.

Iar acum se întorsese și își revendica viața din trecut.

Asta îl făcu să se oprească brusc din bătut, încremenind cu pumnul aproape de ușa de stejar.

Oare putea să o facă?

Nu numai să se perinde prin lume la lumina zilei, ci să se perinde printre *nobili*? În rândul înaltei societăți cu care încă nu voia să aibă de-a face. Era prins într-o lume de mijloc de care nu avea să aparțină vreodată. Nici în canale, nici în capătul cel mai elegant al Londrei.

Dar viitorul pe care și-l închipuia el nu era un loc anume.

Era cu ea...

Era cu Verity.

Voia să fie oriunde era ea. Tocmai de aceea, pentru prima dată în viața lui, nu voise să caute comori prin canale, ci să o însoțească la Hatchards.

Căminul lui era oriunde se afla Verity.

„O iubesc..."

Malcom întinse mâna și se prinse de balustradă, reușind să stea în picioare. „Cerule!" O rugăciune rostită de el, care nu fusese niciodată religios și care doar de atât era în stare. O iubea. O iubise încă de când o găsise în canalele lui – o femeie arțăgoasă, care îl provocase la fiecare pas, de parcă ar fi locuit dintotdeauna în tunelurile acelea și s-ar fi proclamat singură regina lor.

Cu fiecare interacțiune își pierduse tot mai multe bucăți dintr-o inimă pe care nu știuse că o avea: Verity dându-i lecții de șah. Verity, înfruntându-l direct ca să apere doi căutători bătrâni. Doar Verity. Avea să fie mereu Verity.

Ea era motivul pentru care se afla acum aici.

Din nou stabil pe picioarele lui, Malcom bătu cu pumnul în ușă, bubuitura răsunând pe deasupra larmei obișnuite a traficului matinal din Mayfair.

Și apoi ușa fu deschisă brusc de un majordom bătrân cu părul alb.

– Vă pot ajuta?

În afară de engleza fără cusur pe care o vorbea, bătrânul ar fi putut foarte bine să fie Fowler sau Bram. Un servitor care, judecând după vârsta înaintată, ar fi trebuit să se pensioneze cu ceva timp în urmă, dar rămăsese în slujba baronului. Oare de ce? Din lipsa unei

pensii? Din loialitate? Cu siguranță nu din al doilea motiv ținând cont de istoricul familiei lui Bolingbroke. Asta îi aduse aminte lui Malcom de ce venise, de motivul vizitei lui.

– Bolingbroke.

Servitorul ezită.

– Mă tem că Excelența Sa este...

Malcom îl îmbrânci cu cotul înainte ca bătrânul să apuce să-i închidă ușa în față.

– Mă va primi.

Altfel, avea să dărâme ușa cu mâinile goale și apoi să-l vâneze pe Bolingbroke ca pe un diavol.

– Am spus că nu primește vizite, zise majordomul cu o hotărâre impresionantă , iar de data asta vru să închidă ușa.

Ba pe naiba! Ridică o mână... .

– Florence, s-a întâmplat ceva?

În cele din urmă, nu baronul Bolingbroke cel rece ca piatra războ împotriva majordomului hotărât, ci o tânără suplă cu o claie de cârlionți bruneți și o curiozitate imensă în privire.

– E cineva care a venit neanunțat, milady. Iar Excelența Sa nu primește vizitatori.

Tânăra îi făcu semn majordomului să se oprească, apoi îi făcu semn cu degetul lui Malcom să intre.

– Eu sunt baroneasa Bolingbroke, spuse ea ușor, confirmându-și identitatea. Soțul meu este ocupat la ora aceasta. Vă pot fi de ajutor între timp?

Când fusese vizitat de Sanders și îi dăduse permisiunea și apoi ordine să îl facă pe Bolingbroke să plătească și apoi să plătească și mai mult ca dobândă, Malcom nu se gândise la soția lui sau la surorile lui. Și, deși încă exista o fărâmă de umanitate în el, care regretă că femeia aceasta devenise un jucător nevinovat pe o piesă de șah proiectată cu mult timp în urmă de alți jucători, o altă femeie conta mai mult decât ea. O femeie care conta mai mult decât oricine altcineva, iar Malcom și-ar fi vândut sufletul de zece ori ca să se asigure că nu avea să pățească nimic rău.

– Eu sunt...

Femeia îl privi răbdătoare.

– Sunt contele de Maxwell, continuă el, fără să se frângă în bucăți când își recunoscu titlul de drept.

Femeia încremeni și apoi căldura inițială cu care îl primise fu acoperită de un strat de gheață.

– Înțeleg, milord. Soțul meu nu primește...

– Nu plec până ce nu îl văd.

Tânăra ezită, iar Malcom simți privirea disperată pe care i-o aruncă majordomul. Și bătălia care se purta în ea.

– Prea bine, zise ea bățoasă. Dacă binevoiți să mă urmați?

Apoi se întoarse și porni pe coridor.

Malcom o însoți, iar majordomul îi urmă. Iar în clipa în care dispărură pe următorul coridor, lachei loiali ii urmăriră din umbră. Malcom îi simți pândind cu devotament.

Da, dar oare nu așa făceau...

Nimeni nu se considera pe sine sau oamenii lui ca fiind monștri. De vină era mereu celălalt.

– M-am întrebat adesea dacă veți veni, milord. Doamna își ține privirea în față și înaintă rapid, dar Malcom ținu cu ușurință pasul cu ea. Sau dacă aveați să vă mulțumiți să pândiți, așteptând, savurând puterea pe care o dețineți.

Ce ironic că vorbea despre influența lui!

– Ce păcat...

Femeia se războiu în zadar cu ea însăși. În cele din urmă, întrebă:

– Ce anume? se răsti ea.

Malcom zâmbi rece.

– Că *șase luni* din ultimii douăzeci de ani ai soțului dumneavoastră s-au dovedit atât de neplăcute. Pentru el.

În vreme ce în cazul lui lucrurile stătuseră invers. Fusese bătut, jefuit, înjunghiat și scuipat.

Tânăra se împletici, îngrozită.

Da, era îndeajuns de isteață ca să priceapă ironia nerostită.

Femeia nu mai spuse nimic cât timp înaintară prin casa sărăcăcioasă. În timp ce proprietățile moștenite de Malcom musteau de avuție și extravaganță, noua casă a lui Bolingbroke reflecta situația jalnică.

Lady Bolingbroke încetini, își puse mâinile în șolduri și își ridică privirea spre el.

– Nu îl cunoști pe soțul meu. Știi doar...

„... ce am îndurat eu."

– Ce ți s-a făcut, continuă ea, implorându-l din priviri. Dar acțiunile cu pricina nu i-au aparținut lui Tristan. Era doar un băiat

pe atunci. Amândoi ați fost victime. Făcu o grimasă și adăugă: Chiar că... în moduri foarte diferite, încheie ea lamentabil.

Măcar i se păru cuviincios de sfioasă când lansă acuzația că Malcom și Bolingbroke ar fi suferit vreodată în moduri asemănătoare. Baroneasa înaintă.

– Bună, iubito, am crezut că nu mai vii!

Malcom privi în direcția din care se auzi întâmpinarea, din partea cealaltă a salonului, și îl găsi.

Pe dușmanul lui.

Sau pe vărul lui. Ciudat, dar nu se gândise niciodată la el așa. Ruda îndepărtată ai cărei părinți încercaseră să îl omoare pe Malcom și care reușiseră să-l șteargă de pe fața pământului.

Malcom trebui să își aducă aminte cum să respire: inspiră, expiră. Ușor. O cadență măsurată.

– Tristan, îl întâmpină tânăra doamnă, traversând degrabă podeaua din marmură acoperită cu cearșafuri pline de vopsea. Încăperea era plină de mese de lucru pe care se aflau sculpturi și bucăți de piatră.

„Ce Dumnezeu?"

Malcom privi totul cu atenție.

Fie bărbatul era nebun, fie... Ba nu, nu exista altă variantă. Bărbatul era nebun. Azvârlea cu vopsea albastră și cu vopsea verde pe un perete acoperit deja în mod dezordonat cu culoare.

– Ai întârziat, iubito!

– Tristan!

De data aceasta, vorbele ei insistente pătrunseră prin voioșia baronului. Bărbatul se întoarse și încremeni.

– Ai companie, îi spuse soția lui când ajunse lângă el. Lord Maxwell.

Întrucât nu purta haină, cămașa de batist a baronului nu reuși să îi ascundă mușchii ce i se încordară. Și el era pregătit de luptă.

Poate că erau totuși înrudiți.

– Vreau să vorbim, Bolingbroke, zise el din mijlocul încăperii, mulțumit de distanța dintre ei și de faptul că vocea lui răsunătoare ricoșă din pereții înalți. Singuri.

Doar că baroneasa își luă soțul de mână, un gest cu o semnificație clară. Și apoi Malcom observă întru câtva șocat că baronul își împleti degetele cu ale ei.

– Orice ai de spus poți spune în fața soției mele, zise el calm, spre deosebire de Malcom.

Malcom se holbă la mâinile lor împreunate.

Dacă nu ar fi privit cu atenție gestul acela tăcut de sprijin, nu ar fi observat modul ritmic în care doamna îl strângea pe Bolingbroke de mână. Așa cum făcuse Verity cu nici opt ore în urmă. Iar pentru prima dată de când călcase în locuința lui Bolingbroke, Malcom fu cel debusolat. Se strădui să-și recapete echilibrul.

– Ai de gând să te ascunzi după soția ta?

Pentru că în ziua aceea nu aveau să mai existe secrete. Existaseră suficiente secrete timp de două decenii.

– Nu am nimic de ascuns, răspunse Bolingbroke mai încet, dar totuși apăsat, cu convingerea cuiva care credea ce spunea.

– Mi-ai amenințat soția.

Cu câtă ușurință rostise cuvântul! Cât de corect i se părea! Pentru că Verity era mai mult de atât pentru el. „Îmi doresc să fie mult mai mult de atât..." Se clătină, lovit drept în piept când înțelese asta, în prezența celui mai mare dușman al lui, și dură o clipă până să bage de seamă momentele lungi de tăcere.

– Poftim? se răsti baronul.

Soția lui îi dădu drumul la mână și făcu un pas în față.

– Cum îndrăznești? Soțul meu e un om cinstit. Nu ar amenința și nu ar răni răni niciodată pe cineva, cu atât mai puțin o femeie.

– Și totuși, e fiul unei perechi care ar fura un copil și tot ce posedă el.

Baroneasa prinse viață, apărându-și soțul într-un mod uluitor, chiar dacă incoerent.

– Poppy, spuse baronul încet, trăgând-o ușor de braț, apoi o strigă din nou, mai puternic, pătrunzând prin indignarea ei.

Cei doi se uitară unul la celălalt – o privire intimă a doi oameni care nu aveau nevoie de cuvinte când se aflau împreună.

„Și eu am simțit asta cu Verity. Știu cum este să se întâmple așa cu ea. Îmi doresc să fie așa cu ea."

Lady Bolingbroke clătină din cap.

Soțul ei încuviință.

Lady Bolingbroke mai clătină o dată din cap, apoi îl privi lung și își încovoie umerii. Baronul își trecu mâna prin cârlionții care îi atârnau desfăcuți pe spate, se aplecă și îi șopti ceva. Apoi o sărută pe tâmplă și se îndepărtă de ea.

– Nu te înșeli, Maxwell, zise baronul cu solemnitate, plecând din colțul sălii de bal în care se aflase.

Cel mai neverosimil loc pentru o confruntare. Dar și gentlemanul acesta care împroșca cu vopsea și îi vorbea soției lui cu afecțiune era cel mai neverosimil adversar.

– Familia mea ți-a greșit. Părinții mei...

Baronul se întoarse, dar nu înainte ca Malcom să observe furia, rușinea și mânia de pe chipul lui. Când își întoarse din nou privirea spre el, își recăpătase stăpânirea de sine.

– Nu voi îndulci ce au făcut. Părinții mei ți-au făcut un rău îngrozitor, iar scuzele nu vor fi niciodată de ajuns. Nimic nu ar fi vreodată de ajuns, zise el și se opri la câțiva pași de Malcom.

Cei doi se măsurară din priviri.

Erau dușmani care în sfârșit se întâlneau pentru o luptă care ar fi trebuit să aibă loc cu multă vreme în urmă.

– Și totuși, pot doar să îți spun că îmi pare rău. Dacă aș putea să anulez ce s-a făcut, totul, aș face-o. Nu pentru că mi-ar păsa cât de puțin de scandal sau de pierderea averii, zise Bolingbroke cu o ușurință care putea izvorî doar din sinceritate, ci din pricina a ceea ce ți-au făcut. Nu susțin că aș fi un om bun. Nu sunt, zise el, ignorând protestele soției lui. Am luptat în bătălii și am ucis oameni. Am dus o existență lipsită de sens când m-am întors din război, când de fapt tu, zise el și se mai apropie un pas, ar fi trebuit să te bucuri de un astfel de lux.

Oare atunci Malcom ar mai fi cunoscut-o pe Verity? Oare drumurile lor s-ar fi încrucișat vreodată?

Poate că asta intenționase soarta de fapt. Poate că soarta știuse că Malcom North, ca Percival Northrop, contele de Maxwell, nu s-ar fi întâlnit niciodată cu reportera curajoasă care îi furase inima...

– Am rănit multă lume. Dar nu am rănit și nici nu voi răni vreodată o femeie. Și nu mi-aș permite niciodată, din nici un motiv, să te fac să suferi pentru ceea ce știi.

„E o prefăcătorie... O aparență..."

Trebuia să fie.

Pentru că, altminteri, care era alternativa? Că bărbatul pe care îl disprețuise în secret și pe care fusese bucuros să îl distrugă în ultimele șase luni era, de fapt, un om care fusese la rândul lui târât în noroiul ăsta?

Așa cum îi spusese Verity.

Cei doi soți se priviră.

Pentru că se așteptau ca Malcom să facă ceva.

„În epoca medievală, bărbații ascundeau arme în mână, așa că, atunci când dădeai mâna cu cineva, îi transmiteai că nu îi voiai răul. Eu asta aș vrea să îți transmit..."

De aceea îi spusese asta, trezind în același timp o amintire. Știuse că Malcom urma să aibă nevoie de acel gest.

Când întinse mâna și o strânse pe a baronului, nu fu asaltat de rușine sau de un sentiment de slăbiciune, ci mai degrabă de un drept inerent.

Se isprăvise.

Și totul mulțumită ei, lui Verity.

Verity Lovelace, femeia care ajunsese să însemne mai mult ca oricine altcineva pentru el. Femeia pe care și-o dorea în viața lui pentru totdeauna. Se crispă. Femeia pe care cineva o rănise. Nu Bolingbroke. Simți cum i se prelinge pe spinare o sudoare rece ca gheața. Dacă baronul nu era răspunzător pentru atacul împotriva lui Verity, asta însemna că avea un dușman necunoscut care încerca să-i facă rău.

La ora șase dimineața, Verity se trezi și îl văzu pe Malcom plecând de acasă. Deși se spălase rapid, în încercarea de a-l prinde din urmă, știind ce avea de gând să facă, fusese prea târziu.

Iar treizeci de minute mai târziu, viața ei se destrămă.

Deși, dacă era să fie sinceră, nu era cu adevărat viața ei. Era doar o prefăcătorie. Un joc al închipuirii.

Atunci, dacă totul era o prefăcătorie, de ce simțea că se frângea pe dinăuntru? De ce nu putea respira?

Încă o dată lucrurile se destrămaseră din pricina unui ziar.

Când Fairpoint îi furase cuvintele, Verity își închipuise că nu ar fi putut suferi vreun afront mai mare ca acela. Furia și indignarea care o încercaseră atunci fuseseră atât de zguduitoare, încât era convinsă că nimic nu le-ar fi întrecut.

Cât de tare se înșelase...

– Mai aveți nevoie de ceva... milady? întrebă tânăra servitoare care îi adusese ziarul fără să o privească în ochi.

Dar nici Verity, care rămase nemișcată în mijlocul salonului auriu, nu reușise să își ia privirea de la cuvintele așternute în mijlocul paginii cu litere îngroșate, osânditoare.

The Londoner

Scandal din nou!...

Un mare șiretlic a fost săvârșit, iar înalta societate a fost prostită. Ar trebui oare să ne așteptăm la altceva de la cineva care a crescut prin canale, chiar dacă s-a născut conte? Contele de Maxwell, capabil să trăiască prin mahala, e capabil și să mintă că ar fi căsătorit...

Cea care s-a prefăcut a-i fi soție e nimeni alta decât Verity Lovelace, fiica bastardă a răposatului conte de Wakefield.

Verity încercă să respire. Încercă cu disperare să tragă aer în piept. Până la urmă, nu reuși să o facă.

I se tăiară picioarele și se prăbuși pe genunchi în mijlocul salonului.

– Verity! se auzi vocea înăbușită a lui Livvie dinspre ușă.

Livvie, capabilă să vorbească, se dovedi a fi mai neînfricată decât Verity, care nu reușea să deslușească haosul din mintea ei.

Și apoi se auzi zgomot de pași ai unor intruși nedoriți.

Bertha zăbovi în partea din față a încăperii, nesigură, în timp ce mai mulți oameni roiră în jurul lui Verity. Servitorii lui Malcom o încercuiră, iar ea se simți ca peștele pe care îl scoseseră odată ea și tatăl ei din lac și pe care îl ținuseră într-un bol în lipsa lui, ca să îi aducă aminte de el. Ea, Bertha și mama ei se uitau la el, iar peștele se uita la ele și... Verity tremură. Era prea mult.

– Afară! strigă Livvie, iar grupul de servitoare plecă la fel de iute precum venise. În clipa în care plecară, Livvie se așeză pe podea lângă ea și îi luă ziarul din mâini. Cine ar face așa ceva? șopti ea. Cine ar fi putut să facă una ca asta? repetă Livvie, fluturând înnebunită paginile osânditoare, privind deznădăjduită când la Verity, când la Bertha.

Verity o observă vag pe Bertha zăbovind lângă ușă, cu obrajii roșii. Bătrâna stătea deoparte, deși se aflase mereu în sânul familiei.

Verity încremeni.

Și *știu* pur și simplu. „Cerule! Nu!"

Îi veni să vomite.

Ba nu știa. Pentru că asta ar fi însemnat că femeia pe care o cunoscuse, femeia în care avusese încredere și pe care o considerase o membră a familiei, fusese în tot acest timp doar altă persoană capabilă de o trădare și o înșelăciune grozave. Era imposibil.

Și totuși... Nu.

Verity reuși să se ridice în picioare.

– Livvie, ne lași puțin singure pe mine și pe Bertha, zise ea încet. Cum putea fi atât de calmă? Cum? Când în sinea ei se sfărâma? Ba nu, când de fapt se sfărâmase deja? Întinse o mână tremurătoare, iar Livvie o privi îndelung înainte să-i înmâneze ziarul *The Londoner*. În clipa în care ieși din încăpere, Verity spuse: Cum ai putut să faci așa ceva?

– Nu îți voi cere iertare pentru ce am făcut. Aș face-o din nou.

Verity tresări. Bertha nici măcar nu nega.

– L-ai urât de la bun început.

Nici măcar o dată doica ei nu încercase să vadă cine și cum era Malcom cu adevărat: bărbatul care se dăruia pe sine. Care îi încuraja pe cei care aveau cel mai mult nevoie de sprijin.

– Așa e. E un diavol egoist și lacom, zise Bertha cu voce ascuțită. Nu avea nevoie de tunelurile alea. Avea un afurisit de domeniu de conte la îndemână. O întreagă avere afurisită. Dar i-a fost de ajuns? Răspunse tot ea, fără să-i permită lui Verity să spună ceva: Nu, nu i-a fost.

Verity își aminti vag ceva. Frânturi dintr-o conversație.

„Șșșt! Ți se pare șocant că mi-am găsit un petitor? E căutător prin canale. Scotocește. Caută și găsește fleacuri."

Verity deschise ochii.

– Iubitul tău, șopti ea.

Așa ai știut cine era Malcom. Iar în tot acest timp, Verity nu se gândise cu adevărat cum reușise Bertha să facă rost de informația aceea. Nici măcar ideea unui iubit nu fusese atât de importantă. Se concentrase doar asupra găsirii aceluia care avea să fie subiectul articolului ei.

– Vrei să știi de ce fel de om te-ai îndrăgostit? întrebă Bertha, întrerupându-i gândurile.

– Știu deja ce fel de om e, spuse ea încet.

Iar femeia plină de amărăciune și ranchiună din fața ei nu avea să-l cunoască niciodată cu adevărat pe Malcom North.

– A revendicat toate canalele și l-a amenințat pe Alders al meu. Contele tău l-a făcut să se smiorcăie, zise ea dezgustată și lovi cu pumnul în palmă. Urma să avem tot ce ne doream: tu aveai să obții articolul ăla afurisit pe care erai atât de hotărâtă să-l scrii, iar Alders avea să-i ia locul ticălosului în tuneluri. Licărirea din ochii ei o făcu

să pară aproape nebună. Și, în cele din urmă, nici unul dintre noi n-a obținut ce merita. Din pricina lui!

Lui Verity îi era în continuare greață, așa că înghiți cu putere amăreala pe care i-o provocă veninul din vorbele Berthei. Apucă spătarul curbat al celei mai apropiate canapele ca să-și mențină echilibrul și să nu cadă din picioare.

– I-ai distrus reputația. Mi-ai distrus reputația! strigă ea.

Femeia care o ținuse în brațe, care o legănase și fusese mentorul ei de-a lungul anilor nu dăduse doi bani pe faptul că avea să îi umilească pe ea și pe Malcom în fața întregii lumi.

Bertha ridică din umerii ei ciolănoși.

– Nicicare n-ați avut cu adevărat o reputație de distrus, zise ea sec, exprimându-și părerea despre valoarea pe care o aveau Verity și Malcom în ochii ei.

– E un om mai bun decât vei ști sau aprecia tu vreodată, suflet pervers!

Bertha pufni disprețuitoare:

– E un mitocan, ca tatăl tău.

– Nu e deloc ca tatăl meu, ripostă ea, traversând degrabă încăperea cu degetul întins. Tatăl meu nu ne-a lăsat nimic. Ne-a lăsat pe mine și pe Livvie să ne vindem lucrurile, iar pe mine să muncesc de mic copil. Iar Malcom? Îi săltă inima în piept de dragoste și de tristețe din pricina unui vis care se sfârșise prea devreme. Chiar dacă visul acela nu ar fi fost vreodată de ajuns, furase cu lăcomie toate momentele pe care reușise să le fure. Malcom le-a purtat de grijă celor pe care i-a numit familia lui. Le-a oferit un cămin. Siguranță...

– Aș! se răsti Bertha și începu să-i apară salivă în colțurile încordate ale gurii. Îl ridici în slăvi pentru ce a făcut pentru alții. Spune, Verity, ce-a făcut pentru tine? Te-a prins în capcană, asta a făcut. Te-a folosit! țipă ea ascuțit. S-a culcat cu tine. Și, în cele din urmă, te va da afară.

– Au fost deciziile mele! replică Verity tremurând. Toate. Tot ce am făcut a fost pentru că am vrut s-o fac.

– Ești întocmai ca mama ta.

Altă dată s-ar fi simțit insultată, așa cum intenționase Bertha cu siguranță. Verity își ridică bărbia.

– Măcar ea era în stare să iubească. Inima ta e plină doar de ură.

Bătrâna tresări de parcă ar fi plesnit-o.

– Am făcut-o pentru tine.

– Ba nu ai făcut-o pentru mine. Ai făcut-o pentru tine. Ieși! îi zise ea și, pentru prima dată în viață, îi întoarse spatele fostei ei doici.

– După atâția ani în care am fost împreună, aproape treizeci de ani. Toată viața ta... Te îndoiești de mine? întrebă Bertha în șoaptă.

Verity se crispă când doica veni în fața ei și îi întinse mâna.

Fără să spună nimic, Verity luă foaia și o citi.

200 de lire plătite de domnul Fairpoint.

„Mi se face rău..."

– Ai *lucrat* cu el? strigă Verity.

– M-a plătit din când în când să-i spun lucruri mărunte. Lipsite de importanță.

Verity simți cum i se scurge sângele de pe chip.

– Ce e? întrebă Bertha defensiv. Am folosit banii ca să ajut cu chiria și mâncarea.

– Ce fel de lucruri i-ai spus? întrebă ea cu voce ascuțită.

Bertha se încruntă.

– Unde te duceai ca să faci cercetări. Când lucrai la cazuri. Și pentru asta ne-a plătit bine pentru un articol pe care ai fi luat doar jumătate din bani dacă l-ai fi scris tu. Mereu a avut de gând să se asigure că vei fi concediată, Verity. Eu am reușit doar să fac rost de bani înainte s-o facă, adăugă bătrâna, ridicând din umeri.

Lui Verity i se tăiară genunchii.

– Cerule! zise ea.

Amenințarea de la Hatchards. I se întoarse stomacul pe dos. Până și seara în care fusese urmărită. Fairpoint încercase s-o sperie ca să nu își facă treaba, iar el să își asigure postul. Iar doica ei loială îl ajutase. Dădu să rupă biletul de bancă, dar Bertha țipă și se năpusti asupra ei.

Verity încremeni. În pofida tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, Bertha își petrecuse întreaga viață cu Verity și Livvie. Mototoli biletul de bancă și-l aruncă spre ea.

– Pleacă! Nu vreau să te mai văd niciodată!

– Verity, zise bătrâna și clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Sunt eu. Nu vorbești serios!

– N-am vorbit niciodată mai serios ca acum, Bertha.

Ochii doicii se umplură de lacrimi, devenind sticloși. O clipă mai târziu, se întoarse și plecă.

Verity nu se clinti preț de câteva momente, apoi toată viața i se scurse din picioare și se prăbuși pe marginea scaunului din fața ei.

Auzi pași rapizi și hotărâți pe coridor.

I se strânse inima. Nu era pregătită să dea ochii cu el. Nu încă. Simțindu-se de parcă și-ar fi înfruntat călăul, se ridică în picioare.

Doar că văzu două siluete în pragul ușii. Nici una dintre ele nu era Malcom, ci majordomul și un străin care... nu era chiar un străin. Gentlemanul era înalt, cu ochelari și avea o vânătaie de la ultima lor întâlnire.

– Tu! rosti ea impulsiv.

Era bărbatul cu care se intersectase în timpul mai multor ieșiri, dar care cu o zi în urmă, la Hatchards, încercase să o salveze.

Majordomul își drese vocea.

– Contele de Wakefield vrea să vă vadă.

Contele...

Îl privi șocată.

Tânărul își scoase pălăria și o coborî cu mișcări stinghere pe lângă corp.

– Bună ziua, spuse el încet. Te rog să-mi spui Benedict.

Și Verity rămase mută de uimire a doua oară în ziua aceea.

Bărbatul era fratele ei vitreg.

Capitolul 29

The Londoner

Trădare!

Ținând cont de faptul că este o bastardă, ne miră oare faptul că domnișoara Verity Lovelace a amăgit înalta societate? Este însă de mirare faptul că fratele ei vitreg, contele de Wakefield, i-a făcut o vizită. Oare ce s-a discutat la întâlnirea *dintre ei?*

M. Fairpoint

– Unde naiba ai fost?

Cu această întrebare mârâită fu întâmpinat Malcom când se întoarse acasă șase ore mai târziu.

Cu o mână își dădu jos pălăria și cu cealaltă își desfăcu mantia.

– Am avut treburi de rezolvat, zise el, aruncând îmbrăcămintea unui lacheu care aștepta.

– Timp de opt ore? se răsti Fowler. Au fost probleme în lipsa ta!

Malcom se opri brusc.

– Verity, scrâșni el și se întinse după Bram.

– Da. Calm, băiete, tună Bram, prinzându-l pe Malcom de dosul hainei. Fata e bine. Tristă, dar e bine.

Scoase un ziar împăturit din haină și îl lovi pe Malcom peste piept cu el.

– Ce-i asta? întrebă el, privind când la unul, când la celălalt, amândoi tăcuți.

– N-ai auzit încă?

Ce să audă? După întâlnirea lui cu Bolingbroke, Malcom se ocupase de două lucruri importante, cel mai urgent dintre ele fiind să îl pună pe Steele să stabilească... Aruncă o privire peste prima pagină a ziarului de scandal și înjură.

– Unde e?

– În camerele ei...

Fowler nici nu termină de rostit cuvintele, că Malcom o și luă la fugă și, din nou, când ajunse în camerele ei și intră, nu știuse la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu se așteptase la asta.

– Bună, Malcom, zise ea încet, stând lângă un cufăr și o valiză uzate.

El intră încet.

– Verity.

Închise ușa în urma lui. În tot acest timp, inima îi bătu cu putere, necontrolat. Avea de gând să plece. „Sau oare crede că ai de gând s-o alungi?“

Verity privi ziarul de scandal din mâna lui.

– Presupun că ai văzut ziarul, murmură ea.

Nu o rostise ca pe o întrebare, dar întrucât nu îi putea răspunde coerent în momentul acela, încuviință din cap și îi răspunse oricum.

– Da.

Își relaxă strânsoarea și lăsă ziarul pe care îl ura pe o masă din apropiere.

– Bertha a făcut-o, să știi!

Malcom încremeni.

Verity înghiți în sec și privi dincolo de umerii lui, la ușă.

– Nu te putea suferi. Avea un iubit. Un căutător. Un bărbat pe nume Alders.

„Cerule!" Malcom își trecu o mână nestatornică prin păr.

– L-a jefuit pe Fowler. L-a bătut...

Verity îi făcu semn cu mâna că nu trebuia să își justifice faptele.

– Credea că repet păcatele mamei și că tu ești răspunzător pentru asta și voia să plecăm de aici, zise ea cu voce tremurătoare. Departe de tine și de înțelegerea noastră, zise ea, apoi îl privi în sfârșit în ochi. I-a vândut știrea lui Fairpoint, cel cu care concuram pentru un post. El a încercat să mă reducă la tăcere, iar Bertha l-a ajutat.

Vocea i se destrămă într-o șoaptă chinuită în timp ce se cuprinse cu brațele.

Malcom mai făcu un pas spre ea, dorindu-și să o ia în brațe, dar Verity se retrase, iar el simți distanța aceea scurtă ca o lovitură fizică în stomac. Altcândva, furia i-ar fi încețoșat rațiunea. De data aceasta însă, simți mai întâi și cel mai puternic nevoia să o aline. Să o țină aproape, chiar dacă nu era ceea ce își dorea ea în clipa aceea.

În tot acest timp, Bertha, femeia pe care Verity o considerase o membră a familiei, pe care o protejase și îngrijise, o trădase cu desăvârșire... Știa că Verity se simțea devastată.

– Nu a greșit întru totul.

Asta o făcu pe Verity să-l privească brusc.

– Poftim?

Malcom mai făcu un pas lent, precaut spre ea. Își dorea să fie aproape de ea. Își dorea să o țină aproape și să nu-i mai dea drumul.

– Eu te-am forțat să vii aici. Eu te-am amenințat.

Verity pufni, primul semn că își recâpătase stăpânirea de sine.

– Malcom, am venit aici din propria voință, așa cum te-am căutat de fiecare dată de bunăvoie. Nu m-ai obligat să trăiesc cu tine și să mă alătur planului tău. Am ales pe cont propriu.

Nici măcar bunul Dumnezeu nu ar fi putut s-o facă să gândească la fel dacă ea era de altă părere. Convingerea aceea era doar unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise cu disperare de ea. Cerule, cât de mult o iubea! Și, dacă pleca, nu avea să-și revină vreodată după pierderea ei. Și-o dorea în viața lui pentru totdeauna. Dacă avea să-l accepte așa imperfect cum era. Palmele i se umeziră.

Și își dori mai mult ca niciodată să fi fost un gentleman care știa ce să spună, pentru ca momentul acesta să fie așa cum merita Verity.

– Verity, aș vrea să...

– Fratele meu a venit să mă vadă.

Malcom își înălță capul.

Verity își ridică palmele.

– Fratele meu vitreg, contele de Wakefield. A aflat despre mine și Livvie și m-a căutat. L-am văzut în librărie în dimineața aceea. Nu știam cine e. A încercat să-i oprească...

Se opri brusc din turuială.

– Și ce a vrut? întrebă el încet, încercând să se agațe de orice lucru logic. Orice în afară de rochia neagră pe care o purta acum. Cea pe care i-o dăduse el când se întâlniseră prima dată. Nu rochiile pe care le luase când sosise aici. Îi mai stătu o dată inima în loc când se gândi la rochie și la obiectele de la picioarele ei.

Verity trase neregulat aer în piept și își netezi fustele.

– Tatăl meu era incapabil când venea vorba de finanțe. Fratele meu vitreg s-a străduit să refacă averea familiei. Ne-a oferit o casă mie și lui Livvie. O locuință și o alocație din care să supraviețuim.

Pământul i se clătină sub picioare.

– E o ofertă generoasă, zise el cu voce înăbușită.

De asemenea, contele îi oferise ceea ce ar fi trebuit să-i ofere Malcom necondiționat.

– Și ce i-ai spus?

– I-am mulțumit. Am apreciat că i-a păsat și că a încercat să ne ofere o viață mai bună, dar i-am zis că am alte speranțe pentru viitorul meu.

The Londoner, se gândi Malcom. Înghiți în sec.

Verity se apropie de el.

– I-am spus că m-am îndrăgostit.

Inima îi tresări.

– Că m-am îndrăgostit de tine. Se opri în fața lui. Că vreau să mă căsătoresc cu tine. Își puse palmele pe pieptul lui și se lăsă pe spate ca să-l poată privi în ochi. Dacă și tu...

Malcom îi înăbuși restul întrebării cu un sărut. Tremură când simți forța râsetului și a veseliei care îl cuprinseră.

– Cerule, Verity Lovelace! reuși el să îngâne prin bucuria care pusese stăpânire pe el.

Îi cuprinse fața cu mâinile și își lipi fruntea de a ei.

– Ești singura femeie care putea să mi-o ia înainte într-o cerere de căsătorie!

Verity făcu ochii mari, ca două cercuri perfecte.

– Aveai de gând...

Icni când Malcom se lăsă într-un genunchi.

– Am venit acasă cu gândul să te cer în căsătorie. Să îți petreci viața îngăduindu-mi să fiu așa cum meriți. Să te iubesc.

Verity suspină.

– Da! strigă ea, ridicându-și brațele.

Dar Malcom o opri.

– Și apoi mai aveam de gând să-ți ofer... libertatea, dacă ai fi preferat așa, zise el și scoase notițele din haină.

Verity le luă și le parcurse rapid. Icni din nou.

– Și am întârziat pentru că i-am făcut o vizită proprietarului *The Londoner*. Am cumpărat ziarul, pentru că scriu gunoaie, iar ceea ce vrei tu să faci cu el ar transforma lumea întreagă.

Lui Verity i se umplură ochii de lacrimi.

– Malcom! șopti ea, în timp ce picături cristaline i se prelinseră pe obraji.

El i le șterse.

– Și, întrucât voiam să-l bat măr pe individul ăla, Fairpoint, mi s-a părut potrivit să-ți las ție onoarea de a o face când vei intra în birou ca proprietară a ziarului.

Verity îi sări în brațe și se agăță de gâtul lui, trântindu-l la pământ.

Malcom ateriză cu putere pe spate și mârâi când Verity căzu peste el.

– Să înțeleg că ai acceptat a doua opțiune?

– Te iubesc, prostuțule, scrâșni ea. Îmi doresc o viață alături de tine!

Verity îl sărută, iar el își înclină capul, astfel încât să poată fi sărutat. Și puse în acel sărut toată bucuria și dragostea pentru ea și pe care le simți pe buzele și în răsuflarea ei. Iar asta îl întregi, deși până atunci fusese gol. Ea se rupse din sărut.

– Accept ambele opțiuni, Malcom North, îl tachină ea. Un viitor cu tine și unul cu *The Londoner*. Zâmbetul îi tremură. Ai accepta asta? O soție neconvențională care muncește?

Malcom îi prinse șuvițele care i se desprinseră din coc și i le dădu după ureche.

–Nu te-aș vrea altcumva, Verity, zise el cu voce răgușită. Te-aș lua doar așa cum ești.

–Și eu pe tine, Malcom North, șopti ea.

Și, în timp ce ea se apleca și îl sărută din nou, el zâmbi.

În sfârșit, fusese găsit.

Epilog

St. Giles, două luni mai târziu

Toată lumea era prezentă.

De la cei mai respectați membri ai înaltei societăți la cei mai săraci căutători prin canale și cei mai avuți negustori, toți veniseră în dimineața aceea.

Mulțimea pestriță se afla acum într-un auditoriu aglomerat.

Vocile li se întrepătrunseră: dialecte cockney aspre amestecate cu cea mai elegantă engleză cultă se sparseră în acoperișurile aflate la o înălțime de șase metri.

Oameni născuți cu statuturi diferite, care rareori se luau reciproc în seamă, fuseseră strânși laolaltă de o trăsătură neașteptată: o curiozitate nemăsurată. La urma urmei, era povestea pe care toată lumea dorea să o afle sau, mai bine zis, *cea mai recentă* poveste pe care toată lumea voia să o audă. Într-o zi avea să apară o bârfă mai proaspătă sau o poveste mai nouă, iar oamenii, bărbați și femei deopotrivă, aveau să tânjească să afle detalii.

Dar momentan o consumau pe aceasta.

Cândva, Malcom s-ar fi înfuriat pe intrușii care scormoneau după detalii despre viața lui, așa cum săracii cerșeau resturi pe stradă. Furia aceea îl părăsise între timp.

Datorită ei...

De parcă i-ar fi auzit gândurile nerostite, Verity îl luă de mână. Îl strânse ușor de degete și i le duse la buze, sărutându-le ușor.

– Vei fi genial, Malcom, zise ea încet.

– Da, dar voi fi genial și singur? întrebă el, ținând cont de faptul că al doilea personaj-cheie lipsea.

Verity îl privi în ochi.

– Nu ești niciodată singur, Malcom.

Malcom înghiți în sec.

– Așa e, ai dreptate în privința asta, iubito!

Malcom privi în sală, trecând de străinii din mulțime și concentrându-se la primul rând – la primul rând din auditoriu ocupat de Bram, Fowler, Giles și Billy. Cei patru stăteau unul lângă altul, privind cu mândrie. Malcom nu era singur. În cei cu care își petrecuse viața pe străzi găsise o familie. Și în Verity.

Și în spatele acelei familii se afla alta.

Un rând cu doamne și gentlemeni străini și care totuși aveau legătură cu el prin altcineva.

Împreună, unul lângă celălalt, priviră prin sală la unison.

– Ești emoționat? întrebă Verity.

Malcom șovăi.

– Da, recunoscu el, spunându-i adevărul.

Pentru prima dată în viață, nu se rușină să o recunoască. Înainte să o cunoască pe Verity, ar fi considerat mărturisirea aceea o slăbiciune pe care nu ar fi îndrăznit să și-o asume. De fapt, nu își făcea neapărat griji pentru că avea să se afle în fața mulțimii, ci mai degrabă se simțea neliniștit pentru că avea să o facă singur. Malcom vârî mâna în haină și apucă hârtia pliată.

– Nimic din toate astea nu are sens dacă nu va veni.

În timp ce invitații începură să își ocupe locurile, Malcom intră de-a dreptul în panică.

– Va trebui să-l rescriu. Doar că nu e timp să rescriu nimic, zise el, făcând o grimasă. Va trebui să-mi rearanjez gândurile, adăugă el și înjură. Ar fi trebuit să pregătesc și un discurs de rezervă...

Verity își apăsă ușor vârfurile degetelor de buzele lui.

– Va veni, zise ea simplu.

– Ești atât de convinsă!

– Va veni, repetă ea.

Bărbatul cu pricina era însuși baronul Bolingbroke, care ar fi trebuit să ajungă cu aproape zece minute în urmă. Dar dacă Bolingbroke obținuse pur și simplu lucrurile de care avusese nevoie de la Malcom?

– Și va veni, Malcom, nu pentru că le-ai șters datoria lui și a lui Poppy, murmură Verity, ghicind ca de obicei gândurile care i se învălmășeau în minte cu mult înainte să își dea el însuși seama ce anume îl neliniștea. Va veni pentru că a promis că o va face, zise ea simplu.

– Și dacă nu vine? insistă el, forțându-se să afișeze o nonșalanță pe care nu o simțea de fapt.

– Atunci te vei descurca fără el.

– Câtă încredere ai în mine, soția mea!

Verity se înfoie.

– Și cum să nu am? Un om care a realizat tot ce ai realizat tu? Cel mai de succes căutător care a...

Malcom îi revendică buzele într-un sărut dulce, tandru, mult prea scurt.

Se trase în spate, iar ea clipi.

– Mulțumesc, spuse el încet.

– Pentru ce?

Pentru că încercase să-i distragă atenția de la cuvintele pe care avea să le rostească în curând în fața mulțimii care se afla dincolo de coridor.

– Nu aș fi fost aici fără tine.

Nu ar fi fost la câteva momente distanță de a intra într-o încăpere plină ochi cu străini și de a vorbi în fața lor despre orice, darămite despre ce avea de gând să vorbească acum: despre viața lui și a multor altora din Londra.

Verity îl mai strânse o dată de mâini, i le apropie de pieptul ei și i le puse în dreptul inimii.

– Ba da, ai fi fost, zise ea încet. Ți-ai fi găsit calea spre locul acesta chiar dacă aș fi făcut sau nu parte din viața ta. Apoi adăugă cu o licărire în ochi: Doar că ți-ar fi luat mai mult timp.

– Obrăznicătură! mârâi el și o luă în brațe, sprijinind-o de perete și făcând dragoste cu gura ei.

În brațele ei, totul era în regulă. Nu erau temeri. Nu era furie. Totul era doar așa cum trebuia să fie.

Se despărțiră repede când auziră un tușit exagerat și dădură ochii cu baronul și baroneasa Bolingbroke cei întârziați. Tânăra se uită când la Malcom, când la Verity.

– Bună ziua! îi salută ea zâmbind.

Soțul ei în schimb, îmbujorat, studie cu atenție tavanul.

– Bună ziua, Lady Poppy, îi răspunse Verity, făcând o reverență.

– Haide, nu e nevoie de așa ceva, o mustră baroneasa. Am convenit să renunțăm la formalități. Mă bucur foarte mult să vă revăd pe amândoi. Nu-i așa, Tristan?

Baronul continuă să privească spre tavan.

– Într-adevăr. Au!

Asta reuși să-l facă să își coboare capul.

Baroneasa zâmbi larg, strălucitor.

– Ne scuzați un moment?

Fără să aștepte permisiunea, își luă soțul și îl duse câțiva pași mai încolo.

– Pentru ce a fost *aia*? întrebă Bolingbroke atât de încet, încât nimeni care nu crescuse pe străzi nu l-ar fi auzit.

Dar, din păcate, simțurile și auzul ascuțite nu le ofereau niciodată intimitate lorzilor și doamnelor din Londra.

– Și tu ai fost un crai, Tristan. Nu ar trebui să te jeneze manifestările de afecțiune în public.

Cei doi continuară să șoptească agitați, iar Verity se apropie de Malcom.

– Au un farmec aparte, nu-i așa?

Malcom mai aruncă o privire la perechea care gesticula cu frenezie: bărbatul pe care îl urâse pe ascuns și cu care se întâmpla să fie înrudit. Vărul lui. Și soția lui arțăgoasă.

– Nu sunt cum m-am așteptat, recunoscu el.

Erau... reali. Reali, cu defecte și umani în feluri în care crezuse în mod eronat că nu ar fi putut fi un nobil și o nobilă.

Ce perspectivă îngustă avusese cândva asupra lumii! Cât de mult îi deschisese Verity ochii!

Baronul și baroneasa de Bolingbroke se întoarseră la braț lângă Malcom și Verity.

– Iertați-ne că am întârziat. Nu m-am... simțit bine. Baroneasa își trecu palma peste abdomenul ușor rotunjit, iar soțul ei înghiți în sec și o privi cu o emoție pură în ochi. Iar soțul meu a insistat să mă odihnesc, rosti ea cu o grimasă de parcă ar fi rostit un cuvânt odios. Și că va veni fără mine.

– Iar soția mea a insistat să fie alături de noi.

„Noi."

Cuvântul acela făcea din ei o pereche: Malcom și Bolingbroke. Ei și soțiile lor.

– Mă bucur atât de mult că sunteți aici! spuse Verity ușor și o luă de mână pe baroneasă. Amândoi.

– Și eu. Ar trebui să ne așezăm și să ne lăsăm soții să își vadă de treaba lor, spuse baroneasa și îi întinse brațul.

Verity privi spre partea din spate a încăperii, unde reporterii roiau ca să prindă locul cu cea mai bună vedere spre auditoriu și se crispă.

– Scuzați-mă o clipă! Trebuie să mă ocup de ceva înainte să înceapă soții noștri.

– Desigur, zise baroneasa și se întoarse degrabă lângă soțul ei.

Malcom însă se concentră asupra unei singure persoane. „Mitchell Fairpoint." Simți cum îi clocotea sângele de furie. După ce că o bruscase pe Verity, bărbatul se apleca acum spre altă tânără, ocărând-o.

– Ticălosul! rosti Malcom pe un ton tăios.

Verity îl privi.

– Te-ar deranja să mai aștepți câteva momente, până ce mă ocup de el?

Malcom zâmbi.

– Bineînțeles că nu. Vrei să vin cu tine?

– Nu.

Miji ochii într-un fel care aproape că îl făcu să-i pară rău pentru Fairpoint. Aproape.

– Mă descurc.

– Atunci, du-te, iubito!

Era un lucru pe care ar fi trebuit să îl facă cu mult timp în urmă. Avea să-i îngăduie lui Verity să se ocupe de el în toate modurile posibile.

Verity se înduioșă și, ridicându-se spre el, îl sărută scurt pe buze.

– Te iubesc.

– Și eu pe tine, soția mea.

Malcom o urmări cu privirea în timp ce ieși de pe coridor și mărșălui prin mulțimea de privitori care veniseră în dimineața aceea. Se mișca asemenea unui războinic în luptă, hotărâtă și de neclintit. Dacă era posibil măcar așa ceva, în timp ce o urmări croindu-și drum printre privitori, îndreptându-se spre ceilalți reporteri, Malcom simți cum se îndrăgostește și mai tare de ea.

Patru siluete își făcură apariția pe coridor, blocându-i vederea. Înjură încet.

– Ce...

– Doar n-ai de gând să ne întrebi ce facem, nu-i așa? îl întrerupse Bram.

– De fapt, chiar...

– Pentru că singurul care trebuie întrebat asta ești *tu*, continuă căutătorul bătrân. Ce naiba *faci*?

– Ce face fata? întrebă Fowler.

– Îndreaptă câteva greșeli, murmură Malcom fără să își ia privirea de la soția lui.

Simți o lovitură în coaste. Mârâi și îi privi pe căutătorii bătrâni.

Bram și Fowler se încruntară la unison.

– Pentru ce naiba a fost aia? bombăni Malcom, frecându-și locul lovit.

Fowler îl mai îmbrânci o dată mai tare.

– Ar trebui să fii acolo când vorbește cu ticălosul ăla.

– Iar își fac griji, îi explică Livvie și arătă spre Bram și Fowler, de parcă nu ar fi fost limpede la cine se referea.

– Ei drăcie, bineînțeles că suntem îngrijorați, încuviință Bram. Du-te la ea chiar acum, băiete!

De data aceasta, Malcom se feri de următoarea lor lovitură.

– Doamna North nu are nevoie de ajutorul nimănui, interveni Billy, privind-o cu adorație pe Verity.

Fata o adorase din clipa în care Verity intrase în locuința lui Malcom, iar de când Billy fusese scutită de munca de servitoare și inclusă în familie, sentimentele acelea se intensificaseră.

O privire la unison pe Verity, care mergea cu o eleganță regală.

– Billy are dreptate, zise Livvie și își scutură cârlionții. Sora mea nu are nevoie de ajutor.

– Așa e, ascultați-le pe doamne, bătrânilor, zise Malcom, iar pieptul i se umplu de căldură. Verity își poate purta singură bătăliile, zise el.

– Nu vrei să-l bați pe ticălos până își dă duhul? întrebă Fowler.

– Eu aș vrea, zise Bram, lovind cu pumnul în palmă și încruntându-se la cel pe care îl ura.

Mai mulți filfizoni tineri și doamne se albiră la față și țâșniră numaidecât în direcția opusă.

– Ba aș vrea să-l las lat.

De fapt, trebuise să își folosească până la ultima fărâmă din stăpânirea de sine pe care și-o perfecționase pe străzile din estul Londrei ca să nu o facă. Chiar atunci, Verity ajunse în dreptul lui Fairpoint.

Nu avea dreptul să se afle acolo.

Ba, mai mult, Mitchell Fairpoint nu avea nici un drept asupra acestei povești. Nu pentru că Verity ar fi simțit că îi aparține,

ci din pricina semnificației acestei zile și a felului în care ar fi trebuit descrisă în ziare.

Verity ajunse în partea din spate a încăperii.

Fairpoint, cu spatele la ea, trona deasupra unei femei minione cu trăsături de elf și ochelari enormi.

– Nu ai dreptul să stai pe locul ăsta, îi zicea el, trântindu-și carnețelul. Știi cine sunt? Știi pentru ce ziar lucrez?

Tânăra femeie clătină cu frenezie din cap, dar ezită și nu își ceda numaidecât locul. Era un detaliu pe care o altă persoană probabil că l-ar fi ratat sau subestimat. Verity însă fusese în locul ei. Ajunsese să își descopere vocea într-o lume dominată de bărbați hotărâți să păstreze munca respectabilă pentru ei.

– Domnule Fairpoint, i se adresă în sfârșit Verity, savurând felul în care bărbatul se crispă și lentoarea cu care întoarse spre ea.

– Domnișoară...

Verity ridică o sprânceană.

– Milady, se corectă el, iar ea se delectă să vadă cu câtă durere i se adresă astfel și făcu o plecăciune încordată.

Îl ignoră și o privi pe tânăra femeie.

– E vreo problemă, domnișoară...

– Daubin, spuse ea rapid, făcând o reverență. Domnișoara Daubin.

– Și sunteți de la...

– *The London Gazette.*

Înarmată cu informațiile cu pricina, Verity se întoarse din nou spre Mitchell Fairpoint.

– Din câte văd eu, domnișoara Daubin de la *The London Gazette* are tot dreptul să fie aici. Se opri, apoi adăugă: De fapt, ținând cont de faptul că lucrează pentru un ziar respectabil, aș zice că e chiar mai îndreptățită ca tine, domnule Fairpoint, să fie aici.

– E ridicol! bolborosi el. *The Londoner* are un istoric mai lung, iar asta îmi conferă mai mult respect decât al unei fetișcane care umple călimările, trimisă de angajatorii ei.

– Ah, dar în privința asta te înșeli!

Fairpoint își înclină capul.

Verity se apropie de el.

– Vezi tu, locul acela, zise ea și arătă spre motivul disputei de mai devreme, nu e al tău. Și ziarul despre care vorbești? Se opri scurt, apoi adăugă: Nu e ziarul tău.

– Ce tot zici acolo?

Verity se aplecă cu voioșie spre el.

– Vreau să zic că eu și soțul meu am cumpărat *The Londoner* de la Lowery.

Fairpoint se holbă o clipă la ea, după care pufni în râs.

– Lowery nu ți-ar vinde niciodată. Știe că femeile n-au ce căuta în domeniul ăsta.

Verity așteptă ca amuzamentul lui să se domolească.

– Lui Lowery nu i-a păsat niciodată cu adevărat de afacerea asta, Fairpoint. I-a păsat doar de banii pe care îi aducea. În timp ce o rosti, savură felul în care lui i se scurse culoarea din obraji. Așa că lăcomia lui i-a detronat până și părerile arhaice despre rolul femeilor.

– Ce vrei să spui?

Verity băgă mâna în buzunarul din partea din față a rochiei și scoase foaia pe care nu o ținea niciodată prea departe de ea și i-o înmână.

– Îți sugerez să citești, Fairpoint.

Bărbatul apucă foaia și, în timp ce citi, se îmbujoră și îi tremură mâna.

– Ce-i asta? întrebă el, întorcând documentul pe toate părțile de mai multe ori, de parcă astfel cuvintele pe care le conținea s-ar fi schimbat cumva.

Verity își încrucișă brațele în dreptul taliei.

– Soțul meu a plătit o sumă considerabilă, cu condiția ca tranzacția să rămână secretă până ce aveam să fiu pregătită să îmi revendic dreptul de proprietate. Zâmbi rece și adăugă: Și n-am fost nicicând mai pregătită ca acum. Așadar, locul domnișoarei Daubin? zise ea și arătă spre tânăra care făcu ochii mari. Îi aparține ei. Iar *The Londoner? The Londoner* îmi aparține mie, iar tu nu ai ce căuta aici!

Mitchell Fairpoint păli.

– E-eu nu... Nu poți... Nu ar face...

– Ah, iar nu-ți găsești cuvintele, îl tachină ea. Doar că acum nu mai ai de la cine să furi un răspuns cum se cuvine, nu-i așa?

Trupul lui slab ca trestia tremură cu violență.

În toate acele săptămâni de când aflase de darul pe care i-l făcuse Malcom și așteptase momentul potrivit se întrebase cum avea să fie. Nimic nu ar fi putut s-o pregătească pentru fiorul de triumf care o încercă acum, când se răzbună în numele tuturor femeilor pe care

Fairpoint le jefuise de un post la *The Londoner*. Pentru articolul pe care i-l furase. Pentru suferința pe care i-o provocase.

– Iar acum soțul meu urmează să vorbească, iar tu nu ești nici dorit, nici nu ai permisiunea să fii aici. Îți sugerez să pleci de bunăvoie, Fairpoint, sau pun să te arunce afară ca pe un hoț!

Și, în timp ce reporterii se holbară cu ochii căscați de uimire la ei, Fairpoint se foi, după care se răsuci cu mișcări smucite și ieși în fugă.

– Bine lucrat, milady, zise domnișoara Daubin încet.

– Trebuia să o fac cu mult timp în urmă. Căută din nou în buzunar și își scoase cartea de vizită. Și refuzul dumitale de a-i ceda locul a fost impresionant, domnișoară Daubin. Dacă vei avea vreodată nevoie de o slujbă, te rog să mă cauți!

Tânăra se repezi să ia cartea de vizită și îi mulțumi emoționată.

Verity își îndreptă umerii și porni spre partea din față a auditoriului. Mărșălui pe lângă numeroasele rânduri de lorzi și doamne prezente. Cei mai mulți dintre ei erau străini. Alții, nu. Își găsi cu privirea fratele și surorile vitrege. Gemenele stăteau lângă soții lor, iar în capăt de tot stătea Benedict, cu ochelarii la ochi. O văzu privindu-l și o salută cu o înclinare a capului. Verity zâmbi ușor și îl salută la rândul ei, în tăcere.

Ajunse la rândul din față, iar Bram și Fowler săriră numaidecât în picioare.

– Trebuie să-l ucidem? întrebă Bram direct.

– Pentru că am face-o, interveni Fowler.

De pe scaun, Livvie își dădu ochii peste cap.

– Poartă-te frumos, își avertiză Verity sora, după care îi privi din nou pe cei doi bătrâni.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe fiecare dintre ei pe obraz.

– M-am ocupat eu.

– V-am zis eu că o s-o facă, zise Billy și rânji victorioasă în timp ce se așezară din nou pe locurile lor și așteptară.

De pe scaunul ei de la capătul rândului, Verity aruncă o privire spre coridorul unde Malcom stătea de vorbă cu vărul lui, Bolingbroke. Cei doi conversau cu ușurință, de parcă s-ar fi știut de-o viață. Și, chiar dacă se reîntâlniseră de curând, se vizitaseră în majoritatea zilelor ca să plănuiască și să discute. Să ia cina împreună. Și fiecare întâlnire îi adusese soțului ei o pace vizibilă.

De parcă ar fi simțit că se uita la el, Malcom o privi.

Verity își duse vârfurile degetelor la inimă și apoi făcu semn spre soțul ei.

– Te iubesc, îi spuse el.

– Și eu te iubesc, îi răspunse ea ușor, vocea pierzându-i-se în zumzetul care răsuna în continuare în încăpere.

Și, o clipă mai târziu, Malcom ieși pe scenă și se așternu o tăcere atât de densă și de pronunțată, încât se auzi zgomotul pașilor lui în timp ce străbătu podiumul.

– Urăște treaba asta, se văicări Bram, frângându-și mâinile.

Verity, Livvie și Billy vorbiră în același timp.

– E bine.

– Va fi bine.

– E bine.

Malcom intră primul în sală. În timp ce înaintă, aruncă o privire prin încăpere. Mușchii maxilarului îi zvâcniră, un semn aproape imperceptibil al faptului că era agitat.

Verity își strânse pumnii. Ura momentul acesta. Nu pentru că se temea că avea să greșească, ci pentru că știa cât de mult îl disprețuia Malcom. Știa cu câtă disperare căuta intimitate în viața lui și în ceea ce privea trecutul lui. Și totuși se deschisese în fața lumii. Oare era posibil să-l iubească mai mult decât îl iubea deja? Își dori ca Malcom să o privească.

Iar el o găsi cu privirea.

Verity își duse din nou palma la inimă.

– Te iubesc, îi zise ea încă o dată șoptit.

Malcom înghiți în sec și încuviință ușor din cap, apoi vorbi:

– Mulți dintre voi mă știți ca Percival Northrop, contele de Maxwell. Iar cu circa 20 de ani în urmă, asta eram. Am fost răpit. Mi-am pierdut căminul și familia pe care o aveam. Vocea lui profundă de bariton răsună în întreaga încăpere. Cuvintele lui, însoțite de tonul lui sumbru, impuseră tăcere și îi făcură pe oameni să se mute pe marginile scaunelor. Și am locuit în cea mai întunecată parte a Angliei. Am fost orfan pe străzi.

Un suspin ușor se insinuă în discursul lui – o doamnă din public care își înăbuși reacția.

– Dar ziua aceasta, continuă Malcom, nu este plină de tristețe. M-am numărat printre cei norocoși. Am supraviețuit. Am găsit o familie, zise el și privi spre rândul din față.

Ochii lui Verity se umplură de lacrimi și îi văzu chipul iubit ca prin ceață.

– Și am reluat legătura cu familia pe care am avut-o cândva, spuse Malcom încet.

Lumea icni când Lord Bolingbroke ieși de pe coridor și i se alătură lui Malcom pe podium.

– Vedeți voi, continuă Malcom cu o voce tot mai puternică, e atât de ușor să cedezi în fața urii! Să porți ranchiună pentru greșelile comise. Și totuși aceste sentimente te pot distruge. Tocmai de aceea eu și Lord Bolingbroke ne-am întâlnit ca să alungăm durerea din trecut și să o luăm de la capăt.

Baronul înaintă.

– Ne-am adunat astăzi aici ca să anunțăm construirea a trei spitale pentru orfani. Vor fi însă mai mult decât niște orfelinate, unele pe care cei mai nefericiți dintre copiii societății să le poată considera căminul lor.

Se întoarse spre Malcom.

– Împreună ne-am angajat să donăm pentru construirea unor astfel de locuri în întreaga Anglie, unde băieții și fetele să învețe, să râdă și să nădăjduiască la viitorul lor, unde să afle ce înseamnă o familie, zise Malcom și o privi în ochi pe Verity.

Și, în timp ce el continuă să facă apel la cei mai puternici și mai influenți membri ai societății, lacrimile se prelinseră pe obrajii lui Verity. Aruncă o privire spre Bram și Fowler, care se ștergeau la ochi, și la Billy, care își acoperi ochii roșii cu palmele în timp ce Livvie continuă să zâmbească.

Apoi se uită din nou la Malcom, iar privirile li se întâlniră.

– Familia noastră, șopti ea.

Ei erau familia lor.